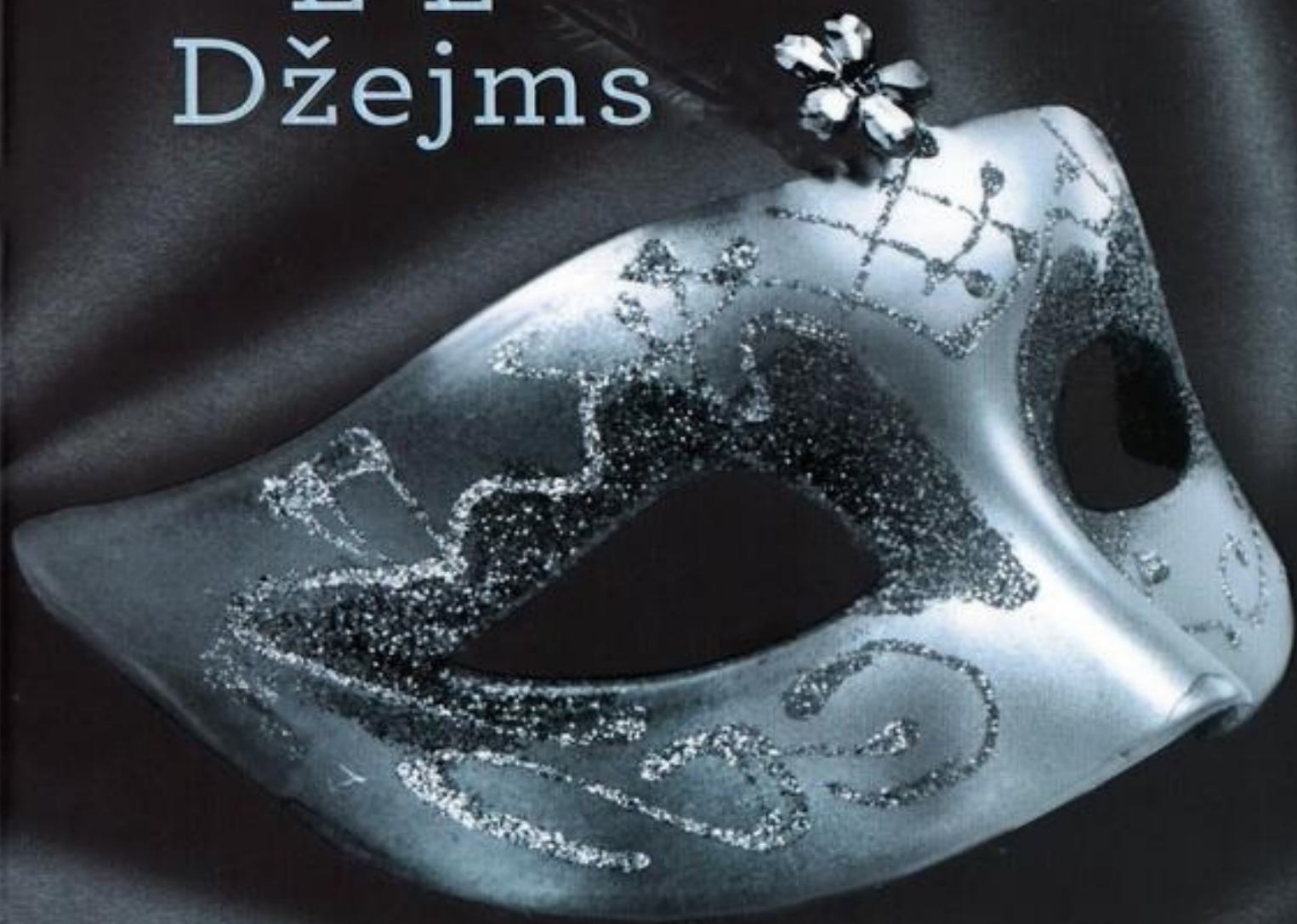

EL
Džejms

PEDESET
NIJANSI
MRAČNIJE

NASTAVAK PLANETARNOG BESTSELERA
PEDESET NIJANSI – SIVA

E L Džejms

PEDESET
NIJANSI
MRAČNIJE

Prevela
Eli Gilić

Z. i Dž.

S bezuslovnom ljubavlju, zauvek

Prolog

Vratio se. Mama spava ili je ponovo bolesna.

Sakrio sam se i sklopčao ispod kuhinjskog stola. Kroz prste vidim mamu. Spava na kauču. Ruka joj je na lepljivom zelenom tepihu. On nosi velike čizme s blistavom kopčom i stoji nad mamom. Viče.

Udara mamu opasačem. *Ustaj! Ustaj! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka! Ti si jedna sjebana kučka!*

Mama jeca. *Prestani. Molim te, prestani.* Mama ne vrišti. Samo se sklopčala.

Zapušim uši prstima i zatvaram oči. Zvuci utihnuše.

Okrenuo se i vidim njegove čizme kako marširaju u kuhinju. I dalje drži opasač. Pokušava da me pronađe.

Saginje se i ceri. Gadno zaudara, Na cigarete i alkohol. *Tu si, govno malo.*

Probudio ga je jecaj od koga se ledi krv. *Gospode!* Obliven je znojem i srce mu mahnito lupa. *Šta bi, jebote?* Pridigao se i uhvatio za glavu. *Sranje. Vratili su se. Ja sam ispustio taj zvuk.* Duboko je udahnuo da se pribere, pokušavajući da iz uma i nozdrva izbaci vonj jeftinog burbona i ustajalog kamela.

1. poglavlje

Preživela sam treći dan posle Kristijana, kao i prvi dan na poslu. To skretanje pažnje dobro mi je došlo. Vreme je proletelo u izmaglici novih lica, zadataka koje treba obaviti i gospodinu Džeku Hajdu. Gospodin Džek Hajd... osmehuje mi se, blistavih plavih očiju, dok se nagine nad mojim radnim stolom.

„Odlično obavljeno, Ana. Mislim da ćemo biti sjajan tim.“

Nekako sam uspela da izvijem usne u nešto što podseća na osmeh.

„Krenula bih sad ako nemate ništa protiv“, promrmljala sam. „Naravno, već je pola šest. Vidimo se sutra.“

„Laku noć, Džek.“

„Laku noć, Ana.“

Uzela sam tašnu, obukla jaknu i pošla prema vratima. Duboko sam udahnula kad sam izašla u predvečerje Sijetla. To mi ne može ispuniti prazninu u grudima, prazninu koja je tu od subote ujutru, bolni šuplji podsetnik na moj gubitak. Krenula sam prema autobuskoj stanici oborene glave, zureći u stopala i razmišljajući o tome kako sam ostala bez svoje voljene Vande, moje stare bube... i bez audija.

Odmah sam potisnula tu misao. Ne. Ne razmišljaj o njemu. Naravno, mogu da priuštim sebi kola - lepa, nova kola. Mislim da mi je dao više novca nego što bi trebalo i ta pomisao mi ostavlja gorak ukus u ustima, ali odbacujem je i pokušavam da što više ispraznim um. Ne mogu da mislim o njemu. Neću ponovo da zaplačem - ne na ulici.

Stan je prazan. Nedostaje mi Kejt. Zamišljam je kako leži na plaži na Barbadosu i pijucka hladan koktel. Uključila sam televizor ravnog ekrana kako bi zvuk ispunio prazninu i pružio nešto iole slično društvu, ali niti slušam niti gledam. Sedim i tupo gledam u zid od opeka. Obamrla sam. Ne osećam ništa osim bola. Koliko dugo moram ovo da trpim?

Interfon me je prenuo iz patnji i srce mi je preskočilo. Ko bi mogao da bude? Pritisla sam dugme.

„Isporuka za gospođicu Stil“, javio se glas koji zvuči kao da mu je dosadno. Preplavilo me je razočaranje. Mlitavo sam sišla i zatekla mladića naslonjenog na vrata. Glasno je žvakao žvaku i držao dugačku kartonsku kutiju. Potpisala sam prijemnicu i odnela kutiju u stan. Ogromna je i iznenađujuće laka. U njoj je dvadesetak belih ruža s dugim drškama i kartica.

Čestitam na prvom danu na poslu.

Nadam se da je prošao kako treba.

Hvala na jedrilici. To je bilo veoma obzirno.

Ima počasno mesto na mom radnom stolu.

Kristijan

Zurim u otkucanu karticu dok mi se praznina širi u grudima. Nesumnjivo je njegova pomoćnica ovo poslala. Kristijan verovatno nema skoro nikakve veze s tim. Previše me boli da mislim o tome. Pogledala sam ruže - prelepe su i ne mogu da se nateram da ih bacim u smeće. Poslušno sam otišla u kuhinju da pronađem vazu.

I TAKO SAM stvorila obrazac: buđenje, posao, plakanje, spavanje. Pa, pokušavam da spavam. Ne mogu mu pobeći ni u snovima. Proganjaju me sive usplamtele oči, njegov izgubljeni pogled, sjajna kosa. A muzika... toliko muzike - ne mogu podneti da je slušam. Pažljivo je izbegavam po svaku cenu. Stresam se čak i od reklamnih džinglova.

Nisam razgovarala ni sa kim, čak ni s majkom i Rejom. Trenutno nisam sposobna za dokono ćaskanje. Ne, ne želim da ćaskam.

Postala sam izdvojeno ostrvo. Zemlja opustošena ratom na kojoj ništa ne raste, a horizonti su joj sumorni. Da, to sam ja. Mogu da razgovaram o bezličnim stvarima na poslu, ali to je sve. Ako budem pričala s mamom, znam da ću se slomiti još više - a u meni nije ostalo više ništa što već nije slomljeno.

TEŠKO MI JE da jedem. Do ručka u sredu uspela sam da popijem šolju jogurta i to je prvo što sam stavila u usta od petka. Živim na kafi s mlekom, koju sam odnedavno počela da pijem, i dijetalnoj koka-koli. Kofein me gura dalje, ali sam od njega nervozna.

Džek je počeo da obleće oko mene, uznemirava me ličnim pitanjima. Šta hoće? Učtiva sam, ali moram da ga držim na odstojanju. Sela sam i počela da pregledam hrpu prepiske naslovljene na njega, zadovoljna što mogu da skrenem misli takvim prostim zadatkom. Čula sam da sam primila mejl i brzo pogledala od koga je.

Sranje. Mejl od Kristijana. *Jao, ne, ne ovde... ne na poslu.*

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Sutra
Datum: 8. jun 2011,14.05
Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Oprosti što ti smetam na poslu. Nadam se da sve protiče kako treba. Jesi li dobila moje cveće?
Setio sam se da je sutra otvaranje izložbe tvog prijatelja, a siguran sam da nisi stigla da kupiš automobil. Udaljenost je prilična. Bio bih više srećan da te vodim - ako to želiš. Javi mi.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Oči mi se ispuniše suzama. Brzo sam ustala od radnog stola i odjurila u kupatilo pa se sakrila u kabinu. Hoseova izložba. Zaboravila sam na nju, a obećala sam da ću doći. Sranje, Kristijan je u pravu; kako li ću da stignem tamo?

Uhvatila sam se za čelo. Zašto me Hose nije zvao? Kad bolje razmislim - zašto me niko nije zvao? Toliko sam bila odsutna da nisam ni primetila da mi mobilni ćuti.

Sranje! Baš sam budala! Još je podešen da preusmerava pozive na blekberi. Jebote. Kristijan je primao moje pozive - ukoliko nije bacio blekberi. Otkud mu moja imejl adresa?

On zna broj mojih cipela, te mu svakako nije bilo teško da sazna imejl adresu.

Mogu li ponovo da ga vidim? Mogu li to podneti? Želim li da ga vidim? Zažmurila sam i zabacila glavu kad su žalost i žudnja prostrujali kroz mene. Naravno da želim.

Možda - možda mogu da mu kažem da sam se predomislila... Ne, ne, ne. Ne mogu da budem s nekim ko uživa u tome da mi nanosi bol, s nekim ko me ne voli.

Mučne uspomene mi prolaze glavom - jedrenje, držanje za ruke, ljubljenje, kada, njegova nežnost, smisao za humor, mračni, zamišljeni, seksi pogled. Nedostaje mi. Prošlo je pet dana, pet dana agonije koji se čine kao večnost. Uspavljujem se plakanjem, žaleći što sam otišla, želeći da je drugačiji, želeći da budemo zajedno. Koliko će trajati ovaj strašni poražavajući osećaj? U čistilištu sam.

Obavila sam ruke oko sebe, čvrsto se zagrlila. Nedostaje mi. Zaista mi nedostaje... Volim ga. Jednostavno je.

Anastazija Stil, na poslu si! Moram da budem jaka, ali želim da odem na Hoseovu izložbu, a mazohista duboko u meni želi da vidi Kristijana. Duboko sam udahnula i vratila se za radni sto.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Sutra
Datum: 8. jun 2011,14.25
Primalac: Kristijan Grej

Ćao, Kristijane.
Hvala na cveću, prelepo je.
Da, vožnja bi bila dobrodošla.
Hvala.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Pogledala sam mobilni i videla da je i dalje podešen da preusmerava pozive na blekberi. Džek je na sastanku te sam brzo pozvala Hosea.

„Ćao, Hose. Ana je.“

„Ćao, otuđena.“ Glas mu je toliko topao i srdačan da me umalo nije ponovo rasplakao.

„Ne mogu dugo da pričam. U koliko sati sutra treba da dođem na izložbu?“

„Ipak dolaziš?“ Zvuči uzbuđeno.

„Naravno.“ Prvi put sam se osmehnula od srca kad sam zamislila njegov široki kez.

„U pola osam.“

„Vidimo se onda. Ćao, Hose.“

„Ćao, Ana.“

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011,14.27

Primalac: Anastazija Stii

Draga Anastazija,
Kad da te pokupim?

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sutra

Datum: 8. jun 2011,14.32

Primalac: Kristijan Grej

Otvaranje Hoseove izložbe počinje u pola osam. Koje vreme predlažeš?

Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Sutra

Datum: 8.jun2011,14.34

Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Portland je prilično daleko. Pokupiću te u 17.45.
Radujem se što ću te videti.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Sutra

Datum: 8.jun 2011,14.38

Primalac: Kristijan Grej

Vidimo se onda.

Ajoj! Videću Kristijana. Prvi put posle pet dana, malo sam se oraspoložila i dozvolila sebi da se zapitam kako je on.

Jesam li mu nedostajala? Verovatno ne onoliko koliko je on meni nedostajao. Je li našao drugu potčinjenu? Ta pomisao je toliko bolna da sam je odmah odbacila. Pogledala sam hrpu prepiske koju moram da razvrstam za Džeka i ponovo pokušala da potisnem Kristijana iz glave.

Te noći sam se prevrtala i obrtala u krevetu dok sam pokušavala da zaspim. Prvi put posle više dana nisam zaspala uplakana.

Pred očima vidim Kristijanov pogled kad sam ga ostavila. Proganja me njegov namučeni izraz. Sećam se da nije hteo da odem, što je čudno. Zašto bih ostala kad smo stigli do mrtve tačke? Oboje smo obigrali na granici svojih problema - mog straha od kažnjavanja, njegovog straha od... čega? Ljubavi?

Okrenula sam se na bok i zagrlila jastuk, ispunjena poražavajućom tugom. On misli da ne zaslužuje da bude voljen. Zašto se tako oseća? Ima li to veze s njegovim detinjstvom? S njegovom biološkom majkom, narkomankom i kurvom? Te misli su me mučile do ranih jutarnjih sati kad sam napokon utonula u isprekidan, iscrpljen san.

DAN SE RAZVLAČI i razvlači. Džek mi posvećuje neuobičajenu pažnju. Pretpostavljam da to ima veze s Kejtinom haljinom boje šljive i crnim čizmama s visokom potpeticom koje sam ukrala iz njenog ormara, ali ne obazirem se na to. Odlučujem da kupim neku odeću od prve plate. Haljina mi je šira nego ranije, ali pravim se da ne primećujem.

Napokon je pola šest. Uzela sam jaknu i tašnu, pokušavajući da smirim živce. *Videću ga!*

„Imate li sastanak večeras?“ pitao je Džek dok je prolazio pored mog stola na putu prema vratima.

„Da. Ne. Ne pravi.“

Podigao je obrvu, očigledno zainteresovan. „S dečkom?“

Pocrvenela sam. „Ne, s prijateljem. Bivšim dečkom.“

„Mogli bismo sutra da odemo na piće posle radnog vremena. Bili ste sjajni ove nedelje. Trebalo bi da proslavimo.“ Osmehnulo se i nepoznato, zbunjujuće osećanje preletelo mu je licem, uznemirivši me.

Gurnuo je ruke u džepove i otišao do dvokrilnih vrata. Namrštila sam se njegovim leđima dok je odlazio. Je li pametno izaći na piće sa šefom?

Odmahnula sam glavom. Prvo moram da prebrodim večer s Kristijanom Grejom. Kako li ću uspeti u tome? Požurila sam u toalet da se doteram u poslednjem trenutku.

Dugo i napregnuto sam zurila u svoj odraz u velikom ogledalu na zidu. Kao i uvek, bleđa sam, s podočnjacima ispod prekrupnih očiju. Izgledam ispijeno, progonjeno. Volela bih da umem da se šminkam. Stavila sam malo maskare i ajlajnera pa se uštinula za obraze ne bi li dobili malo boje. Doterala sam kosu da mi lepo pada niz leđa i duboko uzdahnula. Moraće da prođe.

Nervozno sam pošla predvorjem. Osmehnula sam se i mahnula Kler za prijemnicom. Mislim da bih mogla da se sprijateljim s njom. Džek je pričao s Elizabet dok sam išla prema vratima. Široko se osmehnulo i požurio da mi ih otvori.

„Posle vas, Ana“, promrmljao je.

„Hvala.“ Postiđeno sam se osmehnula.

Tejlor je čekao na trotoaru. Otvorio je zadnja vrata. Kolebljivo sam pogledala Džeka, koji je izašao za mnom. On se obeshrabreno zagledao u audijev džip.

Okrenula sam se i sela na zadnje sedište. I eto ga - Kristijan Grej - u sivom odelu bez kravate i beloј košulji s raskopčanim okovratnikom. Sive oči mu sijaju.

Usta su mi se osušila. Izgleda divno, ali mi se mršti. *Zašto?*

„Kad si poslednji put jela?“, brećnuo se kad je Tejlor zatvorio moja vrata.

Sranje. „Zdravo, Kristijane. Da, i meni je drago što te vidim.“

„Ne želim sad da slušam tvoju lajavost. Odgovori mi.“ Oči mu sevuše.

Jebote. „Ovaj... popila sam jogurt za ručak. O, pojela sam i bananu.“

„Kad si poslednji put pojela pravi obrok?“, upita jetko.

Tejlor je seo na vozačevo mesto, upalio motor i uključio se u saobraćaj.

Podigla sam glavu i videla kako mi Džek maše, mada mi nije jasno kako me vidi kroz zatamnjeno staklo. Odmahnula sam.

„Ko je to?“, brećnu se Kristijan.

„Moj šef.“ Pogledala sam lepog muškarca pored sebe. Skupio je usne u tanku crtu.

„Pa? Tvoj poslednji obrok?“

„Kristijane, to te se zaista ne tiče“, promrmljala sam, osećajući se neuobičajeno hrabro.

„Tiče me se sve što radiš. Odgovori mi.“

Ne tiče te se. Uzrujano sam zajaukala i prevrnula očima, a Kristijan je zaškiljio. Prvi put posle mnogo vremena došlo mi je da se

nasmejem. Pokušavam da potisnem kikot koji preti da izbije. Kristijanovo lice je smekšalo dok sam se trudila da ostanem ozbiljna i nagoveštaj osmeha poljubio mu je divno izvajane usne.

„Pa?“, upita mekšim glasom.

„Makarone sa školjkama prošlog petka“, prošaputala sam.

Zažmurio je kad mu je gnev, a možda i kajanje, prešlo licem. „Vidim“, rekao je bezizražajnim glasom. „Izgledaš kao da si otad smršala bar dva kilograma, možda i više. Molim te, jedi, Anastazija“, ukorio me je.

Zagledala sam se u isprepletene prste na krilu. Zašto se uvek pored njega osećam kao nevaljalo dete?

Pomerio se i okrenuo prema meni. „Kako si?“, pitao je blago.

Pa, posrano, iskreno... Progutala sam knedlu. „Slagala bih ako bih rekla da sam dobro.“

Oštro je udahnuo. „I ja“, promrmljao je i uhvatio me za ruku. „Nedostaješ mi“, dodao je.

Jao, ne. Koža uz kožu.

„Kristijane, ja...“

„Ana, molim te. Moramo da razgovaramo.“

Zaplakaću. Ne. „Kristijane, ja... molim te... toliko sam plakala“, prošaputala sam, pokušavajući da obuzdam osećanja.

„O, malena, ne.“ Povukao mi je ruku i pre nego što sam shvatila šta se dešava, našla sam mu se u krilu. Ruke su mu oko mene, a nos mu je u mojoj kosi. „Toliko si mi nedostajala, Anastazija“, prošaputao je.

Želim da se oslobodim iz njegovog zagrljaja, da održim neku razdaljinu, ali obavio je ruke oko mene. Privija me na grudi. Topim se. O, želim da budem tu.

Naslonila sam glavu na njega. Neprestano mi ljubi kosu. Ovo je dom. Miriše na laneno platno, omekšivač rublja, kupku i moj omiljeni miris - Kristijana. Načas sam dozvolila sebi da poverujem u obmanu da će sve biti u redu i to mi je umirilo opustošenu dušu.

Nekoliko trenutaka kasnije, Tejlor se zaustavio iako smo još u gradu.

„Dodi“, reče Kristijan i pomeri me iz krila, „stigli smo.“

Molim?

„Sletište za helikoptere je na vrhu ove zgrade.“ Pogledao je prema njoj.

Naravno. Čarli Tango. Tejlor je otvorio vrata i izašla sam. Uputio mi je topao, srdačan osmeh zbog koga sam se osetila bezbedno. Uzvratila sam.

„Trebalo bi da vam vratim maramicu.“

„Zadržite je, gospođice Stil, uz moje najlepše želje.“

Pocrvenela sam kad je Kristijan obišao kola i uhvatio me za ruku. Ispitivački je pogledao Tejlora, koji mu je bezbojno uzvratio pogled, ne otkrivajući ništa.

„Devet?“, upita ga Kristijan.

„Da, gospodine.“

Kristijan je klimnuo glavom pa se okrenuo i poveo me kroz dvokrilna vrata u veličanstveno predvorje. Uživam u dodiru njegove ruke i dugih, veštih prstiju oko svojih. Poznata privlačnost je tu - vuče me, kao Ikara svom suncu. Već sam izgorela, ali sam ipak tu.

Stigli smo do liftova i pritisnuo je dugme za pozivanje. Pogledala sam i videla da ima onaj tajanstveni poluosmeh. Kad su se vrata otvorila, pustio mi je ruku i pogurao me unutra.

Vrata su se zatvorila i odvažila sam se da ga ponovo pogledam. Uzvratio mi je pogled i u vazduhu između nas stvorilo se ono naelektrisanje. Opipljivo je. Gotovo da mogu da ga okusim kako pulsira među nama, vuče nas jedno prema drugome.

„Au“, zajaukala sam dok sam kratko uživala u toj nagonskoj, primalnoj privlačnosti.

„I ja je osećam“, rekao je, napetih polusklopljenih očiju.

Mračna i ubojita želja mi se skuplja u preponama. Uhvatio me je za ruku i palcem mi prešao po zglobovima. Svi mišići duboko u meni su se slasno stegli.

Kako i dalje može to da mi radi?

„Molim te, ne grickaj usnu, Anastazija“, prošaputao je.

Pogledala sam ga, pustivši usnu. Želim ga. Ovde, sad, u liftu. Kako da ga ne želim?

„Znaš kako to deluje na mene“, promrmljao je.

O, i dalje utičem na njega. Moja unutrašnja boginja trгла se iz petodnevnog durenja.

Vrata su se naglo otvorila i razbila čaroliju. Našli smo se na krovu. Vetrovito je i hladno mi je uprkos crnom blejzeru. Kristijan me je obgrlio jednom rukom i privukao sebi. Požurili smo do Čarlija Tanga na sredini sletišta. Elise mu se polako okreću.

Iz helikoptera je iskočio visok, plav čovek kockaste vilice u tamnom odelu, povio se i potrčao prema nama. Rukovao se s Kristijanom pa povikao da nadjača buku elisa.

„Spremna je za polazak, gospodine. U vašim je rukama!“

„Jeste li sve proverili?“

„Da, gospodine.“

„Doći ćete po nju oko pola devet?“

„Da, gospodine.“

„Tejlor vas čeka ispred.“

„Hvala, gospodine Greje. Prijatan let do Portlanda. Gospodo.“ Salutirao mi je. Ne puštajući mi ruku, Kristijan je klimnuo glavom,

nagnuo se i poveo me prema vratima helikoptera.

Kad smo ušli, nastemio mi je pojas, čvrsto stegavši remenje. Znalački me je pogledao i uputio mi onaj tajanstveni osmeh.

„To će te držati na mestu“, promrmljao je. „Moram priznati da mi se sviđa ovaj pojas na tebi. Ne diraj ništa.“

Jako sam pocrvenela, a on mi je prešao kažiprstom po obrazu pre nego što mi je pružio slušalice. *Volela bih i ja tebe da dodirnem, ali ne daš mi.* Namrštila sam se. Uostalom, toliko je zategao remenje da jedva mogu da se pomerim.

Smestio se i vezao pa se posvetio proverama pred poletanje. Tako je sposoban. Veoma je primamljivo. Stavio je slušalice,

pritisnuo prekidač i elise su ubrzale, zaglušujuće glasno.

Okrenuo se da me pogleda. „Spremna, malena?“ Glas mu je odjeknuo kroz slušalice.

„Da.“

Osmehnulo se onim dečaćkim kezom. Au - tako ga dugo nisam videla.

„Toranj Sijetl-Tahoma, ovde Čarli Tango Golf Golf Eho Hotel, spreman za poletanje za Portland preko pordanskog aerodroma.

Molim vas, potvrdite, odjava.“

Obezglavljen, glas kontrolora saobraćaja odgovorio je s uputstvima.

„Primljeno, toranj. Čarli Tango, potvrđeno. Odjava.“ Kristijan je pritisnuo dva prekidača, uhvatio polugu i helikopter se polako i glatko podigao u večernje nebo.

Sijetl i moj stomak tonu ispod nas. Ima toliko toga da se vidi.

„Jurili smo zoru, Anastazija. Sad ćemo sumrak“, dopro mu je glas kroz slušalice. Okrenula sam se i iznenađeno ga pogledala.

Šta to znači? Kako može da govori tako romantične reči? Osmehnulo se i nehotice sam mu uzvratila stidljivim osmejkom.

„Pored večernjeg sunca, ovog puta ima više toga da se vidi“, rekao je.

Bio je mrak prošli put kad smo leteli u Sijetl, ali večeras je pogled veličanstven, doslovno kao iz drugog sveta. Nalazimo se među najvišim zgradama i sve se više penjemo.

„Eskala je tamo.“ Pokazao je prema zgradi. „Tamo je Boing, a možeš da vidiš i *Spejs nidl*.“

Nakrivila sam glavu. „Nisam nikad bila.“

„Odvešću te, možemo da večeramo tamo.“

„Kristijane, raskinuli smo.“

„Znam. Ali ipak mogu da te odvedem tamo na večeru.“ Prostrelio me je pogledom.

Odmahnula sam glavom i odlučila da ga ne ljutim. „Veoma je lepo ovde gore, hvala ti.“

„Zadivljujuće je, zar ne?“

„Zadivljujuće je što to možeš“

„Laskaš mi, gospođice Stil? Ali ja sam čovek s brojnim talentima.“

„Potpuno sam svesna toga, gospodine Greje.“

Okrenuo se i podsmehnulo se. Prvi put za pet dana pomalo sam se opustila. Možda ovo neće biti tako teško.

„Kako ti je na novom poslu?“

„Dobro, hvala. Zanimljivo.“

„Kakav ti je šef?“

„O, dobar je.“ Kako da kažem Kristijanu da mi je neprijatno pored Džeka? Pogledao me je.

„Šta je bilo?“, upita me.

„Ništa, osim onoga što je očigledno.“

„Očigledno?“

„O, Kristijane, nekad si tako tupoglav.“

„Tupoglav? Ja? Ne sviđa mi se tvoj ton, gospođice Stil.“

„Pa, šta tu mogu.“

Usne mu se izviše u osmeh. „Nedostajao mi je tvoj lajavi jezik, Anastazija.“

Oštro sam udahnula i poželela da uzviknem: *Nedostajao si mi - ceo - a ne samo tvoj jezik!* Ali ćutala sam i zurila kroz stakleni vetrobran kao kroz akvarijum dok smo leteli na jug. Smrkava se s desne strane, sunce je nisko na horizontu - veliko, usplamtelo jarkonarandžasto - a ja sam ponovo Ikar koji leti preblizu.

SUMRAK NAS PRATI od Sijetla. Nebo je preplavljeno bojama opala, akvamarina i ružičastom, spojenim bez šavova kako samo majka priroda ume. Vedro je i sveže, a svetla Portlanda svetlucaju i žmirkaju u znak dobrodošlice dok Kristijan spušta helikopter na sletišta. Nalazimo se na vrhu neobične smeđe zgrade od opeke u Portlandu, odakle smo otišli pre manje od tri nedelje.

To je veoma malo vremena. Ali imam osećaj kao da poznajem Kristijana celog života. Isključio je motor, pritisnuo razne prekidače kako bi se elise umirile i napokon sam čula samo svoje disanje u slušalicama. Hmmm. To me je nakratko podsetilo na iskustvo s Tomasom Talisom. Prebledela sam. Ne želim sad da razmišljam o tome.

Kristijan je odvezao pojas pa se nagnuo da i mene oslobodi.

„Prijatan let, gospođice Stil?“, pitao je blago, svetlucaivih očiju.

„Da, hvala, gospodine Greje“, odgovorila sam učtivo.

„Pa, hajde da vidimo fotografije tog momka.“ Pružio mi je ruku. Prihvatila sam je i izašla iz helikoptera.

Prišao nam je sedi, bradati čovek koji se široko osmehivao. Prepoznala sam ga. To je starac koji je bio tu i poslednji put.

„Džo.“ Kristijan se osmehnuo i pustio mi ruku kako bi se srdačno rukovao s njim.

„Čuvajte je za Stivena. On će doći oko osam-devet.“

„Hoću, gospodine Greje. Gospodo“, pozdravio me je i klimnuo glavom. „Kola vas čekaju dole, gospodine. O, lift ne radi, moraćete stepenicama.“

„Hvala, Džo.“

Kristijan me je uhvatio za ruku i pošli smo prema stepenicama za hitne slučajeve.

„Dobro je po tebe što ima samo dva sprata zbog tih potpetica“, promrmljao je s neodobravanjem.

Ma nemoj.

„Zar ti se ne sviđaju čizme?“

„Mnogo mi se sviđaju, Anastazija.“ Oči su mu potamnele i pomislila sam da će reći još nešto, ali zaustavio se. „Dodi. Ići ćemo polako. Neću da padneš i skršiš vrat.“

SEDIMO U TIŠINI dok nas vozač vozi do galerije. Moja zebnja se vratila punom snagom i shvatila sam da je vreme provedeno u helikopteru jako privremen predah od nevolja. Kristijan je tih i zamišljen... čak zabrinut; naše vedro raspoloženje se raspršilo. Želim da kažem toliko toga, ali vožnja je prekratka. Kristijan setno zuri kroz prozor.

„Hose mi je samo prijatelj“, promrmljala sam.

Kristijan se okrenuo i zagledao u mene, mračnog i obazrivog pogleda, ne odajući ništa. Njegove usne - o, nepozvano mi skreću pažnju. Sećam ih se na sebi - svugde. Telo mi se zagrejalo. Pomerio se na sedištu i namrštio.

„Te prelepe oči izgledaju preveliko na tvom licu, Anastazija. Molim te, reci mi da ćeš jesti.“

„Da, Kristijane, ješću“, odgovorila sam mehanički, otrcano.

„Stvarno to mislim.“

„Ma nije valjda?“ Ne mogu da izbacim omalovažavanje iz glasa. Zaboga, kako je drzak - zbog njega poslednjih dana prolazim kroz pakao. Ne, to nije tačno. Sama sam gurnula sebe u pakao. Ne. On je. Zbunjeno sam odmahнула glavom.

„Ne želim da se raspravljam s tobom, Anastazija. Želim te natrag i želim da budeš zdrava.“

„Ali ništa se nije promenilo.“ *I dalje si pedeset nijansi.*

„Hajde da o tome razgovaramo u povratku. Stigli smo.“

Automobil se zaustavio ispred galerije. Kristijan je izašao. Ostala sam bez teksta. Otvorio mi je vrata i pošla sam napolje.

„Zašto si to uradio?“, pitala sam glasnije nego što sam očekivala.

„Šta?“, zbunio se.

„Kažeš tako nešto i onda prekineš.“

„Anastazija, stigli smo. Tamo gde želiš da budeš. Hajde da to uradimo pa ćemo razgovarati. A pogotovo ne želim scenu na ulici.“

Osvrnula sam se. U pravu je. Na javnom smo mestu. Skupila sam usne dok me je streljao pogledom.

„U redu“, promrmljala sam nadureno. Uhvatio me je za ruku i uveo u zgradu.

Nalazimo se u preuređenom skladištu - zidovi od opeke, tamni parket, bele tavanice i cevi ofarbane u belo. Prostrano je i savremeno, nekoliko posetilaca šeta okolo, pijucka vino i divi se Hoseovim radovima. Moje crne misli su se načas raspršile kad sam shvatila da je Hose ispunio svoj san. *Bravo, Hose!*

„Dobro večer. Dobro došli na izložbu Hosea Rodrigeza“, pozdravila nas je mlada žena odevena u crno, veoma kratke smeđe kose, s jarkocrvenim ružem za usne i velikim alkama u ušima. Brzo je prešla pogledom po meni pa ga zadržala na Kristijanu duže nego što je potrebno pre nego što mi se ponovo okrenula i zatreptala, crveneći.

Nabrala sam čelo. *On je moj* - ili je bio moj. Dajem sve od sebe da joj se ne namrštim. Ponovo je zatreptala.

„O, to si ti, Ana. Želimo tvoje mišljenje o svemu ovome.“ Osmehnula mi se dok mi je pružala katalog pa me uputila prema stolu s pićem i grickalicama.

„Poznaješ li je?“ Kristijan se namrštio.

Odmahnula sam glavom jednako zbunjena.

Smeteno je slegnuo ramenima. „Šta ćeš da popiješ?“

„Čašu belog vina, hvala.“

Naborao je čelo, ali zadržao je jezik za zubima i otišao po posluženje.

„Ana!“

Hose se progurao kroz skupinu ljudi.

Bokte! Nosi odelo. Lepo izgleda i osmehuje se od uva do uva. Čvrsto me je zagrlio. Dala sam sve od sebe da ne briznem u plač.

Moj prijatelj, on mi je jedini prijatelj kad Kejt nije tu. Suze mi se skupljaju u očima.

„Ana, tako mi je drago što si došla“, prošaputao mi je na uvo. Naglo me je odmakao od sebe i zagledao se u mene.

„Šta je?“

„Hej, jesi li dobro? Izgledaš, pa, čudno. *Dios mio*, jesi li smršala?“

Zatreptala sam da potisnem suze - *ne i on*. „Hose, dobro sam. Samo sam srećna što te vidim. Čestitam na izložbi.“ Glas mi je zadrhtao kad sam videla kako mu je poznato lice izbrazdala briga, ali moram da se smirim.

„Kako si došla?“

„Kristijan me je doveo“, odgovorila sam, odjednom zabrinuta.

„O.“ Lice mu je klonulo i pustio me je. „Gde je on?“ Lice mu se smrklo.

„Eno ga tamo, otišao je po piće.“ Klimnula sam glavom u njegovom pravcu i primetila da učtivo ćaska s nekim dok čeka u redu. Podigao je glavu i pogledi su nam se sreli. Paralisan sam dok zurim u tog nemoguće lepog muškarca koji me posmatra s nekim nedokučivim osećanjem. Oči su mu usplamtele i prljile moje. Nekoliko trenutaka smo bili izgubljeni dok smo zurili jedno u drugo.

Au... Taj lepi čovek me želi natrag i duboko u sebi osećam kako se radost širi poput ladoleža u zoru.

„Ana!“ Hose mi je skrenuo pažnju i vratila sam se u sadašnjicu. „Mnogo mi je drago što si došla. Slušaj, trebalo bi da te upozorim...“

Odjednom ga je prekinula Gospodica veoma kratka kosa i crveni ruž za usne. „Hose, došla je novinarka iz *Portlandprinca*. Dođi.“ Učtivo mi se osmehnula.

„Nije li to kul? Slava.“ Široko se osmehnuo i nehotice sam uzvratila - tako je srećan. „Vidimo se kasnije, Ana.“ Poljubio me je u obraz pa prišao mladoj devojci koja je stajala pored visokog, vitkog fotografa.

Hoseove fotografije su svugde, a neke su razvijene na velikim platnima. Jednoboje ili u boji. Mnogi pejzaži odišu nezemaljskom lepotom. Na jednoj blizu jezera u Vankuveru rano je veče i ružičasti oblaci odraženi su na mirnoj površini vode. Nakratko su me poneli spokoj i mir. Neverovatno je.

Kristijan mi se pridružio i dodao mi čašu belog vina.

„Ispunjava li očekivanja?“ Glas mi zvuči normalnije.

Ispitivački me je pogledao.

„Vino.“

„Ne. Retko je dobro na ovakvim događajima. Momak je prilično nadaren, zar ne?“ Kristijan se zadivio fotografijom jezera.

„Šta misliš zašto sam ga zamolila da slika tvoj portret?“ Ponos u mom glasu je primetan. Ravnodušno je prešao pogledom s fotografije na mene.

„Kristijan Grej?“ Prišao mu je fotograf iz *Portland princa*. „Može li jedna fotografija, gospodine?“

„Naravno.“ Kristijan je prestao da se mršti. Odmakla sam se, ali uhvatio me je za ruku i privukao sebi. Fotograf nas je pogledao i nije mogao da sakrije iznenađenje.

„Hvala, gospodine Greje.“ Napravio je nekoliko snimaka. „Gospodice... ?“

„Ana Stil“, odgovorila sam.

„Hvala, gospodice Stil.“ Žurno se udaljio.

„Tražila sam tvoje fotografije s devojkama na internetu. Nema nijedne. Zato je Kejt mislila da si homoseksualac.“

Usne mu se izviše u osmeh. „To objašnjava tvoje nedolično pitanje. Ne, ne izlazim s devojkama, Anastazija - samo s tobom. Ali znaš to.“ Glas mu je tih i iskren.

„Dakle, nikad nisi izvodio svoje...“, uzrujano sam se osvrnula da proverim da niko ne može da nas čuje, „potčinjene?“

„Ponekad. Ali ne na sastanke. U kupovinu, znaš.“ Slegnuo je ramenima, ne skidajući pogled s mog.

O, viđao ih je samo u igraonici - njegovoj Crvenoj sobi bola i u stanu. Ne znam šta da mislim o tome.

„Samo s tobom, Anastazija“, prošaputao je.

Pocrvenela sam i zagledala se u prste. Stalo mu je do mene, na njegov način.

„Izgleda da tvom prijatelju više leže pejzaži nego portreti. Hajde da pogledamo.“ Prihvatila sam njegovu ispruženu ruku.

Prošli smo pored još nekoliko odštampanih fotografija. Nekoliko ljudi mi je klimnulo glavom i široko se osmehnulo kao da me poznaju. Mora da je to zato što sam s Kristijanom, ali jedan mlad čovek otvoreno bulji. *Čudno*.

Zamakli smo za ugao i tad sam shvatila zašto me čudno gledaju. Na naspramnom zidu je sedam velikih portreta - mojih portreta.

Tupo zurim u njih, zapanjena. Krv mi se povukla iz lica. Ja: napućena, nasmejana, namrštena, ozbiljna, vesela. Sve izbliza, sve crno-bele.

Sranje! Sećam se kako se Hose igrao aparatom u nekoliko navrata kad je bio u poseti ili kad sam mu glumila vozača i pomoćnika.

Pravio je obične snimke, ili sam bar tako mislila. Ne ove nasrtljive iskrene snimke.

Kristijan opčinjeno zuri u jednu fotografiju za drugom.

„Izgleda da nisam jedini“, promrmrljao je tajanstveno, usana skupljenih u tanku crtu.

Čini mi se da je ljut.

„Izvini me na trenutak“, rekao je i načas me prikovao svetlim očima. Uputio se prema prijemnom stolu.

Šta sad nije u redu? Opčinjeno posmatram kako uzbuđeno razgovara s Gospođicom s veoma kratkom kosom i crvenim ružem za usne. Izvadio je novčanik pa kreditnu karticu.

Sranje. Mora da je kupio jedan.

„Ćao. Ti si muza. Ove fotografije su sjajne.“ Trgao me je jedan mladić s grivom svetloplave kose. Osetila sam ruku na laktu.

Kristijan se vratio.

„Ti si srećan čovek“, rekao je plavušan Kristijanu, koji ga je hladno pogledao.

„Jesam“, promrmrljao je preteći i povukao me u stranu.

„Jesi li kupio jednu od ovih?“

„Jednu?“, otpuhnuo je, ne skidajući pogled s njih.

„Kupio si više od jedne?“

Prevnuo je očima. „Kupio sam sve, Anastazija. Ne želim da neki neznamac balavi nad tobom u privatnosti svoje kuće.“

Prvi nagon mi je da se nasmejem. „Više bi voleo da ti to radiš?“, narugala sam se.

Prostrelio me je pogledom. Čini mi se da ga je moja drskost izbacila iz ravnoteže, ali pokušava da sakrije kako je razgaljen.

„Iskreno, da.“

„Perverznjaku“, oblikovala sam reč usnama i ujela se za donju usnu da se ne bih osmehnula.

Zinuo je. Sad je već očigledno da se zabavlja. Zamišljeno je pogladio bradu.

„Ne mogu da osporim takvu procenu, Anastazija.“ Odmahnuo je glavom i pogled mu je smekšao.

„Još bih raspravljala o tome s tobom, ali potpisala sam UPP.“

Uzdahnuo je, piljeći u mene, a pogled mu je potamneo. „Šta bih voleo da radim s tim tvojim lajavim ustima“, promrsio je.

Oštro sam udahnula, znajući dobro na šta misli. „Veoma si nepristojan.“ Uspela sam da zvučim zaprepašćeno. Zar ne zna za granicu?

Razgaljeno se podsmehnulo pa se namrštilo.

„Izgledaš veoma opušteno na tim fotografijama, Anastazija. Ne viđam te često takvu.“

Molim? Opa! Promena teme - zaključak koji nema veze s prethodnim - od šaljive do ozbiljne.

Pocrvenela sam i zagledala se u prste. Podigao mi je glavu i oštro sam udahnula od njegovog dodira.

„Želim da budeš opuštena sa mnom“, prošaputao je. Svi tragovi veselja su nestali.

Duboko u meni ponovo se uskomešala radost. *Ali kako je to moguće?* Imamo probleme.

„Moraš prestati da me plašiš ako to želiš“, odbrusila sam.

„Moraš naučiti da komuniciraš i govoriš mi kako se osećaš“, odsekao je, usplamtelih očiju.

Duboko sam udahnula. „Kristijane, želeo si me kao potčinjen. U tome leži nevolja. Nalazi se u definiciji reči potčinjen - jednom si mi je poslao mejlom.“ Zastala sam, pokušavajući da se setim kako je sročio. „Mislim da su sinonimi bili, citiram 'podređen, pokoran, prilagodljiv, popustljiv, povodljiv, podložan, pasivan, pomirljiv, strpljiv'. Nisam smela da te pogledam. Ni da progovaram dok mi ne dozvoliš. Šta si očekivao?“, prosiktala sam.

Sve više se mrštio kako sam govorila.

„Veoma je zbunjujuće biti s tobom. Ne želiš da ti prkosim, ali ti se sviđaju moja 'lajava usta'. Želiš poslušnost, osim kad je ne želiš kako bi mogao da me kazniš. Prosto ne znam na čemu sam s tobom.“

Zaškiljio je. „Odlično zapažanje, kao i uvek, gospođice Stil.“ Glas mu je hladan. „Hajde, idemo da jedemo.“

„Došli smo pre samo pola sata.“

„Videla si fotografije, popričala si s momkom.“

„Zove se Hose.“

„Razgovarala si s Hoseom - momkom koji je, kad sam ga poslednji put video, pokušavao protiv tvoje volje da ti gurne jezik u usta dok si bila pijana i povraćalo ti se“, zarežao je.

„On me nikad nije udario“, otresla sam.

Namrštilo se. Gnev mu izbija iz svake pore. „To je nizak udarac, Anastazija“, prošaputao je preteći.

Prebledela sam. Kristijan je prošao rukom kroz kosu, pršteći jedva suzbijanom ljutnjom. Prostrelila sam ga pogledom.

„Vodim te nekud da jedeš. Topiš mi se pred očima. Pronađi momka i pozdravi se.“

„Molim te, možemo li da ostanemo još malo?“

„Ne. Idemo. Odmah. Pozdravi se.“

Streljam ga pogledom dok mi krv ključa. Gospodin prokleti zaludenik kontrolom. Ljutnja je dobra. Ljutnja je bolja od plačljivosti.

Odvojila sam pogled od njegovog i potražila Hosea. Razgovarao je s nekoliko devojaka. Pošla sam prema njemu, udaljavajući se od Pedeset. Zar moram da radim ono što kaže samo zato što me je doveo ovamo? Šta on umišlja ko je, dodavola?

Devojke upijaju svaku Hoseovu reč. Jedna je zinula kad sam prišla. Nesumnjivo me je prepoznala s portreta.

„Hose.“

„Ana. Izvinite me, devojke.“ Široko im se osmehnuo i obgrlio me. S jedne strane sam razveseljena - Hose s lakoćom zadivljuje devojke.

„Besna si“, primetio je.

„Moram da idem“, promrmljala sam tvrdoglavo.

„Tek si došla.“

„Znam, ali Kristijan mora natrag. Fotografije su fantastične, Hose. Veoma si nadaren.“

Osmehnuo se od uva do uva. „Super je što smo se videli.“

Hose me je uhvatio u snažni medvedi zagrljaj i okrenuo me tako da sam videla Kristijana u drugom delu galerije. Namršten je. Shvatila sam da se mršti zato što me Hose grli. Zato sam mu proračunato obavila ruke oko vrata. Mislim da će Kristijan pući. Oči su mu potamnele, a pogled postao veoma zlokoban. Polako je pošao prema nama.

„Hvala što si me upozorio na moje portrete“, promrmljala sam.

„Sranje. Izvini, Ana. Trebalo je da ti kažem. Sviđaju li ti se?“

„Ovaj... ne znam“, odgovorila sam iskreno, načas izbačena iz ravnoteže tim pitanjem.

„Pa, svi su prodati tako da se nekome sviđaju. Nije li to kul? Ti si devojka s postera.“ Zagrlio me je još jače. Kristijan je stigao do nas, streljajući me pogledom. Srećom, Hose to ne vidi.

Hose me je pustio. „Nemoj da se otuđuješ, Ana. O, gospodine Greje, dobro več.“

„Gospodine Rodrigezu, veoma zadivljujuće.“ Kristijan zvuči ledeno učtivo. „Žao mi je što ne možemo duže da ostanemo, ali moramo da se vratimo u Sijetl. Anastazija?“ Suptilno je naglasio reči *ne možemo* i pritom me uhvatio za ruku.

„Ćao, Hose. Čestitam još jednom.“ Brzo sam ga poljubila u obraz, ali pre nego što sam shvatila šta se dešava, Kristijan me je odvuкао iz zgrade. Znam da ključa od potisnutog besa, ali i ja sam ljuta.

Brzo je pogledao na obe strane ulice pa pošao levo i naglo skrenuo u sporednu uličicu. Odjednom me je bacio uza zid. Obujmio mi je lice šakama i naterao me da pogledam u njegove gorljive, odlučne oči.

Ciknula sam i on je spustio usne. Silovito me je poljubio. Zubi nam se sudariše, a onda mu se jezik nađe u mojim ustima.

Želja mi je grunula telom kao vatromet za Četvrti juli. Uzvratila sam mu poljupce jednakim žarom, ruku upletenih u njegovu kosu, vukući je, snažno. Zaječao je tihim, seksi zvukom iz dubine grla koji je odjeknuo mnome. Spustio je ruku niz moje telo do vrha butine i zario mi prste u meso kroz haljinu.

Izručila sam svu zebnju i patnju poslednjih nekoliko dana u taj poljubac, vezujući ga za sebe. U trenutku slepe strasti sinulo mi je da on radi isto, da oseća isto.

Prekinuo je poljubac, dahćući. Oči su mu blistave od želje i uspaljuju ionako zagrejanu krv što mi struji telom. Usta su mi mlitava dok pokušavam da udahnem dragoceni vazduh.

„Ti. Si. Moja“, zarežao je, naglašavajući svaku reč. Odvojio se od mene i presamitio s rukama na kolenima kao da je trčao maraton. „Za ime boga, Ana.“

Naslonila sam se na zid, dahćući, pokušavajući da stišam buntovničku reakciju svog tela, pokušavajući da se priberem.

„Žao mi je“, prošaputala sam kad sam došla do daha.

„I treba da ti je žao. Znam šta si radila. Želiš li fotografa, Anastazija? Očigledno je da on gaji osećanja prema tebi.“

Odmahnula sam glavom kao krivac. „Ne. On mi je samo prijatelj.“

„Otkako sam odrastao, pokušavam da izbegnem bilo kakva ekstremna osećanja. Ali ti... ti u meni izazivaš osećanja koja su mi potpuno strana. To je veoma...“ Namrštio se dok je tragao za pravim izrazom. „Uznemirujuće. Volim kontrolu, Ana, a u tvom prisustvu ona prosto“, ispravio se, napregnutog pogleda, „isparava.“ Neodređeno je mahnuo pa prošao rukom kroz kosu i duboko udahnuo. Uhvatio me je za ruku.

„Dođi, moramo da razgovaramo. I ti moraš da jedeš.“

2. poglavlje

Uveo me je u mali restoran koji odiše prisnom atmosferom.

„Ovo mesto će morati da posluži“, progundao je. „Nemamo mnogo vremena.“

Meni se restoran sviđa. Drvene stolice, platneni stolnjaci i zidovi iste boje kao Kristijanova igraonica - tamne krvavocrvene - s nasumično postavljenim ogledalima u pozlaćenim ramovima, belim svećama i vazicama s belim ružama. U pozadini Ela Fiedžerald peva o toj stvari zvanoj ljubav. Veoma je romantično.

Konobar nas je odveo do stola za dvoje u maloj niši. Sela sam, zabrinuta. Pitam se šta li će Kristijan reći.

„Nemamo mnogo vremena“, rekao je konobaru kad smo seli. „Zato ćemo oboje uzeti srednje pečenu govedu šniclu, sos bernes ako ga imate, krompiriće i zeleno povrće, koje god je kuvar spremio. I donesite mi vinsku kartu.“

„Svakako, gospodine.“ Konobar se žurno udaljio, zatečen Kristijanovom hladnom, mirnom efikasnošću. Kristijan je spustio blekberi na sto. Zaboga, zar ne mogu sama da izaberem? „A ako ne volim šnicle?“

Uzdahnuo je. „Ne počinji, Anastazija.“

„Nisam dete, Kristijane.“

„Onda prestani da se ponašaš kao da jesi.“

Kao da me je ošamario. Dakle, razgovor će biti uzburkan i težak. Iako smo u romantičnom okruženju, svakako neće biti sentimentaln.

„Dete sam zato što ne volim šnicle?“, promrmljala sam, pokušavajući da sakrijem koliko sam povređena.

„Detinjasto je što si me namerno pravila ljubomornim. Zar nemaš obzira prema osećanjima svog prijatelja kad ga tako navlačiš?“ Kristijan je skupio usne u tanku crt u i namršti se kad se konobar vratio s vinskom kartom.

Pocrvenela sam - to mi nije palo na pamet. Siroti Hose, svakako ne želim da ga ohrabrujem. Odjednom sam se užasnula. Kristijan je u pravu: postupila sam bezobzirno. Pogledao je vinsku kartu.

„Hoćeš li da izabereš vino?“, pitao je i podigao obrve s iščekivanjem; oličenje nadmenosti. Zna da se ne razumem u vina. „Ti izaberi, odgovorila sam natmureno pošto me je prekorio. „Dve čaše širaza iz doline Barosa, molim vas.“

„Ovaj... vino prodajemo samo u flašama, gospodine.“

„Onda donesite flašu“, breću se Kristijan.

„Gospodine.“ Konobar se povukao, obuzdavajući se. Ne krivim ga. Namrštila sam se na Kristijana. Šta ga izjeda? O, verovatno ja. Negde u dubinama mog uma, unutrašnja boginja mi se sneno podigla, protekla i osmehnula. Spavala je neko vreme. „Veoma si namćorast.“

Ravnodušno me je pogledao. „Pitam se zbog čega.“

„Pa, bilo bi dobro da usvojimo odgovarajući ton ako ćemo da vodimo prisan i iskren razgovor o budućnosti, zar ne misliš tako?“ Ljupko sam se osmehnula.

Skupio je usne u tanku crt u, ali onda ih je gotovo nerado izvio i znala sam da potiskuje osmeh.

„Žao mi je“, rekao je.

„Izvinjenje prihvaćeno. A sa zadovoljstvom mogu da ti kažem da nisam postala vegetarijanka otkako smo poslednji put jeli.“

„Mislim da je to nevažno s obzirom na to kad si poslednji put jela.“

„Ponovo ta reč, 'nevažno'.“

„Nevažno“, oblikovao je reč usnama, a pogled mu je smekšao od razgaljenosti. Prošao je rukom kroz kosu i ponovo se uozbiljio. „Ana, ostavila si me kad smo poslednji put razgovarali. Malo sam nervozan. Rekao sam ti da želim da se vratiš, a ti... nisi rekla

ništa.“ Pogled mu je napregnut i pun iščekivanja, a iskrenost mu je razoružavajuća. Šta da odgovorim na to, dođavola?

„Nedostajao si mi... zaista si mi nedostajao, Kristijane. Poslednjih nekoliko dana bilo je... teško.“ Progutala sam knedlu, a nova mi je nabujala u grlu kad sam se setila koliko sam očajnički patila otkako sam ga ostavila.

Poslednja nedelja mi je bila najgora u životu, a bol gotovo neopisiv. Ništa se ne može uporediti s tim. Ali tad me je stvarnost pogodila i oduzela mi dah.

„Ništa se nije promenilo. Ne mogu da budem osoba kakvu želiš.“ Progurala sam te reči pored knedle u grlu.

„Ti jesi osoba kakvu želim“, odgovorio je značajno.

„Ne, Kristijane, nisam.“

„Uzrujana si zbog onoga što se desilo poslednji put. Glupo sam se poneo, a ti... Pa i ti si. Zašto nisi upotrebila lozinku, Anastazija?“ Ton mu se promenio, postao optužujući.

Molim? Au - promena pravca.

„Odgovori mi.“

„Ne znam. Bila sam pokopana. Pokušavala sam da budem ono što si hteo da budem, pokušavala da se nosim s bolom i smetnula sam s uma. Znaš... zaboravila sam“, prošaputala sam posramljeno i slegnula ramenima.

Možda smo mogli da izbegnemo svu ovu patnju.

„Zaboravila si!“; uzviknuo je užasnuto, uhvatio se za ivicu stola i prostrelio me pogledom. Venem pod njegovim pogledom.

Sranje! Ponovo je besan. I moja unutrašnja boginja me strelja pogledom. *Vidiš, sama si sve to zamesila!*

„Kako mogu da ti verujem?“; tiho je pitao. „Ikad?“

Konobar nam je doneo vino dok smo zurili jedno u drugo, plave oči u sive. Oboje prštimo od neizgovorenih protivoptužbi dok konobar s nepotrebnim razmetanjem vadi zapušač i sipa malo vina u Kristijanovu čašu. On je mehanički otpio gutljaj.

„Dobro je“, rekao je odsečno.

Kolebljivo nam je natočio i spustio flašu na sto pa se žurno udaljio. Kristijan nijednog trenutka nije odvojio pogled od mog. Prva sam popustila, skrenula pogled, podigla čašu i otpila veliki gutljaj. Jedva osećam ukus vina.

„Žao mi je“, prošaputala sam. Odjednom sam se osetila glupo. Otišla sam jer sam mislila da smo neusklađeni, ali on govori da sam mogla da ga zaustavim.

„Zbog čega ti je žao?“ Zvuči uplašeno.

„Zato što nisam upotrebila lozinku.“

Zažmurio je kao da mu je laknulo.

„Mogli smo da izbegnemo svu ovu patnju“, promrsio je.

„Izgledaš dobro.“ Više nego dobro. Izgledaš isto kao i uvek.

„Izgled ume da prevari“, odgovorio je tiho. „Sve sam samo ne dobro. Osećam se kao da je sunce zašlo i nije izašlo pet dana, Ana. U stalnom sam mraku.“

Njegovo priznanje mi je oduzelo dah. *Jao, kao i ja.*

„Rekla si da nikad nećeš otići, ali odjurila si čim je postalo gusto.“

„Kad sam rekla da nikad neću otići?“

„U snu. Odavno nisam čuo nešto utešnije, Anastazija. To me je opustilo.“

Srce mi se steglo i posegnula sam za vinom.

„Rekla si da me voliš“, prošaputao je. „Je l' to sad pripada prošlom vremenu?“ Glas mu je tih, prožet strepnjom.

„Ne, Kristijane, ne pripada.“

Izgledao je veoma ranjivo kad je odahnuo. „Dobro je“, promrmљao je.

Zapanjena sam njegovim priznanjem. Predomislio se. Ranije se užasnua kad sam mu rekla da ga volim. Konobar se vratio. Brzo je spustio tanjire ispred nas i udaljio se.

Sranje. Hrana.

„Jedi“, naloži Kristijan.

Duboko u sebi znam da sam gladna, ali stomak mi se uvezao. Ne mogu da imam zdrav apetit dok sedim naspram jedinog čoveka koga sam volela i raspravljam o našoj neizvesnoj budućnosti. Sumnjičavo sam pogledala svoj tanjir.

„Bog mi bio u pomoći, Anastazija, ako ne budeš jela, prebaciću te preko kolena nasred restorana i to neće imati nikakve veze s mojim seksualnim zadovoljenjem. Jedi!“

Ne talasaj, Greje. Moja podsvest me je pogledala preko naočara u obliku polumeseca. Potpuno se slaže s Pedeset nijansi.

„U redu, ješću. Umiri svoj brideći dlan, molim te.“

Nije se osmehnuo, već je nastavio da me strelja pogledom. Nerado sam podigla nož i viljušku pa zasekla šniclu. O, voda mi je pošla na usta koliko je ukusna. Gladna sam, stvarno sam gladna. Primetno se opustio dok sam žvakala.

Večerali smo u tišini. Muzika se promenila. U pozadini peva žena nežnog glasa i njene reči su odjek mojih misli. Nikad neću biti ista otkako je on ušao u moj život.

Pogledala sam Pedeset. Jede i posmatra me. Glad, žudnja i briga stopile su se u jedan vreo pogled.

„Znaš li ko peva?“ Pokušavam da vodim normalan razgovor.

Kristijan je zastao da oslušne. „Ne znam... ali dobra je ko god da je.“

„I meni se sviđa.“

Napokon se osmehnuo onim tajanstvenim osmejkom. Šta li namerava?

„Šta je?“ pitam.

Odmahnuo je glavom. „Pojedi sve“, rekao je blago.

Pojela sam polovinu s tanjira. Ne mogu više. Kako da pregovoram o tome?

„Ne mogu više. Jesam li pojela dovoljno da zadovoljim gospodina?“

Ravnodušno me je odmerio, ali nije odgovorio već je pogledao na sat.

„Stvarno sam sita“, dodala sam i otpila gutljaj izvrsnog vina.

„Uskoro ćemo da krenemo. Tejlor je stigao, a ti moraš da ustaneš ujutru zbog posla.“

„Kao i ti.“

„Potrebno mi je mnogo manje sna nego tebi, Anastazija. Bar si nešto pojela.“

„Zar se ne vraćamo Čarlijem Tangom?“

„Ne, pretpostavio sam da ću verovatno popiti nešto. Tejlor će nas pokupiti. Uostalom, u kolima ću te imati samo za sebe nekoliko sati. Šta možemo da radimo osim da pričamo?“

O, to mu je namera.

Kristijan je pozvao konobara da zatraži račun, pa podigao blekberi i pozvao nekoga.

„Nalazimo se u *Le Pikotinu* na Jugozapadnoj trećoj aveniji.“ Prekinuo je vezu.

I dalje je odsećan preko telefona.

„Veoma si otresit prema Tejloru, u stvari, prema svima.“

„Samo brzo prelazim na stvar, Anastazija.“

„Večeras nisi prešao na stvar. Ništa se nije promenilo, Kristijane.“

„Imam predlog za tebe.“

„Ovo je i počelo predlogom.“

„Drugačiji predlog.“

Konobar se vratio i Kristijan mu je dao kreditnu karticu i ne pogledavši račun. Zamišljeno me je gledao dok je konobar provlačio karticu. Telefon mu je jednom zapištao i on ga pogleda.

Ima predlog? Šta sad? Nekoliko scenarija mi je prošlo glavom: otmica, rad za njega. Ne, ništa nema smisla. Završio je s plaćanjem.

„Dodi. Tejlor je ispred.“

Ustali smo i uhvatio me je za ruku.

„Ne želim da te izgubim, Anastazija.“ Nežno mi je poljubio zglobove prstiju. Dodir njegovih usana na mojoj koži prostrujao mi je celim telom.

Audi je čekao napolju. Kristijan mi je otvorio vrata. Ušla sam i utonula u raskošnu kožu. On je pošao prema vozačevoj strani. Tejlor je izašao i nakratko su pričali. To nije uobičajeno. Znatiželjna sam. O čemu li razgovaraju? Nekoliko trenutaka kasnije, obojica su se vratila u kola. Pogledala sam Kristijana, koji je izgledao ravnodušno dok je zurio ispred sebe.

Načas sam gledala njegov profil: prav nos, izvajane pune usne, kosa koja divno pada na čelo. Ovaj božanstveni čovek svakako nije za mene.

Nenametljiva muzika ispunila je zadnji deo automobila, divna kompozicija za orkestar koju nisam ranije čula. Tejlor se uključio u proređen saobraćaj i uputio prema auto-putu broj pet i Sijetlu.

Kristijan se pomerio kako bi se okrenuo prema meni. „Kao što sam rekao, Anastazija, imam predlog za tebe.“

Nervozno sam pogledala Tejlora.

„Ne može da te čuje“, uverio me je.

„Kako?“

„Tejlore?“, pozvao ga je. Tejlor nije odgovorio. Ponovo ga je pozvao i ponovo nije usledio odgovor. Kristijan se nagnuo i potapšao ga po ramenu. Tejlor je izvadio slušalicu koju nisam primetila.

„Da, gospodine?“

„Hvala, Tejlore. U redu je, nastavi da slušaš.“

„Da, gospodine.“

„Jesi li sad zadovoljna? On sluša ajpod. Pućinija. Zaboravi da je tu. Ja sam zaboravio.“

„Jesi li ga namerno zamolio da to uradi?“

„Da.“

Oh. „Dobro, tvoj predlog?“

Kristijan odjednom izgleda odlučno i poslovno. *Sranje*. Pregovaraćemo o nečemu. Pažljivo slušam.

„Dozvoli da te prvo pitam nešto. Želiš li normalnu vanila vezu bez ikakvih nastranih jebada?“

Zinula sam. „Nastranih jebada?“, zapištala sam.

„Nastranih jebada.“

„Ne mogu da verujem da si to rekao.“

„Pa, jesam. Odgovori mi“, rekao je pribrano.

Pocrvenela sam. Moja unutrašnja boginja spustila se na jedno koleno i spojila ruke, preklinjući me.

„Volim tvoje nastrane jebade“, prošaputala sam.

„Tako sam i mislio. Pa, šta ti se ne sviđa?“

Što ne mogu da te dodirnem. Što uživaš u mom bolu, žaoku kaiša...

„Pretnja surovim i neobičnim kažnjavanjem.“

„Šta to znači?“

„Pa, imaš sve one štapove, bičeve i ostale predmete u svojoj igraonici i to me nasmrt plaši. Ne želim da ih koristiš na meni.“

„U redu, onda bez bičeva i štapova - kao i bez kaiša“, rekao je s usiljenim osmejkom.

Zbunjeno sam ga pogledala. „Pokušavaš li ponovo da promeniš krajnje granice?“

„Ne. Pokušavam da te razumem, da steknem jasniju sliku o tome šta želiš i šta ne želiš.“

„Kristijane, u suštini mi je teško da prihvatim tvoje uživanje u tome da mi nanosiš bol. Kao i pomisao da ćeš to učiniti jer sam prešla neku proizvoljnu granicu.“

„Ali nije proizvoljna. Postoje napisana pravila.“

„Ne želim niz pravila.“

„Nikakva pravila?“

„Nikakva pravila.“ Odmahnula sam glavom, ali srce mi je u grlu. Kuda ovo vodi?

„Ali ti ne smeta da te istučem po guzi?“

„Čime?“

„Ovim.“ Podigao je šaku.

Promeškoltala sam se od nelagode. „Ne, ne stvarno. Pogotovo s onim srebrnim kuglicama...“ Hvala bogu što je mrak jer mi lice bukti. Začutala sam kad sam se setila te noći. *Da... uradila bih to ponovo.*

Podrugljivo se osmehnuo. „Da, to je bilo zabavno.“

„Više nego zabavno“, promrmljala sam.

„Dakle, možeš da podneseš malo bola.“

Slegnula sam ramenima. „Da, pretpostavljam da mogu.“ O, kuda ovo vodi? Moja strepnja popela se nekoliko stepeni na Rihterovoj skali.

Pogladio je bradu, duboko zamišljen. „Anastazija, hoću da počnemo iznova. Da imamo vanila vezu, a onda možda, kad budeš imala više poverenja u mene a ja verovao da si iskrena i da komuniciraš sa mnom, možemo da napredujemo i radimo ponešto od onoga što bih voleo.“

Zurim u njega, preneražena, bez ijedne misli u glavi - kao kad se kompjuter pokvari. Mislim da je zabrinut, ali ne vidim ga dobro jer smo obavijeni oregonskim mrakom. Napokon mi je sinulo da je to - to.

On želi svetlost, ali mogu li da tražim od njega da to uradi za mene? A zar se meni ne sviđa mrak? Malo mraka ponekad. Uspomene na noć Tomasa Talisa nepozvane mi doplutaše u glavu.

„Ali šta je s kažnjavanjem?“

„Bez kažnjavanja.“ Odmahnuo je glavom. „Ikakvog.“

„A pravila?“

„Bez pravila.“

„Bez ikakvih pravila? Ali ti imaš potrebe.“

„Ti si mi potrebija, Anastazija. Poslednji dani bili su pravi pakao. Svi nagoni mi govore da te pustim, da te ne zaslužujem.“

„Fotografije što je onaj momak napravio... vidim kako te on vidi. Izgledaš bezbrižno i lepo, što ne znači da sad nisi lepa. Ali vidim tvoj bol. Teško je znati da se tako osećaš zbog mene.“

Ali ja sam sebičan čovek. Želim te otkako si upala u moju kancelariju. Ti si izuzetna, iskrena, srdačna, jaka, duhovita, zavodljivo nedužna; spisak je beskonačan. Divim ti se. Želim te, i pri samoj pomisli da te ima neko drugi osećam se kao da mi se okreće nož u mračnoj duši.“

Usta su mi se osušila. *Jebote*. Ako to nije izjava ljubavi, onda ne znam šta jeste. Reči su pokuljale iz mene - brana je popustila.

„Kristijane, zašto misliš da imaš mračnu dušu? Nikad to ne bih rekla. Možda si tužan, ali si dobar čovek. Vidim to... velikodušan si, ljubazan i nikad me nisi slagao. A ja se nisam mnogo trudila.“

Prošla subota je bila veliki šok za mene. To je bilo buđenje. Shvatila sam da si me štedeo i da ne mogu da budem osoba kakvu želiš. Pošto sam otišla, shvatila sam da fizički bol koji si mi naneo nije bio veliki kao bol što sam te izgubila. Želim da te zadovoljim, ali je teško.“

„Stalno me zadovoljavaš“, prošaputao je. „Koliko puta moram da ti kažem?“

„Nikad ne znam šta misliš. Nekad si tako zatvoren... kao ostrvska država. Plašiš me. Zato ćutim. Ne znam kakvo ti je raspoloženje. Ono ide gore-dole pa ponovo gore u nanosekundi. To me zbunjuje. I ne daš mi da te dodirnem, a toliko želim da ti pokažem koliko te volim.“

Zatreptao je u tami, obazrivo - čini mi se. Više ne mogu da mu odolevam. Otkopčala sam pojas i popela mu se u krilo, iznenadivši ga, pa mu obujmila glavu šakama.

„Volim te, Kristijane Greje. A ti si spreman da uradiš sve to za mene. Ja sam ta koja te ne zaslužuje i samo mi je žao što ne mogu da radim sve te stvari za tebe. Možda s vremenom... ne znam... ali da, prihvatam tvoj predlog. Gde treba da potpišem?“ Obavio je ruke oko mene i snažno me privio uza se.

„O, Ana“, prodahtao je i zagnjurio nos u moju kosu. Sedimo zagrljeni i slušamo muziku - umirujuću kompoziciju za klavir - koja odražava osećanja u automobilu, slatki spokoj posle oluje. Ugnezdila sam se u njegovim rukama i naslonila mu glavu uz vrat. Nežno me je milovao po leđima.

„Dodirivanje je krajnja granica za mene, Anastazija“, prošaputao je.

„Znam. Volela bih da razumem zašto.“

Posle nekog vremena je uzdahnio i tiho rekao: „Imao sam užasno detinjstvo. Jedan makro kurve narkomanke...“ Zaćutao je i telo mu se napelo kad se setio nekog nezamislivog užasa. „Sećam se toga“, prošaputao je i stresao se.

Srce mi se steglo kad sam se setila ožiljaka od opekotina koji mu naružuju kožu. O, *Kristijane*. Čvršće sam mu obavila ruke oko vrata.

„Je l' te zlostavljala? Tvoja majka?“ Glas mi je tih i blag, pun neisplakanih suza.

„Nije koliko se sećam. Zanimarivala me je. Nije me branila od svog makroa.“ Otpuhnuo je. „Mislim da sam ja vodio brigu o njoj. Kad se konačno ubila, trebalo je četiri dana da neko podigne uzbunu i pronađe nas... sećam se toga.“

Nisam uspela da suzbijem užasnut cik. Au, jebote! Žuč mi se podigla u grlo.

„To je baš sjebano“, prošaputala sam.

„Pedeset nijansi“, promrmljao je.

Pritisla sam mu usne uz vrat, tražeći i nudeći utehu dok sam zamišljala malog, prljavog sivookog dečaka izgubljenog i usamljenog pored tela mrtve majke.

O, *Kristijane*. Udahnula sam njegov miris. Miriše božanstveno; moj omiljeni miris na svetlu. Čvršće me je obavio i poljubio mi kosu. Sedim obavijena njegovim rukama dok Tejlor žuri kroz noć.

KAD SAM SE probudila, vozili smo se kroz Sijetl.

„Ćao“, pozdravio me je Kristijan tiho.

„Izvini“, promrmljala sam kad sam se ispravila, zatreptala i protekla se. I dalje sam u njegovim rukama, u njegovom krilu.

„Mogao bih zauvek da te gledam kako spavaš, Ana.“

„Jesam li nešto pričala?“

„Nisi. Gotovo smo stigli do tebe.“

O? „Ne idemo kod tebe?“

„Ne.“

Ispravila sam se i zagledala u njega. „Zašto?“

„Zato što radiš sutra.“

„Oh.“ Napućila sam se.

„Zašto? Jesi li imala nešto na umu?“

Promeškoljila sam se. „Pa možda i jesam.“

Nasmejao se. „Anastazija, neću te ponovo dotaći, ne ukoliko me ne budeš molila da to učinim.“

„Molim!“

„Tako ćeš početi da komuniciraš sa mnom. Kad sledeći put budemo vodili ljubav, moraćeš podrobno da mi govoriš šta želiš.“

„Oh.“ Pomerio me je iz krila kad se Tejlor zaustavio ispred moje kuće. Kristijan je izašao i otvorio mi vrata.

„Imam nešto za tebe.“ Otišao je do zadnjeg dela kola, otvorio prtljažnik i izvadio veliku kutiju umotanu u ukrasni papir. Šta je to, dodavola?

„Otvori kad uđeš.“

„Nećeš da uđeš?“

„Neću, Anastazija.“

„Kad ćemo se videti?“

„Sutra.“

„Moj šef hoće da odemo na piće sutra.“

Izraz mu je ogrubeo. „Ma nemoj?“ Glas mu odiše prikrivenom pretnjom.

„Da proslavimo moju prvu nedelju“, dodala sam brzo.

„Gde?“

„Ne znam.“

„Mogu tamo da te pokupim.“

„U redu... poslaću ti mejl ili poruku.“

„Važi.“

Otpratio me je do vrata i sačekao da iskopam ključeve. Kad sam otključala vrata, nagnuo se i uhvatio me za bradu, podigavši mi glavu. Usne mu lebde nad mojima. Zažmurio je i obasuo me poljupcima od krajička oka do ugla usana.

Nehotice sam tiho prostenjala, sva sam se istopila.

„Do sutra“, prošaputao je.

„Laku noć, Kristijane.“ Čujem želju u svom glasu.

Osmehnuo se.

„Upadaj“, naložio je i pošla sam hodnikom noseći tajanstveni paket.

„Čaos, draga“, dobacio je pa se okrenuo i gipko vratio do kola.

Kad sam se obrela u stanu, otvorila sam kutiju i otkrila svoj laptop mekbuk pro, blekberi i još jednu pravougaonu kutiju. Šta li je to? Odmotala sam srebrni papir. Unutra je crna tanka kožna futrola.

Otvorila sam je i ugledala ajped. *Jebote... ajped*. Na ekranu je bela kartica ispisana Kristijanovim rukopisom:

Anastazija, ovo je za tebe.
Znam šta želiš da čuješ.
Muzika koju sam stavio ovde reći će to umesto mene.
Kristijan

Imam izbor muzike Kristijana Greja prerušen u sofisticiran ajped. Neodobravajući sam odmahнула glavom zbog troška, ali duboko u sebi znam da sam oduševljena. Džek ima jedan u kancelariji te umem da rukujem njim.

Uključila sam ga i ciknula kad se na ekranu pojavila slika: mala maketa jedrilice. *Au!* To je blanik L-23 koji sam mu dala, postavljen na stakleno postolje na, čini mi se, Kristijanovom stolu u njegovoj radnoj sobi. Zapiljila sam se u maketu.

Sastavio ju je! Stvarno ju je sastavio. Setila sam se da je to spomenuo u poruci uz cveće. Zavrtelo mi se u glavi. Znam da je mnogo razmišljao o tom poklonu.

Pomerila sam kursor do dna ekrana kako bih ga otključala i ponovo sam ciknula. Na pozadinskoj fotografiji smo nas dvoje na ceremoniji povodom diplomiranja, u šatoru. Ona koju su objavili u *Sijetl tajmsu*. Kristijan je tako lep i lice mi se nehotice razvuklo u kez koji preti da ga raspoluti - *on je moj!*

Pomerila sam prst i nekoliko novih ikona pojavilo se na drugom ekranu. Aplikacija za kindl, e-knjige, reči - šta god to bilo.

Britanska biblioteka? Dotakla sam ikonu i pojavio se meni: ISTORIJSKA ZBIRKA. Skrolovala sam nadole i izabrala ROMANI OSAMNAESTOG I DEVETNAESTOG VEKA. Još jedan meni. Potapšala sam naslov: *Amerikanac* Henrija Džejmsa. Otvorio se nov prozor i ukazao se skeniran primerak knjige. Zaboga - to je rano izdanje, objavljeno 1879, a nalazi se na mom ajpedu! Kupio mi je Britansku biblioteku na dodir tastera.

Brzo sam izašla, znajući da bih mogla zauvek da se izgubim u toj aplikaciji. Primetila sam aplikaciju „zdrava hrana“, što me je nateralo da se istovremeno osmehnem i prevrnem očima, aplikaciju za vesti, za vremensku prognozu, ali u poruci je spomenuo muziku. Vratila sam se na početni ekran, dotakla ikonu za ajpod i pojavila se plej-lista. Pregledala sam pesme i spisak mi je izmamio osmeh. Tomas Talis - njega neću skoro zaboraviti. Na kraju krajeva, dvaput sam ga čula - dok me je bičevao i dok me je tucao.

Witchcraft. Osmeh mi je postao još širi - ples po velikoj sobi. Delo Baha po Marčelu - *jao, ne, to je pretužno za moje sadašnje raspoloženje*. *Hmm*. Džef Bakli - *da, čula sam za njega*. *Snou patrol* - moja omiljena grupa - pa pesma zvana *Principles of Lust* grupe *Enigma*. Veoma prikladno za Kristijana. Pa još jedna po imenu *Possession... o, da, veoma pedeset nijansi*. I još nekoliko za koje nikad nisam čula.

Jedna pesma mi je zapala za oko i pustila sam je. *Try* Neli Furtado. Zapevala je i njen glas me je obavio poput svilene marame.

Legla sam na krevet.

Znači li to da će Kristijan pokušati? Pokušati ovu novu vezu? Upijam reči pesme dok zurim u tavanicu i pokušavam da shvatim njegovu promenu. Nedostajala sam mu. Nedostajao mi je. Mora da oseća nešto prema meni. Mora. Ovaj ajped, ove pesme, ove aplikacije - stalo mu je. Zaista mu je stalo. Srce mi je nabujalo od nade.

Pesma se završila i oči mi se ispuniše suzama. Brzo sam prešla na drugu - *Scientist* Kejtine omiljene grupe *Koldplej*. Znam pesmu, ali nikad nisam stvarno obratila pažnju na reči. Zažmurila sam i pustila da reči lebde preko mene i kroz mene.

Suze su slobodno pokuljale. Ne mogu da ih zaustavim. Ako ovo nije izvinjenje, šta je onda? O, *Kristijane*.

Ili je ovo poziv? Hoće li mi odgovoriti na pitanja? *Pridajem li prevelik značaj ovome? Verovatno.*

Obrisala sam suze. Moram da mu pošaljem mejl i zahvalim mu. Skočila sam s kreveta da uzmem paklenu mašinu.

Koldplej i dalje svira dok sedim prekrštenih nogu na krevetu. Mek se podigao i ulogovala sam se.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: AJPED

Datum: 9. jun 2011,23.56

Primalac: Kristijan Grej

Ponovo si me rasplakao.

Oduševljena sam ajpedom.

Oduševljena sam pesmama.

Oduševljena sam aplikacijom Britanske biblioteke.

Volim te.

Hvala.

Laku noć.

Ana, cmok, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Ajped

Datum: 10. jun 2011,00.03

Primalac: Anastazija Stil

Drago mi je što ti se sviđa. I sebi sam kupio jedan.

Da sam tamo, poljupcima bih ti obrisao suze.

Ali nisam, te spavaj.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Njegov odgovor me je naterao da se osmehnem - i dalje samo komanduje i dalje je u kristijanovskom fazonu. Hoće li se i to promeniti? Utom sam shvatila da se nadam da neće. Sviđa mi se takav - zapovednički - sve dok mogu da mu se usprotivim bez straha da ću biti kažnjena.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Gospodin Namćor

Datum: 10. jun 2011,00.07

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje, zvučiš kao onaj stari - zapovednički, a možda i napeto, možda i namćorasto.

Znam nešto što bi to moglo da ublaži. Ali nisi ovde - nisi mi dao da ostanem i očekuješ da te molim...

Samo ti sanjaj, gospodine.

Ana, cmok, cmok

P.S. Vidim da si uključio i progoniteljsku himnu, *Every Breath You Take*. Uživam u tvom smislu za humor, ali da li doktor Flin zna?

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Zen mir
Datum: 10.jun 2011,00.10
Primalac: Anastazija Stil

Moja najdraža gospođice Stil,
Samo da znaš da i u vanila vezama dolazi do batina po guzi. Uglavnom sporazumno i u seksualnom kontekstu... ali biću više nego srećan da napravim izuzetak.
Odahnućeš kad čuješ da i doktor Flin voli moj smisao za humor.
A sad, molim te, spavaj jer sutra nećeš imati mnogo sna. Uzgred - molićeš, veruj mi. I radujem se tome.

Kristijan Grej
Napeti generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Laku noć, lepo spavaj
Datum: 10. jun 2011,00.12
Primalac: Kristijan Grej

Pa, pošto si me lepo zamolio i pošto mi se sviđa tvoja primamljiva pretnja, sklupčaću se s ajpedom koji si mi tako ljubazno poklonio i zaspati dok razgledam Britansku biblioteku i slušam muziku koja govori umesto tebe.

Ana, cmok, cmok, cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Još jedna molba
Datum: 10. jun 2011,00.15
Primalac: Anastazija Stil

Sanjaj mene. cmok

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Da te sanjam, Kristijane Greje? Uvek.
Brzo sam obukla pidžamu, oprala zube i uvukla se u krevet. Stavila sam slušalice, izvukla izduvani balon Čarlija Tanga ispod kreveta i zagrlila ga.
Prštim od sreće, lica razvučenog u glup, širok kez. Kako jedan dan može da promeni toliko toga. Kako li ću zaspati?
Hose Gonzales je zapevao umirujuću pesmu uz opčinjavajući gitarski rif i polako sam utonula u san, čudeći se kako se sve popravilo za jedno veče i dokono se pitajući treba li i ja da napravim plej-listu za Kristijana.

3. poglavlje

Pogodnost toga što nemam kola jeste što sam u autobusu na putu do posla mogla da ubacim slušalice ajpeda, sigurnog u mojoj tašni, u uši i slušam divnu muziku koju mi je Kristijan snimio. Ušla sam u kancelariju s najbesmislenijim kezom na licu.

Džek me je pogledao i zaprepastio se.

„Dobro jutro, Ana. Izgledate... blistavo.“ Njegova primedba me je zbunila. *Veoma je neprikladna!*

„Dobro sam spavala, hvala, Džek. Dobro jutro.“

Naborao je čelo.

„Možete li da pročitate ovo i napišete prikaze do ručka, molim vas?“ Pružio mi je četiri rukopisa. Videvši moj užasnut izraz, dodao je: „Samo pet poglavlja.“

„Naravno.“ Osmehnula sam se s olakšanjem i uzvratio mi je širokim osmehom.

Uključila sam kompjuter kako bih počela da radim dok ispijam kafu s mlekom i jedem bananu. Čekao me je Kristijanov mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: I bog mi pomogao...

Datum: 10. jun 2011,08.05

Primalac: Anastazija Stil

Nadam se da si doručkovala.

Nedostajala si mi sinoć.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Stare knjige...

Datum: 10.jun 2011,08.33

Primalac: Kristijan Grej

Jedem bananu dok kucam. Nisam doručkovala nekoliko dana tako da je ovo korak napred. Oduševljena sam aplikacijom Britanske biblioteke - počela sam ponovo da čitam *Robinsona Krusoa*... i, naravno, volim te.

A sad me ostavi u miru - pokušavam da radim.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Zar si samo to pojela?

Datum: 10.jun 2011,08.36

Primalac: Anastazija Stil

Možeš bolje od toga. Trebaće ti snaga da moliš.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Napast

Datum: 10. jun 2011,08.39

Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje, pokušavam da zaradim za život - a ti si taj koji će moliti.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Samo napred!

Datum: 10.jun 2011,08.42

Primalac: Anastazija Stil

Opa, gospođice Stil, obožavam izazove...

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Sedim i kliberim se kao ludača. Ali moram da pročitam ona poglavlja za Džeka i napišem prikaze o njima. Položila sam rukopise na sto i počela.

Za vreme pauze za ručak otišla sam do kafića po sendvič s dimljenom govedinom i slušala plej-listu na ajpedu. Prvo Nitin Soni, neka etno-pesma zvana *Homelands* - dobra je. Gospodin Grej ima raznovrstan muzički ukus. U povratku sam slušala klasičnu kompoziciju, *Fantaziju na temu Tomasa Talisa* Ralfa von Vilijamsa. O, Pedeset ima smisao za humor i volim ga zbog toga. Hoću li ikad skinuti ovaj glupi kez s lica?

Popodne se razvuklo. U trenutku spontanosti odlučila sam da pošaljem mejl Kristijanu.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Dosadujem se...

Datum: 10.jun 2011,16.05

Primalac: Kristijan Grej

Vrtim palčeve.

Kako si ti?

Šta radiš?

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Tvoji palčevi

Datum: 10.jun 2011,16.15

Primalac: Anastazija Stil

Trebalo je da radiš za mene.

Ne bi vrtela palčeve.
Siguran sam da bih ih bolje uposlio.
U stvari, na um mi padaju brojne mogućnosti...
Bavim se uobičajenim svakidašnjim sticanjima i pripajanjima.
Sve je to veoma jednolično.
Tvoji mejlovi u SIP-u su pod nadzorom.

Kristijan Grej
Rasejani generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

O, sranje. Nisam imala predstavu. Otkud on zna, dođavola? Namrštila sam se i brzo pregledala pa izbrisala razmenjene mejlove.
Tačno u pola šest, Džek se obreo pored mog radnog stola. Danas je opušteni petak te nosi farmerke i crnu košulju.
„Piće, Ana? Uglavnom volimo da popijemo jedno piće u kafiću preko puta ulice.“
„Ko?“, pitala sam s nadom.
„Većina nas... idete li?“
Iz meni nepoznatog razloga, u koji ne želim previše da zalazim, preplavilo me je olakšanje.
„Volela bih da dođem. Kako se kafić zove?“
„*Pedeset*.“
„Šalite se!“
Čudno me je pogledao. „Ne. Ima li to neki značaj za vas?“
„Ne, izvinite. Pridružiću vam se tamo.“
„Šta ćete da pijete?“
„Pivo, molim vas.“
„Kul.“
Otišla sam do toaleta i poslala Kristijanu mejl s blekberija.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Uklopićeš se
Datum: 10. jun 2011,17.36
Primalac: Kristijan Grej

Idemo u kafić koji se zove *Pedeset*.
Beskrajna je bogata nit humora koju bih mogla da ispletem iz toga.
Radujem se što ću te videti tamo, gospodine Greje.

A. Cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Dosadno
Datum: 10.jun 2011,17.38
Primalac: Anastazija Stil

Pletenje je veoma, veoma dosadna aktivnost.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Dosadno?
Datum: 10.jun 2011,17.40
Primalac: Kristijan Grej

Šta hoćeš da kažeš?

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Samo...

Datum: 10.jun2011,17.42

Primalac: Anastazija Stil

Samo primećujem, gospođice Stil.

Vidimo se uskoro.

Bolje pre nego kasnije, ćaos, draga.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Pogledala sam se u ogledalu. Koliko se toga promeni za samo jedan dan. Obrazi su mi rumeniji a oči blistave. To je uticaj Kristijana Greja. Malo sparingovanja mejlovima tako utiče na devojkju. Osmehnula sam se svom odrazu i izravnala svetloplavu bluzu - onu koju mi je Tejlor kupio. Danas sam obukla i svoje omiljene farmerke. Većina žena u firmi nosi farmerke ili široke suknje. Moraću i ja da kupim jednu-dve takve suknje. Možda ću to uraditi ovog vikenda kad unovčim ček koji mi je Kristijan dao za Vandu.

Kad sam izašla iz zgrade, neko me je pozvao po imenu.

„Gospođice Stil?“

Okrenula sam se s iščekivanjem. Obazrivo mi je prišla neka mlada žena pepeljastog tena. Izgleda kao avet - veoma je bleđa i neobično tupa.

„Gospođica Anastazija Stil?“, ponovila je. Crte su joj nepomične čak i dok govori.

„Da?“

Zaustavila se i zapiljila u mene s razdaljine od oko jednog metra. Uzvraćam joj pogled, paralisana. Ko je ona? Šta hoće?

„Izvolite?“, kažem joj. Otkud zna kako se zovem?

„Ništa... samo sam htela da vidim kako izgledaš.“ Glas joj je jezivo tih. Kao i ja, ima tamnu kosu koja odudara od njenog bleđog tena. Oči su joj smeđe, kao burbon, ali prazne. Nema života u njima. Lepo lice joj je bleđe i izbrazdano tugom.

„Izvini - ne znam ko si ti“, rekla sam, pokušavajući da se ne obazirem na žaoku upozorenja što me je ubola u kičmu. Pri bližem pogledu, ona izgleda čudno, čupavo i zapušteno. Odeća joj je dva broja veća, uključujući i firmirani kišni mantil.

Nasmejala se čudnim neskladnim zvukom koji mi je samo povećao strepnju.

„Šta ti imaš što ja nemam?“, pitala je tužno.

Moja strepnja pretvorila se u strah. „Izvini - ko si ti?“

„Ja? Ja nisam niko.“ Podigla je ruku da provuče prste kroz kosu dugu i spao joj je rukav mantila, otkrivši prljav zavoj oko članka.

Jebote.

„Prijetan dan, gospođice Stil“. Okrenula se i produžila ulicom. Ostala sam ukopana na mestu, izgubljena među ljudima koji su izlazili iz kancelarija.

O čemu je reč?

Zbunjena, prešla sam ulicu do kafića, pokušavajući da shvatim šta se upravo desilo. Moja podsvest je podigla ružnu glavu i prosiktala - *Ona ima veze s Kristijanom.*

Pedeset je prostran, bezličan kafić sa zastavama i posterima bejzbol timova na zidovima. Džek je za šankom s Elizabet, tu su i Kortni, drugi urednik, dvojica iz računovodstva i Kler s prijemnice. Ona nosi svoje prepoznatljive srebrne alke.

„Ćao, Ana!“ Džek mi je pružio fiasu badvajzera.

„Živeli... hvala“, promrmljala sam, još uzrujana susretom s avetinjskom devojkjom.

„Živeli.“ Kucnuli smo se i on je nastavio razgovor s Elizabet. Kler mi se ljupko osmehnula.

„I, kako ti se prva nedelja čini?“

„Dobro, hvala. Svi su veoma druželjubivi.“

„Danas izgledaš mnogo srećnije.“

„Petak je“, odgovorila sam brzo. „I, jesi li nešto planirala za vikend?“

TEHNIKA SKRETANJA PAŽNJE koju sam patentirala uspela je i spasena sam. Ispostavilo se da je Kler jedno od sedmoro dece i da ide na veliko porodično okupljanje u Takomu. Postala je veoma živahna i shvatila sam da nisam razgovarala ni s jednom vršnjakinjom otkako je Kejt otišla na Barbados.

Odsutno sam se zapitala kako je Kejt... i kako je Eliot. Moraću da se setim da pitam Kristijana je l' se čuo s njim. O, Itan, Kejtin

brat, vratiće se sledećeg utorka i živeće s nama. Ne verujem da će se Kristijanu to dopasti. Sve više sam zaboravljala na susret s čudnom avetinjskom devojkom.

Dok sam pričala s Kler, Elizabet mi je dodala još jedno pivo.

„Hvala.“ Osmehnula sam joj se.

Veoma je lako razgovarati s Kler - ona voli da priča - i pre nego što sam shvatila šta se dešava, već sam pila treće pivo, koje mi je dao jedan tip iz računovodstva.

Kad su Elizabet i Kortni otišli, pridružio nam se Džek. Gde li je Kristijan? Jedan tip iz računovodstva upustio se u razgovor s Kler.

„Ana, mislite li da ste ispravno postupili što ste došli u našu firmu?“ Džekov glas je tih i stoji malkice preblizu. Ali primetila sam da to radi svima, čak i u kancelariji.

„Uživala sam ove nedelje, hvala, Džek. Da, mislim da sam ispravno postupila.“

„Veoma ste bistra devojka, Ana. Daleko ćete dogurati.“

Pocrvenela sam. „Hvala“, odgovorila sam jer nisam znala šta drugo da kažem.

„Živate li daleko?“

„U okrugu Pajk market.“

„Nedaleko od mene.“ Osmehujući se, približio se još više i naslonio na šank, u suštini me zarobivši. „Jeste li nešto planirali za vikend?“

„Pa... ovaj...“

Osetila sam ga pre nego što sam ga videla. Kao da mi je čitavo telo podešeno da oseti njegovo prisustvo. Istovremeno me opušta i uzbuđuje - neobično, večno dvojstvo. Postala sam svesna onog čudnog, pulsirajućeg naelektrisanja.

Kristijan mi je prebacio ruku preko ramena u naizgled opuštenom iskazivanju nežnosti - ali znam da nije tako. On obeležava teritoriju, što je u ovom slučaju veoma dobrodošlo. Nežno me je poljubio u kosu.

„Zdravo, malena“, promrmljao je.

Osećam olakšanje, sigurnost i uzbuđenje zbog njegove ruke oko mene. Privukao me je sebi i pogledala sam ga dok je ravnodušnog lica odmeravao Džeka. Ponovo mi je posvetio pažnju, brzo mi se zajedljivo osmehnuo i ovlaš me poljubio. Nosi tamnoplavi blejzer na pruge uz farmerke i belu košulju raskopčanog okovratnika. Izgleda toliko dobro da mi je došlo da ga pojedem.

Džek se odmakao s nelagodom.

„Džek, ovo je Kristijan“, promrmljala sam kao da se izvinjavam. Zašto bih se izvinjavala? „Kristijane, Džek.“

„Ja sam dečko“, rekao je Kristijan uz neznatni, hladni osmejak koji mu nije dopro do očiju dok se rukovao s Džekom. Pogledala sam Džeka, koji je procenjivao lep primerak muškog roda ispred sebe.

„Ja sam šef“, odgovorio je nadmeno. „Ana mi je spomenula bivšeg dečka.“

O, sranje, Bolje nemoj tako da se igraš s Pedeset.

„Pa, više nisam bivši“, odvrati Kristijan mirno. „Hajde, malena, vreme je da krenemo.“

„Molim vas, ostanite da popijete piće s nama“, pozva ga Džek nehajno.

Čini mi se da to nije pametna ideja. Zašto je toliko neprijatno? Pogledala sam Kler. Naravno, ona zuri u Kristijana otvorenih usta, s iskrenim putenim divljenjem. Kad ću prestati da se obazirem na to kako on utiče na druge žene?

„Već smo se nešto dogovorili, odgovorio je Kristijan s onim zagonetnim osmehom.

Jesmo li? Telom mi je prošao drhtaj iščekivanja.

„Možda drugi put“, dodao je. „Hajdemo“, rekao mi je i uhvatio me za ruku.

„Vidimo se u ponedeljak.“ Osmehnula sam se Džeku, Kler i momcima iz računovodstva, trudeći se da se ne obazirem na Džekov nezadovoljni izraz, pa pošla za Kristijanom prema vratima.

Tejlor čeka za volanom audija.

„Zašto mi se čini da je ono bilo nekakvo muško takmičenje?“, pitala sam Kristijana dok mi je otvarao vrata.

„Zato što jeste bilo“, promrmljao je, zagonetno mi se osmehnuo i zatvorio vrata.

„Zdravo, Tejlore“, rekla sam i pogledi su nam se sreli u retrovizoru.

„Gospođice Stil“, pozdravio me je s iskrenim osmehom.

Kristijan se smestio pored mene, uhvatio me za ruku i nežno mi poljubio zglobove prstiju. „Ćao“, rekao je tiho.

Porumenela sam, znajući da nas Tejlor čuje. Zahvalna sam što ne vidi žežući pogled koji mi je Kristijan uputio, pogled od koga sagorevaju gaćice. Potrebna mi je sva snaga volje da odmah ne skočim na njega na zadnjem sedištu.

O, zadnje sedišta automobila... hmmm.

„Ćao“, prodahtala sam suvih usta.

„Šta bi volela da radimo večeras?“

„Zar nisi rekao da smo se nešto dogovorili?“

„O, znam šta bih ja želeo, Anastazija. Pitam šta bi ti da radiš.“

Osmehnula sam se od uva do uva.

„Shvatam“, rekao je sa zločestim pohotnim kežom. „Dakle... ipak ćeš me moliti. Hoćemo li kod mene ili kod tebe?“ Nakrivio je glavu i uputio mi onaj tako seksi osmeh.

„Mislim da si mnogo drzak, gospodine Greje. Ali za promenu bismo mogli kod mene.“ Namerno sam se ujela za usnu i pogled mu je potamneo.

„Tejlore, stan gospođice Stil, molim te.“

„Gospodine“, složio se Tejlör i uključio u saobraćaj.

„I kako ti je prošao dan?“, upita me.

„Dobro. Tvoj?“

„Dobro, hvala.“

Njegov besmisleno širok osmeh odražava moj. Ponovo mi je poljubio ruku.

„Divno izgledaš“, rekao je.

„Kao i ti.“

„Je li tvoj šef Džek Hajd dobar u svom poslu?“

Au! Kakva iznenadna promena pravca. Namrštila sam se. „Zašto? Ima li to veze s vašim nadmetanjem?“

Kristijan se podrugnuo. „Taj čovek želi da ti se uvuče u gaćice, Anastazija“, odgovorio je zajedljivo.

Pocrvenela sam kao paprika i zinula, pa nervozno pogledala Tejlora.

„Pa može da želi koliko mu drago... zašto uopšte pričamo o tome? Znaš da me on nimalo ne zanima. On mi je samo šef.“

„O tome je reč. On hoće ono što je moje. Moram da znam da li dobro obavlja svoj posao.“

Slegnula sam ramenima. „Pretpostavljam da je dobar.“ Šta hoće time?

„Pa, bolje bi mu bilo da te ostavi na miru ili će se naći na ulici.“

„O, Kristijane, o čemu pričaš? Nije uradio ništa pogrešno.“... *Još uvek*. Samo stoji preblizu.

„Kaži mi ako napravi ikakav potez. To se zove odvratna moralna izopačenost - ili seksualno zlostavljanje.“

„Bilo je samo piće posle posla.“

„Ozbiljan sam. Jedan korak i leti.“

„Nemaš tu moć.“ Stvarno! Pre nego što sam prevrnula očima, saznanje me je pogodilo silinom zahuktalog teretnog kamiona. „Imaš li, Kristijane?“

Tajnovito mi se osmehnuo.

„Kupićeš firmu“, prošaputala sam užasnuto.

Osmeh mu je iščileo zbog strave u mom glasu. „Ne baš.“

„Kupio si SIP. Već si to uradio.“

Obazrivo je zatrepao. „Moguće.“

„Jesi li ili nisi?“

„Jesam.“

Šta, kog đavola? „Zašto?“, ciknula sam zgroženo. O, to je stvarno previše.

„Zato što mogu, Anastazija. Želim da budeš bezbedna.“

„Ali rekao si da mi se nećeš mešati u karijeru!“

„I neću!“

Izvukla sam ruku iz njegove. „Kristijane...“ Ostala sam bez teksta.

„Ljutiš li se na mene?“

„Da. Naravno da se ljutim“, prosiktala sam. „Hoću reći, kakav to odgovorni poslovni čovek donosi odluke zasnovane na tome koga trenutno tuca?“ Prebledela sam i ponovo nervozno pogledala Tejlora, koji se stoički nije obazirao na nas.

Sranje. Kakav trenutak da mi pukne filter između mozga i usta.

Kristijan je zaustio da kaže nešto, pa zatvorio usta i namrštio se. Streljam ga pogledom. Atmosfera u kolima se od tople zbog slatkog pomirenja pretvorila u hladnu s neizgovorenim rečima i mogućim optužbama dok šibamo jedno drugo pogledima.

Srećom, neprijatna vožnja nije dugo trajala i Tejlör se uskoro zaustavio ispred moje zgrade.

Brzo sam izašla iz kola, ne čekajući da mi iko otvori vrata.

Čula sam kako je Kristijan promrmrljao Tejlörü: „Mislim da je bolje da me sačekaš.“

Osećam kako stoji odmah iza mene dok tražim ključeve u tašni.

„Anastazija“, rekao je pribrano kao da sam životinja saterana u stupicu.

Uzdahnula sam i okrenula se prema njemu. Toliko sam ljuta da mi je bes opipljiv - mračni entitet koji preti da me uguši.

„Pre svega, nisam te tucao neko vreme - veoma dugo, čini mi se - a drugo, želim da uđem u izdavaštvo. Od sve četiri izdavačke kuće u Sijetlu, SIP je najprofitabilnija, ali je na prekretnici i stagniraće - mora da se razgrana.“

Hladno zurim u njega. Pogled mu je napregnut, čak preteći, ali đavolski seksi. Mogla bih da se izgubim u čeličnim dubinama

njegovih očiju.

„Dakle, ti si mi sad šef“, breknula sam se.

„U stvari sam šef šefa tvog šefa.“

„Što je u stvari odvratna moralna izopačenost - činjenica da se tucam sa šefom šefa svog šefa.“

„Trenutno se svađaš s njim.“ Namrštio se.

„Zato što je takav seronja“, prosiktala sam.

Kristijan je ustuknuo, zaprepašćen. O, *sranje*. Jesam li preterala?

„Seronja?“, promrsio je, a izraz mu je postao razgaljen.

Dođavola! Ljuta sam na tebe, ne teraj me da se smejem!

„Da.“ Trudim se da i dalje budem s pravom ogorčena.

„Seronja?“, ponovi Kristijan. Ovog puta mu se usne izviše od osmeha koji je potiskivao.

„Ne teraj me da se smejem kad sam ljuta na tebe!“, povikah.

Uputio mi je omamljujući, zubati osmeh tipičnog američkog momka. Jače je od mene. Osmehnula sam se pa prasnula u smeh.

Kako da ostanem imuna na radost koju vidim u njegovom osmehu?

„Samo zato što imam prokleti budalasti kez na licu ne znači da nisam đavolski ljuta na tebe“, promrmljala sam zadihano, pokušavajući da potisnem kikot srednjoškolske vođe navijačica.

Nagnuo se i pomislila sam da će me poljubiti. Ali nije. Gurnuo je nos u moju kosu i duboko udahnuo.

„Kao i uvek, gospođice Stil, potpuno si neočekivana.“ Odmakao se i pogledao me, očiju razigranih od smeha. „I hoćeš li me pozvati unutra ili ćeš me oterati zato što sam iskoristio svoje pravo američkog građanina, preduzetnika i potrošača da kupim šta god dođavola hoću?“

„Jesi li razgovarao o tome s doktorom Flinom?“

Nasmejao se. „Hoćeš li da me pustiš unutra ili nećeš, Anastazija?“

Pokušavam da izgledam natmureno - grickanje usne pomaže - ali ipak se osmehujem dok otvaram vrata. Kristijan se okrenuo da mahne Tejloru i džip se udaljio.

ČUDNO JE ŠTO je Kristijan Grej u stanu. Mesto izgleda premalo za njega.

I dalje sam ljuta na njega - njegovo proganjanje nema granica. Utom mi je sinulo da je tako saznao da nadziru elektronsku prepisku u SIP-u. Verovatno zna više o firmi od mene. Ta pomisao nije prijatna.

Šta mogu da uradim? Zašto oseća potrebu da me štiti? Odrasla sam - *donekle* - zaboga. Šta mogu da uradim da ga uverim u to?

Pogledala sam mu lice dok je koraćao po sobi kao grabljivac u kavezu i ljutnja mi je splasnula. Srce mi je nabujalo što ga vidim u svom stanu nakon što sam mislila da smo raskinuli. Više nego nabujalo. Volim ga i srce mi se nadima od nervozne, opojne ushićenosti. Osvrnuo se, ocenjujući okruženje.

„Lep stan“, rekao je.

„Kejtini roditelji su ga kupili.“

Odsutno je klimnuo glavom i onda zaustavio smeli, sivi pogled na meni.

„Ovaj... hoćeš li piće?“, promrmljala sam i pocrvenela od nervoze.

„Ne, hvala, Anastazija.“ Oči su mu potamnele.

Zašto sam toliko usplahirena?

„Šta bi volela da radiš, Anastazija?“, pitao je tiho dok mi je prilazio, sav divlji i seksi. „Znam šta bih ja voleo“, dodao je tiho.

Uzmicala sam sve dok nisam udarila u betonski kuhinjski pult.

„I dalje sam ljuta na tebe.“

„Znam.“ Osmehnulo se iskrivljeno, izvinjavajući se, i istopila sam se... Pa, možda i nisam toliko ljuta.

„Hoćeš li da pojedеш nešto?“, pitam.

Polako je klimnuo glavom. „Da. Tebe“, promrmljao je. Zgrčilo mi se sve niže od pojasa. Zavodi me samo glasom, ali taj pogled, gladni pogled, koji poručuje da me želi odmah - au!

Stoji ispred mene, samo što se ne dodirujemo, zuri mi u oči i obasipa me vrelinom što mu izbija iz tela. Samo što se ne gušim od vrućine, usplahirena sam i noge su mi kao žele dok mračna želja struji kroz mene. Želim ga.

„Jesi li jela danas?“, promrsio je.

„Pojela sam sendvič za ručak“, prošaputala sam. Ne želim da pričam o hrani.

Zaškiljio je. „Moraš da jedeš.“

„Trenutno zaista nisam gladna... hrane.“

„A čega si gladna, gospođice Stil?“

„Mislim da znaš, gospodine Greje.“

Nagnuo se i ponovo sam pomislila da će me poljubiti. Ali nije.

„Želiš li da te poljubim, Anastazija?“, prošaputao mi je blago na uvo.

„Da“, produhtala sam.

„Gde?“

„Svugde.“

„Moraćeš da budeš malo određenija. Rekao sam ti da te neću dotaći ukoliko me ne moliš i ne kažeš mi šta da radim.“ Izgubljena sam; ne igra pošteno.

„Molim te“, prošaputala sam.

„Šta me moliš?“

„Dodirni me.“

„Gde, malena?“

Mučno je blizu, miris mu je omamljujući. Podigla sam ruke i odmah je odstupio.

„Ne, ne“, ukorio me je, očiju odjednom razrogačenih i uplašениh.

„Šta?“ *Ne... vrati se.*

„Ne.“ Odmahnuo je glavom.

„Uopšte?“ Ne mogu da izbacim čežnju iz glasa.

Nesigurno me je pogledao i njegovo oklevanje me je osmelilo. Zakoračila sam prema njemu i on je ustuknuo, podigavši ruke u odbrani, ali osmehujući se.

„Slušaj, Ana.“ To je upozorenje. Ogorčeno je prošao rukom kroz kosu.

„Nekad ti ne smeta“, primetila sam tužno. „Možda bi trebalo da nađem flomaster da obeležimo zabranjene zone.“

Izvio je obrvu. „To nije loša ideja. Gde ti je spavaća soba?“ Klimnula sam glavom u pravcu svoje sobe. Da li namerno menja temu?

„Jesi li uzimala pilule?“

O, *sranje. Pilule.*

Snuždio se kad je video moj izraz.

„Nisam“, zapištala sam.

„Shvatam“, rekao je i skupio usne u tanku crtu. „Dodi, hajde da pojedemo nešto.“

„Mislila sam da ćemo otići u krevet! Želim da idem u krevet s tobom.“

„Znam, malena.“ Osmehnuo se i odjednom pojurio prema meni. Uhvatio me je za članke i privukao u zagrljaj, tela pribijenog uz moje.

„Moraš da jedeš, kao i ja“, promrmľao je, sagorevajući me očima. „Uostalom... iščekivanje je ključ zavođenja, a trenutno se stvarno ložim na odloženo zadovoljenje.“

Eh, otkad?

„Zavedena sam i želim zadovoljenje odmah. Moliću, molim te.“ Zvućim cmizdravo.

Nežno se osmehnuo. „Jedi. Premršava si.“ Poljubio me je u čelo i pustio me.

Ovo je igra, deo nekog paklenog nauma. Namrštila sam se.

„I dalje sam ljuta što si kupio SIP, a sad sam ljuta i što me teraš da čekam.“ Napućila sam se.

„Ti si jedna ljuta mala gospodica, zar ne? Bolje ćeš se osećati posle dobrog jela.“

„Znam posle čega ću se osećati bolje.“

„Anastazija Stil, zaprepašćen sam.“ Glas mu je blago podrugljiv.

„Prestani da me zafrkavaš. Ne igraš pošteno.“

Ujeo se za donju usnu kako bi potisnuo osmeh. Izgleda prosto neodoljivo... šaljivi Kristijan, koji se igra mojom željom. Da samo umem bolje da zavodim, znam šta bih radila, ali frustrira me što ne mogu da ga dodirnem.

Moja unutrašnja boginja je zaškiljila. Izgleda zamišľjeno. Moraćemo da poradimo na tome.

Dok smo Kristijan i ja zurili jedno u drugo - ja uzavrela, uzrujana i željna, on opušten i zabavljajući se na moj račun shvatila sam da u stanu nemam ništa za jelo.

„Mogla bih nešto da spremim, ali moraćemo u kupovinu.“

„Kupovinu?“

„Po namirnice.“

„Nemaš hranu u kući?“ Izraz mu je ogrubeo.

Odmahnula sam glavom. Sranje, izgleda prilićno ljuto.

„Hajdemo onda u kupovinu“, rekao je strogo, okrenuo se i pošao prema vratima pa ih širom otvorio.

„**KAD SI POSLEDNJI** put bio u supermarketu?“

Kristijan izgleda izgubljeno, ali poslušno me prati s korpom za kupovinu.

„Ne sećam se.“

„Da li samo gospođa Džouns ide u nabavku?“

„Mislim da joj Tejlor pomaže. Nisam siguran.“

„Može li pržena piletina? To se začas spremi.“

„Pržena piletina zvuči dobro.“ Kristijan se osmehnuo, nesumnjivo shvativši moj krajnji motiv za brzu hranu.

„Rade li dugo za tebe?“

„Tejlor četiri godine, čini mi se. Gospođa Džouns približno isto. Zašto nisi imala nikakvu hranu u stanu?“

„Znaš zašto“, promrmljala sam i pocrvenela.

„Ti si mene ostavila“, primetio je s neodobravanjem.

„Znam“, odgovorila sam slabašnim glasom. Ne treba mi podsetnik.

Stigli smo do kase i bez reči stali u red.

Bi li mi ponudio vanila mogućnost da nisam otišla? - zapitala sam se dokono.

„Imaš li nešto za piće?“ Vratio me je u sadašnjost.

„Pivo... čini mi se.“

„Idem po vino.“

Zaboga, nisam sigurna kakvo vino imaju u *Ernijevom supermarketu*. Kristijan se vratio praznih ruku, namršten od gađenja.

„Dobra prodavnica pića nalazi se odmah pored“, rekla sam brzo.

„Pogledaću šta imaju.“

Možda bi trebalo da odemo kod njega, onda ne bi bilo ovolike gnjavaže. Gledam ga kako odlučno i s lakom gipkošću izlazi. Dve žene na ulazu zaustavile su se i zablenule u njega. *O, da, buljite u mog Pedeset nijansi*, pomislila sam malodušno.

Želim uspomenu na njega u svom krevetu, ali on tvrdi pazar. Možda bi i ja trebalo to da radim. Moja unutrašnja boginja mahnito zaklima glavom u znak slaganja. I dok sam stajala u redu, smislile smo plan. Hmmm...

KRISTIJAN JE UNEO kese s namirnicama u stan. Nosio ih je dok smo se vraćali iz prodavnice. Izgleda čudno. Uopšte nema uobičajeno držanje generalnog direktora.

„Izgledaš veoma - domaćinski.“

„Niko me još nije optužio za to“, odvratio je zajedljivo. Spustio je kese na radnu površinu. Kad sam počela da vadim namirnice, uzeo je flašu belog vina i potražio otvarač.

„Još se nisam navikla na ovaj stan. Mislim da je otvarač u onoj fioci.“ Pokazala sam bradom.

Ovo deluje tako... normalno. Dvoje ljudi koji se bolje upoznaju i spremaju večeru. Ali je i veoma neobično. Nestao je strah koji uvek osećam u njegovom prisustvu. Već smo toliko toga radili zajedno, pocrvenim pri samoj pomisli na to, a ipak ga jedva poznajem.

„O čemu razmišljaš?“ Kristijan mi je prekinuo misli dok je skidao blejzer na pruge i spuštao ga na kauč.

„O tome kako malo znam o tebi.“

Pogled mu je smekšao. „Poznaješ me bolje od svih.“

„Ne verujem da je to istina.“ Gospođa Robinson mi je nepozvana i nedobrodošla došla u glavu.

„Jeste, Anastazija. Ja mnogo, mnogo držim do privatnosti.“

Pružio mi je čašu vina.

„Živeli“, rekao je.

„Živeli“, odgovorila sam i otpila gutljaj dok je stavljao flašu u frižider.

„Mogu li da ti pomognem?“, upita.

„Ne, u redu je... sedi.“

„Voleo bih da pomognem.“ Izraz mu je iskren.

„Možeš da isečeš povrće.“

„Ne kuvam“, primetio je dok je sumnjičavo gledao nož koji sam mu dala.

„Pretpostavljam da ne moraš.“ Stavila sam dasku za sečenje i nekoliko crvenih paprika ispred njega. Zbunjeno se zagledao u njih.

„Nikad nisi sekao povrće?“

„Nisam.“

Podsmehnula sam mu se.

„Podsmevaš li mi se?“

„Izgleda da postoji nešto što ti ne umeš, a ja umem. Suočimo se s tim, Kristijane, verujem da je ovo prvo iskustvo. Evo, pokazaću ti.“

Očešala sam se o njega i on se odmakao. Moja unutrašnja boginja je primetila i uspravila se.

„Ovako.“ Presekla sam papriku i pažljivo odstranila semenke.

„Izgleda prosto.“

„Ne bi trebalo da imaš probleme“, promrmljala sam zajedljivo.

Načas me je ravnodušno pogledao pa se posvetio zadatku. Ja sam seckala piletinu. Poceo je da seče, pažljivo, polako. *Jao, ostaćemo ovde cele noći.*

Oprala sam ruke pa potražila vok, ulje i druge potrebne namirnice, neprestano se češući o njega - kukom, rukom, leđima, šakom. Mali, naizgled nedužni dodiri. Ukočio se svaki put.

„Znam šta radiš, Anastazija“, promrmljao je preteći. I dalje secka prvu papriku.

„Mislim da se to zove kuvanje“, odgovorila sam i zatreptala. Uzela sam drugi nož i pridružila mu se za daskom za sečenje kako bih oljuštila i iseckala beli luk, crveni luk i zelenu boraniju. Neprestano sam naletala na njega.

„Veoma si dobra u tome“, promrsio je kad je prešao na drugu papriku.

„U seckanju?“ Zatreptala sam. „Godine iskustva.“ Ponovo sam se očešala o njega, ovog puta zadnjicom. I ponovo se ukočio.

„Anastazija, uradiš li to još jednom, uzeću te na kuhinjskom podu.“

Au! Uspeva. „Prvo ćeš morati da me moliš.“

„Je li to izazov?“

„Možda.“

Spustio je nož i polako mi prišao, užarenih očiju. Nagnuvši se preko mene, isključio je plin. Ulje u voku odmah je prestalo da cvrči.

„Mislim da ćemo kasnije jesti“, rekao je. „Stavi piletinu u frižider.“

Nisam očekivala da ću ikad čuti tu rečenicu od Kristijana Greja. Samo on može da je izgovori tako uzbudljivo, stvarno uzbudljivo. Podigla sam činiju s kockicama piletine, pomalo drhtavom rukom je pokrila tanjirom i stavila u frižider. Kad sam se okrenula, već je bio iza mene.

„I hoćeš li da moliš?“, prošaputala sam, hrabro ga gledajući u oči koje su postajale sve mračnije.

„Ne, Anastazija.“ Odmahnuo je glavom. „Nema moljenja.“ Glas mu je tih, zavodljiv.

Stojimo i gledamo jedno drugo, upijamo jedno drugo - vazduh između nas je naelektrisan, samo što ne pršti. Ne progovaramo, samo se gledamo. Ujela sam se za usnu kad me je želja za ovim čovekom osvetoljubivo preplavila - krv mi je proključala, disanje postalo plitko, steglo mi se ispod pojasa. Vidim svoje reakcije odražene u njegovom stavu, u njegovim očima.

Posegnula sam prema njegovoj kosi, ali u deliću sekunde me je uhvatio za kukove i privukao sebi. Usne mu se spustiše na moje. Gurnuo me je uz frižider i čula sam maglovitu pobunu boca i tegli iznutra kad je jezikom pronašao moj. Zaječala sam mu u usta. Gurnuo mi je jednu ruku u kosu i povukao mi glavu unazad dok smo se mahnito ljubili.

„Šta želiš, Anastazija?“, prodahtao je.

„Tebe“, jedva sam odgovorila.

„Gde?“

„U krevetu.“

Odmakao se, podigao me i brzo i naizgled lako odneo me u moju sobu. Spustio me je pored kreveta, nagnuo se i uključio lampu na noćnom stočiću. Brzo se osvrnuo po sobi i hitro navukao svetlosmeđe zavese.

„Šta sad?“, upita blago.

„Vodi ljubav sa mnom.“

„Kako?“

Zaboga.

„Moraćeš da mi kažeš, malena.“

Sranje. „Svuci me.“ Već stenjem.

Osmehnuo se i zavukao kažiprst u moju raskopčanu bluzu, povukavši me prema sebi.

„Dobra devojčica“, promrmljao je i, ne odvajajući užagreni pogled s mog, polako počeo da mi raskopčava ostale dugmiće.

Kolebljivo sam spustila šake na njegove ruke da se pridržim. Nije se pobunio. Ruke su dozvoljena zona. Kad je završio s dugmićima, svukao mi je bluzu s ramena i pustila sam ga kako bi spala na pod. Posegnuo je za pojasom mojih farmerki, otkopčao dugme i povukao rajsferšlus.

„Kaži mi šta želiš, Anastazija.“ Oči su mu buknule i rastvorio je usne. Disanje mu je ubrzano i plitko.

„Ljubi me odavde dovde“, prošaputala sam, prelazeći prstom od podnožja uva niz vrat. Sklonio mi je kosu s linije vatre i nagnuo se. Spušta slatke, nežne poljupce tragom mojih prstiju pa se ponovo penje.

„Moje farmerke i gaćice“, promrmljala sam. Osmehnuo mi se uz vrat pre nego što se spustio na kolena ispred mene. O, osećam se tako moćno. Zavukao mi je palčeve u farmerke i polako mi ih povukao niz noge zajedno s gaćicama. Iskoračila sam iz baletanki i odeće. Ostala sam samo u brusu. Zastao je i pogledao me s iščekivanjem, ali nije ustao.

„Šta sad, Anastazija?“

„Ljubi me“, prošaputala sam.

„Gde?“

„Znaš gde.“

„Gde?“

O, milosrdan je. Postiđena, pokazala sam na vrh butina i on se zločesto osmehnuo. Zažmurila sam, posramljena, ali istovremeno izuzetno uzbuđena.

„O, sa zadovoljstvom“, nasmejao se. Poljubio me je i uposlio jezik, njegov vešti jezik koji izaziva radost. Zaječala sam i zarila mu pesnice u kosu. Ne prestaje, kruži mi jezikom oko klitorisa, izluđuje me, još i još, okolo i okolo. *Ahhh... prošlo je samo... koliko...? Oh...*

„Kristijane, molim te“, zamolila sam. Ne želim da svršim stojeći. Nemam snage.

„Šta me moliš, Anastazija?“

„Vodi ljubav sa mnom.“

„To i radim“, promrsio je i nežno dunuo uz mene.

„Ne. Želim te u sebi.“

„Jesi li sigurna?“

„Molim te.“

Ne prekida slatko, izuzetno mučenje. Glasno sam zaječala.

„Kristijane... molim te.“

Ustao je i pogledao me. Usne me sijaju kao dokaz mog uzbuđenja.

Tako je uzbudljivo...

„Pa?“ , upita.

„Pa šta?“ , prostenjala sam, gledajući ga s grozničavom potrebom.

Još sam obučen.“

Zbunjeno sam se zapiljila u njega.

Da ga svučem? Da, mogu to da uradim. Posegnula sam za njegovom košuljom i odmakao se.

„O, ne“, prekorio me je. Sranje, mislio je na farmerke.

O, to mi je dalo ideju. Moja unutrašnja boginja je glasno zaklicala, a ja sam se spustila na kolena pred njim. Prilično nespretno sam mu drhtavim prstima otkopčala pojas i šlic pa cimnula farmerke i bokserice nadole. Iskočio je. *Au!*

Provirila sam kroz trepavice i videla da me gleda... kako? Uzbuđeno? S divljenjem? Iznenađenjem?

Iskoračio je iz farmerki i skinuo čarape. Šakom sam mu obuhvatila ud i čvrsto stegla, povukavši ruku nadole kao što mi je ranije pokazao. Zastenjao je i ukipio se. Dah mu šištao izlazi kroz stegnute zube. Veoma kolebljivo sam ga stavila u usta i zasisala - snažno. Mmm, tako je ukusan.

„Ahh. Ana... au, nežno.“

Nežno mi je obujmio glavu. Uvukla sam ga dublje u usta, čvrsto ga stegla usnama, uvukla zube i snažno zasisala.

„Jebote“, prosiktao je.

O, to je tako dobar, nadahnjujući, seksi zvuk, te sam ponovila. Uvukla sam ga još dublje i zapalacala jezikom oko vrha. *Hmmm...* osećam se kao Afrodita.

„Ana, dovoljno je. Nemoj više.“

Ponovo sam to uradila - *Moli, Greje, moli* - pa još jednom.

„Ana, dokazala si svoje“, progundao je kroz stisnute zube. „Neću da ti svršim u usta.“

Ponovila sam još jednom, a on se nagnuo, uhvatio me za ramena, povukao na noge i bacio na krevet. Svukao je košulju preko glave pa zavukao ruku u odbačene farmerke i, kao dobar izviđač, izvadio paketić. Dahće kao i ja.

„Skinu brus“, naredio je.

Sela sam i poslušala.

„Lezi. Hoću da te gledam.“

Legla sam. Gledam kako polako navlači kondom. Toliko ga želim. Zagledao se u mene i olizao usne.

„Divan si prizor, Anastazija Stil.“ Nagnuo se nad krevetom i polako se namestio nada mnom. Ljubio mi je obe dojke i nadraživao bradavice dok sam ječala i uvijala se pod njim. Ne prestaje.

Ne... prestani. Želim te.

„Kristijane, molim te.“

„Šta me moliš?“ , promrmljao je između mojih grudi.

„Želim te u sebi.“

„Ma nije valjda?“

„Molim te.“

Zureći u mene, raširio mi je noge svojim i pomerio se tako da se našao nada mnom. Ne odvajajući pogled od mog, skliznuo je u

mene divno i polako.

Zažmurila sam, uživajući u ispunjenosti, u izvrsnom osećaju njegovog uzimanja. Nagonski sam isturila karlicu prema njemu kako bismo se spojili i glasno zaječala. Povukao se pa me veoma polako ponovo ispunio. Prsti su mi našli put u njegovu svilenkastu razbarušenu kosu. Veoma polako se ponovo izvukao i ušao.

„Brže, Kristijane, brže... molim te.“

Pobednički me je pogledao i snažno me poljubio pa počeo stvarno da se pomera - *kažnjenički, neumoljivo... o, jebote* znam da neću još dugo. Uhvatio je udarnički tempo. Kristijan ubrzava, noge mi se krute pod njim.

„Hajde, malena“, zadahtao je. „Daj mi.“

Njegove reči su okidač. Eksplodirala sam, veličanstveno, pomućenog uma, u hiljade delića oko njega. Pratio me je, uzvikujući moje ime.

„Ana! O, jebote, Ana!“ Srušio se na mene, glave zagnjurene uz moj vrat.

4. poglavlje

Kako mi se vraćala svest, otvoriila sam oči i zagledala se u lice voljenog čoveka. Kristijanu je izraz blag, nežan. Nosom je očešao moj, oslonjen na laktove, rukama drži moje pored moje glave. Tužno je što mislim da to radi kako ga ne bih dodirnula. Nežno mi je poljubio usne dok se izvlačio iz mene.

„Nedostajalo mi je ovo“, prodahtao je.

„I meni“, prošaputala sam.

Uhvatio me je za bradu i jako poljubio. Strastveni, preklinjući poljubac. Za šta li moli? Ne znam. Ostavio me je bez daha.

„Nemoj me ponovo ostaviti“, zamolio me je, prodorno me gledajući u oči, ozbiljnog izraza.

„U redu“, prošaputala sam i osmehnula se. Uzvratio mi je omamljujućim osmehom; olakšanje, ushićenje i dečaćko oduševljenje spojeno u jedan opčinjavajući pogled koji bi istopio i najhladnije srce. „Hvala na ajpedu.“

„Nema na čemu, Anastazija.“

„Koja ti je omiljena pesma na njemu?“

„Eh, time bih se odao.“ Široko se nasmešio. „Hajde, skuvaj mi nešto, devojčuro. Izgladneo sam“, dodao je. Naglo je seo i povukao me sa sobom.

„Devojčuro?“ Zakikotala sam.

„Devojčuro. A sad hrana, molim te.“

„Pošto si me tako lepo zamolio, gospon, odmah ću prionuti.“ Dok sam ustajala s kreveta, pomerila sam jastuk i otkrila izduvani balon ispod njega. Kristijan je posegnuo za njim i zbunjeno me pogledao.

„To je moj balon“, rekla sam, osetivši se posednički dok sam se ogrtala bade-mantilom. *Zaboga... zašto li je morao da ga pronade?*

„U tvom krevetu?“, promrmljao je.

„Da.“ Pocrvenela sam. „Pravio mi je društvo.“

„Blago Čarliju Tangu“, rekao je iznenađeno.

Da, sentimentalna sam, Greje, zato što te volim.

„Moj balon“, ponovila sam, okrenula se na peti i uputila u kuhinju, ostavivši ga da se osmehuje od uva do uva.

KRISTIJAN I JA sedimo na Kejtinom persijskom tepihu i štapićima jedemo prženu piletinu i knedle iz belih porcelanskih činija dok pijuckamo ohlađeno belo vino. Pino gridō. Kristijan je naslonjen na kauč, s kosom razbarušenom posle seksa i dugih nogu ispruženih ispred sebe. Na sebi ima samo farmerke i košulju. U pozadini tiho svira *Buena vista soušal klab* s njegovog ajpoda.

„Dobro je ovo“, rekao je s odobravanjem dok je zdušno jeo. Sedim prekrštenih nogu prekoputa njega, halapljivo jedem, neopisivo gladna, i divim se njegovim golim stopalima. „Uglavnom ja kuvam. Kejt nije neka kuvarica.“

„Je l' te majka naučila da kuvaš?“

„Ne baš“, narugala sam se. „Dok sam se zainteresovala da naučim, ona je već živela s mužem broj tri u Mensfildu, u Teksasu. A Rej, pa on bi živio na tostu i brzoj hrani da nije bilo mene.“ Kristijan se zagledao u mene. „Što nisi ostala u Teksasu s mamom?“

„Njen muž, Stiv, i ja... nismo se slagali. I nedostajao mi je Rej. Njen brak sa Stivom nije dugo trajao. Urazumila se, čini mi se. Nikad ne priča o njemu“, dodala sam tiho. Mislim da je to mračni deo njenog života i nismo nikad razgovarale o tome.“

„Dakle, ostala si u Vašingtonu s očuhom?“

„Veoma kratko sam živela u Teksasu pa se vratila kod Reja.“

„Zvuči kao da si ti brinula o njemu“, primetio je tiho.

„Valjda jesam.“ Slegnula sam ramenima.

„Navikla si da brineš o drugima.“

Oštrina u njegovom glasu privukla mi je pažnju i pogledala sam ga.

„Šta je bilo?“, pitala sam, trgnuta njegovim opreznim izrazom. „Želim da brinem o tebi.“ Oči mu sijaju nekim neimenovanim osećanjem.

Srce mi je ubrzalo.

„Primetila sam“, prošaputala sam. „Samo to radiš na čudan način.“

Nabrao je čelo. „Jedino tako umem.“

„I dalje sam ljuta što si kupio SIP.“

Osmehnuo se. „Znam. Ali tvoja ljutnja me neće sprečiti, malena.“

„Šta da kažem svojim kolegama i Džeku?“

Zaškiljio je. „Tom drkadžiji bi bilo bolje da pazi šta radi.“

„Kristijane!“, prekorila sam ga. „On mi je šef.“

Skupio je usne u odlučnu crtu. Izgleda kao neposlušni školarac. „Nemoj da im kažeš“, odgovorio je.

„Šta da im ne kažem?“

„Da sam vlasnik. Juče je potpisan protokol o saglasnosti. Vest ne sme da se objavi četiri nedelje dok uprava SIP-a ne sprovede neke promene.“

„O... hoću li ostati bez posla?“, upitah uplašeno.

„Iskreno sumnjam u to“, odgovorio je Kristijan zajedljivo dok je pokušavao da potisne osmeh.

Namrštila sam se. „Ako odem i zaposlim se negde drugde, hoćeš li kupiti i tu firmu?“

„Ne razmišljaš o odlasku, zar ne?“ Izraz mu je ponovo postao obazriv.

„Moguće je. Nisam sigurna da si mi ostavio mnogo izbora.“

„Da, kupiću i tu kompaniju.“ Nepokolebljiv je.

Ponovo sam se namrštila. Nalazim se u bezizlaznom položaju. „Zar ti se ne čini da si malkice preterano zaštitnički nastrojen?“

„Da, potpuno sam svestan kako ovo izgleda.“

„Prosledi podatke doktoru Flinu“, promrsila sam.

Spustio je praznu činiju i ravnodušno me pogledao. Uzdahnula sam. Ne želim da se raspravljam. Ustala sam i uzela njegovu činiju.

„Hoćeš li desert?“

„To mi kaži!“, odvratio je s pohotnim osmehom.

„Ne mene.“ *A zašto ne mene?* Moja unutrašnja boginja probudila se iz dremeža i uspravila, pretvorivši se u uvo. „Imamo sladoled.

Od vanile“, podrugnula sam se.

„Stvarno?“ Osmeh mu je postao širi. „Mislim da bismo mogli nešto da uradimo s tim.“

Šta? Zblanuto sam piljila u njega dok je gipko ustajao. „Mogu li da ostanem?“, pitao je.

„Kako to misliš?“

„Da prespavam.“

„Pretpostavila sam da hoćeš.“

„Dobro. Gde je sladoled?“

„U rerni.“ Ljupko sam mu se osmehnula.

Nakrivio je glavu, uzdahnulo pa odmahnuo glavom. „Sarkazam je najniži oblik duhovitosti, gospodice Stil.“ Oči su mu blesnule.

O, sranje. Šta li smer?

„I dalje mogu da te prebacim preko kolena.“

Spustila sam činije u sudoperu. „Imaš li one srebrne kuglice?“

Potapšao se po grudima, stomaku i džepovima farmerki. „Začudo, ne nosim rezervni par sa sobom. Nisu mi preterano korisne u kancelariji.“

„Veoma mi je drago što to čujem, gospodine Greje. Zar nisi rekao da je sarkazam najniži oblik duhovitosti?“

„Pa, Anastazija, moj novi moto glasi: Ako ih ne možeš pobediti, pridruži im se.“

Zinula sam - *neverovatno mi je da je to upravo rekao*. Izgleda grozno zadovoljno sobom dok mi se ceri. Okrenuo se, otvorio zamrzivač i izvadio kanticu najfinijeg sladoleda od vanile *Ben i Džeri*.

„Ovo će odlično poslužiti.“ Pogledao me je potamnelim očima. „Ben, Džeri i Ana.“ Polako je izgovorio svaku reč, jasno naglašavajući svaki slog.

O, jebote. Mislim da mi se vilica oklembesila do poda. Uzeo je kašiku iz fioke s escajgom. Kad je podigao glavu, kapci su mu bili polusklopljeni. Jezikom je prešao po gornjim zubima. O, taj jezik.

Bez daha sam. Žudnja, tamna, glatka i divlja, kulja mi venama. Igraćemo se - hranom.

„Nadam se da ti je toplo“, prošaputao je. „Rashladiću te ovim. Dođi.“ Ispružio je ruku i prihvatila sam je.

Ušli smo u moju sobu. Spustio je sladoled na noćni stočić, povukao pokrivač i sklonio oba jastuka, spustivši ih na gomilu na podu.

„Imaš drugu posteljinu, zar ne?“

Klimnula sam glavom, opčinjeno ga gledajući. Podigao je Čarlija Tanga.

„Ne zezaj se s mojim balonom“, upozorila sam ga.

Usne mu se podigoše u poluosmeh. „Ne pada mi na pamet, malena, ali hoću da se zezam s tobom i čaršavima.“

Telo samo što mi se nije zgrčilo.

„Želim da te vežem.“

Oh. „Važi“, prošaputala sam.

„Samo ruke. Za krevet. Potrebna si mi mirna.“

„Važi“, prošaputala sam ponovo, nesposobna da išta više kažem.

Prišao mi je, ne odvajajući pogled od mog.

„Koristićemo ovo.“ Uhvatio je pojas mog ogrtača i sladostrasno, mučno polako, odvezao mašnu pa ga nežno izvukao iz gajki.

Ogrtač mi se rastvorio dok sam nepomično stajala pod njegovim užagrenim pogledom. Smakao mi je bademantil s ramena i on je spao, nabravši mi se oko stopala. Ostala sam naga pred njim. Pomilovao mi je lice zglobovima prstiju i taj dodir mi je odjeknuo u dubini međunožja. Nagnuo se i brzo mi poljubio usne.

„Lezi na krevet, na leđa“, promrmljao je, sve tamnijih očiju koje su sagorevale moje.

Poslušala sam ga. Soba mi je u tami ako se izuzme blaga, mutna svetlost lampe na noćnom stočiću.

Uglavnom mrzim štedljive sijalice - svetlost im je tako mutna - ali sad sam zahvalna na tome jer sam naga s Kristijanom. On stoji pored kreveta i posmatra me.

„Mogao bih da te gledam ceo dan, Anastazija“, rekao je pa se popeo na krevet i zajahao me.

„Ruke iznad glave“, naložio je.

Poslušala sam. Vezao mi je kraj pojasa oko levog članka pa ga provukao između metalnih šipki uzglavlja. Čvrsto ga je povukao tako da mi se leva ruka podigla iznad glave. Zatim mi je čvrsto vezao i desnu ruku.

Primetno se opustio kad me je vezao. Voli kad sam takva. Tako ne mogu da ga dodirnem. Palo mi je na pamet da ga nijedna potčinjena nikad nije dotakla - i da nikad neće ni imati priliku. On će uvek držati vlast u rukama i ostati na odstojanju. Zato voli svoja pravila.

Sišao je s mene i nagnuo se da mi brzo poljubi usne. Zatim je ustao i svukao košulju preko glave. Otkopčao je farmerke i pustio da padnu na pod.

Divan je kad je nag. Moja unutrašnja boginja izvodi trostruki obrt na dvovisinskom razboju. Odjednom su mi se usta osušila. Telo mu je svedeno na klasične linije: široka mišićava ramena, uski kukovi, izokrenuti trougao. Očigledno je da vežba. Mogla bih da ga gledam celog dana. Pomerio se do podnožja kreveta i uhvatio me za nožne članke pa brzo povukao nadole tako da su mi ruke ispružene i nepokretne.

„Tako je bolje“, promrmljao je.

Podigao je kanticu sladoleda i ponovo me zajahao. Veoma polako je skinuo poklopac i gurnuo kašiku unutra.

„Hmmm... i dalje je prilično tvrd“, rekao je i izvio obrvu. Zahvatio je celu kašiku sladoleda i stavio je u usta. „Izvršno“, promrsio je i olizao usne. „Neverovatno koliko dobra stara obična vanila može da bude ukusna.“ Pogledao me je. „Hoćeš malo?“ Zadirkuje me.

Izgleda tako prokleta uzbudljivo, mlado i bezbrižno dok sedi na meni i jede sladoled, blistavih očiju i ozarenog lica. O, šta li će da mi radi, dodavola? Kao da ne znam. Stidljivo sam klimnula glavom.

Zahvatio je još jednu kašiku i ponudio mi je. Otvorila sam usta, ali on ju je brzo stavio u svoja.

„Ovo je predobro da bih delio“, rekao je i zločesto se osmehnuo.

Pobunila sam se.

„O, gospođice Stil, voliš vanilu?“

„Da“, odgovorila sam žesće nego što sam htela i uzalud pokušala da ga zbacim sa sebe.

Nasmejao se. „Postala si borbena, je li? Ne bih to radio da sam na tvom mestu.“

„Sladoled“, zamolila sam.

„Pa, budući da si me danas mnogo zadovoljila, gospođice Stil.“ Popustio je i ponovo mi ponudio punu kašiku. Ovog puta mi je dao da pojedem.

Dođe mi da se nasmejem. Zaista uživa i njegovo dobro raspoloženje je zarazno. Zahvatio je još jednu kašiku i dao mi, pa još jednu. *Dobro, dosta je.*

„Hmmm, pa ovo je dobar način da budem siguran da jedeš - da te hranim na silu. Mogao bih da se naviknem na ovo.“

Zahvatio je još jednu kašiku i ponudio mi je. Ovog puta sam zatvorila usta i odmahнула glavom. Pustio je da se sladoled polako istopi na kašici tako da je počeo da mi curi niz vrat i na grudi. Nagnuo se i veoma polako ga olizao. Telo mi je planulo od žudnje.

„Mmm. Još je boljeg ukusa na tebi, gospođice Stil.“

Povukla sam sponu i krevet je zlokobno zaškripao, ali ne marim - gorim od želje, savladala me je. Zahvatio je još jednu kašiku i pustio da mi sladoled iscuri na grudi. A onda ga je zadnjim delom kašike razmazao po obe dojke i po bradavicama.

O... *hladno je*. Obe bradavice su mi nabrekle i otvrdle ispod hladnog sladoleda.

„Hladno?“, upita me nežno. Nagnuo se da polži i usisa sladoled s mene. Usne su mu vrele naspram hladnog sladoleda.

Ovo je mučenje. Kako se topi, sladoled curi s mene na krevet u potočićima. Kristijan nastavlja polako da me muči usnama, snažno sisa, nežno gricka - *o, molim te!* - dahćem.

„Hoćeš malo?“ Pre nego što sam stigla da prihvatim ili odbijem, jezik mu se našao u mojim ustima. Hladan je i vešt, s ukusom Kristijana i vanile. Izvrsno.

Taman kad sam se navikla na taj osećaj, ponovo je seo i razmazao mi kašiku sladoleda po sredini tela, preko stomaka do pupka, gde je stavio veliki grumen. *O, ovo je hladnije nego malopre, ali začudo gori.*

„Ovo si već radila.“ Oči mu sijaju. „Moraš da budeš mirna ili će sladoled iscuriti po celom krevetu.“ Poljubio mi je obe dojke i snažno zasisao obe bradavice pre nego što je počeo da prati trag sladoleda po mom telu, sisajući i lizuckajući celim putem.

Pokušala sam; pokušala da ostanem mirna uprkos opojnoj mešavini hladnoće i njegovog gorućeg dodira. Ali kukovi su nehotice počeli da mi se pomeraju, da se vrte u nekom njihovom ritmu, zahvaćeni čarolijom hladne vanile. Spustio se niže i počeo da mi jede sladoled sa stomaka, vrteći jezikom po mom pupku.

Zaječala sam. *Au*. Hladno je, vruće je, nadražujuće, ali on ne prestaje. Spušta sladoled dalje niz moje telo, u stidne dlačice, na klitoris. Glasno sam kriknula.

„Ćuti“, rekao je tiho dok je čarobnim jezikom lapao vanilu. Sve sam željnija.

„O... molim te... Kristijane.“

„Znam, malena, znam“, zadahtao je dok je jezikom izvodio čuda. Ne prestaje, prosto ne prestaje, a telo mi sve više lebdi. Gurnuo je jedan prst u mene pa još jedan. Mučno polako ih uvlači i izvlači.

„Samo ovde“, promrmljao je, ritmično mi milujući prednji zid vagine dok me je izvrsno, neumoljivo, lizao i sisao.

Iznenada me je zahvatio raspamećujući orgazam. Otupeo mi je sva čula, izbrisao sve što se dešava izvan mog tela dok sam se uvijala i ječala. *Jebote*, to je bilo tako brzo.

Maglovito sam svesna da je prestao. Nadvija se nada mnom i navlači kondom. A onda se snažno i brzo našao u meni.

„O da!“, prostenjao je kad se zario u mene. Lepljiv je - ostaci istopljenog sladoleda su između nas. Taj čudan osećaj mi skreće pažnju, ali nisam mogla da razmišljam o tome duže od nekoliko sekundi jer se Kristijan odjednom izvukao i obrnuo me.

„Ovako“, promrmljao je i naglo se ponovo našao u meni. Ali nije odmah počeo uobičajenim udarničkim tempom. Nagnuo se, oslobodio mi ruke i povukao me nagore tako da sam bezmalo sela na njega. Ruke mu se podigoše do mojih grudi, obujmio ih je šakama, nežno mi vukući bradavice. Prostejala sam i zabacila glavu uz njegovo rame. Gricnuo mi je vrat i slasno polako izvio kukove, ispunjavajući me iznova i iznova.

„Znaš li koliko mi značiš?“, prodahtao mi je na uvo.

„Ne“, prostejala sam.

Osmehnuo mi se uz vrat. Obavio mi je prste oko vilice i vrata, načas me čvrsto držeći.

„Znaš. Neću te pustiti.“

Zaječala sam kad je ubrzao.

„Moja si, Anastazija.“

„Da, tvoja“, prodahtala sam.

„Brinem se o onome što je moje“, prosiktao je i ujeo me za uvo.

Kriknula sam.

„Tako je, malena, hoću da te čujem.“ Jednom rukom me je uhvatio oko struka, a drugom za kuk. Jače se zakucao u mene, nateravši me da kriknem još jednom. Počinje udarnički tempo. Disanje mu je sve oštrije, isprekidano, kao i moje. Osećam poznato ubrzanje duboko u sebi. *Ponovo!*

Pretvorila sam se u nadražaj. To je ono što mi Kristijan radi - uzima mi telo i potpuno zavlada njime tako da ne mogu da mislim ni o čemu drugom osim o njemu. Magija mu je moćna, omamljujuća. Ja sam leptirica uhvaćena u njegovu mrežu, ne mogu i ne želim da pobeegnem. *Ja sam... njegova u potpunosti.*

„Hajde, malena“, zarežao je kroz stisnute zube i, kao po migu, kao čarobnjakov šegrt u koga sam se pretvorila, pustila sam se i zajedno smo našli oslobođenje.

LEŽIM SKLUPČANA u njegovom naručju na lepljivoj posteljini. Privio je stomak uz moja leđa i zagnjurio mi nos u kosu.

„Plaši me ono što osećam prema tebi“, prošaputala sam.

Ukočio se. „I mene, malena“, odgovorio je tiho.

„Šta ako me ostaviš?“ Ta pomisao je užasna.

„Ne idem nikuda. Mislim da nikad neću moći da te se zasitim, Anastazija.“

Okrenula sam se da ga pogledam. Izraz mu je ozbiljan, iskren. Nagla sam se i nežno ga poljubila. Osmehnuo se i zadenuo mi kosu iza uva.

„Nikad se nisam osećao onako kao kad si me ostavila, Anastazija. Pomerio bih i nebo i zemlju samo da se nikad više ne osećam tako.“ Zvuči tužno, čak ošamućeno.

Ponovo sam ga poljubila. Želim da nas nekako razvedrim, ali on je to učinio umesto mene.

„Hoćeš li sutra sa mnom na očevu letnju zabavu? To je godišnji dobrotvorni prijem. Rekao sam da ću doći.“

Osmehnula sam se, odjednom stidljiva.

„Naravno da hoću.“ O sranje, nemam šta da obučem.

„Šta?“

„Ništa.“

„Kaži mi“, ustrajao je.

„Nemam šta da obučem.“

Kristijan je načas izgledao kao da mu je neprijatno.

„Nemoj se ljutiti, ali i dalje imam svu tvoju odeću kod kuće. Siguran sam da ima nekoliko haljina.“

Skupila sam usne. „Ma nije valjda?“, promrmljala sam zajedljivo. Ne želim da se raspravljam s njim večeras. Moram da se istuširam.

DEVOJKA KOJA IZGLEDA kao ja stoji ispred SIP-a. Stani malo, to jesam ja. Bleda sam i neokupana. Odeća mi je prevelika. Zurim u nju, a ona nosi moju odeću - srećna je i zdrava.

„Šta ti imaš što ja nemam?“, pitam je.

„Ko si ti?“

„Niko... Ko si ti? Jesi li i ti niko... ?“

„Onda nas je dve - nemoj nikom da kažeš, oteraće nas, znaš...“ Lice joj se polako iskrivilo u zlobni osmejak. Toliko je strašno da sam vrisnula.

„**HRISTE, ANA!**“ Kristijan me drmusa da me probudi.

Potpuno sam dezorijentisana. *Kod kuće sam... u mraku... u krevetu s Kristijanom.* Odmahnula sam glavom ne bih li je razbistrila.

„Malena, jesi li dobro? Ružno si sanjala.“

„Oh.“

Upalio je lampu i obasjala nas je mutna svetlost. Pogledao me je lica izbrazdanog brigom.

„Ona devojka“, prošaputala sam.

„Šta je bilo? Kakva devojka?“, upita me umirujuće.

„Kad sam danas izašla s posla, jedna devojka je bila ispred SIP-a. Izgleda kao ja... ali ne potpuno.“

Kristijan se ukočio. Pri svetlosti lampe videla sam kako mu je lice postalo pepeljasto.

„Kad se to desilo?“, prošaputao je uplašeno. Seo je i zapiljio se u mene.

„Kad sam izašla s posla danas“, ponovila sam. „Znaš li ko je ona?“

„Da.“ Prošao je rukom kroz kosu.

„Ko?“

Skupio je usne u tanku crtu, ali nije odgovorio.

„Ko?“, ustrajavam.

„Lejla.“

Progutala sam knedlu. Bivša potčinjena! Setila sam se da je Kristijan pričao o njoj pre nego što smo otišli na jedrenje. Odjednom odiše napetošću. Nešto se dešava.

„Devojka koja je stavila pesmu *Toxic* u tvoj ajpod?“

Uzrujano me je pogledao.

„Da“, odgovorio je. „Je li rekla nešto?“

„Pitala me je šta ja imam što ona nema. Kad sam je pitala ko je, odgovorila je da nije niko.“

Kristijan je zatvorio oči kao da trpi bolove. Šta se desilo? Šta mu ona znači?

Glava mi se nakostrešila od navale adrenalina. *Šta ako mu mnogo znači? Možda mu nedostaje? Veoma malo znam o njegovim prošlim... ovaj, vezama.* Mora da je imala ugovor i da je radila ono što on želi, rado mu pružala ono što mu je potrebno.

Jao, ne - ono što ja ne mogu. Pripala mi je muka pri toj pomisli.

Kristijan je ustao s kreveta, navukao farmerke i otišao u dnevnu sobu. Pogledala sam na budilnik i videla da je pet ujutru. Skliznula sam s kreveta, obukla njegovu belu košulju i pošla za njim.

Sranje, priča telefonom.

„Da, ispred SIP-a, juče... predveče“, rekao je tiho. Okrenuo se kad sam pošla prema kuhinji i pitao: „U koliko sati tačno?“

„Oko deset do šest“, promrmrljala sam. Koga li je, zaboga, pozvao u ovo doba? Šta je Lejla uradila? Prosledio je taj podatak nekome s druge strane, ne skidajući pogled s mene, lica mračnog i nestrpljivog.

„Otkrij kako... Da... Ne bih rekao, ali nisam mislio ni da će to uraditi.“ Zažmurio je kao da ga nešto boli. „Ne znam kako će to proći... Da, razgovaraću s njom... Da... Znam... Izvidi i javi mi. Samo je nađi, Velče - u nevolji je. Nađi je.“ Prekinuo je vezu.

„Hoćeš li čaj?“, pitala sam. Čaj, Rejovo rešenje za svaku krizu i jedino što ume da skuva. Sipala sam vodu u čajnik.

„U stvari, voleo bih da se vratim u krevet.“ Njegov izraz poručuje da neće da spava.

„Pa, meni treba čaj. Hoćeš li da popiješ šolju sa mnom?“ Hoću da znam šta se dešava. Neću da mi skrene misli seksom.

Ogorčeno je prošao rukom kroz kosu. „Da, hvala“, odgovorio je, ali vidim da je iznerviran.

Stavila sam šerpu na ringlu pa iznela šolje. Stepem moje strepnje popeo se na najvišu uzbunu. Hoće li mi reći šta nije u redu? Ili ću morati da kopam?

Osećam njegov pogled na sebi - osećam njegovu nesigurnost, a bes mu je opipljiv. Podigla sam pogled, a oči su mu zablistale od strepnje.

„Šta je bilo?“, pitala sam blago.

Odmahnuo je glavom.

„Nećeš da mi kažeš?“

Uzdahnuo je i zažmurio. „Neću.“

„Zašto?“

„Zato što nema veze s tobom. Ne želim da te uplićem u to.“

„Ne bi trebalo da ima veze sa mnom, ali ima. Pronašla me je i prišla mi ispred kancelarije. Otkud zna za mene? Kako zna gde radim? Mislim da imam pravo da znam šta se dešava.“

Ponovo je prošao rukom kroz kosu, odišući teskobom kao da vodi neku unutrašnju borbu.

„Molim te“, kazala sam nežno.

Skupio je usne pa prevrnuo očima.

„U redu“, odgovorio je pomireno. „Nemam pojma kako te je pronasla. Možda po našoj fotografiji iz Portlanda, ne znam.“ Ponovo je uzdahnuo i shvatam da je ozlojeđen na sebe.

Strpljivo sam čekala i sipala ključalu vodu u čajnik dok je koračao tamo-amoo. Nastavio je posle delića sekunde.

„Dok sam bio s tobom u Džordžiji, Lejla je došla u moj stan i napravila scenu pred Gejl.“

„Gejl?“

„Gospođa Džouns.“

„Kako to misliš da je napravila scenu?“

Ispitivački me je pogledao.

„Reci mi. Stalno nešto zadržavaš za sebe.“ Glas mi je oštrij nego što sam nameravala.

Iznenadeno je zatrepao. „Ana, ja...“ Zaćutao je.

„Molim te.“

Poraženo je uzdahnuo. „Pokušala je da iseče vene.“

„Jao, ne!“ To objašnjava zavoj na članku.

„Gejl ju je odvela u bolnicu. Ali Lejla je otišla pre nego što sam stigao ovamo.“

Sranje. Šta to znači? Samoubistvo? Zašto?

„Psihijatar koju ju je pregledao otpisao je slučaj kao tipični poziv u pomoć. Nije verovao da je u pravoj opasnosti - rekao je kako je korak deli od samoubilačkih misli. Ali nisam siguran u to. Otad pokušavam da je pronađem kako bih joj pružio pomoć.“

„Je li rekla nešto gospođi Džouns?“

Pogledao me je. Izgleda kao da mu je zaista neprijatno.

„Ne mnogo“, odgovorio je napokon, ali znam da mi nije sve rekao.

Sipala sam čaj u šolje kako bih nešto uradila. Dakle, Lejla hoće da se vrati u Kristijanov život i izabrala je pokušaj samoubistva kako bi mu privukla pažnju? *Au... zastrašujuće*. Ali delotvorno. Kristijan je otišao iz Džordžije da bi se našao uz nju, ali ona je nestala pre nego što je stigao? Veoma čudno.

„Ne možeš da je pronađeš? Šta je s njenom porodicom?“

„Ne znaju gde je. Kao ni njen muž.“

„Muž?“

„Da“, odvratio je odsutno, „udala se pre otprilike dve godine.“

Molim? „Bila je s tobom dok je bila u braku?“ *Jebote*. On stvarno nema granice.

„Ne! Blagi bože, ne. Bili smo zajedno pre skoro tri godine. A onda je otišla i ubrzo se udala za tog čoveka.“

O. „Pa zašto onda sad pokušava da ti privuče pažnju?“ Tužno je odmahnuo glavom. „Ne znam. Sve što znamo jeste da je pobegla od muža pre oko četiri meseca.“

„Hajde da raščistimo. Ona nije tvoja potčinjena već tri godine?“

„Oko dve i po godine.“

„I htela je više.“

„Da.“

„Ali ti nisi?“

„Znaš to.“

„I zato te je ostavila.“

„Da.“

„Pa zašto je onda sad došla kod tebe?“

„Ne znam.“ Ali po njegovom glasu znam da ima bar neku teoriju.

„Ali misliš...“

Ljutito je zaškiljio. „Mislim da to ima nekakve veze s tobom.“ Sa mnom? Šta li hoće od mene? „Šta ti imaš što ja nemam?“ Zagledala sam se u Pedeset, divno nagog od pojasa nagore. Imam ga, moj je. To je ono što imam, ali ona ipak podseća na mene: ista tamna kosa i bled ten. Namrštila sam se pri toj pomisli. *Da... šta ja imam što ona nema?*

„Zašto mi nisi rekla juče?“, pitao je tiho.

„Zaboravila sam na nju.“ Slegnula sam ramenima. „Znaš, piće posle posla, kraj prve radne nedelje. Pojavio si se u kafiću i imao si... testosteronsko nadmetanje s Džekom, pa smo došli ovamo. Smetnula sam s uma. Umeš da me nateráš da zaboravljam stvari.“

„Testosteronsko nadmetanje?“ Usne mu se iskriviše.

„Da. Muško takmičenje.“

„Pokazaću ti testosteronsko nadmetanje.“

„Zar nećeš šolju čaja?“

„Ne, Anastazija, neću.“

Njegove oči sagorevaju moje, žare me pogledom koji poručuje da me želi odmah. *Jebote... tako je uzbudljivo.*

„Zaboravi na nju. Dođi.“ Ispružio je ruku.

Moja unutrašnja boginja napravila je tri salta unazad u parteru kad sam uzela njegovu ruku.

PROBUDILA SAM SE od vrućine. Obavijena sam oko nagog Kristijana. Privija me čvrsto uz sebe čak i u snu. Meka jutarnja svetlost prodire kroz zavese. Glava mi je na njegovim grudima, noga isprepletena među njegovim, ruka prebačena preko njegovog stomaka.

Podigla sam glavu, bojeći se da ću ga probuditi. Izgleda mlado i opušteno u snu i moj je.

Hmmm... Ispružila sam ruku i oklevajući ga pomilovala po grudima. Prešla sam prstima kroz malje i nije se pomerio. Ne mogu da verujem. Stvarno je moj - još nekoliko dragocenih trenutaka. Nagla sam se i nežno poljubila jedan ožiljak. Tiho je zaječao, ali nije se probudio. Osmehnula sam se. Poljubila sam još jedan i otvorio je oči.

„Ćao.“ Osmehnula sam se kao krivac.

„Ćao“, odgovorio je oprezno. „Šta si radila?“

„Gledala te.“ Prešla sam prstima po njegovoj erekciji. Uhvatio me je za ruku, zaškiljio i osmehnuo se divnim, bezbrižnim osmehom. Opustila sam se. Moji tajni dodiri ostali su tajna...

O... *zašto mi ne daš da te dodirnem?*

Odjednom se našao na meni, pritiskajući me na dušek, s rukama na mojim u znak upozorenja. Nosom je očešao moj.

„Mislim da smeráš nešto bezobrazno, gospođice Stil“, optužio me je, ali i dalje se osmehuje.

„Volim da budem bezobrazna s tobom.“

„Stvarno?“, upita i nežno mi poljubi usne. „Seks ili doručak?“, pitao je, očiju potamnelih ali veselih. Njegova erekcija me bode. Uzdigla sam karlicu prema njemu.

„Dobar izbor“, promrmljao mi je uz vrat dok je spuštao poljupce prema mojim grudima.

STOJIM ISPRED KOMODE i gledam se u ogledalu, pokušavajući da doteram kosu - stvarno je predugačka. Nosim farmerke i majicu, a Kristijan se, sveže istuširan, oblači iza mene. Gladno sam pogledala njegovo telo.

„Koliko često vežbaš?“, pitala sam.

„Svakog radnog dana“, odgovorio je dok je zakopčavao šlic.

„Šta radiš?“

„Trčim, dižem tegove, kik-boks.“ Slegnuo je ramenima.

„Kik-boks?“

„Da, imam ličnog trenera, bivšeg olimpijskog takmičara. Zove se Klod. Veoma je dobar. Svideo bi ti se.“

Okrenula sam se da ga pogledam dok je zakopčavao belu košulju.

„Kako to misliš da bi mi se svideo?“

„Kao trener.“

„Šta će mi lični trener? Imam tebe da me držiš u formi.“

Prišao mi je i zagrlio me. Njegove potamnele oči srele su se s mojima u ogledalu.

„Ali hoću da budeš u formi, malena, za ono što imam na umu. Moraćeš da me pratiš.“

Pocrvenela sam kad su mi u glavu navrle uspomene na igraonicu. Da... Crvena soba bola je iscrpljujuća. Hoće li me ponovo pustiti tamo? Želim li da se vratim u nju?

Naravno da želiš! - vrisnu moja unutrašnja boginja.

Zurim u njegove nedokučive, opčinjavajuće sive oči.

„Znaš da želiš“, oblikovao je reči usnama.

Pocrvenela sam. U glavu mi je došla neželjena pakosna misao da je Lejla verovatno mogla da ga prati. Skupila sam usne, a Kristijan se namrštio.

„Šta?“, upita zabrinuto.

„Ništa.“ Odmahnula sam glavom. „U redu, upoznaću se s Klodom.“

„Hoćeš?“ Lice mu se ozarilo od zaprepašćenja i neverice. Moram da se osmehnem njegovom izrazu. Izgleda kao da je dobio na lutriji, iako Kristijan verovatno nikad nije kupio loz - nema potrebe.

„Da, ako će te to usrećiti“, narugala sam se.

Čvršće me je zagrlio i poljubio u obraz. „Nemaš pojma koliko“, prošaputao je. „I, šta bi htela da radiš danas?“ Gricnuo me je i poslao mi slasne trnce celim telom.

„Da se ošišam i, ovaj... moram da unovčim ček i kupim automobil.“

„Ah“, rekao je znalački i ujeo se za usnu. Povukao je jednu ruku s mene, posegnuo u džep farmerki i izvadio ključ mog malog audija.

„Ovde je“, rekao je tiho, nesigurnog izraza.

„Kako to misliš 'ovde je'?“ Čoveče. Zvučim besno. Sranje. *Jesam besna. Kako se usuđuje!*

„Tejlor ga je juče otkupio.“

Otvorila sam i zatvorila usta, pa ponovila ceo proces još dvaput, ali ostala sam bez teksta. Vraća mi kola. Sranje na kvadrat. Zašto to nisam predvidela? Pa mogu da mu vratim milo za drago. Posegnula sam u zadnji džep farmerki i izvukla kovertu s njegovim čekom.

„Evo, ovo je tvoje.“

Kristijan me je ispitivački pogledao, a onda je prepoznao kovertu, podigao obe ruke i odmakao se.

„O, ne. To je tvoj novac.“

„Ne, nije. Volela bih da kupim automobil od tebe.“

Izraz mu se potpuno promenio. Bes - da, bes - prešao mu je licem.

„Ne, Anastazija. Tvoj novac, tvoj automobil“, odbrusio je.

„Ne, Kristijane. Moj novac, tvoj automobil. Kupiću ga od tebe.“

„Poklonio sam ti taj automobil za diplomiranje.“

„Da si mi poklonio naliv-pero, to bi bio prikladan poklon za diplomiranje. Ali ti si mi dao audi.“

„Zar stvarno hoćeš da se svađamo zbog toga?“

„Ne.“

„Dobro, evo ti ključeva.“ Spustio ih je na komodu.

„Nisam na to mislila!“

„Kraj rasprave, Anastazija. Ne pritiskaj me.“

Namrštila sam se, a onda mi je nešto sinulo. Uzela sam kovertu, pocepala je nadvoje, pa još jednom i bacila papiriće u korpu. O, ne da je dobar osećaj.

Kristijan me je ravnodušno pogledao, ali znam da sam upravo zapalila fitilj i da bi trebalo da odstupim. Pogladio je bradu.

„Kao i uvek, pravi si izazov, gospođice Stil“, rekao je zajedljivo. Okrenuo se na peti i otišao u drugu sobu. Nisam očekivala takvu reakciju. Pribojavala sam se pravog armagedona. Pogledala sam svoj odraz u ogledalu i slegnula ramenima, odlučivši se za konjski rep.

Probudio mi je znatiželju. Šta li Pedeset radi? Pošla sam za njim u drugu sobu. Razgovara telefonom.

„Da, dvadeset četiri hiljade dolara. Pravo na račun.“

Pogledao me je, i dalje ravnodušan.

„Dobro... U ponedjeljak? Odlično... Ne, to je sve, Andrea.“

Sklopio je telefon.

„Biće na tvom bankovnom računu u ponedjeljak. Nemoj da igraš igre sa mnom.“ Ključa od besa, ali baš me briga.

„Dvadeset četiri hiljade dolara!“ Gotovo urlam. „I otkud znaš broj mog računa?“

Moj bes ga je iznenadio.

„Znam sve o tebi, Anastazija“, odgovorio je tiho.

„Nema šanse da ta kola vrede dvadeset četiri hiljade dolara.“

„Slažem se s tobom, ali moraš da poznaješ tržište bez obzira na to da li kupuješ ili prodaješ. Neki ludak je hteo tu smrtnu zamku i bio je spreman da plati toliko. Očigledno su klasika. Pitaj Tejlora ako mi ne veruješ.“

Streljam ga pogledom a on mi uzvraća. Dve ljute, tvrdoglave budale.

I osećam ga, privlačenje - naelektrisanje među nama - opipljivo je, vuče nas jedno drugome. Iznenada me je zgrabio i gurnuo uz vrata, s usnama na mojim, gladno polažući pravo na mene. Jedna ruka mu je na mojoj zadnjici i gura me prema svojim preponama, dok mu je druga u kosi na potiljku i vuče mi glavu unazad. Prsti su mi u njegovoj kosi, snažno je uvrću, privlače ga meni. Mrvi mi telo svojim, zarobljava me, disanje mu je isprekidano. Osećam ga. Želi me. Osećam opijenost i vrtoglavo uzbuđenje zbog njegove potrebe za mnom.

„Zašto, zašto mi prkosiš?“, promrmeljao je između vatrenih poljubaca.

Krv mi ključa u venama. Hoće li uvek tako uticati na mene? I ja na njega?

„Zato što mogu.“ Bez daha sam. Više osećam nego što vidim njegov osmeh uz moj vrat. Naslonio je čelo na moje.

„Bože, želim te sad, ali nemam više kondoma. Nikad mi te nije dosta. Ti si izluđujuća, izluđujuća žena.“

„I ti me raspamećuješ“, prošaputala sam. „Na sve načine.“ Odmahnuo ja glavom. „Dodi. Hajdemo na doručak. I znam mesto gde mogu da te ošišaju.“

„Važi“, pristala sam. I tek tako, naša svađa je završena.

„JA ĆU.“ UZELA sam račun za doručak pre nego što je stigao. Namrštio se.

„Moraš da budeš brz ovde, Greje.“

„U pravu si, moram“, odgovorio je kiselo, iako mislim da se zavatlava.

„Nemoj izgledati tako pokunjeno. Imam dvadeset četiri hiljade dolara više nego jutros. Mogu da priuštim“, pogledala sam račun, „dvadeset dva dolara i šezdeset sedam centi za doručak.“

„Hvala“, rekao je natmureno. O, nadureni školarac se vratio. „Kuda sad?“

„Stvarno hoćeš da se ošišaš?“

„Da, pogledaj mi kosu.“

„Meni izgledaš prelepo. Kao uvek.“

Pocrvenela sam i zagledala se u isprepletene prste u krilu. „A večeras je prijem tvog oca.“

„Ne zaboravi da iziskuje zvaničnu odeću.“

„Gde je?“

„U kući mojih roditelja. Imaju šator. Znaš, sve po protokolu.“

„U koje dobrotvorne svrhe?“

Kristijan je spustio ruke niz butine. Izgleda kao da mu je neprijatno.

„Rehabilitacioni program za narkomane s decom koji se zove 'izborimo se zajedno'.“

„Zvuči kao dobra svrha“, primetila sam nežno.

„Hajdemo.“ Ustao je i prekinuo razgovor. Prihvatila sam njegovu ispruženu ruku i snažno mi je stegao prste.

Čudno je. Tako je otvoren za neke stvari, a tako zatvoren za druge. Izveo me je iz restorana i pošli smo ulicom. Jutro je divno i blago. Sunce sija, a vazduh miriše na kafu i sveže pečen hleb.

„Kuda ćemo?“

„Iznenadjenje.“

O, dobro. Ne volim iznenađenja.

Hodali smo kroz dve četvrti, a prodavnice su postajale sve ekskluzivnije. Još nisam imala priliku da istražim, ali ovo je stvarno maltene odmah iza mog stana. Kejt će biti drago. Ima dovoljno malih butikata da zadovolje njenu opsjednutost modom. U stvari, moram da kupim nekoliko lepršavih sukanja za posao.

Kristijan se zaustavio ispred velikog, luksuznog salona lepote i otvorio mi vrata. Zove se *Esklava*. Unutra je sve u belom i u koži. Za bleštavobelom prijemnicom sedi mlada plavuša u uširkanoj beloj uniformi. Podigla je pogled kad smo ušli.

„Dobro jutro, gospodine Greje“, pozdravila ga je vedro. Obrazi su joj se zarumeneli kad je zatreptala. To je zbog efekta Grej, ali ona ga poznaje! Kako?

„Zdravo, Greta.“

I on zna nju. Šta je ovo?

„Uobičajeno, gospodine?“, pitala je uljudno. Ima veoma jarkoružičasti sjaj za usne.

„Ne“, odgovorio je brzo i nervozno me pogledao.

Uobičajeno? Šta to znači?

Jebote! To je šesto pravilo, prokleti salon lepote. Sve one gluposti o depiliranju... sranje!

Ovamo je dovodio sve svoje potčinjene? Možda i Lejlu? Šta, dođavola, treba da mislim o ovome?

„Gospođica Stil će vam reći šta hoće.“

Ošinula sam ga pogledom. On neprimetno uvodi pravila. Pristala sam na ličnog trenera - a sad ovo?

„Zašto ovde?“, prosiktala sam.

„Ja sam vlasnik ovog mesta. Kao i tri slična.“

„Ti si vlasnik?“, ciknula sam iznenađeno. Pa, to nisam očekivala.

„Da. To je sporedna delatnost. U svakom slučaju, ovde možeš dobiti sve što želiš na račun kuće. Svakojake vrste masaža:

švedsku, šijacu, s vrućim kamenjem, refleksologiju, kupke s morskim travama, tretmane lica, sve ono što žene vole - sve. Ovde sve rade.“ Nehajno je mahnuo dugoprstom šakom.

„I depilaciju?“

Nasmejao se. „Da, i depilaciju. Svugde“, prošaputao je zaverenički, uživajući u mojoj nelagodi.

Pocrvenela sam i pogledala Gretu, koja me je posmatrala s iščekivanjem.

„Htela bih da se ošišam, molim vas.“

„Svakako, gospođice Stil.“

Greta je sva u ružičastom sjaju za usne i pršti od nemačke efikasnosti dok gleda u monitor.

„Franko je slobodan za pet minuta.“

„Franko je dobar“, rekao je Kristijan ohrabrujuće. Pokušavam ovo da shvatim. Kristijan Grej, generalni direktor, poseduje lanac salona lepote.

Pogledala sam ga. Odjednom je prebledeo - nešto mu je zapalo za oko; ili je to bio neko. Okrenula sam se da vidim kud gleda. Jedna platinasta plavuša ušla je iz zadnjeg dela salona, zatvorila vrata za sobom i obratila se jednom frizeru.

Platinasta plavuša je visoka, preplanula, lepa. U kasnim je tridesetim ili ranim četrdesetim - teško je reći. Nosi istu uniformu kao Greta, ali njena je crna. Izgleda neverovatno. Kosa joj sija poput oreola, ošišana u otmeni paž. Okrenula se, ugledala Kristijana i omamljujuće se osmehnula.

„Izvini me na trenutak“, promrmaljao je užurbano.

Brzo je prešao salon, pored frizera u belom, pored učenika za šamponjerama, i stao ispred nje, predaleko da bih čula njihov razgovor. Platinasta plavuša ga je pozdravila s očiglednom naklonošću, poljubila ga u oba obraza, naslonila mu ruke na nadlaktice i započeli su živahan razgovor.

„Gospođice Stil?“

Greta pokušava da mi privuče pažnju.

„Samo trenutak, molim vas.“ Opčinjeno posmatram Kristijana.

Platinasta plavuša se okrenula i pogledala me. Uputila mi je isti omamljujući osmeh, kao da me poznaje. Učtivo sam joj uzvratila osmeh.

Kristijan izgleda uzrujano. Raspravlja se s njom. Ona je pomirljivo podigla ruke i osmehnula se. On joj se smeši - očigledno se dobro poznaju. Možda su dugo zajedno radili? Možda ona vodi ovo mesto; na kraju krajeva, odiše autotitetom.

Odjednom me je pogodilo kao da me je neko mlatnuo kuglom za rušenje. Duboko u sebi znam ko je ta žena. To je ona. *Opčinjavajuća, starija, lepa.*

To je gospođa Robinson.

5. poglavlje

„Greta, s kim gospodin Grej razgovara?“ Moj skalp bi da izađe iz zgrade. Tinja od strepnje, a podsvest mi više da ga pratim. Ali zvučim dovoljno nehajno.

„O, to je gospođa Linkon. Ona je suvlasnica s gospodinom Grejom“, Greta je rado podelila taj podatak.

„Gospođa Linkon?“ Mislila sam da se gospođa Robinson razvela. Možda se preudala za nekog jadnička.

„Da. Ona uglavnom nije ovde, ali jedan tehničar se razboleo pa je došla da ga zameni.“

„Znate li kako se gospođa Linkon zove?“

Greta se namrštila i skupila previše ružičaste usne. Moja znatiželja ju je iznenadila. Sranje, možda sam preterala.

„Elena“, odgovorila je gotovo nerado.

Preplavilo me je čudno olakšanje što me spajdermensko čulo nije izneverilo.

Spajdermensko čulo? - frknu moja podsvest. *Čulo za pedofile.*

I dalje se živo raspravljaju. Kristijan joj nešto brzo govori, a ona izgleda zabrinuto dok klima glavom, mršti se i odmahuje glavom.

Umirujuće mu je trljala ruku, grickajući usnu. Još jednom je klimnula glavom pa me pogledala i ohrabrujuće se osmehnula.

Mogu samo da zurim u nju s kamenim izrazom. Mislim da sam preneražena. Kako je mogao da me dovede ovamo?

Promrmljala je nešto Kristijanu, a on me je brzo pogledao, pa se okrenuo prema njoj i odgovorio. Klimnula je glavom i mislim da mu je poželela sreću, ali nisam toliko vešta u čitanju s usana.

Pedeset se vratio do mene, lica izbrazdanog brigom. *I treba.* Gospođa Robinson se povukla u zadnju sobu i zatvorila vrata za sobom.

Kristijan se namrštio. „Jesi li dobro?“, pitao me je, ali glas mu je napregnut, obazriv.

„Ne baš. Nisi hteo da me upoznaš?“ Glas mi zvuči hladno, grubo.

Zinuo je i pogledao me kao da sam mu izmakla tlo pod nogama.

„Ali mislio sam...“

„Za pametnog čoveka, nekad si...“ Ostala sam bez teksta. „Volela bih da odem, molim te.“

„Zašto?“

„Znaš zašto.“ Prevrnula sam očima.

Pogledao me je usplamtelim očima.

„Izvini, Ana. Nisam znao da će ona biti ovde. Nikad nije. Otvorila je novi salon u centru Bravern i uglavnom je tamo. Danas se neko razboleo.“

Okrenula sam se i pošla prema vratima.

„Franko nam neće trebati, Greta“, odsekao je Kristijan dok smo išli prema vratima. Moram da potisnem nagon da potrčim. Želim da otrčim brzo i daleko. Preplavila me je želja za plakanjem. Samo moram da pobegnem od sve ove sjebanosti.

Kristijan bez reči hoda pored mene dok mozgam o tome. Zaštitnički sam obavila ruke oko sebe i držim oborenu glavu, izbegavajući drveće na Drugoj aveniji. Mudro nije pokušao da me dotakne. Glava mi ključa od pitanja bez odgovora. Hoće li gospodin tajanstveni priznati da je pogrešio?

„Dovodio si svoje potčinjene tamo?“, breknula sam se. „Neke jesam“, odgovorio je tiho i odmereno.

„Lejlu?“

„Da.“

„Mesto izgleda novo.“

„Nedavno je renovirano.“

„Shvatam. Dakle, gospođa Robinson je upoznala sve tvoje potčinjene.“

„Da.“

„Jesu li znale za nju?“

„Nisu. Nijedna nije. Samo ti.“

„Ali ja nisam tvoja potčinjena.“

„Ne, svakako nisi.“

Zaustavila sam se i pogledala ga. Oči su mu razrogačene i uplašene. Usne skupljene u odlučnu, nepokolebljivu crtu.

„Vidiš li koliko je ovo sjevano?“, pitala sam tiho, streljajući ga pogledom.

„Da. Žao mi je.“ Ima toliko obraza da izgleda skrušeno. „Hoću da se ošišam, po mogućstvu negde gde nisi tucao osoblje ili mušterije.“

Trgao se.

„A sad me izvini.“

„Ne bežiš, zar ne?“

„Ne, samo hoću da se ošišam, boga mu. Negde gde mogu da žmurim dok mi neko pere kosu i da zaboravim sav teret što ide uz tebe.“

Prošao je rukom kroz kosu. „Mogu da udesim da Franko dođe u moj stan. Ili tvoj“, predložio je tiho.

„Veoma je privlačna.“

Zatreptao je. „Jeste.“

„Je li još udata?“

„Nije. Razvela se pre pet godina.“

„Zašto nisi s njom?“

„Zato što je gotovo među nama. Rekao sam ti.“ Izenada je nabrao čelo. Podigao je prst i izvadio blekberi iz džepa. Mora da je vibrirao jer nisam čula zvono.

„Velče“, brecnuo se pa slušao. Stojimo na Drugoj aveniji. Gledam veliku mladicu s novim zelenim lišćem ispred sebe.

Ljudi prolaze pored nas, zaokupljeni obavezama subotnjeg jutra, i nesumnjivo razmišljaju o svojim ličnim dramama. Pitam se imaju li oni bivše potčinjene što ih proganjaju, neverovatno privlačne bivše domine i čoveka koji ne razume član o pravu na privatnost po američkom zakonu.

„Poginuo u saobraćajnoj nesreći? Kad?“ Kristijan je prekinuo moje misli.

Jao, ne. Ko? Pažljivije slušam.

„To je drugi put da to đubre nije tu kad je potrebno. Morao je da zna. Zar nema nikakva osećanja prema njoj?“ Kristijan je zgroženo odmahnuo glavom. „Sad počinje da poprma smisao... ne... objašnjava zašto, ali ne i gde.“ Osvrnuo se kao da traži nešto i otkrivam kako ga oponašam. Ništa mi nije zapalo za oko. Samo kupci, saobraćaj i drveće.

„Ona je ovde“, nastavio je Kristijan. „Posmatra nas... Da... Ne. Dva ili četiri, dvadeset četiri sata sedam dana nedeljno... Nisam još razgovarao o tome.“ Pogledao je pravo u mene.

Razgovarao o čemu? Namrštila sam se, a on me je obazrivo pogledao.

„Molim...“, prošaputao je i prebledeo. Iskolačio se. „Shvatam. Kad...? Tako skoro? Ali kako...? Bez ikakvih provera...? Shvatam. Pošalji mejlom ime, adresu i fotografije ako ih imaš... dvadeset četiri časa dnevno, sedam dana nedeljno, od ovog popodneva. Uspostavi vezu s Tejlalom.“ Prekinuo je vezu.

„Pa?“, pitala sam ogorčeno. Hoće li mi reći?

„To je bio Velč.“

„Ko je Velč?“

„Moj savetnik za bezbednost.“

„Dobro. Šta se desilo?“

„Lejla je pre tri meseca ostavila muža i pobešla s nekim tipom koji je pre četiri nedelje poginuo u udesu.“

„Oh.“

„Onaj mamlaz od psihijatra je to trebalo da sazna“, kazao je ljutito. „Žalost, eto šta je ovo. Dođi.“ Ispružio je ruku i mehanički sam mu je dala pa je istrkla.

„Samo malo. Bili smo usred rasprave o 'nama'. O njoj, tvojoj gospođi Robinson.“

Izraz mu je ogrubeo. „Ona nije moja gospođa Robinson. A možemo da razgovaramo o tome kod mene.“

„Neću da idem kod tebe. Hoću da se ošišam!“, povikala sam. Kad bih samo uspela da se usredredim na jednu stvar...

Ponovo je izvadio blekberi iz džepa i pozvao broj. „Greta, Kristijan Grej. Želim da Franko bude kod mene za jedan sat. Pitaj gospođu Linkon... Dobro.“ Vratio je telefon. „Doći će u jedan.“

„Kristijane!“, zamucala sam ogorčeno.

„Anastazija, Lejla je očigledno doživela nervni slom. Ne znam juri li tebe ili mene i dokle je spremna da ide. Otići ćemo do tebe, pokupiti tvoje stvari i ostaćeš sa mnom dok joj ne uđu u trag.“

„Zašto bih to uradila?“

„Kako bih se postarao da budeš bezbedna.“

„Ali...“

Ošinuo me je pogledom. „Otići ćeš u moj stan makar morao da te vučem za kosu.“

Zinula sam... ovo je neverovatno. Pedeset nijansi u divnom tehnikoloru.

„Mislim da preteruješ.“

„Ne preterujem. Možemo da nastavimo razgovor kod mene. Hajdemo.“

Prekrstila sam ruke i prostrelila ga pogledom. Ovo je otišlo predaleko.

„Ne“, izjavila sam tvrdoglavo. Moram da istrajem.

„Možeš da hodaš, a mogu i da te nosim. Ne smeta mi ni jedno ni drugo, Anastazija.“

„Ne bi se usudio.“ Namrštila sam se. Svakako ne bi napravio scenu na Drugoj aveniji?

Uputio mi je poluosmeh, koji mu nije dopro do očiju.

„O, malena, oboje znamo da ću rado prihvatiti svaki tvoj izazov.“

Streljamo jedno drugo pogledom. Iznenada se nagnuo, uhvatio me oko butina i podigao. Pre nego što sam shvatila šta se dešava, našla sam mu se preko ramena.

„Spusti me!“ , vrisnula sam. O, tako je dobro vrištati.

Odlučno je pošao Drugom avenijom, ne obazirući se na mene. Jednom rukom me čvrsto drži oko butina, a drugom me je pljesnuo po zadnjici.

„Kristijane!“ , dreknula sam. Ljudi bulje u nas. Može li me poniziti više od ovoga? „Ići ću! Ići ću!“

Spustio me je i, pre nego što se ispravio, počela sam da marširam prema svom stanu. Ključam, ne obazirem se na njega. Naravno, odmah se stvorio pored mene, ali i dalje se ne obazirem na njega. Šta da radim? Toliko sam ljuta da čak više i ne znam zašto se ljutim - previše je razloga.

Dok marširam kući, pravim spisak u glavi:

1. Nošenje preko ramena - neprihvatljivo za ikoga starijeg od šest godina.
2. Što me je odveo u salon čija je suvlasnica njegova bivša ljubavnica - ima li nečeg glupljeg?
3. Isto mesto gde je vodio svoje potčinjene - ista glupost na delu.
4. Što čak nije shvatio da to nije pametna ideja - a navodno je bistar momak.
5. Što ima lude bivše devojke. Mogu li da ga krivim zbog toga? Toliko sam besna; da, mogu da ga krivim.
6. Što zna broj mog bankovnog računa - to je preterivanje u proganjanju.
7. Što je kupio SIP - ima više novca nego pameti.
8. Što ustrajava da budem s njim - pretnja od Lejle mora da je veća nego što je mislio... to nije spominjao juče.

Odjednom mi je sinulo. Nešto se promenilo. Šta li je to moglo da bude? Ukopala sam se i Kristijan je odmah stao. „Šta se desilo?“ , pitala sam.

Nabrao je čelo. „Kako to misliš?“

„S Lejlom.“

„Rekao sam ti.“

„Nisi. Ima još nešto. Juče nisi zahtevao da dođem kod tebe. Dakle, šta se desilo?“

Promeškoltio se s nelagodom.

„Kristijane! Reci mi!“ , breknula sam se.

„Juče je uspela da dobije dozvolu za nošenje oružja.“

O, *sranje*. Zatreptala sam i osetila kako mi se krv povlači iz lica dok sam prihvatala tu vest. Možda ću se onesvestiti. Šta ako hoće da ga ubije? *Ne!*

„To znači da tek tako može da kupi pištolj“, prošaputala sam.

„Ana“, rekao je glasa punog brige. Stavio mi je ruke na ramena i privukao me bliže. „Ne verujem da će uraditi išta glupo, ali prosto ne želim da tvoj život bude na kocki.“

„Pusti mene... šta je s tobom?“ , prošaputala sam.

Namrštio se, a ja sam obavila ruke oko njega i čvrsto ga zagrlila, lica zagnjurenog u njegove grudi. Izgleda da mu ne smeta.

„Hajde da se vratimo“, promrmljao je i poljubio me u kosu. To je to. Sav moj bes je nestao, mada nije zaboravljen. Raspršila ga je pretnja da bi Kristijanu moglo nešto da se dogodi. Ta misao je nepodnošljiva.

SMRKNUTO SAM SPAKOVALA mali kofer pa stavila mek, blekberi, ajped i balon Čarli Tango u ranac.

„I Čarli Tango ide?“, upita Kristijan.

Klimnula sam glavom i popustljivo mi se osmehnuo.

„Itan se vraća u utorak“, promrmljala sam.

„Itan?“

„Kejtin brat. Ostaće kod nas dok ne bude našao stan u Sijetlu.“

Kristijan me je tupo pogledao, ali vidim kako mu se hladnoća prikrada u oči.

„Pa, dobro je što ćeš biti kod mene. Imaće više prostora“, rekao je tiho.

„Ne znam ima li ključeve. Moraću tad da se vratim.“

Nije rekao ništa.

„To je sve.“

Uzeo je moj kofer i izašli smo. Dok smo obilazili zgradu do parkirališta, postala sam svesna toga da se osvrćem preko ramena. Ne znam je li me uhvatila paranoja ili me neko zaista posmatra. Kristijan je otvorio suvozačeva vrata audija i pogledao me s iščekivanjem.

„Ulaziš li?“

„Mislila sam da ću ja da vozim.“

„Ne, ja ću voziti.“

„Zar ne vozim dobro? Nemoj mi reći da znaš kako sam položila vožnju... Ne bi me čudilo s obzirom na tvoju sklonost prema proganjanju.“ Možda zna da sam se jedva provukla na pismenom delu.

„Uđi u kola, Anastazija“, breкнуo se gnevno.

„Dobro.“ Brzo sam ušla. *Zaboga, možeš li da o'ladiš?*

Možda ima isti neprijatni osećaj kao ja. Da nas posmatra mračni stražar - pa, bleđa brinete smeđih očiju koja neverovatno podseća na mene i verovatno ima vatreno oružje.

Kristijan se uključio u saobraćaj.

„Jesu li sve tvoje potčinjene bile brinete?“

Namrštio se. „Da“, promrmljao je. Zvuči nesigurno i zamišljam kako se pita kuda moje pitanje vodi.

„Samo sam se pitala.“

„Rekao sam ti da više volim brinete.“

„Gospođa Robinson nije brinete.“

„Verovatno zbog toga“, promrsio je. „Zauvek mi je ogadila plavuše.“

„Šališ se“, ciknula sam.

„Da, šalim se“, odvratio je ozlovoljeno.

Ravnodušno gledam kroz prozor i svugde vidim brinete, mada nijedna nije Lejla.

Dakle, voli samo brinete. Pitam se zašto? Je li mu gospođa „neverovatno glamurozna iako je stara“ Robinson stvarno ogadila plavuše? Odmahnula sam glavom - Kristijan Raspamećujući Grej.

„Pričaj mi o njoj.“

„Šta te zanima?“ Nabrao je čelo i pokušao da me odvрати upozoravajućim tonom.

„Vaš poslovni dogovor.“

Primetno se opustio, srećan što će pričati o poslu. „Ja sam partner iz senke. Kozmetička delatnost me ne zanima mnogo, ali ona je od toga napravila uspešan posao. Samo sam uložio novac i pomogao joj da počne.“

„Zašto?“

„To sam joj dugovao.“

„Kako?“

„Kad sam se ispisao s Harvarda, pozajmila mi je sto hiljada da započnem svoj posao.“

Jebote... još je i bogata.

„Ispisao si se?“

„Nije to bilo za mene. Studirao sam dve godine. Nažalost, moji roditelji nisu imali mnogo razumevanja.“

Namrštila sam se. Gospodin Grej i gospođa Grejs Treveljan ne odobravaju. Ne mogu to da zamislim.

„Ne izgleda mi da si loše prošao što si se ispisao. Šta ti je bio glavni predmet?“

„Politika i ekonomija.“

Hmm... uklapa se.

„Dakle, ona je bogata?“, promrsila sam.

„Bila je žena za prikazivanje koja se dosađivala, Anastazija. Muž joj je bio bogat - zverka u drvnoj industriji.“ Lakomo se nakezio. „Nije joj dozvoljavao da radi. Znaš, voleo je da ima kontrolu. Neki muškarci su takvi.“ Brzo mi se iskosa osmehnuo.

„Stvarno? Muškarci koji vole da kontrolišu, to su svakako mitska bića.“ Gotovo je neverovatno koliko zajedljivo zvučim.

Osmeħ mu je postao ŝiri.

„Pozajmila ti je muŝevljev novac?“

Klimnuo je glavom i po usnama mu se razlio nestaŝni osmejak.

„To je grozno.“

„Dobio je svoje nazad“, rekao je Kristijan mraĉno dok je ulazio u podzemnu garaŝu Eskale.

Stvarno?

„Kako?“

Kristijan je odmahnuo glavom kao da se setio neĉeg naroĉito ruŝnog pa parkirao pored audijeveg kvatro dŝipa. „Hajdemo, Franko ĉe uskoro stiĉi.“

KRISTIJAN SE ZAGLEDAO u mene u liftu. „Jesi li joŝ ljuta na mene?“, pitao je trezveno.

„Veoma.“

Klimnuo je glavom. „U redu“, odgovorio je i zagledao se ispred sebe.

Tejlor nas je doĉekao u predvorju. Kako uvek zna? Uzeo je moj kofer.

„Je l’ se Velĉ javljao?“, upita ga Kristijan.

„Jeste, gospodine.“

„I?“

„Sve je sreĉeno.“

„Odliĉno. Kako ti je ĉerka?“

„Dobro je, hvala, gospodine.“

„Dobro. U jedan ĉe doĉi frizer - Franko de Luka.“

„Gospoĉice Stil“, klimnuo mi je glavom.

„Ĉao, Tejllore. Imate ĉerku?“

„Da, gospoĉo.“

„Koliko ima godina?“

„Sedam.“

Kristijan me je nestrpljivo pogledao.

„Ona ŝivi s majkom“, objasnio je Tejlor.

„O, shvatam.“

Tejlor se osmehnuo. To je neoĉekivano. Tejlor otac? Uŝla sam za Kristijanom u dnevnu sobu, zaintrigirana tim podatkom.

Osvrnula sam se. Nisam bila ovde otkako sam ga ostavila. „Jesi li gladna?“

Odmahnula sam glavom. Pogledao me je pa odluĉio da se ne raspravlja.

„Moram da obavim nekoliko poziva. Raskomoti se.“

„Vaŝi.“

Otiŝao je u radnu sobu i ostavio me u ogromnoj umetniĉkoj galeriji koju naziva domom da se pitam ŝta ĉu sa sobom.

Odeća! Uzela sam ranac i otiŝla u svoju spavaću sobu na spratu. Otvorila sam garderobu. I dalje je puna odeće - potpuno nove, joŝ uvek s etiketama i cenama. Tri dugaĉke veĉernje haljine, tri koktel haljine i joŝ tri za svaki dan. Mora da su koŝtale ĉitavo bogatstvo.

Pogledala sam etiketu na jednoj veĉernjoj haljini. Dve hiljade devet stotina i devedeset osam dolara. *Jebote*. Skliznula sam na pod.

Ovo nisam ja. Zagnjurila sam glavu u ŝake i pokuŝala da shvatim ŝta se desilo za poslednjih nekoliko sati. Iscrpljujuće je. Zaŝto sam se, o, zaŝto sam se zaljubila u nekoga ko je potpuno lud - prelep, đavolski seksi, bogatiji od Kreza i lud sto posto? Izvadila sam blekberi iz ranca i pozvala mamu.

„Ana, duŝo! Toliko je proŝlo. Kako si, mila?“

„O, znaŝ...“

„Ŝta nije u redu? Joŝ nisi reŝila stanje s Kristijanom?“

„Mama, zamrŝeno je. Mislim da je ĉaknut. U tome je nevolja.“

„Priĉaj mi o tome. Muŝkarci, nekad su prosto neshvatljivi. Rej se pita je li pametno ŝto smo se preselili u Dŝordŝiju.“

„Molim?“

„Da, govori o povratku u Vegas.“

O, joŝ neko ima nevolje. Nisam jedina.

Kristijan se pojavio na vratima. „Tu si. Pomislio sam da si pobegla.“ Olakŝanje mu je primetno.

Podigla sam ruku da pokaŝem da razgovaram. „Izvini, mama, moram da idem. Zvaću te uskoro.“

„Vaŝi, duŝo, ĉuvaj se. Volim te!“

„Volim i ja tebe, mama.“

Prekinula sam vezu i pogledala Pedeset. Namrštio se. Izgleda čudno smeteno.

„Zašto se kriješ ovde?“, pitao je.

„Ne krijem se. Očajavam.“

„Očajavaš?“

„Zbog svega ovoga, Kristijane.“ Mahnula sam prema odeći.

„Mogu li da uđem?“

„Garderoba je tvoja.“

Ponovo se namrštio i seo, prekrštenih nogu, naspram mene. „To je samo odeća. Vратиću je ako ti se ne sviđa.“

„Teško je izboriti se s tobom, znaš?“

Počeo se po bradi... bradi staroj jedan dan. Prsti me svrbe od želje da ga dotaknem.

„Znam. Naporan sam“, promrmljao je.

„Jeste, težak si.“

„Kao i ti, gospođice Stil.“

„Zašto ovo radiš?“

Razrogačio se. Ponovo onaj oprezni pogled. „Znaš zašto.“

„Ne znam.“

Prošao je rukom kroz kosu. „Ti si jedna izluđujuća žena.“

„Mogao bi da imaš lepu smeđokosu potčinjenu. Koja bi skokom kud ti okom, naravno, ako dobije dozvolu za to. Dakle, zašto ja,

Kristijane? Prosto ne razumem.“

Načas me je gledao, a nisam imala predstavu o čemu razmišlja. „Ti me navodiš da drugačije gledam na sve, Anastazija. Ne želiš me zbog mog novca. Daješ mi... nadu“, odgovorio je nežno.

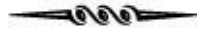
Molim? Gospodin tajanstveni se vratio. „Nadu u šta?“ Slegnuo je ramenima.

„U više.“ Glas mu je tih. „I u pravu si. Navikao sam da žene rade upravo ono što im kažem, kad im kažem i tačno onako kako hoću. To brzo dosadi. Ima nečeg u vezi s tobom, Anastazija, što me duboko dotiče i što ne razumem. To je zov sirene. Ne mogu da ti odolim i ne želim da te izgubim.“ Nagnuo se i uhvatio me za ruku. „Nemoj da pobegneš, molim te - imaj malo poverenja u mene i malo strpljenja. Molim te.“

Izgleda tako ranjivo... *Uznemirujuće je.* Naslonivši se na kolena, nagla sam se i nežno mu poljubila usne.

„U redu. Poverenje i strpljenje. Mogu to da prihvatim.“

„Dobro je, jer je Franko stigao.“

FRANKO JE SITAN i crmpurast homoseksualac. Obožavam ga.

„Kakva divna kosa!“, oduševio se preteranim, verovatno lažnim italijanskim naglaskom. Kladim se da je iz Baltimora ili nekog sličnog grada, ali njegovo oduševljenje je zarazno. Kristijan nas je uveo u svoje kupatilo, brzo izašao i vratio se noseći stolicu iz sobe.

„Ostaviću vas“, promrsio je.

„*Grazie*, gospodine Greje.“ Franko se okrenuo prema meni. „*Bene*, Anastazija, šta ćemo da radimo s tobom?“

KRISTIJAN JE SEDEO na kauču i listao papire na kojima su, čini mi se, tabele. Tiha, blaga, klasična muzika pluta dnevnom sobom. Žena strastveno peva, unoseći dušu u pesmu. Oduzima dah. Kristijan je podigao pogled i osmehnuo se, odvrativši mi pažnju s muzike.

„Vidiš! Rekao sam ti da će mu se svideti“, ushitio se Franko. „Izgledaš divno, Ana“, reče Kristijan s odobravanjem.

„Moj rad ovde je završen“, uzviknu Franko.

Kristijan je ustao i pošao prema nama. „Hvala, Franko.“ Franko se okrenuo, uhvatio me u snažni medvedi zagrljaj i poljubio u oba obraza. „Nikad nemoj dati nikom drugom da te šiša, *bellissima* Ana!“

Nasmejala sam se, posramljena njegovom prisnošću. Kristijan ga je ispratio do predvorja i vratio se posle nekoliko trenutaka.

„Drago mi je što si zadržala dugu kosu“, rekao je dok mi je prilazio, svetlih očiju. Uzeo je pramen između prstiju.

„Tako je meka“, promrmljao je, zureći u mene. „Jesi li još ljuta na mene?“

Klimnula sam glavom i on se osmehnuo.

„A zbog čega se tačno ljutiš na mene?“

Prevmula sam očima. „Hoćeš spisak?“

„Postoji spisak?“

„Poduži.“

„Možemo li da razgovaramo o tome u krevetu?“

„Ne.“ Detinjasto sam se napućila.

„Onda uz ručak. Gladan sam i to ne samo hrane.“ Pohlepno mi se osmehnuo.

„Neću ti dozvoliti da me ošamutiš svojom umešnošću u seksu.“

Potisnuo je osmeh. „Šta te tačno muči, gospođice Stil? Gukni.“

U redu.

„Šta me muči? Pa, tvoje grozno zadiranje u moju privatnost, to što si me odveo na mesto gde radi tvoja bivša ljubavnica i gde si vodio sve svoje ljubavnice da depiliraju određene delove tela, što si me nosio na ulici kao da sam šestogodišnjakinja - i što si, povrh svega, dozvolio svojoj gospođi Robinson da te dodirne!“ Glas mi postaje sve viši.

Podigao je obrve i sva radost je iščilela.

„To je priličan spisak. Ali samo da još jednom objasnim ona nije *moja* gospođa Robinson.“

„Ona može da te dodiruje“, ponovila sam.

Skupio je usne. „Ona zna gde.“

„Šta to znači?“

Prošao je obema rukama kroz kosu i načas zažmurio, kao da traži božju pomoć. Progutao je knedlu.

„Ti i ja nemamo nikakva pravila. Nikad nisam imao odnos bez pravila i nikad ne znam gde ćeš me dodirnuti. Tako se unervozim. Tvoj dodir potpuno...“ Zastao je, tragajući za rečima. „On samo znači više... mnogo više.“

Više? Odgovor mu je potpuno neočekivan, smetnuo me je i ponovo ta mala reč s velikim značenjem visi među nama.

Moj dodir znači... više. Kako mogu da odolim kad govori takve stvari? Sive oči ispituju moje, posmatraju me sa strepnjom.

Kolebljivo sam ispružila ruku i njegova strepnja pretvorila se u stravu. Odmakao se i spustila sam ruku.

„Krajnja granica“, prošaputao je s bolnim, uplašenim izrazom.

Nehotice sam osetila ogromno razočaranje. „Kako bi se osećao da ne možeš da me dodiruješ?“

„Opustošeno i uskraćeno“, odgovorio je odmah.

O, *moj Pedeset nijansi*. Odmahnula sam glavom i ohrabrujuće mu se nasmešila. Opustio se.

„Jednog dana ćeš morati da mi kažeš zašto je to krajnja granica, molim te.“

„Jednog dana“, promrmljao je i kao da se u nanosekundi otesao ranjivosti.

Kako može tako brzo da promeni raspoloženje? On je najnepostojaniji čovek koga znam.

„Dakle, ostatak tvog spiska. Narušavanje tvoje privatnosti.“ Usta su mu se zgrčila dok je razmišljao o tome. „Zato što znam broj tvog bankovnog računa?“

„Da, to je nečuveno.“

„Proveravam sve o svim svojim potčinjenima. Pokazaću ti.“ Okrenuo se i pošao prema radnoj sobi.

Poslušno sam ga sledila, omamljena. Iz zaključanog ormarića za dokumenta izvadio je smeđu kovertu. Na njoj je otkucano ANASTAZIJA ROUZ STIL.

Jebote. Ošinula sam ga pogledom.

Slegnuo je ramenima u znak izvinjenja. „Možeš da je zadržiš“, rekao je tiho.

„Au, baš ti hvala“, breknula sam se. Prelistala sam sadržaj. Ima kopiju moje krštenice, zaboga, moje krajnje granice, ugovor o poverljivosti podataka, ugovor - *pobogu* - moj broj socijalnog osiguranja, biografiju, podatke o zaposlenju.

„Znači, znao si da radim kod Klejtona?“

„Da.“

„To nije bila slučajnost. Nisi slučajno svratio?“

„Ne.“

Ne znam da li da se ljutim ili osetim polaskanom.

„Ovo je sjebano. Znaš li to?“

„Ne doživljavam to tako. S obzirom na ono što radim, moram biti pažljiv.“

„Ali ovo su lični podaci.“

„Ne zloupotrebljavam ih. Svako može to da sazna ako hoće, Anastazija. Da bih imao kontrolu - potrebni su mi podaci. Uvek sam tako radio.“ Pogledao me je uzdržanog i nedokučivog izraza lica.

„Jesi zloupotrebio podatke. Prebacio si dvadeset četiri hiljade dolara koje ne želim na moj račun.“

Skupio je usne. „Rekao sam ti. Toliko je Tejlror uspeo da izvuče za tvoj automobil. Znam da je neverovatno, ali tako je.“

„Ali audi...“

„Anastazija, imaš li predstavu koliko novca zarađujem?“ Pocrvenela sam. „Zašto bih znala? Meni nije potrebno da znam saldo tvog bankovnog računa, Kristijane.“

Pogled mu je smekšao. „Znam. To je jedna od stvari koje volim kod tebe.“

Preneraženo sam se zapiljila u njega. *Voli kod mene?* „Anastazija, zarađujem približno sto hiljada dolara na sat.“ Zinula sam. To je nepristojno mnogo novca.

„Dvadeset četiri hiljade dolara nije ništa. Automobil, primerci *Tese*, odeća, sve je to ništa.“ Glas mu je blag.

Zabuljila sam se u njega. On zaista ne shvata. Neverovatno. „Da si na mom mestu, kako bi se osećao... da te tako obasipam poklonima?“

Tupo se zagledao u mene. I eto ga - suština njegovog problema - saosećanje ili njen nedostatak. Tišina se odužila.

Konačno je slegnuo ramenima. „Ne znam“, odgovorio je. Izgleda iskreno zbunjeno.

Srce mi je nabujalo. To je to, suština njegovih pedeset nijansi, svakako. Ne može da se stavi na moje mesto. Pa, sad znam.

„Nije lep osećaj. Hoću reći, veoma si velikodušan, ali zbog toga se osećam neprijatno. Već sam ti to rekla nekoliko puta.“

Uzdahnuo je. „Želim da ti dam ceo svet, Anastazija.“

„Želim samo tebe, Kristijane. Bez dodataka.“

„Oni su deo paketa. Deo mene.“

Uf, ovo ne vodi nikuda.

„Hoćemo li da jedemo?“, pitala sam. Ova napetost je iscrpljujuća.

Namrštio se. „Naravno.“

„Ja kuvam.“

„Dobro. Mada ima hrane u frižideru.“

„Gospođa Džouns je slobodna vikendom? Dakle, vikendom uglavnom jedeš hladne odreske?“

„Ne.“

„O?“

Uzdahnuo je. „Moje potčinjene su kuvale, Anastazija.“

„O, naravno.“ Pocrvenela sam. Kako li sam tako glupa? Ljupko sam mu se osmehnula. „Šta bi gospodin voleo da jede?“

„Šta god mi madam da“, odgovorio je mračno.

RAZGLEDAJUĆI ZADIVLJUJUĆI SADRŽAJ frižidera, odlučila sam se za španski omlet. Čak ima i hladnog krompira - savršeno. To je brzo i lako. Kristijan je još u radnoj sobi, nesumnjivo zadire u privatnost neke jadne budale koja ništa ne sumnja, i prikuplja podatke. Ta misao je neprijatna i ostavila mi je gorak ukus u ustima. Vrti mi se u glavi. On zaista ne zna za granice.

Treba mi muzika ako ću da kuvam, a neću da kuvam kao potčinjena! Otišla sam do baze ajpoda pored kamina i uzela Kristijanov uređaj. Kladim se da u njemu ima još pesama po Lejlinom izboru - gnušam se same pomisli na to.

Gde li je ona, zapitala sam se. *Šta hoće?*

Stresla sam se. Kakva zaostavština. Ne mogu to da shvatim.

Prelistala sam dugačak spisak pesama. Hoću nešto vedro. Hmm, Bijonse - ne deluje kao Kristijanov izbor. *Crazy in Love*. O, *da!* Veoma prikladno. Pritisla sam dugme „ponoviti“ pa glasno pustila pesmu.

Otplesala sam natrag do kuhinje i našla činiju. Zatim sam otvorila frižider i izvadila jaja. Izručila sam ih u činiju i počela da mutim, plešući sve vreme.

Još jednom sam poharala frižider i uzela krompir, šunku i - *da!* - grašak iz zamrzivača. To će biti dovoljno. Pronašla sam tiganj, stavila ga na šporet, sipala malo maslinovog ulja i nastavila da mutim.

Nema saosećanja, razmišljanja sam. Je li Kristijan jedinstven po tome? Možda su svi muškarci takvi - žene ih zbunjuju. Ne znam. Možda to i nije neko otkriće.

Volela bih da je Kejt kod kuće, ona verovatno zna. Predugo je na Barbadosu. Trebalo bi da se vrati krajem nedelje posle produženog letovanja s Eliotom. Pitam se da li ih još drži želja na prvi pogled.

Jedna od stvari koje volim kod tebe.

Prestala sam da mutim. Rekao je to. Znači li to da ima i drugih stvari? Osmehnula sam se prvi put otkako sam videla gospođu Robinson - iskren osmeh od srca koji preti da mi pocepa lice.

Kristijan je prebacio ruku oko mene, i ja sam poskočila.

„Zanimljiv izbor muzike“, preo je dok me je ljubio iza uva. „Kosa ti lepo miriše.“ Gurnuo mi je nos u kosu i duboko udahnuo.

Želja mi se razbuktala u stomaku. *Ne*. Otresla sam se njegovog zagrljaja.

„Još sam ljuta na tebe.“

Namrštio se. „Koliko će to da te drži?“, pitao je i prošao rukom kroz kosu.

Slegnula sam ramenima. „Bar dok ne budem jela.“

Usne mu se veselo izviše. Okrenuo se, podigao daljinski s radne površine i isključio muziku.

„Jesi li ti stavio tu pesmu u ajpod?“

Odmahnuo je glavom, ozbiljnog izraza, i znala sam da je ona - avetinjska devojka.

„Zar ne misliš da je još tad pokušavala nešto da ti kaže?“

„Pa, kad se osvrnem unatrag, verovatno“, odgovorio je tiho.

Kao što se pokazalo. Bez saosećanja. Moja podsvest je prekrstila ruke i zgađeno coknula.

„Zašto je još tu?“

„Dopala mi se pesma. Ali izbrisaću je ako ti smeta.“

„Ne, u redu je. Volim da kuvam uz muziku.“

„Šta hoćeš da slušaš?“

„Iznenadi me.“

Otišao je do baze, a ja sam nastavila da mutim.

Nekoliko trenutaka kasnije sobu je ispunio rajski sladak, osećajan glas Nine Simon. Jedna od Rejovih omiljenih pesama: *I Put a Spell on You*.

Pocrvenela sam i okrenula se prema Kristijanu. Šta pokušava da mi kaže? Odavno je bacio čini na mene. Au... pogled mu se promenio, lakomislenost je nestala, oči su mu tamnije, napregnute.

Gledam ga začarano dok mi polako, kao grabljivac kakav jeste, prilazi u sporom ali žestokom ritmu muzike. Bos je, a na sebi ima samo neupasanu belu košulju, farmerke i usplamteli pogled.

Nina je pevala „*you're mine*“ kad je stigao do mene. Namere su mu očigledne.

„Kristijane, molim te“, prošaputala sam, mlitavo držeći mutilicu.

„Šta me moliš?“

„Ne radi to.“

„Koje?“

„To.“

Stoji preda mnom i zuri u mene.

„Jesi li sigurna?“, produhao je, uzeo mi mutilicu i spustio je u činiju s jajima. Srce mi je u grlu. Ne želim to - želim to strahovito. Tako je frustrirajuće uzbudljiv i poželjan. Odvratila sam pogled od njegovog koji me opčinjava.

„Želim te, Anastazija“, promrmljao je. „Volim i mrzim i volim da se raspravijam s tobom. To mi je potpuno novo. Moram da znam da je sve u redu među nama. Ovo je jedini način na koji to umem.“

„Moja osećanja prema tebi nisu se promenila“, prošaputala sam.

Njegova blizina me poražava, ushićuje. Poznata privlačnost je tu, sve sinapse me guraju prema njemu, moja unutrašnja boginja je u naponu pohote. Zureći u malje koje mu vire iz izreza košulje, ujela sam se za usnu, bespomoćna, vođena željom - želim da ga okusim tamo.

Tako je blizu, ali me ne dodiruje. Njegova toplota mi greje kožu.

„Neću te dodirnuti ako ne kažeš da“, rekao je tiho. „Ali trenutno, posle stvarno usranog jutra, hoću da se zakopam u tebe i zaboravim na sve osim nas.“

Au... *Nas*. Čarobna kombinacija, kratka, jaka zamenica koja je zapečatila dogovor. Podigla sam glavu prema njegovom prelepom ali ozbiljnom licu.

„Dodirnuću ti lice“, prošaputala sam i načas videla iznenađenje u njegovim očima pre nego što se ukazao pristanak.

Podigla sam ruku, pomilovala ga po obrazu pa prešla vrhovima prstiju kroz tek izraslu bradu. Zažmurio je i izdahnuo, nagnuvši lice prema mojoj šaci.

Polako se nagnuo i nagoni sam podigla usne prema njegovim. Nadvija se nada mnom.

„Da ili ne, Anastazija?“, prošaputao je.

„Da.“

Usne mu se nežno sklopiše oko mojih, mameći, terajući ih da se otvore. Zagrlio me je i privukao sebi. Ruka mu se pope uz moja leđa, prsti se umršiše u mojoj kosi i nežno povukoše. Drugom rukom mi je pritisnuo zadnjicu i privio me uz sebe. Tiho sam zaječala.

„Gospodine Greje.“ Tejlor se nakašljao i Kristijan me je odmah pustio.

„Tejlora“, odgovorio je hladno.

Okrenula sam se i videla Tejlora na vratima velike sobe. Neprijatno mu je. Njih dvojica su gledali jedan u drugog, razmenjujući nešto bez reči.

„Radna soba“, otrešao je Kristijan i Tejlor se brzo uputio tamo.

„Kasnije“, prošaputao mi je pre nego što je pošao za Tejlrom.

Duboko sam udahnula da se saberem. Zar ne mogu da mu odolim ni na trenutak? Odmahnula sam glavom, zgrožena sobom i zahvalna na Tejlorovom upadu, koliko god neprijatno bilo.

Zapitala sam se šta li je Tejlor morao da prekida u prošlosti. Šta li je video? Ne želim da mislim o tome. Ručak. Spremiću ručak. Uzela sam da seckam krompir. Šta li Tejlor hoće? Misli mi se roje - da nije reč o Lejli?

Izašli su deset minuta kasnije, taman kad je omlet bio gotov. Kristijan je izgledao zaokupljeno kad me je pogledao.

„Uputiću ih za deset minuta“, rekao je Tejloru.

„Bićemo spremni“, odgovorio je Tejlora i izašao.

Spustila sam dva zagrejana tanjira na radnu površinu.

„Ručak?“

„Da, hvala“, odgovorio je i seo na barsku stolicu. Pažljivo me posmatra.

„Nevolja?“

„Ne.“

Namrštila sam se. Neće mi reći. Poslužila sam ručak i sela pored njega, pomirena s tim da ću ostati u neznanju.

„Ovo je dobro“, promrmeljao je s odobravanjem kad je probao. „Hoćeš li čašu vina?“

„Ne, hvala.“ *Moram da zadržim bistruglavu u tvom društvu, Greje.*

Zaista je ukusno, iako nisam mnogo gladna. Ali jela sam, znajući da će u protivnom zvocati. Konačno je prekinuo zamišljenu tišinu i pustio klasičnu kompoziciju koju je ranije slušao. „Šta je to?“, pitala sam.

„Kantelub, *Pesme iz Overnja*. Ova se zove *Bailero*.“

„Divno je. Koji je to jezik?“

„Stari francuski, zapravo oksitanski.“

„Koliko sam shvatila, govoriš francuski?“ Setila sam se kako je tečno pričao na francuskom na večeri kod njegovih roditelja...

„Znam neke reči.“ Kristijan se osmehnuo i primetno se opustio. „Moja majka je imala mantru: ’muzički instrument, strani jezik, borilačka veština’. Eliot govori španski, a Mia i ja francuski. Eliot svira gitaru, ja klavir a Mia violončelo.“

„Opa. A borilačke veštine?“

„Eliot trenira džudo. Mia je s dvanaest godina odlučno odbila.“ Osmehnuo se kad se setio toga.

„Volela bih da je moja majka bila tako organizovana.“

„Doktorka Grejs je zastrašujuća kad je reč o dostignućima njene dece.“

„Mora da se mnogo ponosi tobom. Ja bih.“

Neka mračna misao prešla mu je licem. Načas je izgledao kao da mu je neprijatno. Obazrivo me je pogledao kao da se nalazi na nepoznatom terenu.

„Jesi li odlučila šta ćeš da obučeš večeras? Ili treba ja da ti izaberem?“ Glas mu je odjednom otresit.

Hej! Zvuči ljuto. Zašto? Šta li sam rekla?

„Ovaj... nisam još. Jesi li ti izabrao svu tu odeću?“

„Nisam, Anastazija. Dao sam spisak i tvoj broj ličnoj asistentkinji za kupovinu odeće u *Niman Markusu*. Trebalo bi da ti sve odgovara. Samo da znaš, tražio sam dodatno obezbeđenje za večeras i narednih nekoliko dana. Budući da je Lejla nepredvidiva i da je negde na ulicama grada, mislim da je to pametna predostrožnost. Ne želim da ikud ideš bez pratnje. U redu?“ Zatreptala sam. „U redu?“ Kud li se deo onaj Grej koji je morao odmah da me ima?

„Dobro. Idem da im dam uputstva. Neće dugo trajati.“

„Oni su ovde?“

„Da.“

Gde?

Kristijan je stavio svoj tanjir u sudoperu pa izašao iz sobe.

O čemu je reč, dodavola? Kao da nekoliko različitih ljudi živi u jednom telu. Zar to nije simptom šizofrenije? Moraću da pogledam na *Guglu*.

Ispraznila sam svoj tanjir, brzo oprala posuđe i vratila se u svoju spavaću sobu noseći dosije ANASTAZIJA ROUZ STIL. Izvukla sam tri večernje haljine iz garderobe. E sad, koju?

LEŽIM NA KREKETU i gledam svoj mek, ajped i blekberi. Okružena sam tehnologijom. Počela sam da prebacujem Kristijanovu plej-listu s ajpeda na mek, pa pokrenula *Gugl*.

LEŽALA SAM NA krevetu i gledala u ekran kad je Kristijan ušao. „Šta radiš?“, pitao je tiho.

Načas sam se uplašila i zapitala smem li da mu pokažem veb-stranicu na kojoj se nalazim - poremećaji višestruke ličnosti: simptomi.

Ispružio se pored mene i razveseljeno pogledao stranicu. „Jesi li s razlogom na tom sajtu?“, upita nehajno.

Otresiti Kristijan je nestao, a vratio se šaljivi. Kako da držim korak s njim, dodavola?

„Istražujem. O teškoj ličnosti.“ Uputila sam mu svoj najozbiljniji pogled.

Izvio je usne, potiskujući osmeh. „Teškoj ličnosti?“

„Moj omiljeni projekat.“

„Sad sam i omiljeni projekat? Sporedna aktivnost? Možda naučni eksperiment? Gospodice Stil, taman kad sam pomislio da sam ti sve, ti me povređuješ?“

„Otkud znaš da je reč o tebi?“

„Samo nagađam.“

„Istina je da si jedini sjebani, nepostojani zaludenik kontrolom koga prisno poznajem.“

„Mislio sam da sam jedini koga poznaješ prisno.“ Izvio je obrvu. Pocrvenela sam. „Da, i to.“

„Jesi li došla do nekih zaključaka?“

Okrenula sam se da ga pogledam. Leži na boku pored mene, glave naslonjene na lakat, blagog i razgaljenog izraza.

„Mislim da ti je potrebna opsežna terapija.“

Ispružio je ruku i nežno mi zadenuo kosu iza uva.

„Mislim da si mi ti potrebna. Drži.“ Pružio mi je ruž za usne. Namrštila sam se, zbunjena. Crvene je boje kakvu nose drolje, uopšte mi ne pristaje.

„Hoćeš da ga stavim?“, zapištala sam.

Nasmejao se. „Ne, Anastazija, ukoliko to ne želiš. Nisam siguran da ti odgovara ta boja“, zaključio je zajedljivo.

Seo je prekrštenih nogu i svukao košulju preko glave. *Au.* „Sviđa mi se tvoja ideja o mapi.“

Tupo sam se zablenula u njega. O mapi?

„O zabranjenim zonama“, objasnio je.

„O, šalila sam se.“

„Ja nisam.“

„Hoćeš da crtam po tebi ružem za usne?“

„Oprae se. Na kraju.“

To znači da ću moći slobodno da ga dodirujem. Mali osmeh čuđenja zaplesao mi je na usnama.

„Šta misliš o nečemu trajnijem kao što je flomaster koji se ne ispira?“

„Mogao bih da se tetoviram.“ Oči mu igraju od veselja.

Kristijan Grej s tetovažom? Da naruži to divno telo koje je već toliko obeleženo? Nema šanse!

„Tetovaža ne dolazi u obzir!“ Nasmejala sam se da sakrijem užasnutost.

„Onda ruž za usne.“ Široko se osmehnuo.

Sklopila sam mek i gurnula ga u stranu. Ovo bi moglo biti zabavno.

„Hajde.“ Pružio mi je ruke. „Sedi na mene.“

Izula sam baletanke, podigla se na kolena pa otpuzala do njega. Legao je na krevet, ali je zadržao savijena kolena.

„Nasloni mi se na noge.“

Zajahala sam kao što je rekao. Oči su mu razrogačene i obazrive. Ali se i zabavlja.

„Izgledaš oduševljeno ovim“, primetio je zajedljivo.

„Uvek sam gladna podataka, gospodine Greje. A to znači da ćeš se opustiti jer ću znati granice.“

Odmahnuo je glavom kao da mu je neverovatno što mi dozvoljava da mu crtam po telu.

„Otvori ruž“, naložio je.

O, veoma je zapovednički raspoložen, ali ne marim.

„Daj mi ruku.“

Dala sam mu drugu ruku.

„Onu kojom držiš ruž za usne.“ Prevrnuo je očima.

„Jesi li to prevrnuo očima?“

„Aha.“

„To je veoma nepristojno, gospodine Greje. Poznajem neke koji postanu nasilni kad vide prevrtanje očima.“

„Ma nije moguće?“ Glas mu je ironičan.

Pružila sam mu ruku kojom držim ruž za usne, a on je naglo seo tako da su nam se nosevi gotovo dodirnuli.

„Spremna?“, pitao je tiho i blago, od čega mi se utroba stegla i napela. *Au.*

„Da“, prošaputala sam. Njegova blizina je zavodljiva, mišićavo telo mu je blizu mog, njegov miris pomešan s aromom moje kupke. Podigao mi je ruku do krivine ramena.

„Pritisni“, prodahtao je. Usta su mi se osušila kad mi je naveo ruku s vrha ramena, oko ležišta ruke pa niz stranu grudi. Ruž ostavlja široku, jarkocrvenu brazdu za sobom. Zaustavio se u podnožju rebara pa produžio preko stomaka. Napeo se i naizgled bezizražajno mi se zagledao u oči, ali ispod tog pažljivog tupog pogleda vidim uzdržavanje.

Strogo vlada svojim zaziranjem, stegnute vilice, napetih očiju. Na polovini puta preko stomaka promrmeljao je: „Pa nagore s druge strane.“ Pustio mi je ruku.

Napravila sam istu crtu kao s leve strane. Poverenje koje mi ukazuje omamljuje, ali umanjeno je činjenicom što mogu da mu izmerim bol. Sedam malih, okruglih belih ožiljaka istačkano mu je po grudima. Kao da sam u dubokom i mračnom čistilištu dok gledam to odvratno, zlo sknavljenje njegovog divnog tela. Ko je to mogao da uradi detetu?

„Eto, gotovo“, prošaputala sam, suzbijajući svoja osećanja.

„Ne, nije“, odgovorio je i dugim kažiprstom opisao crtu u podnožju vrata. Sledim trag njegovog prsta crvenom prugom. Završivši,

zagledala sam se u sive dubine njegovih očiju.

„A sad leđa“, promrmljao je. Pomerio se kako bih sišla s njega pa seo prekrštenih nogu i okrenuo mi leđa.

„Prati liniju s grudi sve do druge strane.“ Glas mu je tih i promukao.

Uradila sam kako je rekao. Uskoro mu se crvena crta pružala sredinom leđa. Pritom sam izbrojala još ožiljaka što mu nagrđuju lepo telo. Ukupno devet.

Jebote. Moram da se borim protiv snažnog poriva da poljubim svaki i zaustavim suze koje mi se gomilaju u očima. Kakva je životinja to uradila? Glava mu je oborena, a telo napeto dok mu crtam po leđima.

„I oko vrata?“, prošaputala sam.

Klimnuo je glavom i nacrtala sam još jednu liniju koja se spaja s prvom.

„Gotovo“, promrmljala sam. Izgleda kao da nosi čudni prsluk boje kože s jarkocrvenim šavovima.

Ramena su mu klonula kad se opustio. Polako se okrenuo prema meni.

„To su granice“, rekao je tiho, očiju tamnih, raširenih zenica... od straha? Od žudnje? Želim da se bacim na njega, ali uzdržala sam se i zadivljeno ga pogledala.

„Mogu to da prihvatim. A trenutno samo hoću da se bacim na tebe“, prošaputala sam.

Nestašno mi se osmehnuo i ispružio ruke u nemom gestu pristanka.

„Pa, gospođice Stil, tvoj sam.“

Zacikala sam s detinjastim ushićenjem i bacila mu se u naručje, oborivši ga na leđa. Iskrivio se i dečaćki se nasmejao od olakšanja pošto je mučenje završeno. Nekako sam završila ispod njega.

„Gde smo ono stali“, prodahtao je i usne su mu ponovo zaposele moje.

6. poglavlje

Šake su mi u njegovoj kosi dok usnama grozničavo kušam njegove, uživam u osećaju njegovog jezika uz moj. I on mene pohlepno istražuje. Božanstveno je.

Odjednom me je povukao da sednem, uhvatio mi rub majice, svukao mi je preko glave i bacio na pod.

„Hoću da te osetim“, rekao je pohotno uz moja usta dok mi je otkopčavao brus. Jednim lakim pokretom ga je smakao i bacio u stranu.

Gurnuo me je natrag na krevet i pritisnuo na dušek. Usne i ruke mu se spustiše do mojih grudi. Uplela sam mu prste u kosu kad mi je usnama obujmio bradavicu i jako zasisao.

Kriknula sam kad mi je nadražaj prošao telom, pojačao se i zgrčio mi sve mišiće oko međunožja.

„Da, malena, daj da te čujem“, promrmljao je uz moju pregrejanu kožu.

Čoveče, ne da ga sad želim u sebi. Usnama se igra mojom bradavicom, vuče je, tera me da se uvijam, koprcam i žudim za njim. Osećam njegovu želju pomešanu... s čime? Obožavanjem. Kao da mi ukazuje poštovanje.

Zadirkuje me prstima, a bradavica mi se kruti i izdužuje pod njegovim vešt看 dodirom. Ruka mu je prešla na moje farmerke. Spretno je otkopčao dugme, raskopčao rajsferšlus i zavukao mi prste u gaćice, klizeći mi uz ribicu.

Dah mu je zašištao kad je gurnuo prst u mene. Isturila sam karlicu prema njegovoj šaci i on je odgovorio trljanjem.

„O, malena“, prodahtao je dok se nadvijao nada mnom, napregnuto me gledajući u oči. „Tako si vlažna.“ Glas mu je ispunjen divljenjem.

„Želim te“, promrmljala sam.

Usne mu se ponovo spojiše s mojim. Osetila sam njegovu očajničku glad, njegovu potrebu za mnom.

Ovo je novo - nikad nije bio takav osim možda kad sam se vratila iz Džordžije - setila sam se onoga što mi je ranije rekao... *Moram da znam da je sve u redu među nama. Ovo je jedini način na koji umem.*

Ta pomisao me je prosvetlila. Znati da tako utičem na njega, da mogu da mu pružim utehu, da ovo uradim... Seo je pa mi svukao farmerke i gaćice.

Ne odvajajući pogled od mog, ustao je, izvadio paketić iz džepa i dobacio mi ga. Zatim je jednim brzim pokretom skinuo farmerke i bokserice.

Pohlepno sam otvorila paketić. Legao je pored mene i polako sam mu navukla kondom. Uhvatio me je za obe ruke i prevrnuo se na leđa.

„Ti. Gore“, naredio je i povukao me da ga zajašem. „Hoću da te gledam.“

Oh.

Navodio me je dok sam se kolebljivo spuštala na njega. Zažmurio je i podigao kukove da me dočeka, ispunio me, rastegao, usnama obrazujući savršeno slovo O dok je izdisao.

O, ovo je tako dobro - imam ga, ima me.

Drži me za ruke, ali ne znam da li da bi me pridržao ili sprečio da ga dodirnem iako imam mapu.

„Tako je lepo biti u tebi“, promrsio je.

Podigla sam se, opijena moći koju imam nad njim, gledajući kako se Kristijan Grej polako raspada ispod mene. Pustio mi je ruke i zgrabio me za kukove. Spustila sam šake na njega. Oštro se propeo u mene, nateravši me da ciknem.

„Tako je, malena, oseti me“, rekao je napregnutim glasom.

Zabacila sam glavu i upravo sam to uradila. Tako to dobro radi.

Pomeram se - savršeno usklađeno odgovaram na njegov tempo - obamrla na sav razum. Pretvorila sam se samo u nadražaj izgubljen u ovom ništavilu zadovoljstva. *Gore i dole... iznova i iznova... o, da...* Otvorila sam oči i zagledala se u njega, isprekidano dišući. On zuri u mene usplamtelih očiju.

„Moja Ana“, prodahtao je.

„Da“, zagraktala sam. „Uvek.“

Glasno je zastenjao, ponovo zažmurio i zabacio glavu. Pogled na njega kako se gubi dovoljan je da mi zapečati sudbinu. Svršila sam glasno, iscrpljujuće, kovitlajući se, pa pala na njega.

„O, malena“, prostenjao je dok se oslobađao, čvrsto me držeći.

GLAVA MI JE na njegovim grudima u zabranjenoj zoni, a obraz naslonjen na malje na grudnoj kosti. Dahćem i blistam dok odolevam nagonu da napučim usne i poljubim ga.

Samo ležim na njemu dok pokušavam da dođem do daha. Zagladio mi je kosu i prešao mi rukom niz leđa, milujući me dok mu se disanje smirivalo.

„Tako si lepa.“

Podigla sam glavu da ga pogledam, sumnjičavog izraza. Namrštio se u odgovor i naglo seo, iznenadivši me. Obujmio me je rukom da me pridrži. Uхватила sam ga za nadlanice dok sedimo jedno naspram drugog.

„Lepa si“, ponovio je, naglašavajući obe reči.

„A ti si nekad neverovatno sladak.“ Nežno sam ga poljubila.

Podigao me je i izvukao se iz mene. Lecnula sam se. Nagnuo se i blago me poljubio.

„Ti stvarno nemaš predstavu koliko si privlačna, zar ne?“

Pocrvenela sam. Zašto nastavlja s tim?

„Svi oni momci koji te jure - zar ti to nije dovoljan znak?“

„Momci? Koji momci?“

„Hoćeš spisak?“ Kristijan se namrštio. „Fotograf je lud za tobom, onaj momak u alatnici, stariji brat tvoje cimerke. Tvoj šef“, dodao je ogorčeno.

„O, Kristijane, to prosto nije tačno.“

„Veruj mi. Oni te žele. Žele ono što je moje.“ Privukao me je sebi. Podigla sam mu ruke na ramena i zavukla mu šake u kosu, razveseljeno ga gledajući.

„Moje“, ponovio je, a oči su mu posednički blesnule.

„Da, tvoje“, uverila sam ga osmehujući se. Izgleda kao da se umirio. Potpuno sam opuštena dok mu naga sedim u krilu pri punoj svetlosti subotnjeg popodneva. Ko bi rekao? Tragovi ruža za usne ostali su na njegovom divnom telu. Ali primetila sam nekoliko mrlja na pokrivaču i načas se zapitala šta li će gospođa Džouns pomisliti.

„Linija je netaknuta“, promrmljala sam i hrabro kažiprstom prešla po onoj na ramenu. Ukrutio se i naglo zatreptao. „Hoću da istražujem.“

Ispitivački me je pogledao.

„Po stanu?“

„Ne, mislila sam na mapu s blagom koju smo nacrtali na tebi.“ Prsti me svrbe od želje da ga dotaknem.

Iznenadeno je podigao obrve i nesigurno trepnuo. Nosom sam protrljala njegov.

„A šta to tačno podrazumeva, gospođice Stil?“

Podigla sam ruku s njegovog ramena i prešla mu vrhovima prstiju po licu.

„Samo hoću da te dodirujem svugde gde mogu.“

Kristijan mi je zubima uhvatio kažiprst i nežno ga ugrizao.

„Jao“, usprotivila sam se. Osmehnuo se i iz grla mu se začulo tiho režanje.

„U redu“, rekao je i pustio mi prst. Ali glas mu odiše zebnjom. „Čekaj.“ Nagnuo se iza mene, ponovo me podigao i skinuo kondom pa ga bacio na pod pored kreveta.

„Mrzim ih. Nosim se mišlju da pozovem doktorku Grin da ti da injekciju.“

„Misliš da će najbolji ginekolog u Sijetlu tek tako dotrčati?“

„Mogu da budem veoma ubedljiv“, promrmljao je i gurnuo mi kosu iza uva. „Franko ti je sjajno sredio kosu. Svidaju mi se ovi stepeni.“

Molim?

„Prestani da menjaš temu.“

Pomerio me je tako da sam ga ponovo zajahala, naslonjena na njegova podignuta kolena, sa stopalima pored njegovih kukova. Naslonio se na ruke.

„Slobodno dodiruj“, rekao je ozbiljno. Izgleda nervozno, ali trudi se da to sakrije.

Ne skidajući pogled s njegovog, prešla sam prstom ispod linije preko njegovih izvajanih trbušnjaka. Lecnuo se i prestala sam.

„Ne moram“, prošaputala sam.

„Ne, u redu je. Samo je potrebno malo... prilagođavanja. Niko me nije dodirivao veoma dugo“, promrsio je.

„Gospođa Robinson?“ Reči su mi nezvane izašla na usta i, začudo, uspela sam da iz glasa potisnem ogorčenost i srdžbu.

Klimnuo je glavom. Očigledno je koliko mu je neprijatno. „Neću da pričam o njoj. Pokvariće ti lepo raspoloženje.“

„Mogu to da podnesem.“

„Ne možeš, Ana. Pobesniš kad god je spomenem. Moja prošlost je prošlost. To je činjenica. Ne mogu da je promenim. Srećan

sam što je ti nemaš, inače bi me izluđivala.“

Namrštila sam se, ali neću da se raspravljam. „Izluđivala bi te? Zar nisi dovoljno lud?“ Osmehnula sam se ne bih li razvedrila atmosferu.

Usne mu se izviše. „Lud sam za tobom“, prošaputao je.

Srce mi je nabujalo od radosti.

„Da pozovem doktora Flina?“

„Mislim da to nije potrebno“, odvratio je zajedljivo.

Pomerila sam se unazad kako bi spustio noge, vratila prste na njegov stomak i prešla mu po koži. Ponovo se ukočio.

„Volim da te dodirujem.“ Prsti mi kliznuše do njegovog pupka pa još niže do veoma srećnog druškana. Rastvorio je usne i disanje

mu se ubrzalo. Oči su mu potamnele, a erekcija mu se pomerila i zgrčila ispod mene. *Au! Druga runda.*

„Ponovo?“, promrmljala sam.

Osmehnuo se. „O, da, gospođice Stil, ponovo.“

KAKAV DIVAN NAČIN da se provede subotnje popodne! Stojim pod tušem i odsutno se trljam, pazeći da ne pokvasim vezanu kosu dok razmišljam o proteklih nekoliko sati. Čini mi se da Kristijan i vanila lepo napreduju.

Danas je otkrio mnogo toga. Ošamućujuće je prihvatiti sve te podatke i razmisliti o onome što sam naučila: pojedinosti o njegovoj zaradi - *opa, odvratno je bogat, što je neverovatno za nekoga ko je tako mlad* - i dosijei koje ima o meni i svim svojim smeđokosim potčinjenim. Pitam se jesu li svi u onom ormariću za dokumenta.

Moja podsvest je skupila usne i odmahнула glavom - *Nemoj da ti pada napamet*. Namrštila sam se. *Samo da zavirim?*

Tu je i Lejla - možda naoružana, tamo negde - i njen otrcan izbor pesama na njegovom ajpodu. I, što je još gore, gospođa *pedofilka* Robinson. Prosto ne mogu da je pojmem i ne želim da je shvatim. Ne želim da ona bude utvara blistave kose u našoj vezi. On je u pravu, pobesnim kad god pomislim na nju pa je možda bolje i da ne pomišljam.

Izašla sam ispod tuša i obrisala se. Odjednom me je preplavio neočekivan bes.

Ali ko ne bi pobesneo? Koja bi normalna žena to uradila petnaestogodišnjem dečaku? Koliko li je ona doprinela njegovoj sjebanosti? Ne razumem je. A najgore od svega jeste što on tvrdi da mu je pomogla. Kako?

Pomislila sam na njegove ožiljke, na grubo fizičko oličenje jezivog detinjstva i mučni podsetnik na psihičke ožiljke koje mora da nosi. Moj slatki, tužni Pedeset nijansi. Danas je govorio stvari pune ljubavi. *Lud je za mnom.*

Zureći u svoj odraz, osmehnula sam se setivši se njegovih reči. Srce mi je ponovo nabujalo i lice mi se raširilo u glupi kez. Možda možemo da uspemo. Ali koliko dugo će hteti da radi ovo a da ne poželi da me prebije na mrtvo ime zato što sam prešla neku proizvoljnu granicu?

Osmeh je ispario. To je ono što ne znam. To je senka koja visi nad nama. Nastrane jebade, da, to mogu, ali više od toga?

Moja podsvest me tupo gleda i za promenu ne nudi mudre savete. Vratila sam se u svoju sobu da se obučem.

Kristijan se dole sprema, radi šta god da radi, te imam spavaću sobu samo za sebe. Kao što je plakar pun haljina, tako su fioke pune novog donjeg rublja. Izabrala sam crni korset s etiketom na kojoj stoji cena od petsto četrdeset dolara. Ima srebrni porub nalik filigranskom radu i majušne odgovarajuće gaćice. Čarape do polovine butine u boji kože, tako fine, čista svila. *Au, tako su... otmene... i pomalo uzbudljive...*

Posezala sam za haljinom kad je Kristijan nenajavljen ušao. *Hej, mogao bi da kucaš!* Ukopao se u mestu i zagledao u mene, očiju blistavih, gladnih. Pocrvenela sam, čini mi se svugde. Nosi belu košulju i crne pantalone od odela, okovratnik mu je raskopčan. Vidim mu crtu od ruža za usne. I dalje pilji u mene.

„Izvoli, gospodine Greje? Pretpostavljam da si došao s još nekim razlogom osim da praznoglavu buljiš u mene.“

„Uživam u tom praznoglavom buljenju, hvala, gospođice Stil“, promrmljao je mračno. Ušao je u sobu upijajući me pogledom.

„Podseti me da pošaljem ličnu zahvalnicu Kerolajn Akton.“ Namrštila sam se. *Koje ona, dodavola?*

„Asistentkinja za kupovinu odeće u *Nimanu*“, sablasno je odgovorio na moje neizgovoreno pitanje.

„Oh.“

„Prilično sam rasejan.“

„Vidim. Šta hoćeš, Kristijane?“ Ozbiljno sam ga pogledala. Odgovorio mi je zajedljivim osmejkom i izvukao srebrne kugle iz džepa. Ukočila sam se. Sranje! Hoće da me ispljeska? Sad? Zašto?

„Nije ono što misliš?“, rekao je brzo.

„Prosvetli me“, prošaputala sam.

„Mislio sam da bi mogla ovo da nosiš večeras.“

Ono što ta rečenica podrazumeva visi među nama dok prihvatam ideju.

„Na taj događaj?“ Prenerazila sam se.

Polako je klimnuo glavom, sve tamnijih očiju.

Au!

„Hoćeš li da me ispljeskaš kasnije?“

„Neću.“

Načas sam osetila slabu žaoku razočaranja.

Nasmejao se. „Želiš li da te istučem po guzi?“

Progutala sam knedlu. Prosto ne znam.

„Pa, budi uverena da te neću dotaći na taj način čak ni ako me budeš molila.“

O! To je novost.

„Hoćeš li da se igraš ovoga?“, nastavio je i podigao kuglice. „Uvek možeš da ih izvadiš ako bude previše.“

Zurim u njega. Izgleda tako nestašno primamljivo - razbarušena kosa posle seksa, tamne oči što plešu od erotskih misli, usne izvinute u seksi, razgaljen osmeh.

„Hoću“, pristala sam tiho. *I te kako!* Moja unutrašnja boginja je povratila glas i ushićeno uzvikuje.

„Dobra devojčica.“ Kristijan se široko osmehnulo. „Dodi ovamo i staviću ti ih kad obuješ cipele.“

Cipele? Okrenula sam se i pogledala golubijesive antilopske cipele s visokim potpeticama što se slažu s haljinom koju sam odlučila da obučem.

Udovolji mu!

Ispružio je ruku da me pridrži dok sam uvlačila stopala u cipele Kristijana Lubutena, koje koštaju tri hiljade dve stotine i devedeset pet dolara. Mora da sam bar dvanaest centimetara viša.

Odveo me je do kreveta ali nije seo, već je uzeo jedinu stolicu u sobi i stavio je ispred mene.

„Kad klimnem glavim, nagni se i uhvati za stolicu. Jasno?“ Glas mu je promukao.

„Da.“

„Dobro. Sad otvori usta“, naložio je tiho.

Poslušala sam ga, misleći da će mi staviti kuglice u usta kako bih ih ovlažila. Ne, gurnuo mi je kažiprst u usta.

Oh...

„Sisaj“, rekao je. Uхватила sam ga za ruku kako je ne bi mrdao i uradila šta mi je rečeno - vidiš, mogu da budem poslušna kad hoću.

Miriše na sapun... hmm. Jako sam sisala. Nagrađena sam kad je razrogačio oči i rastvorio usne da udahne. Ako ovako nastavim, neće mi trebati lubrikant. Gurnuo je kuglice u svoja usta dok sam mu sisala prst, vrludajući jezikom oko njega. Kad je pokušao da ga izvuče, stegla sam ga zubima.

Osmehnulo se pa odmahnuo glavom da me prekori te sam ga pustila. Klimnuo je glavom pa sam se nagla i uhvatila za ivicu stolice. Pomerio mi je gaćice u stranu i veoma polako gurnuo prst u mene, kružeći lagano kako bih ga osetila svugde. Stenjanje mi se ote iz grla.

Brzo je povukao prst i nežno ubacio jednu pa drugu kuglicu, gurnuvši ih duboko u mene. Kad su se našle na mestu, vratio mi je gaćice na mesto i poljubio mi zadnjicu. Prešao mi je rukama celom dužinom nogu, od članaka do butina, pa nežno poljubio obe noge na mestu gde se završavaju čarape.

„Imaš mnogo lepe noge, gospođice Stil“, promrmljao je.

Ispravio se, uhvatio me za kukove i povukao unazad kako bih osetila njegovu erekciju.

„Možda ću te uzeti ovako kad se vratimo kući, Anastazija. Možeš sad da se ispraviš.“

Osećam vrtoglavicu i veliko uzbuđenje zbog težine kuglice koje se povlače i guraju u meni. Kristijan se nagnuo i poljubio mi rame.

„Kupio sam ti ovo kako bi mogla da ih nosiš na dobrotvornoj večeri prošle subote.“ Zagrlio me je jednom rukom pa ispružio drugu. Na dlanu mu leži crvena kutijica na čijem poklopcu piše *Kartije*. „Ali ostavila si me pa nisam imao priliku da ti ih dam.“

Oh!

„Ovo mi je druga prilika“, promrmljao je, glasa napregnutog od nekog nepoznatog osećanja. Nervozan je.

Oklevajući sam uzela kutiju i otvorila je. Unutra su viseće minduše. Obe imaju po četiri dijamanta. Jedan je u podnožju, pa praznina i onda tri dijamanta savšenog oblika jedan ispod drugog. Divno, jednostavno i klasično. Ono što bih sama izabrala kad bih imala priliku da kupujem u *Kartijeu*.

„Divne su“, prošaputala sam. Obožavam ih pošto predstavljaju drugu priliku. „Hvala.“

Opustio se i ponovo mi poljubio rame.

„Obući ćeš srebrnu satensku haljinu?“, pitao je.

„Da. Je li to u redu?“

„Naravno. Ostaviću te da se spremiš.“ Izašao je bez osvrtnja.

UŠLA SAM U drugi univerzum. Mlada žena koja mi uzvraća pogled izgleda dostojno crvenog tepiha. Njena srebrna satenska haljina bez bretela, duga do poda, prosto je neverovatna. Možda ću i ja da pišem Kerolajn Akton. Pripijena je i ističe ono malo oblina što imam.

Kosa mi u nežnim uvojcima pada oko lica pa preko ramena do grudi. S jedne strane sam je gurnula iza uva kako bih otkrila minduše za drugu priliku. Veoma malo sam se našminkala kako bih izgledala prirodno. Olovka za oči, maskara, malo ružičastog rumenila i bledoružičast ruž za usne.

Rumenilo mi nije stvarno potrebno jer sam dovoljno rumena od neprestanih pokreta srebrnih kuglica. Da, one će se pobrinuti da večeras imam boju u obrazima. Odmahnuvši glavom zbog Kristijanovih drskih erotskih ideja, nagla sam se da podignem satenski ogrtač i srebrnu tašnu, pa pošla da potražim mog Pedeset nijansi.

Razgovara s Tejlorom i još trojicom ljudi u predvorju. Okrenut mi je leđima. Njihovi iznenađeni izrazi puni odobravanja upozorili su ga na moje prisustvo. Okrenuo se dok sam nespretno stajala i čekala.

Grlo mi se osušilo. Izgleda neverovatno... Crno večernje odelo, crna leptir-mašna. A tek izraz s kojim me gleda. Prišao mi je i poljubio me u kosu.

„Anastazija. Toliko si lepa da oduzimaš dah.“

Pocrvenela sam zbog tog komplimenta pred Tejlorom i drugim muškarcima.

„Hoćeš li čašu šampanjca pre nego što krenemo?“

„Da, hvala“, odgovorila sam prebrzo.

Kristijan je klimnuo glavom Tejloru, koji je izašao sa svoja tri pratioca.

U velikoj sobi je izvadio flašu šampanjca iz frižidera.

„Obezbeđenje?“, pitala sam.

„Telohranitelji. Tejlor je zadužen za njih. Obučen je i za to.“ Pružio mi je šampanjsku čašu.

„Veoma je svestran.“

„Jeste.“ Kristijan se osmehnu. „Prelepo izgledaš, Anastazija. Živeli.“ Podigao je čašu i kucnuli smo se. Šampanjac je bledoružičast. Veoma je osvežavajući i lagan.

„Kako si?“, pitao me je užarenih očiju.

„Dobro, hvala.“ Ljupko sam se osmehnula, ne odajući ništa, iako dobro znam da misli na srebrne kuglice.

Podsmehnuo se.

„Drži, ovo će ti trebati.“ Pružio mi je veliku plišanu vreću koja je ležala na kuhinjskoj površini. „Otvori je“, rekao je između gutljaja. Zainteresovana, posegnula sam u vreću i izvadila složenu srebrnu masku s kobaltnoplavim perima na vrhu.

„To je bal pod maskama“, objasnio je.

„Vidim.“ Maska je prelepa. Na ivicama je srebrna traka, a oko očiju joj je srebrni filigran.

„To će ti istaći prelepe oči, Anastazija.“

Stidljivo sam mu se osmehnula.

„Hoćeš li ti nositi masku?“

„Naravno. One su veoma oslobađajuće na neki način“, rekao je i izvio obrvu.

O, *ovo će biti zabavno*.

„Dodi, hoću da ti pokažem nešto.“ Ispružio je ruku pa me poveo u predvorje i kroz vrata pored stepenica. Otvorio ih je i otkrio sobu približno iste veličine kao igraonica, koja mora da je odmah iznad. Ova prostorija je puna knjiga, *Au*, biblioteka, svi zidovi od poda do tavanice ispunjeni su knjigama. U sredini se nalazi veliki bilijarski sto osvetljen dugačkom lampom *Tifani* u obliku prizme.

„Imaš biblioteku!“, ciknula sam zadivljeno, preplavljena uzbuđenjem.

„Da, sobu s lopticama, kako je Eliot zove. Stan je prilično prostran. Kad si danas spomenula istraživanje, shvatio sam da te nikad nisam poveo u obilazak. Sad nemamo vremena, ali hteo sam da ti pokažem ovu prostoriju i možda te izazovem na partiju bilijara u bliskoj budućnosti.“

Široko sam se osmehnula.

„Samo napred.“ Presrećna sam u sebi. Hose i ja smo se zbližili zbog bilijara. Igramo ga poslednje tri godine. Ja sam majstor s bilijarskim štapom. Hose je bio dobar učitelj.

„Šta?“, pitao me je razveseljeno.

O, *stvarno moram prestati da pokazujem osećanja istog trenutka kad se promole*, prekorila sam se.

„Ništa“, odgovorila sam brzo.

Kristijan zaškilji.

„Pa, možda doktor Flin može da otkrije tvoje tajne. Upoznaćeš ga večeras,“

„Skupog šarlatana?“ *Sranje.*

„Glavom i bradom. Umire od želje da te upozna.“

KRISTIJAN ME JE uhvatio za ruku i nežno mi prešao palcem po zglobovima prstiju dok smo sedeli na zadnjem sedištu audija koji ide na sever. Promeškoljila sam se i osetila ključanje u preponama. Odolela sam iskušenju da zaječim jer je Tejlor napred, a nema slušalice u ušima. Pored njega je jedan čovek iz obezbeđenja. Mislim da se zove Sojer.

Duboko u stomaku mi se javlja tup, prijatan bol izazvan kuglicama. Pitam se koliko ću dugo izdržati bez nekog, ovaj... olakšanja? Prekrstila sam noge. Pritom sam se iznenada setila nečega što mi je ključalo u zadnjem delu mozga.

„Odakle ti ruž za usne?“, pitala sam Kristijana tiho.

Podsmehnulo se i pokazao napred. „Tejlor“, oblikovao je reč usnama.

Prasnula sam u smeh. „Oh.“ I brzo prestala - zbog kuglica.

Ujela sam se za usnu. Kristijan mi se osmehnulo s nestašnim sjajem u očima. On zna tačno šta radi, seksi zver kakva je.

„Opusti se“, prošaputao je. „Ako je previše...“ Začutao je pa mi nežno poljubio zglobove prstiju i nežno mi zasisao vrh malog prsta.

Sad znam da to radi namerno. Zažmurila sam kad mi je mračna želja buknula telom. Načas sam se prepustila tom nadražaju dok su mi se mišići stezali duboko u telu.

Kad sam ponovo otvorila oči, Kristijan me je pažljivo posmatrao. Mračni princ. Mora da je zbog večernjeg odeli i leptir-mašne, ali deluje starije i ugladeno, pustošeći lepi bludnik s nečasnim namerama. Jednostavno mi oduzima dah. Ja sam njegova seksualna robinja i, ako mu je verovati, on je u mojoj seksualnoj vlasti. Ta pomisao mi je izmamila osmeh na lice. Osmejak kojim mi je odgovorio bio je zaslepljujući.

„I šta možemo da očekujemo na ovom događaju?“

„O, uobičajeno“, odgovorio je nehajno.

„Meni nije“, podsetila sam ga.

Osmehnulo se s naklonošću i ponovo mi poljubio ruku. „Mnogo ljudi koji se razbacuju novcem. Aukcija, lutrija, večera, ples - moja majka ume da organizuje prijem.“ Osmehnulo se i prvi put sam se pomalo uzбудila zbog zabave.

Povorka skupih automobila ide auto-putem prema kući Grejevih. Dugački, bledoružičasti papirni lampioni vise nad prilazom i, kako smo se približavali, videla sam da su svugde.

Izgledaju čarobno na svetlosti predvečerja. Kao da ulazimo u začarano kraljevstvo. Pogledala sam Kristijana. Veoma prikladno za mog princa - moje detinjasto uzbuđenje je naraslo i zasenilo ostala osećanja.

„Maske na glave.“ Kristijan se široko osmehnulo. Kad je stavio jednostavnu crnu masku, moj princ je postao malo mračniji, senzualniji.

Maska mu je prekrilo celo lice osim divnih usta i snažne vilice. Srce mi je ubrzano zakucalo pri pogledu na njega. Pričvrstila sam masku ne obazirući se na glad duboko u meni.

Tejlor se zaustavio u prilazu, a momak zadužen za automobile otvorio je Kristijanu vrata. Sojer je otvorio moja.

„Spremna?“, upita me Kristijan.

„Koliko mogu da budem.“

„Divno izgledaš, Anastazija.“ Poljubio mi je ruku i izašao iz kola.

Tamnozeleni tepih pruža se duž travnjaka s jedne strane kuće i vodi do veličanstvenog imanja pozadi. Kristijan mi je zaštitnički obavio ruku oko pojasa dok idemo zelenim tepihom s ujednačenim prlivom elite Sijetla odevene u najlepšu odeću i sa svakojakim maskama. Lampioni osvetljavaju put. Dva fotografa navode goste da poziraju ispred venjaka obraslog bršljanom.

„Gospodine Greje!“, pozva jedan fotograf. Kristijan klimnu glavom i privuče me sebi da brzo poziramo. Kako znaju da je on? Nesumnjivo po prepoznatljivoj razbarušenoj kosi boje bakra.

„Dva fotografa?“, upitah Kristijana.

„Jedan je iz *Sijetl tajmsa*, a drugi slika za uspomene. Kasnije ćemo da kupimo fotografiju.“

O, moja fotografija će ponovo osvanuti u novinama. Lejla mi je načas navrla u glavu. Tako me je i otkrila - kako poziram s Kristijanom. Ta misao me je uznemirila, mada je umirujuće što sam neprepoznatljiva ispod maske.

Na kraju reda, poslužitelji u belim odelima drže poslužavnike sa šampanjskim čašama. Zahvalna sam što mi je Kristijan dodao jednu - i uspešno mi skrenuo pažnju s mračnih misli.

Prišli smo velikom belom venjaku po kome su okačeni manji papirni lampioni. Ispod njega blista crno-beli plesni podijum okružen niskom ogradom s ulazima s tri strane. Na svakom ulazu stoje dve složene ledene skulpture labudova. Četvrtu stranu venjaka zauzima podijum s koga se čuje dirljiva, meni nepoznata, lepršava melodija gudačkog kvarteta. Podijum izgleda kao da je namenjen velikom bendu, ali pošto ga nigde nema, zaključila sam da će kasnije svirati. Kristijan me je uhvatio za ruku i poveo između

labudova do plesnog podijuma na kome su se gosti okupili i ćaskali pijuckajući šampanjac.

Dalje prema obali nalazi se ogromni šator, otvoren s najbliže strane tako da sam videla zvanično postavljene stolove i stolice. *Toliko ih je!*

„Koliko gostiju dolazi?“, pitala sam Kristijana, zapanjena veličinom šatora.

„Valjda oko tri stotine. Moraćeš da pitaš moju majku.“ Osmehnuo mi se.

„Kristijane!“

Neka mlada žena je izašla iz gužve i bacila mu se oko vrata. Odmah sam znala da je to Mia. Nosi blistavu, bledoružičastu, dugačku šifonsku haljinu sa zapanjujućom venecijanskom maskom sa složenim pojedinostima. Izgleda neverovatno. Nikad nisam bila toliko zahvalna na haljini koju mi je Kristijan dao.

„Ana! Draga, divno izgledaš!“ Brzo me je zagrlila. „Moraš da upoznaš moje drugarice. Nijedna ne veruje da Kristijan konačno ima devojk.“

Brzo sam dobacila Kristijanu prestravljen pogled. On je pomirljivo slegnuo ramenima kao da poručuje: „Znam da je nemoguća, godinama sam morao da živim s njom.“ Mia me je odvela do četiri devojke, sve skupo odevene i besprekorno negovane.

Mia nas je brzo upoznala. Tri devojke su slatke i fine, ali jedna me - čini mi se da se zove Lili - kiselo posmatra ispod crvene maske.

„Naravno, svi smo mislili da je Kristijan homoseksualac“, rekla je podmuklo, sakrivši pakost širokim, usiljenim osmehom.

Mia se napućila.

„Lili, lepo se ponašaj. Očigledno je da ima odličan ukus za žene. Čekao je da naiđe prava, a to nisi bila ti!“

Lili je toliko pocrvenela da joj je lice poprimilo istu boju kao maska. Kao i ja. Može li ovo postati neprijatnije?

„Dame, molim vas, možete li da mi vratite moju pratilju?“ Kristijan mi je obavio ruku oko struka i privukao me sebi. Sve četiri devojke su pocrvenele, osmehnule se i promeškole njegov omamljujući osmeh ima isti uticaj kao uvek. Mia me je pogledala i prevrnula očima. Moram da se nasmejem.

„Drago mi je što sam vas upoznala“, rekla sam dok me je odvodio.

„Hvala“, prošaputala sam Kristijanu kad smo se udaljili.

„Video sam da je Lili s Miom. Ona je pakosnica.“

„Sviđaš joj se“, promrmljala sam ravnim glasom.

Stesao se. „Pa, to osećanje nije obostrano. Dođi da te upoznam s nekim ljudima.“

Sledećih pola sata provela sam u vohoru upoznavanja. Upoznala sam dva holivudska glumca, još dva generalna direktora i nekoliko uglednih lekara. *Nema šanse da svima upamtim imena.*

Kristijan me drži blizu sebe i zahvalna sam na tome. Iskreno govoreći, osećam bojazan zbog bogatstva, glamura i raskoši ovog prijema. Nikad nisam bila na sličnom događaju.

Poslužitelji u belim odelima lako se kreću kroz sve veću gužvu, noseći flaše šampanjca. Dolivaju mi čašu toliko redovno da počinjem da brinem. *Ne smem previše da pijem. Ne smem previše da pijem*, ponavljam u sebi, ali donekle sam opijena iako ne znam je li to od šampanjca, atmosfere nabijene tajanstvenošću i uzbuđenjem zbog maski ili srebrnih kuglica. Nemoguće je ne obazirati se na tup bol ispod pojasa.

„Dakle, radite u SIP-u?“, pitao je proćelav gospodin s maskom medveda - ili je to pas? „Čuo sam glasine o nasilnom preuzimanju.“

Pocrvenela sam. *Jeste*, nasilno ga je preuzeo čovek koji ima više novca nego pameti i vrhunski je progonitelj.

„Ja sam samo pomoćnica urednika, gospodine Ekls. Ne znam ništa o tome.“

Kristijan nije rekao ništa i prijatno se osmehnuo Eklsu.

„Dame i gospodo!“, prekinuo nas je ceremonijal majstor sa zadivljujućom crno-belom arlekinskom maskom. „Molim vas, zauzmite svoja mesta. Večera je poslužena.“

Kristijan me je uhvatio za ruku i pošli smo za raspričanim gostima u veliki šator.

Unutra je zadivljujuće. Tri ogromna, šuplja višetraka luster bacaju sjaj duginih boja na svilenu postavu boje slonovače kojom su obloženi tavanica i zidovi. Mora da je postavljeno bar trideset stolova koji su me podsetili na privatnu trpezariju u hotelu *Hitman* - kristalne čaše, stolovi i stolice prekriveni uštirkanim belim platnom. Na sredini svakog stola nalazi se raskošni buket božura oko srebrnog svećnjaka. A pored njega je korpica postavljena paučinastom svilom puna slatkiša.

Kristijan je pogledao raspored sedenja i poveo me prema središnjem stolu. Mia i Grejs Treveljan Grej već su tu i živo razgovaraju s mladićem koga ne poznajem. Grejs nosi svetlucavu haljinu zelenu poput nane i odgovarajuću venecijansku masku. Izgleda blistavo, nimalo usplahireno. Srdačno me je pozdravila.

„Ana, tako mi je drago što te ponovo vidim! Veoma lepo izgledaš.“

„Majko“, kruto ju je pozdravio Kristijan i poljubio je u oba obraza.

„O, Kristijane, tako si zvaničan“, prekorila ga je šaljivo.

Grejsini roditelji, gospodin i gospođa Treveljan, pridružili su nam se za stolom. Oboje deluju otmeno i mladoliko, iako je teško

reći ispod usklađenih bronzanih maski. Oduševili su se što vide Kristijana.

„Bako, deko, upoznajte Anastaziju Stil.“

Gospođa Treveljan me je odmah spopala. „O, konačno je našao devojkicu, divno, i to lepoticu! Pa, nadam se da ćeš napraviti čestitog čoveka od njega“, oduševljala se dok smo se rukovale. *Bokte*. Hvala bogu što imam masku.

„Majko, nemoj sramotiti Anu.“ Grejs mi je pritekla u spas.

„Ne obaziri se na šašavu staricu.“ Gospodin Treveljan se rukovao sa mnom. „Samo zato što je stara misli da ima bogomdano pravo da govori sve besmislice koje joj padnu na pamet.“

„Ana, ovo je moj pratilac Šon“, Mia me je stidljivo upoznala s jednim mladićem. Nestašno mi se osmehnuo i smeđe oči su mu blistale od radosti dok smo se rukovali.

„Drago mi je što smo se upoznali, Šone.“

Kristijan se rukovao s njim, prodorno ga odmeravajući. Nije valjda da Mia mora da trpi nametljivog brata. Saosećajno sam joj se osmehnula.

Odjednom se začulo šuštanje mikrofona, a onda je glas gospodina Greja zagrmio preko razglasa. Žamor utihnu. Karik stoji na malom podijumu s jedne strane šatora. Nosi zadivljujuću zlatnu masku Pulčinelu.

„Dame i gospodo, dobro došli na naš godišnji dobrotvorni bal. Nadam se da ćete uživati u onome što smo vam priredili i da ćete zavući ruke duboko u džepove kako biste podržali neverovatni rad naše ekipe u *Izborimo se zajedno*. Kao što znate, mojoj supruzi i meni je veoma stalo do tog dobrotvornog društva.“ Nervozno sam dobacila pogled Kristijanu. On ravnodušno gleda u podijum, bar mi se tako čini. Pogledao me je i podsmehnuo se.

„Sad ću vas prepustiti našem ceremonijal majstoru. Molim vas, sedite i uživajte“, završio je Karik.

Razlegao se ućtiv pljesak, a onda su svi nanovo zažagorili. Sedim između Kristijana i njegovog dede. Divila sam se beloj kartici s mojim imenom kaligrafski ispisanim srebrnom olovkom na mom mestu dok je konobar palio dugačku voštanu sveću u svećnjaku. Karik nam se pridružio. Iznenadila sam se kad me je poljubio u oba obraza.

„Drago mi je što te ponovo vidim, Ana“, promrmljao je. Izgleda zaista neverovatno s izuzetnom zlatnom maskom.

„Dame i gospodo, molim vas, izaberite glavu stola“, rekao je glasnogovornik.

„Oooh - mene, mene!“, povika Mia odmah, oduševljeno poskakujući u stolici.

„Na sredini stola naći ćete kovertu“, nastavio je voditelj. „Možete li svi da pronađete, isprosite, pozajmite ili ukradete što veću novčanicu možete, napišete svoje ime na njoj i stavite je u kovertu? Glave stolova, molim vas, pažljivo čuvajte te kovertu. Trebaće nam kasnije.“

Sranje. Nisam ponela novac sa sobom. *Kako sam glupa - ovo je dobrotvorni prijem!*

Kristijan je izvukao novčanik pa izvadio dve novčanice od sto dolara.

„Evo“, rekao je.

Molim?

„Vратићу ти“, prošaputala sam.

Zgrčio je usne, ali nije rekao ništa iako znam da nije zadovoljan. Potpisala sam se njegovim naliv-perom - crno je s belim cvetnim motivom na poklopcu. Mia je prosledila kovertu.

Ispred sebe sam našla još jednu karticu ispisanu srebrnim kaligrafskim slovima - naš jelovnik.

BAL POD MASKAMA ZA POMOĆ DRUŠTVU
IZBORIMO SE ZAJEDNO
JELOVNIK

TARTAR BIFTEK OD LOSOSA S PAVLAKOM I KRSTAVCIMA NA PREPEČENIM BRIŠOŠIMA
RUSAN IZ OLBANSKIH VINOGRADA 2006.

PEČENA PAČJA PRSA
KREMASTI PIRE OD ČIČOKA
PRŽENE VIŠNJE S TIMIJANOM, GUŠČIJA DŽIGERICA
ŠATONE DI PAP - STARA VINA 2006
DOMEN DE LA ŽANAS

KOLAČ OD ORAHA U ŠEĆERNOM PRELIVU

Pa, to objašnjava broj kristalnih čaša raznih veličina na mom mestu. Naš konobar se vratio da natoči vino i vodu. Iza mene su zatvorili strane šatora kuda smo ušli, dok su napred dva poslužitelja povukla platno i otkrila zalazak sunca nad Sijetlom i zalivom Meijdenbauer.

Pogled oduzima dah - treperava svetla Sijetla u daljini i narandžasti, senoviti mir zaliva koji odražava opalno nebo. Au! Izuzetno je spokojno.

Za našim stolom se pojavilo deset poslužitelja, svaki s tanjirom. Na nečujni znak su potpuno usaglašeno poslužili predjelo i ponovo nestali. Losos izgleda izvrsno. Shvatila sam da sam izgladnela.

„Gladna?“, prošaputao je Kristijan da ga samo ja čujem. Znam da ne misli na hranu. Odgovorili su mišići duboko u mom stomaku.

„Veoma“, odgovorila sam, smelo mu uzvrativši pogled. Kristijan je rastvorio usne i udahnuo.

Ha! Vidiš... mogu da mu vratim milo za drago.

Kristijanov deda je odmah započeo razgovor sa mnom. On je divan čika i veoma se ponosi svojom ćerkom i troma unučadima.

Čudno je misliti o Kristijanu kao detetu. Sećanje na njegove ožiljke nezvano mi je nahrupilo u glavu, ali brzo sam ga oterala. Ne želim sad da mislim o tome, iako je ironično što je upravo to razlog ovog prijema.

Volela bih da je Kejt ovde. S Eliotom. Ona bi se dobro uklopila - ne bi se uplašila broja viljušaka i noževa pred sobom - i bila bi glavna za stolom. Zamislila sam je kako se nadmeće s Miom ko će biti glava stola. Osmehnula sam se pri toj pomisli.

Razgovor za stolom čas se stiša, čas oživi. Mia je zabavna kao uvek i potpuno je zasenila sirotog Šona, koji uglavnom ćuti kao ja. Kristijanova baka je najglasnija. I ona ima oštar smisao za humor, najčešće na račun svog muža. Donekle mi je žao gospodina Treveljana.

Kristijan i Lans živo pričaju o uređaju koji pravi Kristijanova kompanija nadahnuta načelom „Malo je lepo“ E. E Šumahera. Teško mi je da ih pratim. Kristijan deluje rešeno da pomogne siromašnim regionima širom sveta tehnologijom energije vetra - napravama kojima nisu potrebni struja ni baterije, a iziskuju najmanje moguće održavanje.

Zapanjujuće je videti ga tako zagrejanog. Vatreno je posvećen tome da poboljša život onima koji imaju manje sreće. Namerava da njegova telekomunikaciona kompanija prva izbací mobilni telefon zasnovan na novoj tehnologiji.

Au. Nisam imala predstavu. Hoću reći, znam da ima želju da nahrani ceo svet, ali ovo...

Lansu je neverovatno što Kristijan hoće da pokloni tu tehnologiju umesto da je patentira. Zapitala sam se kako li je zaradio toliko novca ako je toliko spreman da ga poklanja.

Za vreme večere je više muškaraca u otmenim večernjim sakoima krojenim po meri i tamnim maskama prišlo stolu, željni da se upoznaju s Kristijanom, rukuju se s njim i razmene učtivosti. Upoznao me je s nekima, dok s drugima nije. Zanima me kako i zašto pravi tu podelu.

Za vremenem jednog takvog razgovora, Mia se nagnula i osmehnula.

„Ana, hoćeš li da pomogneš s aukcijom?“

„Naravno“, odgovorila sam više nego spremno.

Već se smračilo kad je poslužen desert. Veoma mi je neprijatno. Moram da se rešim kuglica. Pre nego što sam stigla da se izvinim, našem stolu je prišao ceremonijal majstor. S njim je, ukoliko nisam pogrešila, gospođica „evropske kikice“.

Kako se beše zove? Hanzel, Gretel... Grečen.

Naravno, maskirana je, ali znam da je ona zato što ne skida pogled s Kristijana. Pocrvenela je, a ja sam sebično osetila neizmerno zadovoljstvo što je Kristijan uopšte ne primećuje.

Voditelj je tražio našu kovertu pa uvežbano i rečito zamolio Grejs da izvuče pobedničku novčanicu. Izvukla je Šonovu i on je dobio koricu postavljenu svilom.

Učtivo sam zapljeskala, ali ne mogu više da se usredsredim na dešavanja.

„Izvini me načas“, promrmrljala sam Kristijanu.

Napregnuto me je pogledao.

„Treba li ti toalet?“
Klimnula sam glavom.

„Pokazaću ti“, rekao je mračno.
Kad sam ustala, poustajali su i svi muškarci za stolom. O, *kakvi maniri*.

„Ne, Kristijane! Nećeš ti da odvedeš Anu, ja ću.“

Mia je skočila na noge pre nego što je Kristijan stigao da se usprotivi. Stegao je vilicu; nije zadovoljan. Iskreno govoreći, nisam ni ja. *Imam... potrebe*. Slegnula sam ramenima u znak izvinjenja, a on je brzo pomirljivo seo.

Kad smo se vratile, bilo mi je malo bolje, mada nisam odmah osetila olakšanje kad sam izvukla kuglice kao što sam se nadala. Sad su bezbedno smeštene u mojoj tašni.

Zašto li sam mislila da mogu izdržati celo veče? I dalje sam željna - možda ću moći da ubedim Kristijana da me kasnije odvede u kućicu za čamce. Pocrvenela sam pri toj pomisli i pogledala ga dok sam sedala. Zagledao se u mene s nagoveštajem osmeha na usnama.

Uf... više nije ljut zbog propuštene prilike, mada mi se čini da ja jesam. Osećam se osujećeno - čak razdraženo. Kristijan mi je stisnuo ruku. Oboje smo pažljivo slušali Karika, koji se vratio na podijum i pričao o društvu *Izborimo se zajedno*. Kristijan mi je dodao još jednu karticu - spisak aukcijskih predmeta. Brzo sam ih pregledala.

AUKCIJSKI PREDMETI I VELIKODUŠNI DONATORI
ZA IZBORIMO SE ZAJEDNO

POTPISAN KAČKET MARINACA
DOKTORKA EMIL MEINVOIG

GUČIJEVA TAŠNA, NOVČANIK I PRIVEZAK ZA KLJUČEVE
ANDREA VOŠINGTON

JEDNODNEVNI VAUČER ZA DVOJE U ESKLAVI, U CENTRU BRAVERN
ELENA LINKON

UREDENJE VRTA
DŽIJA MATEO

KUTIJA S IZABRANIM PARFEMIMA KOKO DE MER
ELIZABET OSTIN

VENECIJANSKO OGLEDALO
GODPODIN I GOSPODA BEJLI

DVA SANDUKA VINA PO IZBORU IZ VINARIJE OLBAN
OLBANSKI VINOGRADI

DVE VIP KARTE ZA KONCET SASTAVA XTY
GOSPODA L. JEŠOV

TRKAČKI DAN U DEJTONI
EMC BRITINK.

GORDOST I PREDRASUDA DŽEJN OSTIN, PRVO IZDANJE
DOKTOR A.F.M. LEJS-FILD

CELODNEVNA PROBNA VOŽNJA ASTON MARTINA DB7
GOSPODIN I GOSPODA L. V. NORA

U LJE NA PLATNU U PLAVETNILU DŽ. T. RAUTONA
K. ELI T. RAUTON

ČAS JEDRENJA
JEDRILIČARSKI KLUB S. UJETL

VIKEND ZA DVOJE U HOTRLU H. ITMAN U PORTLANDU
HOTEL H. ITMAN

NEDELJU DANA U ASPENU, U KOLORADU (ŠEST KREVETA)
GOSPODIN K. GREJ

NEDELJU DANA NA JAHTI S. UZI K. JU (ŠEST LEŽAJEVA) USIDRENOJ U S. ENT L. UŠI
DOKTOR I GOSPODA L. ARIN

NEDELJU DANA NA JEZERU ADRIJANA, U MONTANI (OSAM KREVETA)
GOSPODIN I GOSPODA G. REJ

Sranje. Zatreptala sam prema Kristijanu.

„Imaš nekretninu u Aspenu?“, prosiktala sam. Aukcija je počela i moram da budem tiha.

Klimnuo je glavom. Čini mi se da je iznenađen i iznerviran mojim ispadom. Stavio je prst na usta da me učutka.

„Imaš li nekretnine još negde?“, prošaputala sam.

Ponovo je klimnuo glavom pa je nakrivio u znak upozorenja.

Šatorom odjeknu klicanje i pljesak; jedna nagrada prodata je za dvanaest hiljada dolara.

„Reći ću ti kasnije“, rekao je tiho. „Hteo sam da idem s tobom“, dodao je prilično natmureno.

Pa, nisi. Napućila sam se i shvatila da sam svađalački raspoložena, nesumnjivo zbog frustrirajućeg uticaja kuglica. Raspoloženje mi se još više smračilo kad sam videla gospođu Robinson na spisku velikodušnih donatora.

Osvrnula sam se ne bih li je spazila u šatoru, ali ne vidim njenu prepoznatljivu kosu. Svakako bi me Kristijan upozorio da je pozvana. Sedim i ključam, tapšući kako se nagrade prodaju za basnoslovne sume novca.

Ponuda je prešla na Kristijanovu kuću u Aspenu i stigla do dvadeset hiljada dolara.

„Jednom, dvaput“, rekao je voditelj.

Ne znam šta me je spopalo, ali odjednom sam jasno čula kako odjekuje moj glas:

„Dvadeset četiri hiljade dolara!“

Sve maske za stolom zapanjeno su se okrenule prema meni, a najburnije je reagovala ona odmah do mene. Čula sam kako je oštro udahnuo i osetila kako me njegova srdžba preplavljuje poput plimnog talasa.

„Dvadeset četiri hiljade dolara nudi prelepa dama u srebrnom. Jednom, dvaput... prodato!“

7. poglavlje

Sranje, jesam li stvarno to uradila? Mora da je uticaj alkohola. Popila sam šampanjac i četiri čaše različitih vina. Pogledala sam Kristijana, koji tapše.

Jebote, mnogo će se naljutiti a tako smo se lepo slagali. Moja podsvest je konačno odlučila da se pojavi. Ima izraz lica kao s Munkove slike *Krik*.

Kristijan se nagnuo prema meni s velikim usiljenim osmehom. Poljubio me je u obraz pa se približio još više kako bi mi hladnim, odmerenim glasom prošaputao na uvo:

„Ne znam da li da kleknem ispred tebe od obožavanja ili da te premlatim po dupetu.“

O, znam šta sad želim. Pogledala sam ga i trepnula kroz masku. Volela bih da samo mogu da mu dokučim pogled.

„Izabrala bih drugu mogućnost, molim te“, prošaputala sam grozničavo kad je pljesak utihnuo. Rastvorio je usne i oštro udahnio. O, *te izvajane usne - želim ih na sebi, odmah*. Boli me koliko ga želim. Uputio mi je blistav iskren osmeh koji me je ostavio bez daha.

„Mučiš se, zar ne? Moraćemo da vidimo šta možemo da uradimo u vezi s tim“, promrmljao je dok mi je prstima prelazio linijom brade.

Njegov dodir odjeknuo je duboko, duboko u meni tamo gde se bol rodio i proširio. Želim da skočim na njega ovde i sad, ali zavalili smo se da gledamo aukciju sledeće nagrade.

Jedva mogu da sedim mirno. Kristijan mi je prebacio ruku preko ramena i palcem mi ritmično trlja leđa, šaljući mi slasne drhtaje niz kičmu. Slobodnom rukom je uhvatio moju, prineo je usnama pa je spustio sebi u krilo.

Polako i potajno, tako da nisam shvatila njegovu igru dok nije bilo prekasno, podigao mi je ruku uz svoju butinu i položio je na erekciju. Oštro sam udahnula i prestravljeno prešla pogledom po stolu, ali svi gledaju u podijum. *Hvala bogu da nosim masku*.

Iskoristivši priliku, polako sam ga milovala, istražujući prstima. Kristijan drži šaku preko moje kako bi sakrio moje odvažne prste, dok mi palcem druge nežno prelazi po potiljku. Otvorio je usta kad je tiho udahnio. To je jedina reakcija na moj nevešt dodir. Ali mnogo mi znači. Želi me. Zgrčilo mi se sve ispod pupka. Ovo postaje nepodnošljivo.

Nedelju dana na jezeru Adrijana u Montani poslednja je stavka na aukciji. Naravno da gospodin i doktorka Grej imaju kuću u Montani. Nadmetanje postaje sve uzbudljivije, ali gotovo da ga nisam svesna. Osećam kako mi raste pod prstima, zbog čega se osećam moćno.

„Prodato za sto deset hiljada dolara!“ objavio je voditelj porednički. Svi su zapljeskali. Nerado sam im se pridružila posle Kristijana. Naša zabava je upropašćena.

Okrenuo se prema meni i usne mu se izviše. „Spremna?“ oblikovao je reč usnama usred ushićenog klicanja.

„Da“, odvratila sam.

„Ana!“, pozva me Mia. „Vreme je!“

Molim? Ne, Ne opet! „Vreme za šta?“

„Aukciju za prvi ples. Hajde!“ Ustala je i ispružila ruku. Pogledala sam Kristijana. Čini mi se da se mršti Miji i ne znam da li da se smejem ili zaplačem. Nadvladao je smeh. Prepustila sam se katarzičkom izlivu kikitovanja kao školarica pošto nas je ponovo osujetila visoka ružičasta sila, Mia Grej. Kristijan se zagledao u mene i posle delića sekunde na usnama mu je zaigrao nagoveštaj osmeha.

„Prvi ples će biti sa mnom, važi? I on neće biti na plesnom podijumu“, promrmljao mi je žudno na uvo. Kako je iščekivanje rasplamsalo plamen moje žudnje, prestala sam da se kikoćem. O, *da!* Moja unutrašnja boginja izvela je savršenu trostruku piruetu u klizaljicama.

„Radujem se tome.“ Nagla sam se i spustila mu nežan, smeran poljubac na usne. Kad sam se okrenula, videla sam da su ostali gosti za stolom zapanjeni. Naravno, nikad ranije nisu videli Kristijana s devojkom.

Široko se osmehnuo. I izgleda... srećno.

„Hajde, Ana“, požuri me Mia. Uхватила sam njenu ispruženu ruku i pošla za njom na podijum, gde se okupilo još deset devojaka. S izvesnom nelagodom sam primetila da je Lili među njima.

„Gospodo, vrhunac večeri!“ zagrmelo je voditelj, nadjačavši žamor, „Trenutak na koji smo svi čekali! Ovih dvanaest divnih dama pristalo je da pokloni prvi ples onome ko najviše plati!“ *Jao, ne*, Pocrvenela sam od glave do pete. Nisam znala šta to znači. Baš ponižavajuće!

„To je u dobru svrhu“, prosiktala je Mia, naslutivši moju nelagodu. „Uostalom, Kristijan će pobediti.“ Prevrnula je očima. „Ne mogu zamisliti da dozvoli ikome da ponudi više od njega. Nije skinuo pogled s tebe celo večer.“

Da, usredsredi se na dobru svrhu i Kristijan će svakako pobediti. Suočimo se s tim, ne manjka mu novca.

Ali to znači da će još potrošiti na tebe! - zareža moja podsvest. Ali ne želim da plešem ni sa kim drugim - ne mogu da plešem ni sa kim drugim - i neće potrošiti novac na mene, već će ga dati u dobrotvorne svrhe. *Kao dvadeset četiri hiljade koje je već potrošio?* Moja podsvest je zaškiljila.

Sranje. Izgleda da sam se izvukla zbog impulsivne ponude. Zašto se raspravljam sa samom sobom?

„A sad, gospodo, molim vas, pridite i dobro pogledajte šta vam se nudi za prvi ples. Dvanaest ljupkih i voljnih cura.“

Pobogu! Osećam se kao da sam na tržnici mesa. Užasnuto gledam kako bar dvanaest muškaraca prilazi podijumu. Kristijan je među njima, gipko se provlači između stolova i usput zaustavlja da se pozdravi s poznanicima. Kad su se nudioci okupili, voditelj je počeo:

„Dame i gospodo, u tradiciji balova pod maskama, održaćemo tajanstvenost i držati se samo imena. Prvo imamo prelepu Džedu.“

I Džeda se kikoće kao školarka. Možda ne štrčim mnogo. Od glave do pete je odevena u tamnoplavi taft s odgovarajućom maskom. Dva mladića istupiše s iščekivanjem. Blago Džedi.

„Džeda tečno govori japanski, kvalifikovani je pilot bombardera i olimpijska je gimnastičarka... hmm...“ Voditelj namignu. „Gospodo, da čujem ponude.“

Džeda je preneraženo zinula u voditelja. On očigledno priča gluposti. Stidljivo se osmehnula dvojici takmičara.

„Hiljadu dolara!“, povika jedan.

Veoma brzo su stigli do pet hiljada.

„Jednom... dvaput... prodato“, objavi voditelj glasno, „gospodinu s maskom!“ Naravno, svi muškarci nose maske tako da odjeknuše smeh, pljesak i klicanje. Džeda se široko osmehnula svom kupcu i brzo sišla s podijuma.

„Vidiš? Zabavno je!“, prošaputa Mia. „Mada se nadam da će te Kristijan osvojiti... Ne treba nam kavga“, dodala je.

„Kavga?“, ponovila sam užasnuto.

„O, da. Bio je prava usijana glava kad je bio mladi.“ Stresla se.

Kristijan kavgadžija? Ugladeni, lepo vaspitani Kristijan, koji voli tjudorsku horsku muziku? Ne mogu to da zamislim. Voditelj mi je privukao pažnju predstavljanjem nove devojke - duge kose crne kao gavranovo krilo u crvenoj haljini.

„Gospodo, predstavljam vam čudesnu Maraju. Šta ćemo da radimo s njom? Ona je iskusna matadorka, svira violončelo po koncertnim standardima i šampionka je u skoku s motkom... šta kažete na to, gospodo? Koliko nudite, molim vas, za ples s predivnom Marajom?“

Maraja je pogledom ošinula voditelja, a neko je veoma glasno povikao: „Tri hiljade dolara!“ Maskirani plavokosi, plavobradi čovek.

Još jedna ponuda i Maraja je prodana za četiri hiljade dolara.

Kristijan ne skida pogled s mene. Treveljan-Grej kavgadžija - ko bi rekao?

„Pre koliko?“, pitam Miju.

Zbunjeno me je pogledala.

„Pre koliko se Kristijan tukao?“

„Kad je ušao u pubertet. Izluđivao je roditelje, vraćao se kući rasepljenih usana i s masnicama na očima. Izbacili su ga iz dve škole. Neke protivnike je ozbiljno povredio.“

Zinula sam.

„Zar ti nije pričao?“ Uzdahnula je. „Pratio ga je veoma loš glas među mojim prijateljima. Nekoliko godina je bio zaista ozloglašen. Ali prestao je s petnaest-šesnaest godina.“ Slegnula je ramenima.

Jebote. Još jedan deo slagalice došao je na mesto.

„I koliko nudite za zamamnu Džil?“

„Četiri hiljade dolara“, povika dubok glas sleva. Džil oduševljeno ciknu.

Prestala sam da obraćam pažnju na licitaciju. Dakle, Kristijan se tukao u školi. Pitam se zbog čega. Zagledala sam se u njega. Lili nas pomno posmatra.

„A sad da predstavljam lepu Anu.“

O, sranje, to sam ja. Nervozno sam pogledala Miu, a ona me je pogurala prema sredini podijuma. Srećom, nisam pala, ali đavolski sam posramljena dok stojim izložena pogledima. Kad sam pogledala Kristijana, videla sam da mi se podsmeva. Đubre.

„Lepa Ana svira šest instrumenata, tečno govori mandarinski i obožava jogu... dakle, gospodo...“ Pre nego što je stigao da završi rečenicu, Kristijan ga je prekinuo, streljajući ga pogledom kroz masku.

„Deset hiljada dolara.“ Čula sam Lilin uzvik neverice iza sebe.

Jebote.

„Petnaest.“

Molim? Svi smo se okrenuli prema visokom, besprekorno odevenom muškarcu sleva. Zatreptala sam prema Pedeset. Sranje, šta li će on pomisliti o tome? Ali on se češe po bradi i ironično osmehuje neznancu. Očigledno ga poznaje. Neznanac mu je učtivo klimnuo glavom.

„Pa, gospodo! Imamo velike igrače večeras!“ Voditeljevo uzbuđenje isijava kroz arlekinsku masku dok se osmehuje Kristijanu. Ovo je sjajna zabava, ali na moj račun. Dođe mi da zakukam.

„Dvadeset“, odgovorio je Kristijan tiho.

Žamor je utihnuo. Svi zure u mene, Kristijana i tajanstvenog gospodina pored podijuma.

„Dvadeset pet“, reče neznanac.

Koliko još poniženja mogu da podnesem?

Kristijan ga ravnodušno posmatra, ali zabavno mu je. Sve oči uprte su u njega. Šta li će da uradi? Srce mi je u grlu. Pripala mi je muka.

„Sto hiljada dolara“, rekao je. Glas mu je jasno i glasno odjeknuo šatorom.

„Šta, jebote?“, prosikta Lili glasno iza mene. Među gostima se razlegoše povici neverice i veselja. Neznanac je poraženo podigao ruke, smejući se, a Kristijan ga je podrugljivo pogledao. Krajikom oka vidim kako Mia skakuće od radosti.

„Sto hiljada dolara za divnu Anu! Jednom... dvaput...“ Voditelj pogleda neznanca, koji je odmahnuo glavom, glumeći žaljenje, pa se galantno naklonio.

„Prodato“, uzviknu voditelj pobednički.

Usred zaglušujućeg pljeskanja i klicanja, Kristijan je istupio da me uhvati za ruku i pomogne mi da siđem s podijuma. Veselo me je posmatrao dok sam silazila, poljubio mi nadlanicu pa mi spustio ruku na njegovu i poveo prema izlazu iz šatora.

„Ko je to bio?“, pitala sam.

Pogledao me je. „Neko koga ćeš kasnije upoznati. Sad hoću da ti pokažem nešto. Imamo oko pola sata dok ne počne prvi aukcijski ples. A onda ćemo morati da se vratimo na plesni podijum kako bih uživao u plesu koji sam platio.“

„Veoma skup ples“, promrmljala sam negodujući.

„Uveren sam da će se isplatiti do poslednjeg centa.“ Zločesto se osmehnuo. O, osmeh mu je predivan. Bol se vratio, buja mi u telu.

Našli smo se na travnjaku. Mislila sam da ćemo poći prema kućici za čamce, ali na moju žalost idemo prema podijumu, gde veliki bend postavlja instrumente. Ima bar dvadeset muzičara. Nekoliko gostiju se vrzma naokolo i krišom puši, ali ne privlačimo mnogo pažnje jer je glavno dešavanje sad u šatoru.

Kristijan me je poveo prema zadnjem delu kuće i otvorio francuski prozor što vodi u prostranu udobnu dnevnu sobu koju ranije nisam videla. Prošao je pustim predvorjem prema velikom stepeništu s otmenom, lakiranom drvenom ogradom. Stavio je moju ruku na njegovu i poveo me na sprat pa još jednim odmorištem na drugi. Otvorio je bela vrata i uveo me u jednu spavaću sobu.

„Ovo je bila moja soba“, rekao je tiho. Zaustavio se pored vrata i zaključao ih za sobom.

Prostrana je, čista i oskudno nameštena. Zidovi su beli kao i nameštaj: bračni krevet, radni sto i stolica, police natrpane knjigama i trofejima - za kik-boks kako se čini. Na zidovima su poster iz filmova: *Matriks*, *Borilački klub*, *Trumanov šou* i dva uramljena postera kik-boksera. Jedan se zove Đuzepe de Natale - nikad nisam čula za njega.

Ali zapala mi je za oko bela plutana tabla iznad radnog stola pokrivena brojnim fotografijama, zastavicama *Marinaca* i poništenim ulaznicama. To je deo života mladog Kristijana. Pogled mi se vratio veličanstvenom čoveku koji sad stoji usred sobe. Zuri u mene mračnim, zamišljenim, seksi pogledom.

„Nikad nisam doveo devojkicu ovamo“, promrmljao je.

„Nikad?“, prošaputala sam.

Odmahnuo je glavom.

Grčevito sam progutala knedlu, a bol koji je tinjao poslednjih nekoliko sati sad se raspomamio, sirov i željan. Videvši ga kako s maskom stoji na tom kraljevskiplavom tepihu... to je više od erotičnog. Želim ga. Odmah. Na bilo koji način. Moram da odolim nagonu da se bacim na njega i strgnem mu odeću. Polako je doplesao do mene.

„Nemamo mnogo vremena, Anastazija. A kako se trenutno osećam, neće nam ni trebati mnogo. Okreni se. Daj da ti skinem tu haljinu.“

Okrenula sam se i zagledala u vrata, zahvalna što ih je zaključao. Nagnuo se i prošaputao mi na uvo: „Ostavi masku.“

Prostjenjala sam kad mi se telo zgrčilo u odgovor. Još me nije ni dotakao.

Uhvatio je gornji rub haljine prešavši mi prstima po koži, i taj dodir mi se preneo celim telom. Jednim brzim pokretom otkopčao je rajsferšlus. Držeći haljinu, pomogao mi je da iskoračim iz nje, pa se okrenuo i vešto je prebacio preko naslona stolice.

Skinuo je sako i spustio ga preko haljine. Zastao je i načas se zagledao u mene, upijajući me pogledom. Na sebi imam korset i odgovarajuće gaćice. Uživam u njegovom putenom pogledu.

„Znaš, Anastazija“, rekao je tiho dok mi je prilazio, odvezujući leptir-mašnu tako da je ostala da mu visi s obe strane vrata pa raskopčavši tri gornja dugmeta košulje, „mnogo sam se naljutio kad si kupila moj aukcijski poklon. Svakojake ideje su mi prošle kroz glavu. Morao sam da podsetim sebe da kažnjavanje više nije na meniju. Ali onda si se dobrovoljno javila.“ Zagledao se u mene kroz masku. „Zašto si to uradila?“, prošaputao je.

„Dobrovoljno se javila? Ne znam. Osujećenost... previše alkohola... dostojna svrha“, promrmljala sam krotko i slegla ramenima. Možda da bi mu privukla pažnju?

Tad mi je bio potreban. Sad mi je još potrebniji. Bol se pogoršao i znam da on može da ga odagna, da svojom zveri smiri ovu urlajuću, balavu zver u meni. Skupio je usne pa polako olizao gornju. Želim taj jezik na sebi.

„Zakleo sam se sebi da te nikad više neću tući po guzi čak i ako me budeš molila.“

„Molim te“, rekla sam.

„Ali onda sam shvatio da ti je tad verovatno bilo veoma neprijatno, a nisi navikla na to.“ Znalački mi se osmehnuo, nadmeno đubre, ali ne marim zato što je potpuno u pravu.

„Da“, prodahtala sam.

„Zato ću biti donekle... slobodumniji. Ali moraš mi obećati jedno ako to uradim.“

„Bilo šta.“

„Koristićeš lozinku ako budeš morala i samo ću voditi ljubav s tobom, u redu?“

„Da.“ Dahćem. Želim njegove ruke na sebi.

Progutao je knedlu, uhvatio me za ruku i pomerio se prema krevetu. Zbacio je pokrivač, seo, uzeo jastuk i stavio ga pored sebe. Pogledao me je dok sam stajala pored njega pa me iznenada snažno cimnuo za ruku. Pala sam mu preko krila. Malo se pomerio kako bi mi telo ležalo na krevetu s grudima na jastuku i licem okrenutim u stranu. Nagnuo se, prebacio mi kosu preko ramena i prešao prstima kroz perje na mojoj maski.

„Stavi ruke iza leđa“, promrsio je.

Oh! Skinuo je leptir-mašnu i brzo mi vezao ruke iza leđa pa mi ih spustio na krsta.

„Stvarno ovo želiš, Anastazija?“

Zažmurila sam. Ovo je prvi put otkako sam ga upoznala da to zaista želim. Potrebno mi je.

„Da“, prošaputala sam.

„Zašto?“, pitao je tiho dok mi je milovao zadnjicu.

Prostjenjala sam čim mi je dotakao kožu. *Ne znam zašto... Rekao si mi da ne razmišljam previše. Posle ovakvog dana rasprave zbog novca, Lejle, gospođe Robinson, mog dosijea, crtanja mape, ovog raskošnog prijema, maski, alkohola, srebrnih kuglica, aukcije... Želim ovo.*

„Zar mi je potreban razlog?“

„Ne, malena, nije“, odgovorio je. „Samo pokušavam da te shvatim.“ Obavio mi je levu ruku oko članka, držeći me u mestu. A onda je podigao dlan s moje zadnjice i jako udario, odmah iznad prevoja butina. Bol se povezao s onim u stomaku.

Au, čoveče... Glasno sam zaječala. Ponovo me je udario na isto mesto. Još jednom sam zaječala.

„Dva“, promrmljao je. „Idemo na dvanaest.“

Ah! Ovo je potpuno drugačije nego prošlog puta - tako je puteno, tako... neophodno. Miluje mi zadnjicu dugim prstima, a ja sam bespomoćna, vezana i pritisnuta na dušek, prepuštena njegovoj milosti - i to svojevoljno. Ponovo me je udario, pomalo u stranu, pa ponovo s druge strane. Zastao je da mi polako svuče gaćice. Nežno mi je prešao dlanom po zadnjici pre nego što je nastavio da udara. Svaki brideći udarac mi je ublažavao želju - ili je raspirivao - ne znam. Prepustila sam se ritmu udaraca, upijala svaki, uživala u svakom.

„Dvanaest“, promrmljao je tiho i grubo. Ponovo mi je pomilovao guzu pa spustio prste prema mojoj ribici i polako gurnuo dva unutra. Okretao ih je ukrug, iznova i iznova, mučeći me.

Glasno sam zaječala kad me je telo savladalo. Svršavam bez prestanka, grčeći mu se oko prstiju. To je tako žestoko, neočekivano i brzo.

„Tako je, malena“, promrmljao je s odobravanjem. Odvezao mi je članke, ne vadeći prste iz mene dok sam ležala, dahćući i istrošena, preko njega.

„Nisam još završio s tobom, Anastazija“, rekao je i pomerio se. Prsti su mu ostali u meni. Spustio mi je kolena na pod tako da sam nadvijena nad krevetom. Kleknuo je na pod iza mene i otkopčao šlic. Izvukao je prste i čula sam poznato cepanje paketića. „Raširi

noge“, zarežao je. Poslušala sam. Pogladio mi je zadnjicu pa ušao u mene.

„Ovo će biti brzo, malena“, promrsio je i uhvatio me za kukove, izvukao se pa se zario.

„Ah!“, kriknula sam, ali ispunjenost je božanstvena. Pogađa me u onaj kvadrat u stomaku što me je bolelo, iznova i iznova, iskorenjujući bol sa svakim grubim, slatkim zamahom. Osećaj je raspamećujući, upravo ono što mi je potrebno. Odgurujem se da ga dočekam, nalet za naletom.

„Ana, ne“, prostenjao je dok je pokušavao da me umiri. Ali previše ga želim. Meljem ga, odgovaram na svaki prodor.

„Ana, sranje“, prositkao je i svršio. Taj izmučeni zvuk me je ponovo bacio u okrepljujući orgazam koji je trajao i trajao sve dok me nije ostavio iscedenu i bez daha.

Kristijan se nagnuo i poljubio mi rame pa se izvukao. Zagrlio me je i naslonio glavu na sredinu mojih leđa. Ležimo tako, klečeći pred krevetom, koliko? Nekoliko sekundi? Možda čak i minuta dok nam se disanje smirivalo. Bol u stomaku je iščileo i osećam samo umirujući, zadovoljavajući spokoj.

Kristijan se pomerio i poljubio mi leđa. „Mislim da mi duguješ ples, gospođice Stil“, promrmljao je.

„Hmm“, odgovorila sam, uživajući u odsustvu bola i postorgazmičkom sjaju.

Seo je na pete i povukao me sebi u krilo. „Nemamo mnogo vremena. Hajde.“ Poljubio me je u kosu i naterao da ustanem.

Zagundala sam, ali sela sam na krevet, podigla gaćice s poda i obukla ih. Lenjo sam prišla stolici da uzmem haljinu. Primetila sam da za vreme našeg zabranjenog sastanka nisam izula cipele. Kristijan vezuje leptir-mašnu pošto se upristojio i namestio krevet.

Dok sam oblačila haljinu, gledala sam fotografije na tabli iznad stola. Kristijan je bio prelep čak i kao natmureni tinejdžer: s Eliotom i Miom na skijaškim padinama; sam u Parizu - Trijumfalni luk odao je gde; u Londonu, Njujorku, u Velikom kanjonu; u sidnejskoj Operi, čak i na Kineskom zidu. Grej je mnogo putovao i kao mlad.

Tu su poništene ulaznice s raznih koncerata: *U2*, *Metalika*, *Verv*, Šeril Krou, *Romeo i Julija* Prokofjeva, u izvođenju Njujorške filharmonije - kakva raznovrsna mešavina! U uglu je fotografija mlade žene, veličine kao za pasoš. Crno-bela. Izgleda poznato, ali ne mogu da shvatim ko je ni da mi život zavisi od toga. Nije gospođa Robinson, hvala bogu.

„Ko je ona?“, pitala sam.

„Niko važan“, promrmljao je dok je oblačio sako i ispravljao leptir-mašnu. „Hoćeš li da te zakopčam?“

„Molim te. Zašto je onda na tvojoj tabli?“

„Pregled moje prošlosti. Kako mi stoji mašna?“ Podigao je bradu kao dečkić. Osmehnula sam se i namestila je.

„Sad je savršena.“

„Kao i ti“, promrmljao je pa me zagrlio i vatreno poljubio. „Osećaš li se bolje?“

„Mnogo. Hvala, gospodine Greje.“

„Zadovoljstvo je moje, gospođice Stil.“

GOSTI SE OKUPLJAJU na plesnom podijumu. Kristijan mi se osmehnuo - stigli smo tačno na vreme - i poveo me na crno-beli pod.

„A sad, dame i gospodo, vreme je za prvi ples. Gospodine i doktorko Grej, jeste li spremni?“ Karik je klimnuo glavom s rukama oko Grejs.

„Dame i gospodo prvog aukcijskog plesa, jeste li spremni?“ Svi smo klimnuli glavom. Mia je s nekim koga ne poznajem. Šta li se desilo sa Šonom?

„Onda počinjemo. Odvali, Seme!“

Mlad čovek izašao je na podijum praćen zdušnim pljeskom, okrenuo se prema bendu i zapucketao prstima. Odjeknuli su poznati taktovi pesme *I've Got You Under My Skin*.

Kristijan mi se osmehnuo, obavio ruke oko mene i zaplesao. O, kako dobro pleše, kako ga je lako pratiti. Cerimo se jedno drugome kao budale dok me vrti po plesnom podijumu.

„Obožavam ovu pesmu“, promrmljao je zureći u mene. „Deluje veoma prikladno.“ Osmeh je nestao i sav se uozbiljio.

„I ti si se meni podvukao pod kožu“, odgovorila sam. „Bar dok smo bili u tvojoj sobi.“

Skupio je usne, ali ne može da sakrije razgaljenost. „Gospođice Stil“, prekorio me je šaljivo, „nisam imao predstavu da umeš da budeš tako prosta.“

„Nisam ni ja, gospodine Greje. Mislim da su za to zaslužna skorašnja iskustva. Bila su poučna.“

„Za oboje.“ Ponovo je ozbiljan. Kao da smo tu samo nas dvoje i bend. Nalazimo se u svom mehuru.

Oboje smo zapljeskali kad se pesma završila. Pevač Sem otmeno se naklonio i predstavio svoj bend.

„Mogu li da preuzmem?“

Prepoznala sam čoveka koji se nadmetao za mene. Kristijan me je nerado ali ipak veselo pustio.

„Samo izvoli. Anastazija, ovo je Džon Flin. Džone, Anastazija.“

Sranje!

Kristijan se osmehnuo i otišao na drugu stranu podijuma.

„Kako ste, Anastazija?“, pitao je doktor Flin i shvatila sam da je Englez.

„Zdravo“, promucala sam.

Bend je zasvirao novu pesmu i doktor Flin je stavio ruke oko mene. Mnogo je mlađi nego što sam mislila, mada mu ne vidim lice. Nosi masku sličnu Kristijanovoj. Visok je ali ne kao Kristijan, niti pleše s njegovom lakoćom.

Šta da mu kažem? Zašto je Kristijan toliko sjeban? Zašto je licitirao za mene? Jedino to želim da ga pitam, ali čini mi se nepristojnim.

„Drago mi je što sam vas napokon upoznao, Anastazija. Da li se lepo provodite?“

„Provodila sam se“, prošaputala sam.

„O, nadam se da nisam doprineo promeni raspoloženja.“ Uputio mi je srdačan osmeh koji me je malo opustio.

„Doktore Flin, vi ste psihić. Vi mi kažite.“

Široko se osmehnuo. „U tome je nevolja, zar ne? Što sam psihić?“

Zakikotala sam se. „Bojim se šta bih mogla da odam te sam pomalo smetena i zastrašena. A zaista želim samo da vas zapitkujem o Kristijanu.“

Nasmešio se. „Prvo, ovo je zabava i nisam na dužnosti“, prošaputao je zaverenički. „A drugo, zaista ne mogu s vama da razgovaram o Kristijanu. Uostalom“, našalio se, „taj razgovor bi trajao do Božića.“

Zapanjeno sam zinula.

„To je doktorska šala, Anastazija.“

Pocrvenela sam, posramljena. A onda sam se pomalo ozlovoljila. Šali se na Kristijanov račun. „Upravo ste potvrdili ono što govorim Kristijanu... da ste samo skup šarlatan“, prekora sam ga.

Otpuhnuo je od smeha. „Moguće je da ima istine u tome.“

„Vi ste Englez?“

„Da, iz Londona.“

„Kako ste se obreli ovde?“

„Srećnim spletom okolnosti.“

„Ne odajete mnogo, zar ne?“

„Nemam šta da odam. Zaista sam veoma dosadan čovek.“

„Potcenjujete se.“

„To je engleska osobina. Deo našeg nacionalnog karaktera.“

„O.“

„A mogao bih da vas optužim za isto, Anastazija.“

„Da sam i ja dosadna osoba, doktore Fline?“

Frknuo je. „Ne, Anastazija. Da ne odajete mnogo.“

„Nemam šta da odam.“ Osmehnula sam se.

„Iskreno sumnjam u to.“ Neočekivano se namrštio. Pocrvenela sam, ali pesma se završila i Kristijan se ponovo obreo pored mene. Doktor Flin me je pustio.

„Drago mi je što sam vas upoznao, Anastazija.“ Ponovo mi se srdačno osmehnuo i osetila sam se kao da sam položila neki tajni ispit.

„Džone.“ Kristijan mu klimnu glavom.

„Kristijane.“ Doktor Flin mu uzvraća klimanjem, okrenu se i nestade u gužvi.

Kristijan me je zagrlio za sledeći ples.

„Mnogo je mlađi nego što sam očekivala“, promrmljala sam. „I strahovito indiskretan.“

Kristijan nakrivi glavu. „Indiskretan?“

„O, da. Sve mi je ispričao“, našalila sam se.

Kristijan se napeo. „Pa, u tom slučaju ću ti doneti tašnu. Siguran sam da ne želiš više ništa sa mnom“, rekao je tiho.

Ukopala sam se. „Nije mi rekao ništa!“ Glas mi se ispunio stravom.

Kristijan je zatreptao pre nego što mu je olakšanje preplavilo lice. Ponovo me je privukao u zagrljaj. „Onda hajde da uživamo u ovom plesu.“ Široko se osmehnuo da me ohrabri i obrnuo me.

Zašto li je pomislio da ću hteti da odem? To nema smisla.

Plesali smo još dve pesme i onda sam morala do toaleta.

„Neću dugo.“

Na putu prema toaletu setila sam se da sam ostavila tašnu na stolu pa sam se vratila u šator. I dalje gori svetlo, ali prilično je pusto ako se izuzme jedan par u drugom kraju koji bi zaista trebalo da se zatvori u neku sobu! Posegnula sam za tašnom.

„Anastazija!“

Tih glas me je trgao. Okrenula sam se i videla ženu u dugačkoj, uzanoj, crnoj plišanoj haljini. Maska joj je jedinstvena. Pokriva joj

lice sve do nosa, ali i kosu. Zapanjujuća je sa složenim zlatnim filigranskim radom.

„Tako mi je drago što si sama“, rekla je tiho. „Cele večeri želim da razgovaram s tobom.“

„Žao mi je, ali ne znam ko si ti.“

Skinula je masku s lica i otkrila kosu.

Sranje! Gospođa Robinson.

„Žao mi je, zbunila sam te.“

Zurim u nju. *Jebote - šta, kog đavola, hoće ova žena?*

Ne znam kako se treba ponašati prilikom upoznavanja s nekim ko zlostavlja decu. Ljupko se osmehuje i pokazuje mi da sednem za sto, I, budući da ne znam šta bi trebalo da radim, poslušala sam je iz zapanjene ućivosti, zahvalna što i dalje imam masku.

„Biću kratka, Anastazija. Znam šta misliš o meni... Kristijan mi je rekao.“

Ravnodušno je posmatram, ne odajući ništa, ali drago mi je što zna. Pošteđena sam toga da joj sama kažem, a ona će preći na stvar. Jednim delom me zanima šta hoće da mi kaže.

Zastala je i pogledala preko mog ramena. „Tejlor nas posmatra.“

Provirila sam i videla da stoji pored ulaza i pogledom pretražuje šator. Sojer je s njim. Gledaju svugde samo ne u nas.

„Slušaj, nemamo mnogo vremena“, nastavila je užurbano. „Mora da ti je jasno da je Kristijan zaljubljen u tebe. Nikad ga nisam videla takvog, *nikad*.“ Naglasila je poslednju reč.

Molim? Zaljubljen je u mene? Ne. Zašto mi to govori? Da me ohrabri? Ne shvatam.

„Neće ti to reći zato što verovatno ni sam nije svestan toga, bez obzira na ono što sam mu rekla, ali takav je Kristijan. Nije navikao na pozitivna osećanja koja bi mogao imati. Previše razmišlja o negativnim. Ali to si verovatno i sama shvatila. On misli da je nedostojan.“

Muti mi se u glavi. *Kristijan me voli?* On to nije rekao, a ova žena mu je ukazala da to oseća? Veoma čudnovato.

Stotinu prizora mi promiče kroz glavu: ajped, jedrenje, kako je doleteo da me vidi, svi njegovi postupci, njegova posesivnost, sto hiljada dolara za ples. Je li to ljubav?

A da to čujem od ove žene, da mi ona to potvrdi, pa, iskreno govoreći, ne dopada mi se. Više bih volela da to čujem od njega.

Srce mi se steglo. On misli da je nedostojan? Zašto?

„Nikad ga nisam videla tako srećnog, a očigledno je da i ti imaš osećanja prema njemu.“ Letimičan osmeh joj poigra na usnama. „To je sjajno i oboma vam želim sve najbolje. Ali hoću da ti kažem nešto. Ako ga ponovo povrediš, naći ću te, gospođice, i tad neće biti prijatno.“

Pilji u mene, ledene plave oči svrdlaju mi kroz lobanju, pokušavaju da mi prođu kroz masku. Njena pretnja je toliko neverovatna, toliko suluda, da sam se nehotice nasmejala od neverice. Od svega što je mogla da kaže, ovo sam najmanje očekivala.

„Misliš da je to smešno, Anastazija?“, promucala je preneraženo. „Nisi ga videla prošle subote.“

Lice mi je klonulo pa potamnelo. Nije mi prijatno da mislim na nesrećnog Kristijana, a ostavila sam ga prošle subote. Mora da je otišao kod nje. Pripala mi je muka pri toj pomisli. Zašto sedim ovde i slušam ta sranja od nje, od svih ljudi? Polako sam ustala, napregnuto je posmatrajući.

„Smejem se tvojoj drskosti, gospodo Linkon. Kristijan i ja nemamo nikakve veze s tobom. A ako ga ostavim i ti dođeš da me potražiš, čekaću te - ne sumnjaj u to. A možda ću ti vratiti istom merom zbog petnaestogodišnjeg deteta koje si zlostavljala i verovatno ga sjebala više nego što je bio.“

Zinula je.

„A sad me izvini jer imam pametnija posla nego da traćim vreme na tebe.“ Okrenula sam se na peti dok su mi adrenalin i bes kuljali telom. Odmarširala sam prema ulazu u šator gde je Tejlor stajao. Utom je Kristijan ušao. Izgledao je zbunjeno i brižno.

„Tu si“, rekao je i namrštio se kad je ugledao Elenu.

Prošla sam pored njega bez reči, dajući mu priliku da bira - ona ili ja. Doneo je ispravnu odluku.

„Ana“, pozvao me je. Zaustavila sam se i okrenula prema njemu dok mi je prilazio. „Šta je bilo?“ Zabrinuto me posmatra.

„Što ne pitaš svoju bivšu?“, prosiktala sam jetko.

Iskrivio je usne, a pogled mu je postao leden. „Tebe pitam“, rekao je blago, ali u glasu mu se nazire pretnja.

Streljamo jedno drugo pogledom.

Dobro, vidim da će se ovo završiti svađom ako mu ne kažem. „Preti da će me pronaći - verovatno s bičem - ako te ponovo povredim“, odbrusila sam.

Olakšanje mu je preplavilo lice, a usta su mu se opustila. „Svakako ti nije promakla ironija toga?“, pitao je. Vidim da se zaista trudi da sakrije koliko ga to zabavlja.

„Nije smešno, Kristijane!“

„Nije, u pravu si. Razgovaraću s njom.“ Navukao je ozbiljan izraz lica, iako i dalje krije da mu je smešno.

„Nećeš učiniti ništa slično.“ Prekrstila sam ruke i moj bes je ponovo planuo.

Zatreptao je, iznenađen mojim ispadom.

„Vidi, znam da si finansijski vezan za nju, izvini na dvosmislenosti, ali...“ Ućutala sam. Šta hoću da mu kažem da uradi? Da digne ruke od nje? Da prestane da se viđa s njom? Mogu li to da uradim? „Moram u toalet.“ Ošinula sam ga pogledom, usana skupljenih u tanku crtu.

Uzdahnuo je i nakrivio glavu. Može li da izgleda uzbudljivije od toga? Je li reč o maski ili je prosto takav?

„Molim te, ne ljuti se. Nisam znao da je ovde. Rekla je da neće doći.“ Glas mu je umirujući kao da razgovara s detetom. Podigao je ruku i prešao palcem po mojoj napućenoj donjoj usni. „Ne dozvoli da nam Elena upropasti ovo veče, molim te, Anastazija. Ona je stara priča.“

„*Stara*“ je odgovarajuća reč, pomislila sam pakosno kad mi je podigao bradu i nežno mi očešao usne svojim. Uzdahnula sam u znak slaganja i zatreptala. Ispravio se i uhvatio me za lakat.

„Ispratiću te do toaleta da te neko opet ne zadrži.“

Poveo me je preko travnjaka do raskošnih prenosivih toaleta. Mia mi je rekla da su ih naručili za ovu priliku, ali nisam imala pojma da postoje i luksuzne verzije.

„Čekaću te ovde, malena“, promrmrljao je.

Kad sam izašla, raspoloženje mi se stišalo. Odlučila sam da ne dozvolim gospođi Robinson da mi pokvari veče zato što joj je to verovatno namera. Kristijan razgovara telefonom. Udaljio se od grupe ljudi koji su se smejali i ćaskali kako ga ne bi čuli. Kako sam se približavala, čula sam šta priča. Veoma je otesit.

„Zašto si se predomislila? Mislio sam da smo se dogovorili. Pa, ostavi je na miru... Ovo mi je prva normalna veza u životu i ne želim da je ugroziš nekom umišljenom brigom za mene. Ostavi. Je. Na. Miru. Ozbiljan sam, Elena.“ Zastao je da je sasluša. „Ne, naravno da ne.“ Namrštio se dok je to govorio. Podigao je glavu i video da ga posmatram. „Moram da idem. Laku noć.“ Prekinuo je vezu.

Nakrivila sam glavu i podigla obrvu. Zašto ju je zvao?

„Kako je stara priča?“

„Mušičavo“, odgovorio je zajedljivo. „Hoćeš li da plešemo još malo? Ili da krenemo?“ Pogledao je na sat. „Vatromet počinje za pet minuta.“

„Obožavam vatromete.“

„Onda ćemo ostati da gledamo.“ Prebacio mi je ruku preko ramena i privukao me sebi. „Ne dozvoli joj da se ispreči između nas, molim te.“

„Stalo joj je do tebe“, promrmrljala sam.

„Jeste. I meni je stalo do nje... kao do prijatelja.“

„Mislim da je za nju to više od prijateljstva.“

Nabrao je čelo. „Anastazija, Elena i ja... zamršeno je. Imamo zajedničku prošlost. Ali to je samo to - prošlost. Kao što sam ti nebrojeno puta rekao, ona mi je dobra prijateljica. To je sve. Molim te, zaboravi na nju.“ Poljubio mi je kosu i popustila sam kako nam ne bih upropastila veče. Samo pokušavam da razumem.

Vratili smo se do podijuma držeći se za ruke. Bend i dalje svira punom parom.

„Anastazija.“

Okrenula sam se i videla da Karik stoji iza nas.

„Hoćeš li me počastvovati sledećim plesom?“ Pružio mi je ruku. Kristijan je slegnuo ramenima i osmehnuo se pa mi pustio ruku. Pustila sam da me Karik odvede do plesnog podijuma. Sem je započeo pesmu *Come Fly with Me*, a Karik mi je stavio ruku oko struka i nežno me zavrteo prema gomili.

„Želim da ti zahvalim na velikodušnom doprinosu našem dobrotvornom društvu, Anastazija.“

Po njegovom glasu sam pretpostavila da je to njegov zaobilazni način da pita mogu li to da priuštim sebi.

„Gospodine Greje...“

„Molim te, Ana, zovi me Karik.“

„Oduševljena sam što sam mogla da doprinesem. Neočekivano sam dobila neki novac koji mi nije potreban. A svrha je veoma dostojna.“

Osmehnuo mi se i iskoristila sam priliku da postavim nekoliko nedužnih pitanja. *Carpe diem*, prosikta moja podsvest zaklonivši se dlanom.

„Kristijan mi je ispričao ponešto o svojoj prošlosti i mislim da je prikladno da podržim vaš rad“, dodala sam u nadi da ću time ohrabriti Karika da mi malo rasvetli misteriju svog sina.

Karik se iznenadio. „Pričao ti je? To je neobično. Svakako imaš veoma dobar uticaj na njega, Anastazija. Mislim da ga nikad nisam video tako... vedrog.“

Pocrvenela sam.

„Izvini, nisam hteo da ti bude neprijatno.“

„Pa, kako mi se čini, on je veoma neobičan čovek“, promrsila sam.

„Jeste“, složio se tiho.

„Kristijanovo rano detinjstvo zvuči strahovito traumatično po onome što mi je ispričao.“

Karik se namrštio i zabrinula sam se da nisam preterala.

„Moja žena je bila dežurna doktorka kad ga je policija dovela. Bio je kost i koža i mnogo dehidriran. Nije progovarao.“ Karik se ponovo namrštio, izgubljen u toj strašnoj uspomeni, uprkos vedroj muzici. „U stvari, nije progovorio gotovo dve godine. Sviranje klavira ga je konačno izvuklo iz samog sebe. I Mijin dolazak, naravno.“ Osmehnuo se s naklonošću.

„Predivno svira. I toliko je mnogo postigao, mora da se mnogo ponosite njim.“ Zvučim rasejano. *Bokte. Nije progovorio dve godine.*

„Izuzetno. On je veoma odlučan, veoma sposoban i veoma bistar mlad čovek. Ali među nama, Anastazija, njegova majka i ja smo istinski ushićeni što ga večeras vidimo ovakvog - bezbrižnog, kako se ponaša u skladu sa svojim godinama. Oboje smo razgovarali o tome danas. Verujem da tebi treba da zahvalimo zbog toga.“

Mislim da sam pocrvenela kao bulka. Šta da odgovorim na to?

„Uvek je bio veliki usamljenik. Nismo verovali da ćemo ga ikad videti s nekom curom. Šta god da radiš, molim te, nemoj prestati. Želimo da bude srećan.“ Naglo je ućutao kao da je sad *on* prekoračio granicu. „Izvini, nisam želeo da ti bude neprijatno.“

Odmahnula sam glavom. „I ja bih volela da bude srećan“, promrmljala sam, ne znajući šta drugo da kažem.

„Pa, veoma mi je drago što si došla večeras. Zaista je uživanje gledati vas zajedno.“

Kako su poslednji taktovi pesme postajali sve tiši, Karik me je pustio i naklonio se. Odgovorila sam mu naklonom.

„Dosta je bilo plesanja sa starcima.“ Kristijan je ponovo pored mene. Karik se nasmejao.

„Manje s tim 'star', sine. Imao sam svoje trenutke.“ Karik mi je šaljivo namignuo i izgubio se u gužvi.

„Mislim da se sviđaš mom tati“, promrmljao je Kristijan dok je gledao kako mu se otac meša s gostima.

„Što mu se ne bih svidela?“ Koketno sam ga pogledala kroz trepavice.

„Odlično zapažanje, gospodice Stil.“ Privukao me je u zagrljaj kad je bend zasvirao *It Had to Be You*.

„Pleši sa mnom“, prošaputao je zavodljivo.

„Sa zadovoljstvom, gospodine Greje.“ Osmehnula sam se i ponovo me je zavrteo na podijumu.

U PONOĆ SMO odšetali do obale između šatora i kućice za čamce gde su se ostali gosti okupili da gledaju vatromet. Voditelj je ponovo preuzeo mikrofoni i dozvolio da svi skinu maske kako bi bolje videli. Kristijan me drži oko struka, ali svesna sam toga da su Tejlors i Sojers u blizini, verovatno zato što smo sad okruženi ljudima. Gledaju svugde osim u dok gde dva tehničara u crnom obavljaju poslednje pripreme. Setila sam se Lejle kad sam videla Tejlora. Možda je ona ovde. *Sranje*. Krv mi se sledila pri toj pomisli i primakla sam se Kristijanu. Pogledao me je i privukao sebi.

„Jesi li dobro, malena? Je l' ti hladno?“

„Dobro sam.“ Brzo sam pogledala iza nas i videla drugu dvojicu iz obezbeđenja, čija sam imena zaboravila. Kristijan me je pomerio ispred sebe i stavio mi obe ruke na ramena.

Odjednom je nad dskom odjeknula burna klasična kompozicija i dve rakete poleteše u vazduh pa zaglušujuće prasnuše nad zalivom, obasjavši sve ošamućujućim pokrivačem svetlucave narandžaste i bele, odraženim u prštavom pljasku nad mirnom vodom zaliva. Zinula sam kad je još nekoliko raketa ispaljeno u vazduh pa eksplodiralo u kaleidoskopu boja.

Ne sećam se da sam ikad videla tako divan vatromet osim možda na televiziji, a na televiziji nikad nije izgledalo ovako lepo. A sve je u ritmu muzike. Plotun za plotunom, prasak za praskom, svetlo za svetlom dok gosti zadivljeno uzvikuju. Izgleda kao iz drugog sveta.

Na pontonu u zalivu nekoliko srebrnih fontana svetlosti izbacilo je mlaz šest metara u visinu, menjajući boje od plave preko crvene do narandžaste pa natrag u srebrnu - a još raketa je eksplodiralo kad je muzika dostigla vrhunac.

Lice počinje da me boli od šašavog zadivljenog keza. Pogledala sam Pedeset. Izgleda isto kao ja, kao dete se divi veličanstvenoj predstavi. Za kraj je plotun od šest raketa poleteo u vazduh i eksplodirao istovremeno, okupavši nas divnom zlatnom svetlošću. Gosti su silovito zapljeskali od oduševljenja.

„Dame i gospodo“, rekao je voditelj kad su klicanje i zvižduci utihnuli. „Samo još nešto da dodam na kraju ove divne večeri: vašom darežljivošću je skupljeno ukupno milion osam stotina i pedeset tri hiljade dolara!“

Ponovo se razlegao spontani pljesak, a na pontonu su srebrne pruge obrazovale reči „Hvala od *Izborimo se zajedno*“, prašteći i svetlucajući nad vodom.

„O, Kristijane... to je bilo predivno.“ Osmehnula sam mu se, a on se nagnuo da me poljubi.

„Vreme je da krenemo“, promrmljao je sa širokim osmehom na prelepom licu. Njegove reči nose toliko obećanja.

Odjednom sam osetila veliki umor.

Ponovo je podigao pogled. Tejlors je blizu nas dok se gosti razilaze. Nisu razgovarali, ali razmenili su nešto.

„Ostani časkom sa mnom. Tejlors hoće da sačekamo dok se gužva ne raščisti.“

Oh.

„Mislim da je ostario sto godina zbog ovog vatrometa“, dodao je.

„Zar ne voli vatromet?“

Kristijan me je pogledao s naklonošću i odmahnuo glavom, ali nije objasnio.

„Dakle, Aspen“, rekao je. Shvatila sam da pokušava da mi skrene pažnju s nečega. Uspeo je.

„O... nisam platila“, uzviknula sam.

„Možeš da pošalješ ček. Imam adresu.“

„Stvarno si se naljutio.“

„Jesam.“

Osmehnula sam se. „Krivim tebe i tvoje igračke.“

„Bila si sasvim poražena, gospođice Stil. Veoma zadovoljavajući ishod, ako me sećanje služi.“ Pohotno se osmehnulo. „Uzgred, gde su?“

„Srebrne kuglice? U mojoj tašni.“

„Voleo bih da mi ih vratiš. One su previše moćno oružje da bih ih ostavio u tvojim nedužnim rukama.“

„Brineš da će me ponovo poraziti, možda s nekim drugim?“

Oči mu opasno sevnuše. „Nadam se da se to neće desiti“, rekao je s hladnim prizvukom u glasu. „Ali ne, Ana. Želim sve tvoje zadovoljstvo.“

Au. „Zar mi ne veruješ?“

„Bezuslovno. A sad mogu li da ih dobijem natrag?“

„Razmisliću,“

Zaškiljio je.

Ponovo se čula muzika s podijuma, ali sad je di-džej pustio žestoku plesnu numeru s basovima u neumoljivom ritmu.

„Hoćeš li da igraš?“

„Stvarno sam umorna, Kristijane. Volela bih da odemo ako je to u redu.“

Kristijan je pogledao Tejlora, koji je klimnuo glavom. Pošli smo prema kući, praćeni nekolicinom pijanih gostiju. Zahvalna sam što me Kristijan drži za ruku - noge me bole od omamljujuće visokih potpetica i tesnih cipela.

Mia je dotrčala do nas. „Ne idete valjda? Prava muzika je tek počela. Hajde, Ana.“ Uхватила me je za ruku.

„Mia“, opomenuo ju je Kristijan. „Anastazija je umorna. Idemo kući. Uostalom, sutra nas čeka veliki dan.“

Stvarno?

Mia se napućila, ali nije ga pritiskala.

„Moraš da svratiš sledeće nedelje. Možda bismo mogle da obidemo tržni centar?“

„Naravno, Mia.“ Osmehnula sam se, mada sam se krajičkom svesti zapitala kako, budući da moram da radim.

Brzo me je poljubila pa snažno zagrlila Kristijana, iznenadivši nas oboje. Još je neverovatnije što je spustila šake pravo na revere njegovog sakoa, a on ju je samo popustljivo gledao.

„Volim da te vidim srećnog“, rekla je ljupko pa ga poljubila u obraz. „Ćao. Lepo se provedite.“ Otrčala je prema drugaricama koje su je čekale. Lili je među njima i izgleda još ogorčenije bez maske.

Zapitala sam se gde li je Šon.

„Hajde da poželimo laku noć mojim roditeljima pre nego što odemo. Dodi.“ Kristijan me je poveo kroz grupice gostiju do Grejs i Karika, koji su se srdačno pozdravili s nama.

„Molim te, dodi ponovo, Anastazija. Divno je videti te ovde“, rekla je Grejs ljubazno.

Pomalo sam smušena i njenom i Karikovom reakcijom. Srećom, Grejsini roditelji su se već povukli pa sam pošteđena bar njihovog oduševljenja.

U opuštenoj, umornoj tišini, držeći se za ruke, otišli smo pred kuću gde je bezbroj automobila čekalo da pokupi goste. Pogledala sam Pedeset. Izgleda srećno. Zaista je uživanje videti ga takvog mada ne mislim da je to čudno posle ovako neverovatnog dana.

„Je l' ti dovoljno toplo?“, pitao me je.

„Jeste, hvala.“ Obavila sam satenski ogrtač oko sebe.

„Zaista sam uživao večeras, Anastazija. Hvala ti.“

„I ja, u nekim delovima više nego u drugim.“ Osmehnula sam se.

Široko se nasmešio i klimnuo glavom pa nabrao čelo. „Ne grizi usnu“, upozorio me je na način od koga mi je krv proključala.

„Na šta si mislio kad si rekao da je sutra veliki dan?“, pitala sam da sebi skrenem pažnju.

„Doktorka Grin dolazi da te sredi, A imam i iznenađenje za tebe.“

„Doktorka Grin!“ Ukopala sam se.

„Da.“

„Zašto?“

„Zato što mrzim kondome“, odgovorio je tiho. Oči mu sijaju pri mekoj svetlosti papirnih lampiona dok procenjuje moju reakciju,

„Reč je o mom telu“, promrsila sam, ozlovoljena što me nije pitao.

„Ono je i moje“, prošaputao je.

Pogledala sam ga dok su gosti prolazili, ne obazirući se na nas. Izgleda tako ozbiljno. Da, moje telo je njegovo... poznaje ga bolje od mene,

Podigla sam ruku. Neznatno se trgao, ali nije uzmakao. Uхватила sam ugao njegove leptir-mašne i povukla tako da se otkopčala i otkrila gornje dugme košulje. Nežno sam ga otkopčala.

„Ovako izgledaš seksi, prošaputala sam. U stvari, on uvek izgleda seksi, ali ovako je stvarno opak.

Osmehnuo se. „Moram da te vratim kući. Dođi.“

Pored kola je Sojer pružio Kristijanu kovertu. Namrštio se kad ju je video pa me je pogledao dok mi je Tejlor pridržavao vrata. Tejlor iz nekog samo njemu znanog razloga izgleda kao da mu je laknulo. Kristijan je ušao i pružio mi neotvorenu kovertu kad su Tejlor i Sojer seli napred.

„Naslovljeno je na tebe. Jedan poslužitelj ju je dao Sojeru. Nesumnjivo od još jednog zavedenog srca,“ Usne mu se zgrčiše. Očigledno mu je neprijatno pri toj pomish,

Zagledala sam se u poruku. Od koga li je? Otvorila sam kovertu i brzo pročitala poruku pri mutnoj svetlosti, Sranje, od *nje!* Zašto neće da me ostavi na miru?

Možda sam te pogrešno procenila. A ti si mene svakako pogrešno procenila. Pozovi me ako hoćeš da te uputim u ono što ne znaš - mogle bismo da ručamo zajedno. Kristijan ne želi da razgovaram s tobom, ali sam više nego spremna da pomognem. Nemoj me pogrešno shvatiti, odobravam, veruj mi - ali bog mi pomogao, ako ga povrediš... Dovoljno su ga povređivali. Javi se: (206) 279-6261

Gospođa Robinson

Sranje, potpisala se kao gospođa Robinson! Rekao joj je. Đubre. „Rekao si joj?“

„Kome sam šta rekao?“

„Da je zovem gospođa Robinson“, otresla sam.

„To je od Elene?“, zapanjio se. „Ovo je besmisleno“, progundao je i prošao rukom kroz kosu. Vidim da je ogorčen. „Rešiću to s njom sutra. Ili u ponedeljak“, promrmljao je ozlovoljeno.

Iako me je sramota da priznam, jednim delom sam zadovoljna. Moja podsvest mudro klimnu glavom. Elena ga nervira i to samo može da bude dobro - svakako. Odлучila sam da zasad ne govorim ništa i, gestom koji će mu zasigurno popraviti raspoloženje, vratila sam mu kuglice.

„Do sledećeg puta“, promrmljala sam.

Pogledao me je. Iako mu u mraku ne vidim lice dobro, čini mi se da se smejulji. Uхватио mi je šaku i stisnuo je.

Zagledala sam se kroz prozor u mrak dok sam razmišljala o ovom dugom danu. Saznala sam toliko o njemu, napabirčila mnoge pojedinosti koje su nedostajale - salone lepote, mapu, njegovo detinjstvo - ali i dalje ostaje toliko toga što bi trebalo otkriti. A šta je s gospođom R.? Da, stalo joj je do njega i to, čini mi se, mnogo. I njemu je stalo do nje - ali ne na isti način. Više ne znam šta da mislim. Glava me boli od svih tih podataka.

KRISTIJAN ME JE probudio kad smo se zaustavili ispred Eskale. „Treba li da te nosim?“, pitao je nežno.

Pospano sam odmahнула glavom. Nema šanse.

Dok smo stajali u liftu, naslonila sam se na njega i spustila mu glavu na rame. Sojer stoji ispred nas i meškolji se od nelagode.

„Naporan dan, Anastazija?“

Klimnula sam glavom.

„Umorna?“

Klimnula sam glavom.

„Nisi mnogo pričljiva.“

Klimnula sam glavom i on se široko osmehnuo.

„Dođi. Staviću te u krevet.“ Uхватио me je za ruku kad smo izašli iz lifta, ali zaustavili smo se u predvorju kad je Sojer podigao ruku. Rasanila sam se u deliću sekunde. Sojer priča u rukav. Nisam ni znala da nosi mikrofon.

„U redu, T.“, rekao je i okrenuo se prema nama. „Gospodine Greje, gume na audiju gospođice Stil su probušene i svuda po njemu je prolivena farba.“

Jebote. Moja kola! Ko bi to uradio? Istog trenutka sam znala odgovor. Lejla. Pogledala sam Kristijana. Prebledeo je.

„Tejlor brine da je počinitelj ušao u stan i da je još tamo. Želi da proverī.“

„Shvatam“, prošaputa Kristijan. „Kakav je Tejlorov plan?“

„On dolazi liftom za poslugu s Rajanom i Rejnoldsom. Oni će proveriti pa će nas pozvati kad se uvere da je sve u redu. Ja ću

sačekati s vama, gospodine.“

„Hvala, Sojere.“ Kristijan me je čvršće uhvatio za ruku. „Ovaj dan postaje sve bolji i bolji.“ Ogorčeno je uzdahnuo, zagnjurivši mi nos u kosu. „Slušaj, ne mogu samo da stojim ovde i čekam. Sojere, pazi na gospođicu Stil. Ne puštaj je unutra dok ti ne jave da je čisto. Uveren sam da Tejlor preteruje. Ona ne može da uđe u stan.“

Molim? „Ne, Kristijane, moraš da ostaneš sa mnom“, zamolila sam.

Kristijan me je pustio. „Uradi kako ti je rečeno, Anastazija. Čekaj ovde.“

Ne!

„Sojere?“, reče Kristijan.

Sojer je otvorio vrata što vode u predvorje da pusti Kristijana u stan pa ih zatvorio iza njega. Stao je ispred njih i ravnodušno se zagledao u mene.

Sranje. Kristijane! Svakakvi jezivi ishodi prošli su mi kroz glavu, ali mogu samo da stojim i čekam.

8. poglavlje

Sojer je ponovo progovorio u rukav.

„Tejlоре, gospodin Grej je ušao u stan.“ Lecnuo se i iščupao slušalicu iz uva pošto ga je Tejlor nesumnjivo obasuo psovkaма.

Jao, ne, ako je Tejlor zabrinut...

„Molim te, pusti me unutra“, rekla sam preklinjući.

„Žao mi je, gospođice Stil. Neće dugo trajati.“ Sojer je ispružio obe ruke kao da se brani. „Tejlor i momci upravo ulaze u stan.“

O! Osećam se tako беспомоćно. Stojim nepomično i napregnuto osluškujem ne bih li čula najmanji šum, ali čujem samo svoje teško disanje. Glasno je i plitko, glava mi bridi, usta su mi suva i vrti mi se u glavi. *Molim te, samo da Kristijan bude dobro*, molim se u sebi.

Nemam predstavu koliko je vremena prošlo, a i dalje ne čujemo ništa. Svakako je dobro što nema zvukova - nema pucnjeva. Počela sam da koračam tamo-amo oko stola i da razgledam slike na zidovima ne bih li skrenula misli.

Nikad ih ranije nisam gledala: sve su alegorijske, sve religiozne - na svih šesnaest predstavljena je Bogorodica s detetom. *Veoma čudno*.

Kristijan nije vernik, zar ne? Sve slike u velikoj dnevnoj sobi su apstraktne - a ove su sušta suprotnost. Nisu mi dugo držale pažnju. *Gde je Kristijan?*

Zagledala sam se u Sojera. Ravnodušno mi je uzvratio pogled.

„Šta se dešava?“

„Nema vesti, gospođice Stil.“

Iznenada se kvaka pomerila. Sojer se munjevito okrenu i izvuče pištolj iz futrole preko ramena.

Ukočila sam se. Kristijan se pojavio na vratima.

„Sve je čisto“, rekao je i namrštio se Sojeru, koji je odmah sklonio pištolj i stao u stranu da me propusti.

„Tejlor preteruje“, progundao je Kristijan i pružio mi ruku. Zurim u njega, ne mogu da se maknem, upijam sve pojedinosti: razbarušenu kosu, oči što škilje, napetu vilicu, raskopčana gornja dva dugmeta košulje. Mislim da sam ostarila deset godina. Kristijan mi se zabrinuto namrštio, potamnelih očiju.

„Sve je u redu, malena.“ Prišao mi je, obujmio me rukama i poljubio u kosu. „Dodi, umorna si. U krevet.“

„Mnogo sam brinula“, promrmljala sam, uživajući u njegovom zagrljaju i s glavom na njegovim grudima udišući njegov slatki miris.

„Znam. Svi smo napeti.“

Sojer je nestao, verovatno je u stanu.

„Tvoje bivše su zaista izazov, gospodine Greje“, promrsila sam zajedljivo. Kristijan se opustio.

„Jesu.“

Pustio me je, uhvatio za ruku i poveo kroz predvorje u dnevnu sobu.

„Tejlor i njegova ekipa pretražuju sve plakare i kredence. Ne verujem da je ona ovde.“

„Što bi bila ovde?“ To nema nikakvog smisla.

„To i kažem.“

„Je l' može da uđe?“

„Ne vidim kako. Ali Tejlor je nekad preobazriv.“

„Jesi li proverio u igraonici?“, prošaputala sam.

Kristijan mi je dobacio brz pogled, nabrahog čela. „Da; zaključana je, ali Tejlor i ja smo proverili.“

Duboko sam udahnula da se smirim.

„Hoćeš li da popiješ nešto?“, upita me.

„Ne.“ Malaksala sam od umora - samo hoću u krevet.

„Dođi. Smestiću te u krevet. Izgledaš iscrpljeno.“ Izraz mu je smekšao.

Namrštila sam se. Zar neće i on da dođe? Zar hoće da spava sam?

Laknulo mi je kad me je odveo u svoju spavaću sobu. Spustila sam tašnu na komodu i izručila sadržaj. Ugledala sam poruku gospođe Robinson.

„Evo.“ Pružila sam je Kristijanu. „Ne znam želiš li da pročitaš. Neću da se obazirem na poruku.“

Kristijan ju je brzo preleteo pogledom i vilica mu se stegla.

„Ne znam u šta bi mogla da te uputi“, otpisao je poruku. „Moram da razgovaram s Tejlorom.“ Pogledao me je. „Daj da ti otkopčam haljinu.“

„Hoćeš li pozvati policiju zbog automobila?“, pitala sam dok sam se okretala.

Sklonio mi je kosu, nežno mi prešao prstima po nagim leđima pa otkopčao rajsferšlus.

„Ne, neću da mešam policiju. Lejli je potrebna pomoć, a ne policijsko uplitanje. Ne želim ih ovde. Samo moramo da udvostručimo napore da je pronađemo.“ Nagnuo se i nežno mi poljubio rame.

„Idi u krevet“, naložio je i izašao.

LEŽIM I ZURIM u tavanicu dok čekam da se vrati. Toliko toga se danas desilo, toliko toga valja svariti. Odakle da počnem?

Trgla sam se iz sna, dezorijentisana. Jesam li zaspala? Zatreptala sam pri slaboj svetlosti što prodire iz hodnika kroz pritvorena vrata i primetila da Kristijan nije sa mnom. Gde li je? Osvrnula sam se. U podnožju kreveta stoji senka. Možda žena? Odevena u crno? Teško je reći.

Sva smušena, okrenula sam se da upalim lampu na noćnom stočiću. Kad sam se ponovo okrenula, nije bilo nikoga. Odmahnula sam glavom. Jesam li umislila? Sanjala?

Sela sam i osvrnula se po sobi. Obuzela me je neodređena nelagoda - ali sasvim sam sama.

Protrljala sam lice. Koliko je sati? Gde je Kristijan? Budilnik pokazuje da je dva i petnaest ujutru.

Mamurno sam ustala iz kreveta i pošla da ga potražim, uzrujana svojom bujnom maštom. Sad mi se i priviđaju stvari. Mora da je to reakcija na večerašnje dramatične događaje.

Dnevna soba je prazna, jedina svetlost dopire od tri lampe u obliku klatna nad šankom. Ali vrata radne sobe su odškrinuta i čujem da razgovara telefonom.

„Ne znam zašto zoveš u ovo doba. Nemam ništa da ti kažem... pa, reci mi sad. Ne moraš da ostavljaš poruku.“

Nepokretno stojim pred vratima i prisluškujem. S kim li razgovara?

„Ne, ti mene slušaj. Zamolio sam te, a sad ću ti reći. Ostavi je na miru. Ona nema nikakve veze s tobom. Jesi li razumela?“

Zvuči ratoborno i ljutito. Oklevam da pokucam.

„Znam da je tako. Ali ozbiljan sam, Elena. Ostavi je na miru, jebote. Moram li da ti pošaljem u tri primerka? Čuješ li me...? Dobro. Laku noć.“ Tresnuo je slušalicu.

O, *sranje*. Kolebljivo sam pokucala.

„Šta je?“; zarežao je. Došlo mi je da pobegnem i sakrijem se.

On sedi za stolom s glavom zagnjurenom u šake. Podigao je glavu, divljeg izraza, ali smekšao je čim me je ugledao. Oči su mu razrogačene i obazrive. Odjednom izgleda toliko umorno da mi se srce steglo.

Zatreptao je pa prešao pogledom niz moje noge i uz njih. Nosim njegovu majicu.

„Trebalo bi da si u svili i kadifi, Anastazija“, prošaputao je. „Ali izgledaš divno čak i u mojoj majici.“

O, neočekivan kompliment. „Nedostajao si mi. Dođi u krevet.“

Polako je ustao iz stolice. I dalje je u beloј košulji i crnim pantalonama. Ali oči su mu sad blistave i pune obećanja... iako ima tragova tuge. Stao je ispred mene, napregnuto me gledajući, ali ne dodirujući me.

„Znaš li koliko mi značiš?“, promrmljao je. „Da ti se nešto dogodilo zbog mene...“ Začutao je, nabrao čelo i licem mu je prešao gotovo opipljiv bol. Izgleda tako ranjivo - njegova bojazan veoma je primetna.

„Ništa mi se neće desiti“, uverila sam ga umirujućim glasom. Pomilovala sam ga po licu, prešavši prstima kroz tek izraslu bradu na obrazu. Iznenadujuće je meka. „Brzo ti raste brada“, prošaputala sam, ne uspevajući da iz glasa izbacim divljenje prema divnom sjebanom čoveku koji stoji ispred mene.

Pratila sam liniju njegove donje usne pa spustila prste niz vrat do nejasne mrlje ruža za usne u podnožju vrata. Gleda me rastvorenih usana, ali me i dalje ne dodiruje. Prešla sam kažiprstom duž crte i zažmurio je. Tiho disanje mu se ubrzalo. Prstima sam mu očešala ivicu košulje i spustila ih do prvog zakopčanog dugmeta.

„Neću te dodirnuti. Samo hoću da ti otkopčam košulju“, prošaputala sam.

Širom je otvorio oči i uplašeno me pogledao. Ali nije se pomerio niti me je zaustavio. Veoma polako sam otkopčala dugme, držeći tkaninu dalje od njegove kože pa polako prešla na sledeće i ponovila postupak - polako, usredsređena na ono što radim.

Ne želim da ga dodirnem. *Pa, želim... ali neću.* Kod četvrtog dugmeta se ponovo ukazala crvena crta i stidljivo sam se osmehnula.

„Nazad na domaći teren.“ Prešla sam prstima po crti pre nego što sam otkopčala poslednje dugme. Rastvorila sam mu košulju pa prešla na manšete i skinula jedno po jedno crno lakovano kameno dugme.

„Mogu li da ti skinem košulju?“, pitala sam tiho.

Klimnuo je glavom, i dalje razrogačen. Podigla sam ruke i svukla mu košulju s ramena. Izvukao je ruke i stao ispred mene, nag do pojasa. Kao da se povratio kad sam mu skinula košulju. Zajedljivo se osmehnuo.

„Šta ćemo s mojim pantalonama, gospođice Stil?“, pitao je i podigao obrvu.

„U spavaćoj sobi. Želim te u krevetu.“

„Nije valjda? Gospođice Stil, nezajažljiva si.“

„Ne vidim zbog čega.“ Uhvatila sam ga za ruku, izvukla iz radne sobe i povelala prema spavaćoj. Hladno je unutra.

„Jesi li ti otvorila vrata terase?“ Namrštio se kad smo ušli.

„Ne.“ Ne sećam se da sam to uradila. Sećam se da sam pogledala celu sobu kad sam se probudila. Vrata su sigurno bila zatvorena. *O, sranje...* Sva krv mi se povukla iz lica i zinula sam kad sam se zagledala u Kristijana.

„Šta?“, breknuo se, streljajući me pogledom.

„Kad sam se probudila... neko je bio ovde“, prošaputala sam. „Mislila sam da umišljam.“

„Molim?“ Užasn timer se i otrčao do vrata terase, provirio pa se vratio u sobu i zaključao vrata za sobom. „Jesi li sigurna? Ko?“, upita napregnutim glasom.

„Žena, čini mi se. Bio je mrak. Tek sam se probudila.“

„Obuci se“, zarežao je. „Odmah!“

„Odeća mi je gore“, zacvilela sam.

Otvorio je jednu fioku komode i izvukao trenerku.

„Obuci to.“ Prevelika mi je, ali ne vredi da se raspravljam.

Izvadio je i majicu pa je brzo navukao preko glave. Zgrabio je telefon pored kreveta i pritisnuo dva tastera.

„Ona je i dalje ovde, jebote“, prosiktao je.

Približno tri sekunde kasnije, Tejlora i još jedan čovek iz obezbeđenja uleteli su u sobu. Kristijan im je brzo ispričao šta se desilo.

„Pre koliko?“, upita me Tejlora zvanično. I dalje je u sakou. Spava li on ikad?

„Pre desetak minuta“, promrmljala sam i osetila krivicu iz nekog razloga.

„Ona zna stan kao svoj džep“, rekao je Kristijan. „Odmah ću odvesti Anastaziju odavde. Ona se negde krije. Nađite je. Kad se Gejl vraća?“

„Sutra uveče, gospodine.“

„Neka se ne vraća dok stan ne bude siguran. Jasno?“, otrese Kristijan.

„Da, gospodine. Idete li u Belvu?“

„Neću da prenesem ovu nevolju na svoje roditelje. Uzmi mi sobu negde.“

„Dobro, zvaću vas.“

„Da ne preterujemo malo?“, pitala sam.

Kristijan me prostreli pogledom. „Ona možda ima pištolj“, zarežao je.

„Kristijane, stajala je u podnožju kreveta. Mogla je tad da me upuca da je to želela.“

Kristijan je zastao da se obuzda, čini mi se. Zlokobno tihim glasom je odgovorio: „Nisam spreman da se izložim toj opasnosti. Tejlora, Anastaziji treba obuča.“

Kristijan je nestao u garderobi dok me je čovek iz obezbeđenja držao na oku. Ne mogu da se setim kako se zove. Možda Rajan. Gleda naizmenično u hodnik i u prozore terase. Kristijan je izašao posle nekoliko minuta s kožnom aktovkom. Nosi farmerke i blejzer na pruge. Prebacio mi je teksas jaknu preko ramena.

„Dodi.“ Čvrsto mi je uhvatio ruku i gotovo sam morala da trčim kako bih održala korak s njim do dnevne sobe.

„Neverovatno mi je da može da se sakrije ovde negde“, promrmljala sam, gledajući kroz prozore terase.

„Stan je veliki. Još ga nisi celog videla.“

„Zašto je samo ne pozoveš... kažeš joj da hoćeš da razgovaraš s njom?“

„Anastazija, ona je neuračunljiva i možda je naoružana“, odgovorio je razdražljivo.

„I samo ćemo da pobegnemo?“

„Zasad hoćemo.“

„A ako pokuša da upuca Tejlora?“

„Tejlor se razume u oružje“, rekao je s gnušanjem. „Biće brži s pištoljem od nje.“

„Rej je bio u vojsci. Naučio me je da pucam.“

Kristijan je podigao obrve. Načas izgleda potpuno zblanuto. „Ti s pištoljem?“, upita s nevericom.

„Da.“ Uvredila sam se. „Umem da pucam, gospodine Greje, te bolje pripazi. Ne treba da brineš samo o ludim bivšim potčinjenim.“

„Imaću to u vidu, gospodice Stil“, odgovorio je zajedljivo. Razgalio se. Drago mi je što mogu da ga nasmejem i u ovako besmisleno napetoj prilici.

Tejlor nas je dočekaao u predvorju i pružio mi malu torbu i moje crne starke. Zapanjila sam se što mi je spakovao i malo odeće. Stidljivo sam mu se osmehnula u znak zahvalnosti i uzvratilo mi je brzim, ohrabrujućim osmejkom. Pre nego što sam stigla da se zaustavim, snažno sam ga zagrlila. Izenadila sam ga i zarumeneo se kad sam ga pustila.

„Čuvajte se“, promrmljala sam.

„Hoću, gospodice Stil“, odgovorio je poštiđeno.

Kristijan mi se namrštio pa ispitivački pogledao Tejlora, koji se slabašno osmehnuo i popravio kravatu.

„Obavesti me kuda da idem“, rekao je Kristijan.

Tejlor je posegnuo u sako, izvadio novčanik i pružio Kristijanu kreditnu karticu.

„Mogli biste ovo da koristite dok ste tamo.“

Kristijan klimnu glavom. „Pametno razmišljanje.“

Rajan nam se pridružio. „Sojer i Reynolds nisu našli ništa“, rekao je Tejloru.

„Isprati gospodina Tejlora i gospođicu Stil do garaže“, naredi Tejlor.

Garaža je pusta. Pa, skoro je tri ujutru. Kristijan me je ugurao na suvozačko sedište audija R8, pa stavio naše torbe u prtljažnik u prednjem delu kola. Audi pored nas je potpuno uništen - sve gume su probušene, a bela farba je prosuta svud po njemu. Jezivo je i drago mi je što me Kristijan vodi negde drugde.

„Stići će nova u ponedeljak“, rekao je Kristijan sumorno kad je seo pored mene.

„Kako je mogla da zna da su to moja kola?“

Pogledao me je sa strepnjom i uzdahnuo. „Ona ima audija A3. Kupujem ga svim potčinjenim jer je najbezbedniji automobil u svojoj klasi.“

O. „Onda i nije neki poklon za diplomiranje.“

„Anastazija, uprkos onome čemu sam se nadao, nikad mi nisi bila potčinjena tako da to *jeste* poklon za diplomiranje.“ Izašao je s parking mesta i požurio prema izlazu.

Uprkos onome čemu se nadao. Jao, ne... Moja podsvest tužno odmahnu glavom. Stalno se vraćamo tome.

„Da li se i dalje nadaš?“, prošaputala sam.

Čuo se telefon u kolima. „Grej“, breću se Kristijan. „*Fermont olimpi*k. Na moje ime.“

„Hvala, Tejlore. I, Tejlore, čuvaj se.“

Pauza. „Da, gospodine“, odgovorio je tiho i Kristijan prekinu vezu.

Ulice Sijetla su puste i Kristijan juri Petom avenijom prema auto-putu broj pet. Kad se našao na njemu, nagazio je na gas i uputio se na sever. Toliko je ubrzao da sam se načas našla zalepljena za sedište.

Pogledala sam ga. Zamišljen je i odiše ubitačnim zamišljenim mirom. Nije mi odgovorio na pitanje. Često gleda u retrovizor i shvatila sam da proverava prati li nas neko. Možda smo zato na auto-putu broj pet. Mislila sam da je *Fermont* u Sijetlu.

Zagledala sam se kroz prozor i pokušala da uobličim svoje iscrpljene, previše žive misli. Da je htela da me povredi, imala je veliku priliku u spavaćoj sobi.

„Ne. Ne nadam se tome, ne više. Mislio sam da je to očigledno“, prekinuo mi je misli. Glas mu je blag.

Zatreptala sam i čvršće se uvila u njegovu teksas jaknu. Ne znam da li hladnoća izbija iz mene ili dolazi spolja.

„Brinem da, znaš... da ti nisam dovoljna.“

„Više si nego dovoljna. Za ime boga, Anastazija, šta treba da uradim?“

Pričaj mi o sebi. Reci mi da me voliš.

„Zašto si pomislio da ću otići kad sam ti rekla kako mi je doktor Flin ispričao sve o tebi?“

Teško je uzdahnuo, načas zažmurio i dugo nije odgovorio. „Ne možeš ni da shvatiš dubinu moje izopačenosti. I ne želim to da delim s tobom.“

„I stvarno misliš da bih otišla kad bih saznala?“ Glas mi je visok od neverice. Zar ne shvata da ga volim? „Zar imaš tako nisko mišljenje o meni?“

„Znam da bi otišla“, odgovorio je tužno.

„Kristijane... mislim da je to gotovo neverovatno. Ne mogu zamisliti da ostanem bez tebe.“ *Nikad...*

„Već si me jednom ostavila, ne želim to ponovo da doživim.“

„Elena je rekla da te je videla prošle subote“, prošaputala sam.

„Nije.“ Namrštio se.

„Nisi otišao da se vidiš s njom kad sam otišla?“

„Nisam“, breкнуo se razdražljivo. „Upravo sam ti rekao da nisam - i ne volim kad neko sumnja u mene“, prekorio me je. „Nisam nikud išao prošlog vikenda. Sedeo sam i sklapao maketu koju si mi dala. Trebalo mi je mnogo vremena“, dodao je tiho.

Srce mi se ponovo steglo. Gospođa Robinson je rekla da ga je videla.

Je li ga videla ili nije? Ona laže. Zašto?

„Suprotno onome što Elena misli, ne trčim kod nje da joj pričam svoje probleme, Anastazija. Ne trčim ni kod koga. Možda si primetila da nisam baš pričljiv.“ Stegao je volan.

„Karik mi je rekao da nisi progovorio dve godine.“

„Rekao ti je?“ Skupio je usne u odlučnu crt.

„Izvukla sam mu taj podatak.“ Posramljeno sam se zagledala u prste.

„I šta je tata još rekao?“

„Rekao je da je tvoja mama bila dežurna doktorka kad su te doveli u bolnicu. Pošto su te pronašli u tvom stanu.“

Izraz mu je ostao tup... obazriv.

„Rekao je da ti je pomoglo sviranje klavira. I Mia.“

Usne mu se izviše u osmeh pun ljubavi pri pomenu njenog imena. Posle jednog trenutka je rekao: „Imala je oko šest meseci kad su je doneli. Oduševio sam se, mada Eliot i nije jer je već morao da se pomiri s mojim dolaskom. Bila je savršena.“ Slatko i tužno divljenje u njegovom glasu je dirljivo. „Mada sad nije toliko savršena, naravno“, promrmeljao je i setila sam se kako je uspešno osujetila naše lascivne namere na balu. Zakikotala sam se pri toj pomisli.

Kristijan me je postrance pogledao. „Misliš da je to smešno, gospođice Stil?“

„Izgledala je rešena da nas razdvoji.“

Neveselo se osmehnuo. „Da, uspela je u tome.“ Ispružio je ruku i stisnuo mi koleno. „Ali uspeli smo na kraju.“ Osmehnuo se pa još jednom pogledao u retrovizor. „Čini mi se da nas niko ne prati.“ Skrenuo je s auto-puta i krenuo natrag prema centru Sijetla.

„Mogu li da te pitam nešto o Eleni?“ Zaustavili smo se na semaforu.

Oprezno me je pogledao. „Ako moraš“, promrmeljao je natmureno, ali nisam dozvolila da me njegova ozlovoljenost pokoleba.

„Odavno si mi rekao da te je ona volela na način koji ti je bio prihvatljiv. Šta to znači?“

„Nije li očigledno?“

„Meni nije.“

„Bio sam bez kontrole. Nisam mogao podneti da me iko dodirne. Ni sad to ne podnosim. Za četrnaestogodišnjaka pobesnelih hormona to je bilo teško vreme. Ona mi je otkrila način da se izduvam.“

O. „Mia mi je rekla da si bio kavgadžija.“

„Gospode, šta je to s mojom brbljivom porodicom? U stvari - reč je o tebi.“ Zaustavio se na drugom semaforu i zaškiljio prema meni. „Ti izmamljuješ podatke iz ljudi.“ Odmahnuo je glavom glumeći zgražanje.

„Mia mi je sama odala taj podatak. U stvari, bila je prilično predusretljiva. Brinula je da ćeš se potući u šatoru ako me ne osvojiš na licitaciji“, promrsila sam ozlovoljeno.

„O, malena, nije postojala ta opasnost. Nema šanse da bih dozvolio nekom drugom da pleše s tobom.“

„Dozvolio si doktoru Flinu.“

„On je uvek izuzetak od pravila.“

Kristijan je skrenuo na zadivljujući prilaz oivičen drvećen ispred *Fermont olimpika*. Parkirao je ispred ulaza, pored starinske kamene fontane.

„Dodi.“ Izašao je iz kola i uzeo naš prtljag. Momak za parkiranje dotrča do nas. Izgleda iznenađeno - nesumnjivo zato što ovako kasno dolazimo. Kristijan mu dobaci ključeve automobila.

„Na ime Tejlor“, rekao je. Momak klimnu glavom; nije mogao da sakrije oduševljenje kad je seo za volan R8 i odvezao se. Kristijan me je uhvatio za ruku i ušli smo u predvorje.

Osećam se veoma glupo dok stojim pored njega ispred recepcije. Evo me u najuglednijem hotelu u Sijetlu u prevelikoj teksas jakni, prevelikoj trenerci i staroj majici, a stojim pored ovog otmenog grčkog boga. Nije ni čudo što žena s recepcije prelazi pogledom s jednog na drugo kao da se nešto ne slaže. Naravno, zadivljena je Kristijanom. Prevmula sam očima kad je pocrvenela kao paprika i zamucala. *Čak joj se i ruke tresu.*

„Treba li... vam pomoć... s prtljagom, gospodine Tejlore?“, pitala je i ponovo postala tamnocrvena.

„Ne, gospođa Tejlor i ja možemo sami.“

Gospođa Tejlor! Ali nemam burmu. Sakrila sam ruke iza leđa. „Vi ste u apartmanu Kaskejd, gospodine Tejlore, na desetom spratu. Dečko će vam pomoći s torbama.“

„Možemo sami“, odgovori Kristijan kratko. „Gde su liftovi?“ Gospođica „crvena kao paprika“ objasni i Kristijan me ponovo uhvati za ruku. Brzo sam se osvrnula po zadivljujućem, raskošnom predvorju punom premekanih naslonjača. Pusto je ako se izuzme

tamnokosa žena koja sedi na udobnom kauču i hrani malog belog vestija. Podigla je pogled i osmehnula nam se dok smo išli prema liftovima. Dakle u ovom hotelu su dozvoljeni kućni ljubimci? Čudno za tako velelepno mesto!

Apartman ima dve spavaće sobe i zvaničnu trpezariju, kao i veliki klavir. Vatra gori u prostranoj dnevnoj sobi. Ovaj apartman je veći od mog stana.

„Pa, gospođo Tejlor, ne znam za tebe, ali meni zaista treba piće“, rekao je Kristijan dok je zaključavao vrata.

Spustio je torbe na oman u podnožju ogromnog kreveta s četiri stuba u spavaćoj sobi pa me poveo u dnevnu sobu s veselom vaticom. Dobrodošao prizor. Grejala sam ruke dok nam je Kristijan točio piće.

„Armanjak?“

„Da, hvala.“

U sledećem trenutku mi se pridružio pored kamina i pružio mi kristalnu čašu s brendijem.

„Kakav dan, a?“

Klimnula sam glavom. Ispitivački i zabrinuto me posmatra. „Dobro sam“, prošaputala sam ohrabrujuće. „Ti?“

„Pa, trenutno bih voleo da popijem ovo pa da te, ako nisi preumorna, odvedem u krevet i izgubim se u tebi.“

„Mislim da se to može srediti, gospodine Tejlore.“ Stidljivo sam mu se osmehnula dok je izuvao cipele i čarape.

„Gospođo Tejlor, prestani da grickaš usnu“, prošaputao je. Pocrvenela sam i otpila gutljaj. Armanjak je divan i žeže dok mi glatko klizi niz grlo. Kad sam pogledala Kristijana, pijuckao je brendi i posmatrao me, očiju potamnelih - gladnih.

„Neprestano me zapanjuješ, Anastazija. Posle današnjeg dana - ili već jučerašnjeg - ne kukaš niti si pobegla glavom bez obzira. Divim ti se. Veoma si jaka.“

„Ti si veoma dobar razlog da ostanem“, promrmljala sam. „Rekla sam ti, Kristijane, ne idem nikud bez obzira na to šta si radio. Znaš šta osećam prema tebi.“

Iskrivio je usne kao da sumnja u moje reči, a čelo mu se nabralo kao da mu one pričinjavaju bol. O, Kristijane, šta treba da uradim da bi shvatio šta osećam?

Pusti ga da te istuče, podrugnula se moja podsvest. U sebi sam joj se namrštila.

„Gde ćeš da staviš moje portrete koje je Hose napravio?“, pokušala sam da razvedrim atmosferu.

„Zavisi.“ Usne mu se izviše. Ta tema mu je očigledno mnogo prijatnija.

„Od čega?“

„Od okolnosti“, odgovorio je tajanstveno. „Njegova izložba još nije gotova te ne moram odmah da odlučim.“

Nakrivila sam glavu i zaškiljila.

„Možeš da me gledaš strogo koliko hoćeš, gospođo Tejlor. Neću ti reći ništa“, našalio se.

„Možda ću mučenjem izvući istinu iz tebe.“

Podigao je obrvu. „Zaista, Anastazija, mislim da ne bi trebalo da obećavaš ono što ne možeš da ispuniš.“

Ah, zar to misli? Spustila sam čašu na okvir kamina, ispružila ruku i, na Kristijanovo iznenađenje, uzela mu čašu i spustila je pored svoje.

„Moraćemo da vidimo je li tako“, promrsila sam. Veoma hrabro - nesumnjivo osokoljena brendijem - uhvatila sam ga za ruku i povukla u spavaću sobu. Zaustavila sam se u podnožju kreveta. Kristijan pokušava da sakrije koliko mu je zabavno.

„Pošto si me dovela ovamo, Anastazija, šta ćeš da radiš sa mnom?“, našalio se tiho.

„Za početak ću da te skinem. Hoću da završim ono što sam počela nešto ranije.“ Posegnula sam za reverima njegovog blejzera, pazeći da ga ne dodirnem. Nije se trgao, ali je zadržao dah.

Nežno sam mu smakla blejzer s ramena. Ne skida pogled s mog, svi tragovi razdraganosti su nestali kako mu oči postaju krupnije, obazrive, žežu moje... pune potrebe? Postoji toliko tumačenja njegovog pogleda. *O čemu li razmišlja?* Spustila sam blejzer na oman.

„A sad majica“, prošaputala sam i podigla rub. Podigao je ruke i odmakao se kako bi mi olakšao da mu je svučem preko glave. Kad sam je skinula, napregnuto me je pogledao. Ostao je samo u farmerkama koje mu onako izazovno vise s kukova. Vidi mu se traka bokserica.

Gladno sam prešla pogledom preko njegovog zategnutog stomaka do izbledele i zamrljane crte ruža za usne pa do grudi. Najviše želim da pređem jezikom po maljama na njegovim grudima i uživam u njegovom ukusu.

„Šta sad?“, prošaputao je usplamtelih očiju.

„Želim da te ljubim ovde.“ Prešla sam mu rukom od jedne bedrene kosti pa preko stomaka do druge.

Rastvorio je usne kad je oštro udahnuo. „Ne sprečavam te“, produhao je.

Uzela sam ga za ruku. „Bolje bi bilo da legneš“, promrmljala sam i povel ga do strane kreveta. Kristijan izgleda smeteno i palo mi je na pamet da niko nije vodio glavnu reč s njim od... nje. *Ne, ne misli o tome.*

Podigao je pokrivač i seo na ivicu kreveta. Gleda me i čeka, izraza obazrivog i ozbiljnog. Stala sam ispred njega, smakla njegovu teksas jaknu s ramena i pustila da padne na pod. Potom sam iskoračila iz njegove trenerke.

Prešao je palcem preko vrhova prstiju. Vidim da gori od želje da me dodirne, ali je potiskuje. Duboko sam udahnula i, veoma

hrabro, skinula majicu preko glave i ostala naga pred njim. Nije odvajao pogled od mog, ali progutao je knedlu i rastvorio usne.

„Ti si Afrodita, Anastazija“, promrmljao je.

Obujmila sam mu lice šakama, bacila mu glavu i nagla se da ga poljubim. Tiho je zaječao.

Kad sam spustila usne na njegove, uhvatio me je za kukove i, pre nego što sam shvatila šta se dešava, našla sam se prikovana ispod njega. Nogama je raširio moje i namestio se između njih. Ljubi me, pustoši mi usta dok su nam jezici isprepletani. Ruka mu se penje uz moju butinu, preko kuka, duž stomaka do dojke, steže je, mesi i zamamno mi vuče bradavicu.

Zaječala sam i nehotice podigla karlicu prema njemu, uživajući u slasnom trenju uz njegov šlic i rastuću erekciju. Prestao je da me ljubi i zbunjeno i zadihano me pogledao. Izvio je kukove i gurnuo ud uz mene... *Da. Tačno tu.*

Zažmurila sam i zastenjala. Ponovo je izvio kukove, ali ovog puta sam uzvratila, uživajući u njegovom stenjanju dok me je ponovo ljubio. Nastavio je polako, slasno mučenje - trlja mene, trlja sebe. U pravu je - izgubiti se u njemu toliko je omamljujuće da potire sve ostalo. Sve moje brige su iščilele. U ovom sam trenutku s njim - krv mi peva u venama, glasno mi bubnji u ušima, pomešana s našim stenjanjem. Zavukla sam mu ruke u kosu, držeći ga blizu usana, gutajući ga, jezik mi je pohlepan kao i njegov. Prešla sam mu prstima niz ruke preko krsta do pojasa farmerki. Gurnula sam neustrašive, gorljive ruke unutra, gurajući ga dalje - zaboravivši na sve osim na nas.

„Oduzećeš mi muškost, Ana“, prošaputao je odjednom, odvojio se od mene i kleknuo. Brzo je svukao farmerke i pružio mi paketić.

„Želiš me, malena, a ja tebe đavolski želim. Znaš šta treba da radiš.“

Nestrpljivim, spretnim prstima iscepala sam paketić i navukla mu kondom. Osmehnuo mi se, otvorenih usta, sivih zamagljenih očiju punih čulnog obećanja. Nagnuo se nada mnom, nosom protrljao moj, zažmurio i, predивно, polako, ušao u mene.

Zgrabila sam ga za ruke i zabacila bradu, uživajući u izuzetnom osećaju ispunjenosti dok me on poseduje. Prešao mi je zubima duž brade, izvukao se pa ponovo skliznuo unutra - tako polako, tako slatko, tako nežno. Pritiska me telom, a laktovi i šake su mu s obe strane moje glave.

„Uz tebe zaboravim na sve. Ti si najbolja terapija“, prodahtao je, pomerajući se mučno sporim tempom i uživajući u svakom milimetru mene.

„Molim te, Kristijane - brže“, promrmljala sam. Želim više, odmah.

„O, ne, malena. Potrebno mi je polako.“ Poljubio me je slatko, nežno mi grickajući donju usnu i upijajući moje tiho ječanje.

Zavukla sam mu ruke u kosu i prepustila se njegovom ritmu. Telo mi se polako i sigurno pelo na sve više visoravni dok nije teško i brzo palo kad sam svršila.

„O, Ana“, prodahtao je kad se oslobodio, moje ime poput blagoslova na njegovim usnama dok se praznio.

GLAVA MU POČIVA na mom stomaku i obavio je ruke oko mene. Prolazim mu prstima kroz razbarušenu kosu. Ne znam koliko tako ležimo. Veoma je kasno i preumorna sam, ali samo želim da uživam u mirnom spokoju posle vođenja ljubavi s Kristijanom Grejom jer smo upravo to radili: nežno i slatko smo vodili ljubav.

Mnogo toga je doživeo za veoma kratko vreme, kao i ja. Gotovo je previše da bi se shvatilo. Zbog svega što je sjebano, zaboravljam na jednostavni, iskreni put koji je prevaleo sa mnom.

„Nikad mi te neće biti dosta. Ne ostavljaj me“, prošaputao je i poljubio mi stomak.

„Ne idem nikud, Kristijane. Čini mi se da sam ja tebi htela da ljubim stomak“, progundala sam sneno.

Na koži sam osetila da se osmehuje. „Sad te ništa ne sprečava, malena.“

„Mislim da ne mogu da se pomerim... mnogo sam umorna.“

Kristijan je uzdahnuo i nerado se pomerio. Legao je pored mene, nalaktio glavu i navukao pokrivače preko nas. Oči su mu blistave, tople, ispunjene ljubavlju.

„Spavaj sad, malena.“ Poljubio me je u kosu i zagrlio, a ja sam odlebdela.

KAD SAM OTVORILA oči, odmah sam zatreptala od svetlosti koja je ispunjavala sobu. Smušena sam od premalo sna. *Gde sam? O - hotel...*

„Ćao“, promrmljao je Kristijan i osmehnuo se s naklonošću. Leži pored mene i potpuno je odeven. Koliko dugo je tu? Je li me gledao? Odjednom sam se strahovito postidela i lice mi se zažarilo pod njegovim nepokolebljivim pogledom.

„Ćao“, odgovorila sam, zahvalna što ležim na stomaku. „Koliko dugo me posmatraš?“

„Mogao bih satima da te gledam kako spavaš, Anastazija. Ali ovde sam tek pet minuta.“ Nagnuo se i nežno me poljubio. „Doktorica Grin će uskoro stići.“

„Oh.“ Zaboravila sam na Kristijanovo neprikladno uplitanje. „Jesi li lepo spavala?“, pitao je blago. „Svakako je tako izgledalo s obzirom na onoliko hrkanje.“

O, *saljivi, vragolasti Pedeset.*

„Ne hrčem!“ Razdražljivo sam se napućila.

„Ne hrčeš.“ Široko mi se osmehnuo. Oko vrata mu se još vidi bleđ trag crvenog ruža za usne.

„Jesi li se istuširao?“

„Nisam, čekao sam te.“

„O... dobro. Koliko je sati?“

„Deset i petnaest. Nisam imao srca da te probudim ranije.“

„Rekao si mi da uopšte nemaš srce.“

Tužno se osmehnuo, ali nije odgovorio. „Doručak je stigao - palačinke i slanina za tebe. Hajde, ustaj, postajem usamljen bez tebe.“ Jako me je mlatnuo po zadnjici, nateravši me da poskočim i ustanem iz kreveta.

Hmm... Kristijanovo ispoljavanje nežnosti.

Kad sam se protekla, shvatila sam da me celo telo boli... nesumnjivo zbog sveg onog seksa, plesanja i nabadanja u skupim cipelama s visokim potpeticama. Iskobeljala sam se iz kreveta i otišla u raskošno kupatilo dok sam u glavi premotavala jučerašnje događaje. Pre nego što sam izašla, obukla sam jedan premekan bademantil koji je visio na mesinganoj kukici u kupatilu.

Najzaprepašćujući prizor koji je moj um prizvao je bila Lejla - devojka koja liči na mene - kao i njeno jezivo prisustvo u Kristijanovoj spavaćoj sobi. Šta li je htela? Mene? Kristijana? Šta hoće da uradi? I zašto mi je, dodavola, uništila kola?

Kristijan je rekao da ću dobiti novog audija kao sve njegove potčinjene. Ta pomisao mi se ne sviđa. Ali pošto sam bila toliko velikodušna s novcem koji mi je dao, ne mogu mnogo da uradim u vezi s tim.

Vratila sam se u dnevnu sobu apartmana - nema traga od Kristijana. Konačno sam ga našla u trpezariji. Sela sam, zahvalna na sjajnom doručku koji je postavio ispred mene. Kristijan čita nedeljne novine i pije kafu pošto je već doručkovao. Osmehnuo mi se.

„Jedi. Danas će ti trebati snaga“, našalio se.

„A zbog čega? Hoćeš li da me zaključaš u spavaću sobu?“ Moja unutrašnja boginja naglo se probudila, sva raščupana kao posle seksa.

„Koliko god ta ideja bila privlačna, mislio sam da provedemo dan napolju. Da se malo nadišemo čistog vazduha.“

„Je l' bezbedno?“, pitala sam nedužno, ali nisam uspela da potisnem zajedljivost iz glasa.

Kristijan se smrači i usne mu se skupiše u tanku crtu. „Jeste tamo gde idemo. I to nije nešto čemu se treba podsmevati“, dodao je strogo i zaškiljio.

Pocrvenela sam i zagledala se u hranu. Ne sviđa mi se što me opominje posle sve one drame kasno sinoć. Doručkovala sam u tišini, ozlovoljena.

Moja podsvest odmahuje glavom. Pedeset se ne šali kad je reč o mojoj bezbednosti - to bi trebalo da već znam. Dođe mi da prevrnem očima, ali uzdržala sam se.

Dobro, umorna sam i razdražljiva. Juče sam imala naporan dan i nisam dovoljno spavala. Zašto, o zašto, on izgleda svež kao rosa? Nije pošteno.

Neko je pokucao.

„To je dobra doktorka“, progundao je Kristijan, očigledno i dalje ozlovoljen mojom zajedljivošću. Ustao je od stola.

Zar ne možemo da provedemo mirno, normalno jutro? Teško sam uzdahnula, ostavila polupojeden doručak i ustala da pozdravim doktorku za kontracepciju.

NALAZIMO SE U spavaćoj sobi i doktorka Grin zuri u mene otvorenih usta. Odevena je opuštenije nego prošlog puta u bledoružičasti dvodelni komplet i crne pantalone i pustila je lepu plavu kosu.

„I samo ste prestali da ih uzimate? Tek tako?“

Pocrvenela sam, osetivši se veoma budalasto.

„Da.“ Glas mi je jedva čujan.

„Možda ste zatrudneli“, rekla je trezveno.

Molim? Svet se srušio oko mene. Moja podsvest srušila se na pod i povratila, a mislim da ću i ja povratiti. *Ne!*

„Evo, idite i mokrite u ovo!“ Danas je oličenje ozbiljnosti.

Pokorno sam uzela plastičnu teglicu koju mi je pružila i ošamućeno ušla u kupatilo. Ne. Ne. *Ne*. Nema šanse... Nema šanse... Molim te, ne. Ne.

Šta će Pedeset da uradi? Prebledela sam. Odlepiće.

Ne, molim te! Šapatom sam se pomolila.

Pružila sam doktorki Grin svoj uzorak i ona je pažljivo spustila beli štapić unutra.

„Kad vam je počela menstruacija?“

Kako da razmišljam o tim tricama kad samo mogu da zurim u beli štapić?

„Ovaj... u sredu? Ne ona koja se upravo završila, nego ona pre toga. Prvog juna.“

„A kad ste prestali da uzimate pilulu?“

„U nedelju. Prošle nedelje.“

Skupila je usne.

„Trebalo bi da bude u redu“, rekla je oštro. „Po vašem izrazu lica vidim da neplanirana trudnoća nije dobra vest. Zato je medroksiprogesteron dobra ideja ako ne možete da se setite da svakog dana uzimate pilulu.“ Strogo me je pogledala i promeškotala sam se pod njenim autoritativnim pogledom. Izvadila je beli štapić i pogledala ga.

„Izvukli ste se. Još niste ovulirali te ne bi trebalo da zatrudnite ako ste preduzimali potrebne mere predostrožnosti. A sad da vam objasnim za injekciju. Prošlog puta smo je odbacili zbog nuspojava. Ali, iskreno govoreći, nuspojava u vidu deteta je dalekosežnija i traje godinama.“ Osmehnula se, zadovoljna sobom i svojom pošalicom, ali ne mogu da odgovorim - previše sam zblanuta.

Doktorka Grin se upustila u iscrpno predavanje o nuspojavama, a ja sam sedela paralisana od olakšanja, ne slušajući ni reč. Mislim da bih pre podnela da mi nepoznate žene stoje u podnožju kreveta nego da Kristijanu priznam da sam možda trudna.

„Ana!“, oštro me je pozvala. „Hajde da završimo s tim.“ Trgla me je iz misli i spremno sam zavrnila rukav.

KRISTIJAN JE ZATVORIO vrata za njom i obazrivo me pogledao. „Je li sve u redu?“

Klimnula sam glavom, a on je nakrivio glavu, lica napregnutog od brige.

„Anastazija, šta je? Šta je doktorka Grin rekla?“

Odmahnula sam glavom. „Bićeš spreman za akciju za sedam dana“, promrmljala sam.

„Sedam dana?“

„Da.“

„Ana, šta nije u redu?“

Progutala sam knedlu. „Nema potrebe da brineš. Molim te, Kristijane, samo se mani toga.“

Nadvija se nada mnom. Uhvatio me je za bradu, zabacio mi glavu i zagledao mi se u oči, pokušavajući da protumači moj strah.

„Kaži mi“, brecnuo se.

„Nemam šta da kažem. Hoću da se obučem.“ Otrgla sam bradu.

Uzdahnuo je i prošao rukom kroz kosu, mršteći se, „Hajde da se istuširamo“, rekao je konačno.

„Naravno“, odgovorila sam rasejano i usne mu se zgrčiše.

„Dodi“, rekao je natmureno i čvrsto mi uhvatio ruku. Brzo je pošao prema kupatilu dok sam se vukla za njim. Izgleda nisam samo ja loše volje. Kristijan je odvrnuo tuš i brzo se svukao pre nego što se okrenuo prema meni.

„Ne znam jesi li uzrujana ili samo zlovoljna što nisi dovoljno spavala“, rekao je dok mi je odvezivao bademantil. „Ali želim da mi kažeš. Moja mašta divlja i to mi se ne sviđa.“

Prevmula sam očima i on me je prostrelio pogledom, zaškiljivši. *Sranje! U redu... reći ću.*

„Doktorka Grin me je izgrdila što sam zaboravila da pijem pilule. Rekla je da sam mogla da zatrudnim.“

„Šta?“ Prebledeo je i ukočio se, odjednom pepeljast.

„Ali nisam. Uradila je test. Samo sam se zaprepastila. Neverovatno mi je da sam bila tako glupa.“

Primetno se opustio. „Sigurna si da nisi zatrudnela?“

„Da.“

Odahnuo je. „Dobro je. Da, shvatam da takva vest može biti uznemirujuća.“

Namrštila sam se... *uznemirujuća?* „Više sam brinula zbog tvoje reakcije.“

Zbunjeno je nabrao čelo. „Moje reakcije. Pa, prirodno je da mi je laknulo... bio bi vrhunac nepromišljenosti i loših manira da ti napravim dete.“

„Onda bi možda trebalo da se uzdržimo“, prosiktala sam. Načas se zbunjeno zagledao u mene kao da sam naučni eksperiment. „Jutros si baš loše volje.“

„Samo sam se zaprepastila“, odgovorila sam razdražljivo. Uhvativši me za revere bademantila, privukao me je u topli zagrljaj, poljubio mi kosu i naslonio mi glavu na svoje grudi. Malje na njegovim grudima zagolicaše mi obraz i odvratiše mi pažnju. O, kad bi samo mogla da zagnjurim nos u njih!

„Ana, nisam navikao na ovo“, promrsio je. „Moj prvobitni nagon je da sve batinama isteram iz tebe, ali ozbiljno sumnjam da bi to želela.“

Sranje. „Ne bih. Ovo mi pomaže.“ Čvršće sam ga zagrlila i dugo smo stajali u tom čudnom zagrljaju, on nag a ja umotana u bademantil. Ponovo me je zabezeknula njegova iskrenost. On ne zna ništa o vezama, kao ni ja - osim onoga što sam od njega naučila. Pa, tražio je poverenje i strpljenje; možda bi trebalo isto da učinim.

„Hajde da se istuširamo“, rekao je konačno i pustio me. Odmakao se i skinuo mi bademantil. Ušla sam za njim pod tuš i podigla lice prema mlazu. Ima mesta za oboje pod ogromnom pečurkom tuša. Uzeo je šampon i počeo da pere kosu. Dodao mi je bočicu i sledila sam njegov primer.

Oh, ovo je lepo. Zažmurila sam i prepustila se pročišćavajućoj, toploj vodi. Dok sam ispirala šampon, osetila sam kako mi njegove ruke sapunjaju telo: ramena, ruke, ispod pazuha, grudi, leđa. Nežno me je okrenuo i privukao sebi dok mi je spuštao ruke niz telo,

niz stomak. Vešti prsti su mu se našli između mojih nogu - *hmm* - i na zadnjici. O, to je tako lepo i prisno. Zatim me je ponovo okrenuo prema sebi.

„Evo“, rekao je i pružio mi kupku. „Hoću da mi opereš ostatke ruža za usne.“

Brzo sam otvorila oči i pogledala ga. Napregnuto me posmatra, mokar i divan. Njegove prelepe, svetlosive oči ne odaju ništa.

„Nemoj mnogo da se udaljavaš od linije, molim te“, promrmljao je napeto.

„Važi“, odgovorila sam, pokušavajući da prihvatim značaj onoga što me je upravo zamolio da uradim - da ga dodirujem na ivici zabranjene zone.

Istisnula sam malo kupke na dlan, protrljala šake da napravim penu pa ih spustila na njegova ramena i nežno oprala obrisu ruža za usne s obe strane. Ukočio se i zažmurio. Izraz mu je ravnodušan, ali ubrzano diše. Znam da to nije od želje, već od straha. Zato sam požurila.

Drhtavim prstima sam pažljivo pratila liniju niz stranu grudi, nežno sapunjavajući i trljajući. Progutao je knedlu, napete vilice kao da je stisnuo zube. *Oh!* Srce mi se steglo i osetila sam stezanje u grlu. *Jao, ne, zaplakaću.*

„Spreman?“, promrsila sam. Glas mi odiše napetošću.

„Da“, prošaputao je promuklim glasom od straha.

Nežno sam mu spustila šake s obe strane grudi i ponovo se ukočio.

Previše je. Poražena sam njegovim poverenjem u mene poražena njegovim strahom, povredama nanesenim ovom divnom, palom, slomljenom čoveku.

Suze su mi se skupile u očima i pokuljale niz lice, izgubljene u vodi iz tuša. *O, Kristijane? Ko ti je to uradio?*

Dijafragma mu se brzo pomera sa svakim plitkim dahom, telo mu je ukrućeno, napetost izbija iz njega u talasima kako pomeram šake duž crte i brišem je. O, kad bih samo mogla da izbrišem njegov bol, uradila bih - sve bih uradila - najviše od svega želim da poljubim sve ožiljke koje vidim, da poljupcima oteram te užasne godine zanemarivanja. Ali znam da ne mogu i suze mi nesputano klize niz obraze.

„Ne. Molim te, ne plači“, promrmljao je brižnim glasom i obavio ruke oko mene. „Molim te, ne plači zbog mene.“ Zaridala sam i zagnjurila lice uz njegov vrat dok sam mislila o dečkiću izgubljenom u moru straha i bola, uplašenom, zanemarenom, zlostavljanom - povređenom više nego što može da podnese.

Odmakao se, obujmio mi glavu šakama da je zabaci i nagnuo se da me poljubi.

„Ne plači, Ana, molim te“, promrmljao mi je uz usne. „To je bilo davno. Gorim od želje da me dodirneš, ali prosto ne mogu to da podnesem. Previše je. Molim te, molim te, ne plači.“

„I ja tebe želim da dodirnem. Više nego što možeš da zamisliš. Videti te ovakvog... tako povređenog i uplašenog, Kristijane... to me mnogo boli. Toliko te volim.“

Prešao mi je palcem po donjoj usni. „Znam, znam“, prošaputao je.

„Veoma te je lako voleti. Zar to ne uviđaš?“

„Ne, malena.“

„Ali tako je. Volim te, kao i tvoja porodica. Kao i Elena i Lejla; jeste da to pokazuju na čudan način, ali vole te. Dostojan si.“

„Prestani.“ Stavio mi je prst na usta i odmahnuo glavom s bolnim izrazom. „Ne mogu to da slušam. Ja nisam ništa, Anastazija. Ljuštura od čoveka. Nemam srce.“

„Imaš. I želim ga, celog. Ti si dobar čovek, Kristijane, istinski dobar čovek. Nikad nemoj da posumnjaš u to. Pogledaj šta si uradio... šta si postigao“, zajecala sam. „Pogledaj šta si uradio za mene... čemu si okrenuo leđa zbog mene“, prošaputala sam. „Znam. Znam šta osećaš prema meni.“

Pogledao me je očiju razrogačenih i uplašanih. Čuje se samo ujednačen mlaz vode koji pljušti po nama.

„Voliš me“, prošaputala sam.

Još više se razrogačio i otvorio usta. Duboko je udahnuo kao da je ostao bez vazduha. Izgleda namučeno - ranjivo.

„Da“, prošaputao je. „Volim.“

9. poglavlje

Ne mogu da sakrijem radost. Moja podsvest zuri u mene u zabezegnutoj tišini, a lice mi se raširilo od osmeha koji preti da ga raspoluti dok s čežnjom gledam u Kristijanove izmučene oči.

Njegovo tiho, slatko priznanje odjekuje u meni na nekoj dubokoj, primalnoj ravni, kao da traži odrešenje. Te dve kratke reči su moja nebeska hrana. Suze su me ponovo zapekle u uglovima očiju. *Da, voliš me. Znam da me voliš.*

To je tako oslobađajuće saznanje, kao da je mlinski kamen pao u stranu. Ovaj predivni sjebani čovek, koga sam nekad zamišljala kao svog romantičnog junaka - snažnog, usamljenog, tajanstvenog - ima sve te osobine, ali je takođe osetljiv, otuđen i pun prezira prema sebi. Srce mi je nabujalo od sreće, ali i bola zbog njegovih patnji. U tom trenutku znam da je moje srce dovoljno veliko za oboje. *Nadam se* da je dovoljno veliko za oboje.

Podigla sam ruke da obujmim njegovo drago lepo lice i nežno ga poljubila, izlivajući svu svoju ljubav u taj slatki dodir. Želim da ga progutam pod toplim mlazom vode. Kristijan prostenja i obuhvati me rukama, držeći me kao da sam vazduh koji mora da udahne.

„O, Ana“, prošaputao je promuklo. „Želim te, ali ne ovde.“

„Da“, promrmljala sam mu grozničavo uz usne.

Zavrnuo je slavinu i uhvatio me za ruku, izveo iz kabine i ogrnuo me bademantilom. Vezao je peškir oko pojasa pa uzeo manji i počeo da mi trlja kosu. Kad mi je dovoljno prosušio kosu, prebacio mi je peškir preko glave i u velikom ogledalu nad umivaonikom videla sam da izgledam kao da nosim veo. Stoji iza mene. Pogledi su nam se sreli u ogledalu, žežuće sivo i svetloplavo. To mi je dalo ideju.

„Mogu li da uzvratim na isti način?“, pitala sam.

Klimnuo je glavom mada je nabrao čelo. Uzela sam još jedan mekani peškir s hrpe pored toaletnog stola. Podigla sam se na prste i počela da mu sušim kosu. Nagnuo se kako bi mi olakšao. Kad sam mu načas spazila lice pod peškirom, videla sam da se osmehuje kao dečkić.

„Odavno mi to niko nije radio. Veoma dugo“, promrmljao je pa se namrštio. „U stvari, mislim da mi nikad niko nije sušio kosu.“

„Svakako ti je Grejs sušila kosu kad si bio mali?“ Odmahnuo je glavom i osujetio moje trljanje.

„Nije. Poštovala je moje granice od prvog dana iako joj je to bilo bolno. Bio sam veoma samodovoljan kao dete“, rekao je tiho.

Kao da me je neko šutnuo u rebra kad sam pomislila na dečaka kose poput bakra koji pazi na sebe jer niko drugi to ne želi. Ta pomisao je mučno tužna. Ali ne želim da moja seta upropasti prisnost koja se razvija među nama.

„Pa, počastvovana sam“, našalila sam se nežno.

„Jesi, gospođice Stil. Ili sam možda ja počastvovan.“

„To se podrazumeva, gospodine Greje“, odvrtila sam zajedljivo. Završila sam s njegovom kosom, uzela još jedan peškirić i stala pored njega. Oči su nam se ponovo srele u ogledalu i njegov pomni, ispitivački pogled podstakao me je da progovorim. „Mogu li nešto da pokušam?“

Posle jednog trenutka je klimnuo glavom. Obazrivo i veoma nežno prešla sam mekom tkaninom niz njegovu levu ruku, upijajući vodu s kože. Podigla sam glavu da mu pogledam izraz u ogledalu. Zatreptao je, očiju prikovanih za moje.

Nagla sam se i poljubila mu nadlakticu. Neznatno je rastvorio usne. Obrisala sam mu drugu ruku na isti način, spuštajući mu poljupce niz podlakticu. Osmejak mu se javio na usnama. Pažljivo sam mu obrisala leđa ispod blede crte od ruža za usne. Nisam stigla da mu operem leđa.

„Cela leđa“, rekao je tiho, „peškirom.“ Oštro je udahnuo i zažmurio dok sam ga brzo brisala, pazeći da ga dodirujem samo peškirom.

Ima tako lepa leđa - široka, izvajana ramena, a i najsitniji mišići su jasno definisani. Zaista vodi računa o sebi. Divan prizor naružen je samo ožiljcima.

Teško mi je da se ne obazirem na njih i da potiskujem neodoljiv nagon da poljubim svaki. Izdahnuo je kad sam završila. Nagla sam se i nagradila ga poljupcem u rame. Obavila sam ruke oko njega i obrisala mu stomak. Pogledi su nam se ponovo sreli u ogledalu. Izraz mu je razgaljen, ali i obazriv.

„Drži ovo.“ Pružila sam mu manji peškir za lice i zbunjeno se namrštio. „Sećaš li se Džordžije? Svojom rukom si navodio moju dok sam se dodirivala“, dodala sam.

Izraz mu se smračio, ali nisam se obazirala i zagrlila sam ga. Pogledavši nas u ogledalu - njegovu lepotu, njegovu golotinju i mene s pokrivenom kosom - učinilo mi se da izgledamo gotovo biblijski, kao s barokne slike sa starozavetnom temom.

Posegnula sam za njegovom rukom, koju mi je spremno pružio, pa je spustila na njegove grudi. Brišemo ih, prelazeći polako i nespreno po koži. Jednom, dvaput pa ponovo. Potpuno je nepokretan, ukočen od napetosti, osim očiju koje prate moju šaku prebačenu preko njegove.

Moja podsvest gleda s odobravanjem, njene uglavnom stisnute usne su nasmešene, a ja sam vrhunski majstor lutaka. Strepnja mu izbija iz leđa u talasima, ali ne odvaja pogled od mog. Oči su mu potamnele, vatrene su... možda otkrivaju svoje tajne.

Želim li da zalazim tamo? Želim li da se suočim s njegovim demonima?

„Mislim da si suv“, prošaputala sam i spustila ruku, zureći u dubine njegovih očiju u ogledalu. Disanje mu je ubrzano, usne rastvorene.

„Potrebna si mi, Anastazija“, prošaputao je.

„I ti si meni potreban.“ Čim sam to izgovorila, zapanjila sam se koliko je to tačno. Ne mogu da zamislim da budem bez Kristijana, nikad.

„Pusti me da te volim“, rekao je promuklo.

„Hoću“, odgovorila sam. Okrenuo me je, privukao u naručje i usnama potražio moje, preklinjući me, obožavajući me, poštujući me... voleći me.

PRELAZI MI PRSTIMA uz kičmu dok gledamo jedno drugo, ispunjeni, uživajući u postorgazmičkom blaženstvu. Ležimo jedno pored drugog, ja sam na stomaku i grlim jastuk dok uživam u njegovom nežnom dodiru. Znam da mu je trenutno potrebno da me dodiruje. Ja sam njegov melem, izvor utehe i kako mogu to da mu odbijem? Osećam potpuno isto prema njemu.

„Dakle, umeš da budeš nežan?“, promrmljala sam.

„Hmm... tako izgleda, gospođice Stil.“

Osmehnuo se. „Nisi bio naročito nežan kad smo prvi put... ovaj... radili ovo.“

„Nisam?“, podrugnuo se. „Kad sam ti oduzeo nevinost.“

„Ne mislim da si mi išta oduzeo“, odgovorila sam nadmeno - *nisam bespomoćna damica*. „Mislim da sam svoju čast ponudila svojevoljno i spremno. Želela sam da to uradiš i, ako se dobro sećam, prilično sam uživala u tome.“ Stidljivo sam se osmehnula i ujela za usnu.

„I ja sam uživao ako se dobro sećam, gospođice Stil. Cilj nam je da zadovoljimo“, otegao je i izraz mu je smekšao, ozbiljan. „I to znači da si moja u potpunosti.“ Išćileli su svi tragovi smeha dok me je gledao.

„Jesam“, odgovorila sam. „Htela bih nešto da te pitam.“

„Izvoli.“

„Tvoj biološki otac... znaš li ko je on?“ Ta misao me je mučila. Nabrao je čelo pa odmahnuo glavom. „Nemam predstavu. Mada nije divljak koji joj je bio makro, što je dobro.“

„Otkud znaš?“

„Zbog nečega što mi je tata... Karik rekao.“

Zagledala sam se u mog Pedeset, čekajući.

„Tako gladna podataka, Anastazija.“ Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. „Makro je pronašao kurvin leš i prijavio policiji. Trebalo mu je četiri dana da je otkrije. Zatvorio je vrata kad je otišao... ostavio me je s njom... s njenim lešom.“ Oči mu se zamagliše pri toj uspomeni.

Oštro sam udahnula. Siroti mališan - taj užas je prevelik da bih ga pojmla.

„Policija ga je kasnije ispitala. Nedvosmisleno je porekao da ima ikakve veze sa mnom. A Karik je rekao da nemam nikakve sličnosti s njim.“

„Sećaš li se kako je izgledao?“

„Anastazija, to nije deo mog života kome se često vraćam. Da, sećam se kako izgleda. Nikad ga neću zaboraviti.“ Lice mu se smračilo i ogrubelo, postalo uglastije, a oči se slediše od besa. „Možemo li da pričamo o nečemu drugom?“

„Izvini. Nisam htela da te uzrujavam.“

Odmahnuo je glavom. „To je prošlost, Ana. Nije nešto o čemu želim da razmišljam.“

„I kakvo je to iznenađenje?“ Moram da promenim temu pre nego što postane pravi Pedeset. Izraz mu se odmah razvedrio.

„Hoćeš li malo na svež vazduh? Želim da ti pokažem nešto.“

„Naravno.“

Divim se koliko brzo menja raspoloženje - nepostojan kao i uvek. Uputio mi je onaj dečački bezbrižni osmeh kakav priliči dvadesetsedmogodišnjaku i srce mi se popelo u grlo. Vidim da je reč o nečemu do čega mu je stalo. Šaljivo me je lupio po zadnjici.

„Obuci se. Farmerke će odgovarati. Nadam se da ti ih je Tejlor spakovao.“

Ustao je i obukao bokserice. O... mogla bih celog dana da sedim i gledam ga kako šeta po sobi.

„Ustaj“, ukorio me je, zapovednički kao uvek. Široko sam mu se osmehnula.

„Samo uživam u pogledu.“

Prevrnuo je očima.

Dok smo se oblačili, primetila sam da se krećemo usklađeno kao dvoje ljudi koji se dobro poznaju, oboje pažljivi i svesni onog drugog, razmenjujući povremeno stidljiv osmeh i nežni dodir. Utom mi je sinulo da je sve ovo novo za njega kao i za mene.

„Osuši kosu“, naložio je kad smo se obukli.

„Zapovednički kao uvek.“ Podrugnula sam se i on se nagnuo da mi poljubi kosu.

„To se nikad neće promeniti, malena. Ne želim da se razboliš.“

Prevrnula sam očima i on je veselo iskrivio usne.

„Samo da znaš da mi dlan i dalje bridi, gospođice Stil.“

„Drago mi je što to čujem, gospodine Greje. Već sam pomislila da gubiš raniju veštinu.“

„Lako bih mogao da ti dokažem da nije tako ako želiš.“ Izvukao je veliki svetlosmeđi heklani džemper iz torbe i vešto ga prebacio preko ramena. S belom majicom i farmerkama, stilski razbarušenom kosom i tim džemperom, izgleda kao da je sišao s naslovnice nekog skupog časopisa.

Niko ne bi trebalo da bude toliko lep. Ne znam je li mi pažnju skrenuo njegov savršeni izgled ili saznanje da me voli, tek njegova pretnja me više ne ispunjava užasom. Ovo je moj Pedeset nijansi; takav je.

Dok sam posezala za fenom, rodio se opipljiv zračak nade. Naći ćemo srednje rešenje. Samo moramo da prepoznamo potrebe jedno drugom ida im se prilagodimo. *Valjda to mogu da učinim?*

Posmatram se u ogledalu. Nosim svetloplavu bluzu koju mi je Tejlor kupio i spakovao. Kosa mi je u neredu, lice rumeno, usne naduvene - dotakla sam ih, setivši se Kristijanovih vrelih poljubaca. Nehotice sam se osmehnula dok sam zurila u svoj odraz. *Da, volim*, rekao je.

„KUDA ĆEMO TAČNO?“, pitala sam dok smo u predvorju čekali da nam momak doveze automobil.

Kristijan se potapšao po nosu i zaverenički me pogledao. Izgleda kao da jedva potiskuje radost. Iskreno govoreći, uopšte ne liči na Pedeset.

Bio je takav kad smo išli na jedrenje - možda ćemo to ponovo da radimo. Uzvratila sam mu širokim osmehom. Pogledao me je s visine na onaj njegov nadmoćni način i zajedljivo se osmehnulo. Nagnuo se i nežno me poljubio.

„Imaš li predstavu koliko me usrećuješ?“, promrmljao je.

„Da... tačno znam zato što i ti mene toliko usrećuješ.“

Momak zadužen za parkiranje dojurio je u Kristijanovom automobilu. Osmehuje se od uva do uva. Zaboga, svi su tako srećni danas.

„Sjajna kola, gospodine“, promrsio je dok mu je davao ključeve. Kristijan mu je namignuo i dao mu nepristojno veliku napojnicu.

Namrštila sam se. Stvarno.

KRISTIJAN JE ZAOKUPLJEN mislima dok se vozimo. Mlad ženski glas dopire kroz zvučnike; zvuči divno, raskošno, umirujuće, i izgubila sam se u njenoj tužnoj osećajnoj pesmi.

„Moram da skrenem s puta. Ne bi trebalo da bude dugo“, rekao je odsutno i skrenuo mi pažnju s pesme.

Ah, zašto? Zanima me iznenađenje. Moja unutrašnja boginja skakuće kao petogodišnjakinja.

„Naravno“, promrmljala sam. Nešto nije u redu. Odjednom Kristijan izgleda veoma odlučno.

Zaustavio se na parkiralištu velikog salona automobila, isključio motor i obazrivo se okrenuo prema meni.

„Moramo da ti uzmemo nova kola“, rekao je. Zinula sam. *Sad?* U nedelju? Šta, kog đavola? I ovo je *Sabov* salon. „Nećeš audija?“ Pitanje je glupo, ali samo mi je to palo na pamet. A Kristijan je, blagosloven bio, pocrveneo.

Kristijan je posramljen. Ovo je prvi put!

„Mislio sam da bi možda volela nešto drugo“, promrmljao je. Samo što se ne vrpolti.

O, *molim te...* Ovo je previše dragocena prilika da ga ne bih zadirkivala. Podrugnula sam se. „Sab?“

„Da, A 9-3. Dođi.“

„Zašto si opsednut stranim kolima?“

„Nemci i Šveđani prave najbezbednije automobile na svetu, Anastazija.“

Stvarno? „Mislila sam da si mi već naručio novi audi A3?“ Uputio mi je mračan, zabavljen pogled. „Mogu da otkažem porudžbinu. Dođi.“ Izašao je iz kola, obišao ih i otvorio mi vrata. „Dugujem ti poklon za diplomiranje“, rekao je i pružio mi ruku.

„Kristijane, zaista ne moraš to da radiš.“

„Moram. Molim te. Dođi.“ Glas mu poručuje da je bolje da se ne šalim.

Pomirila sam se sa sudbinom. Sab? Želim li sab? Prilično mi se dopadao specijalni model audija za potčinjene. Imao je stila.

Naravno, sad je pod tonom bele farbe... Stresla sam se. A ona je i dalje tamo negde.

Uzela sam Kristijanovu ruku i zajedno smo ušli u salon.

Troj Turnijanski, prodavac, obleće oko Pedeset kao oblak jeftinog parfema. Nanjušio je kupca. Naglasak mu je čudan, srednjoatlantski, možda je Englez? Teško je reći.

„Sab, gospodine? Polovni?“ Radosno je protrljao ruke.

„Nov.“ Kristijan je skupio usne u sumornu crtu.

Nov!

„Imate li neki određeni model na umu, gospodine?“ I ulaguje se.

„9-3 2.0 T sport sedan.“

„Odličan izbor, gospodine.“

„Koje boje, Anastazija?“ Kristijan nakrivi glavu.

„Ovaj... crna?“ Slegnula sam ramenima. „Zaista ne moraš ovo da radiš.“

Namrštio se. „Crno se ne vidi dobro noću.“

O, *zaboga*. Odolela sam porivu da prevrnem očima. „Ti imaš crna kola.“

Namrštio se.

„Onda žuta kao kanarinac.“ Slegnula sam ramenima.

Napravio je grimasu - očigledno ne voli tu boju.

„Koju boju bi ti želeo da uzmem?“, pitala sam kao da je malo dete, što i jeste na mnogo načina. Ta misao nije dobrodošla istovremeno je tužna i otrežnjujuća.

„Srebrnu ili belu.“

„Onda srebrnu. Mada znaš da mogu da uzmem audija“, dodala sam pošto sam se ukorila.

Troj je prebledelo jer je naslutio da bi mogao ostati bez kupca. „Možda biste hteli model s pokretnim krovom, gospodo?“, pitao je i oduševljeno zapljeskao.

Moja podsvest se zgroženo grči zbog kupovine kola, ali unutrašnja boginja ju je oborila na pod. *Pokretni krov? Zabalavila je!*

Kristijan se namrštio i pogledao me. „S pokretnim krovom?“, pitao je i podigao obrvu.

Pocrvenela sam. Kao da ima direktnu vezu s mojom unutrašnjom boginjom, što, naravno, i ima. Ali ovo je najneprikladniji trenutak za to. Zagledala sam se u šake.

Kristijan se okrenuo prema Troju. „Kakve su bezbednosne statistike za modele s pokretnim krovom?“

Troj je osetio Kristijanovu slabost i iskoristio ju je, navodeći svakakve statistike.

Prirodno je da Kristijan želi da budem bezbedna. To je religija za njega, a fanatik kakav jeste, pažljivo je slušao Trojevo fino izbrušeno brbljanje. Zaista mu je stalo.

Da, volim. Setila sam se reči koje mi je jutros prošaputao kao da se guši i venama mi se razleglo blaženstvo poput toplog meda. Ovaj čovek - božji dar ženama - mene voli.

Otkrila sam kako mu se budalasto kezim. Kad me je pogledao, moj izraz ga je razveselio ali i zbunio. Dođe mi da zagrlim samu sebe koliko sam srećna.

„Na čemu god da si, voleo bih malo, gospođice Stil“, promrmljao je kad se Troj uputio prema svom kompjuteru.

„Na tebi sam, gospodine Greje.“

„Stvarno? Pa, svakako izgledaš opijeno.“ Brzo me je poljubio. „Hvala što si prihvatila automobil. Bilo je lakše nego prošli put.“

„Pa, nije audi A3.“

Podsmehnuo se. „To nije automobil za tebe.“

„Dopadao mi se.“

„Gospodine, u vezi s 9-3? Imaju jednog u našoj prodavnici na Beverli Hilsu. Mogu da ga dopreme ovamo za dva dana.“ Troj porednički sija.

„Najbolji u klasi?“

„Da, gospodine.“

„Odlično.“ Kristijan je izvadio svoju kreditnu karticu - ili Tejlorovu? Ta pomisao je uznemirujuća. Pitam se kako li je Tejlor i je li pronašao Lejlu u stanu. Protrljala sam čelo. Da, tu je i sav Kristijanov teret.

„Ako biste došli ovamo, gospodine...“ - Troj je pogledao ime na kartici - „...Greje.“

KRISTIJAN MI JE otvorio vrata i sela sam na suvozačevo mesto.

„Hvala“, rekla sam kad se smestio pored mene.

Osmehnuo se.

„Zaista nema na čemu, Anastazija.“

Muzika je ponovo počela kad je upalio motor.

„Ko ovo peva?“, pitala sam.

„Eva Kasidi.“

„Ima divan glas.“

„Imala je.“

„O.“

„Umrila je mlada.“

„O.“

„}esi li gladna? Nisi završila doručak.“ Brzo me je pogledao s neodobravanjem.

Jao. „Jesam.“

„Onda ćemo prvo da ručamo.“

Uputio se prema obali i onda nastavio na sever auto-putem Aljaska preko vijadukta. Još jedan divan dan u Sijetlu; poslednjih nekoliko nedelja je neuobičajeno lepo vreme.

Kristijan izgleda srećno i opušteno dok slušamo slatki, osećajni glas Eve Kasidi i vozimo se auto-putem. Jesam li se ikad osećala ovoliko opušteno u njegovom društvu? Ne znam.

Manje se pribojavam njegovih promena raspoloženja, znajući da me neće kazniti, a izgleda da je i on opušteniji sa mnom.

Skrenuo je levo, prateći priobalni drum, i napokon se zaustavio na parkiralištu preko puta velike marine.

„Ovde ćemo da jedemo. Otvoriću ti vrata“, rekao je na način koji poručuje da je bolje da se ne pomeram. Gledala sam kako obilazi automobil. Hoće li mi to ikad dosaditi?

ŠETAMO UZ VODU držeći se za ruke, a marina se pruža pred nama.

„Koliko čamaca!“, promrmrljala sam zadivljeno. Na stotine čamaca svih oblika i veličina ljuljuška se u mirnoj vodi marine. Dalje u zalivu desetak jedara njiše se na vetru. Divan prizor. Vetar se malo pojačao i čvršće sam se uvila u jaknu. „Hladno?“, pitao je i privukao me sebi.

„Ne, samo se divim pogledu.“

„Mogao bih da gledam celog dana. Dođi, ovuda.“

Kristijan me je uveo u veliki bar na obali i prišao šanku. Uređenje više podseća na Novu Englesku nego na Zapadnu obalu - zidovi okrečeni u belo i svetloplavi nameštaj, a svuda su okačene pomorske sitnice. Vedro i veselo.

„Gospodine Greje!“, pozdravi ga šanker srdačno. „Čime mogu da vas uslužim danas?“

„Dante, dobar dan.“ Kristijan mu se osmehnuo dok smo se smeštali na barskim stolicama. „Ova divna dama je Anastazija Stil.“

„Dobro došli *Kod SP-a*.“ Dante mi se prijateljski osmehnuo. On je lep crnac. Odmerio me je tamnim očima i izgleda da nije našao da sam privlačna. Na uvu mu sija velika dijamantska minduša. Odmah mi se dopao.

„Šta ćete da popijete, Anastazija?“

Pogledala sam Kristijana, koji me posmatra s iščekivanjem. O, pušta me da izaberem.

„Molim vas, zovite me Ana. Uzeću isto što i Kristijan.“ Stidljivo sam se osmehnula Danteu. Pedeset se mnogo bolje razume u vina od mene.

„Uzeću pivo. Ovo je jedino mesto u Sijetlu gde imaju *adnams eksplorer*.“

„Pivo?“

„Da.“

Osmehnuo mi se. „Dva piva, Dante, molim te.“

Dante klimnu glavom i stavi dva piva na šank.

„Ovde prave izvrsnu riblju čorbu“, reče Kristijan.

Pita me.

„Riblja čorba i pivo zvuče sjajno.“ Osmehnula sam mu se.

„Dve riblje čorbe?“, upita Dante.

„Da, hvala.“ Kristijan mu se široko osmehnuo.

Dok smo jeli, pričali smo kao nikad ranije. Kristijan je opušten i miran - izgleda mlado, srećno i uzbuđeno uprkos svemu što se juče dešavalo. Otkriva mi istoriju *Grej enterprajzis holdingsa*, i što više otkriva, više osećam njegovu strast za rešavanjem problema,

nade za tehnologiju koju razvija i snove da zemlja u Trećem svetu postane plodnija. Opčinjeno ga slušam. Zabavan je, pametan, human i prelep - i voli me.

Zauzvrat me obasipa pitanjima o Reju i mami, o odrastanju u gustim šumama Montesana i kratkim boravcima u Teksasu i Vegasu. Zanima ga koje su mi omiljene knjige i filmovi. Izenadila sam se koliko imamo zajedničkog.

Dok smo razgovarali, sinulo mi je da se za veoma kratko vreme od Hardijevoeg Aleka pretvorio u Ejndžela, od ponižavanja do visokog ideala.

Prošlo je dva kad smo završili jelo. Kristijan je platio i Dante se srdačno pozdravio s nama.

„Ovo je sjajno mesto. Hvala na ručku“, rekla sam Kristijanu kad me je uhvatio za ruku i poveo prema izlazu.

„Doći ćemo ponovo“, rekao je. Pošli smo uz vodu. „Hoću da ti pokažem nešto.“

„Znam... i jedva čekam da vidim šta god da je.“

ŠETAMO PO MARINI držeći se za ruke. Popodne je veoma lepo. Ljudi su izašli da uživaju u nedeljnom danu - šetaju pse, dive se brodovima, gledaju kako im deca trče šetalištem.

Dok hodamo marinom, brodovi postepeno postaju sve veći. Kristijan me je poveo na dok i zaustavio se ispred velikog katamarana.

„Mislio sam da plovimo danas. Ovo je moj brod.“

Bokte. Mora da je dugačak petnaestak metara. Dva sjajna bela trupa, paluba, prostrana kabina i visoki, zadivljujući jarbol. Ne znam ništa o brodovima, ali vidim da je ovaj poseban. „Au...“, promrmrljala sam zadivljeno.

„Moja kompanija ga je izgradila“, rekao je ponosno i srce mi je nabujalo. „Dizajnirale su ga najbolje pomorske arhitekte na svetu i konstruisali su ga na mom doku u Sijetlu. Ima hibridne električne motore, asimetrične kobilice, glavno jedro koje je kvadratno na vrhu...“

„U redu... nemam pojma o čemu pričaš, Kristijane.“

Široko se osmehnuo. „Ovo je sjajan brod.“

„Izgleda veoma lepo, gospodine Greje.“

„Svakako je lep, gospođice Stil.“

„Kako se zove?“

Poveo me je u stranu kako bih videla ime: *Grejs*. Izenadila sam se. „Nazvao si je po majci?“

„Da.“ Ispitivački je nakrivio glavu. „Zašto te to čudi?“ Slegnula sam ramenima. Izenadila sam se - uvek je izgledao tako nesigurno u njenom prisustvu.

„Obožavam svoju mamu, Anastazija. Zašto ne bih nazvao brod po njoj?“

Pocrvenela sam. „Ne, nisam tako mislila... samo...“ Sranje, kako to da sročim?

„Anastazija, Grejs Treveljan Grej mi je spasla život. Njoj dugujem sve.“

Zagledala sam se u njega i opčinilo me je poštovanje u njegovom tihom priznanju. Prvi put mi je očigledno da voli svoju majku. Zašto onda odiše napetom nesigurnošću kad je s njom?

„Hoćeš li da se ukrcaš?“, pitao me je. Oči su mu svetle, uzbuđene.

„Hoću, hvala.“ Osmehnula sam se.

Izgleda ushićeno. Stegao mi je šaku i pošli smo mostićem do broda. Obreli smo se na palubi ispod krute nadstrešnice.

S jedne strane su sto i klupa u obliku slova U, pokrivena svetloplavom kožom na kojoj može da se smesti bar osmoro. Pogledala sam kroz klizna vrata u unutrašnjost kabine i trgla se kad sam spazila nekoga. Visok plav čovek širom je povukao klizna vrata i izašao - sav preplanuo, kovrdžave kose, smeđih očiju. Nosi izbledelu ružičastu majicu kratkih rukava, šorc i brodarice. Mora da je u ranim tridesetim.

„Mak.“ Kristijan se široko osmehnuo.

„Gospodine Greje! Dobro došli.“ Rukovali su se.

„Anastazija, ovo je Lijam Makonel. Lijame, moja devojka, Anastazija Stil.“

Devojka! Moja unutrašnja boginja izvela je brzu arabesku. I dalje se osmehuje zbog automobila s pokretnim krovom. Moram da se naviknem na te reči - nije ih prvi put izgovorio, ali i dalje se svaki put oduševim.

„Drago mi je“ Lijam i ja smo se rukovali.

„Zovite me Mak“, rekao je srdačno. Ne mogu po naglasku da dokučim odakle je. „Dobro došli, gospođice Stil.“

„Ana, molim vas“, promrmrljala sam i pocrvenela. Ima tamnosmeđe oči.

„Kakva je, Mak?“, umešao se Kristijan brzo i načas sam pomislila da govori o meni.

„Spremna je za akciju, gospodine“, odgovori Mak, osmehujući se od uva do uva. O, *brod*. Grejs. *Baš sam šašava*.

„Hajde onda da je izvedemo.“

„Vi ćete je izvesti?“

„Da.“ Kristijan se nestašno osmehnuo Maku. „Brz obilazak, Anastazija?“

„Da, hvala.“

Pošla sam za njim u kabinu. Bež kožna sofa u obliku slova L nalazi se tačno ispred nas, a iznad nje veliki zaobljen prozor pruža panoramski pogled na marinu. Sleva je kuhinjski deo veoma dobro opremljen - od bledeg drveta.

„Ovo je glavni salon. Brodska kuhinja je pored“, rekao je Kristijan i mahnulo rukom u pravcu kuhinje.

Uhvatio me je za ruku i poveo kroz glavnu kabinu. Iznenadujuće je prostrana. Pod je od istog bledeg drveta. Izgleda moderno, sjajno, lako i vazdušasto, ali i veoma funkcionalno, kao da ne provodi mnogo vremena tu.

„Kupatila su s obe strane.“ Pokazao je na dvojna vrata pa otvorio mala vrata čudnog oblika tačno ispred nas i ušao. Nalazimo se u raskošnoj spavaćoj sobi. *Oh...*

U njoj je ogromni bračni krevet i sve je u svetloplavom platnu i bledom drvetu kao u njegovoj spavaćoj sobi u Eskali. Kristijan se očigledno drži određenog stila.

„Ovo je glavna kabina.“ Pogledao me je blistavih očiju. „Ti si prva devojka koja je ovamo ušla, izuzev porodice. Oni su ne računaju.“

Pocrvenela sam pod njegovim usplamtelim pogledom i puls mi se ubrzao. *Stvarno? Još jedno prvo iskustvo.* Privukao me je u zagrljaj, upleo mi prste u kosu i poljubio me - dugo i snažno. Oboje smo bili bez daha kad se povukao.

„Možda ćemo morati da overimo krevet“, prošaputao mi je uz usta.

O, na moru!

„Ali ne odmah. Dođi, Mak će da se otisne.“ Nisam se obazirala na žaoku razočaranja kad me je uhvatio za ruku i poveo natrag kroz salon. Pokazao je na još jedna vrata.

„Ovde je radna soba, a napred su još dve kabine.“

„Koliko ljudi može da spava na brodu?“

„Ovo je katamaran sa šest ležajeva. Mada mi je samo porodica dolazila na brod. Volim da plovim sam. Ali ne kad si ti ovde. Moram da te držim na oku.“

Izvukao je jarkocrveni prsluk za spasavanje iz ormara.

„Evo.“ Navukao mi ga je preko glave i pričvrstio sve remene dok mu je blag osmejак poigravao na usnama.

„Voliš da me vezuješ, zar ne?“

„U svakom obliku“, odgovorio je sa žudnim osmehom.

„Ti si perverzniјak.“

„Znam.“ Podigao je obrve i osmeh mu je postao širi.

„Moj perverzniјak“, prošaputala sam.

„Da, tvoj.“

Kad me je vezao, uhvatio me je za strane prsluka i poljubio. „Uvek“, produhtao je i pustio me pre nego što sam stigla da odgovorim.

Uvek! Jebote.

„Dođi.“ Uhvatio me je za ruku i izveo napolje, uz stepenice i na gornju palubu s malom kabinom u kojoj su veliko kormilo i uzdignuto sedište. Mak je na pramcu i radi nešto s užadima.

„Jesi li ovde naučio sve one trikove s konopcima?“, pitala sam nedužno.

„Vrzni čvor mi je dobro došao“, rekao je gledajući me s odobravanjem. „Gospođice Stil, zvučiš radoznalo. Volim kad si radoznala. Biću više nego srećan da ti pokažem šta mogu s konopcem.“ Podrugnuo mi se, a ja sam mu ravnodušno uzvratila pogled kao da me je uzruјao. Snuždio se.

„Šalim se.“ Široko sam se osmehnula.

Usne mu se iskriviše i on zaškilji. „Možda ću kasnije morati da se postaram za tebe, ali trenutno moram da upravljам brodom.“ Seo je za komandnu tablu, pritisnuo dugme i motori zaurlaše.

Mak je dotrčao bokom broda, osmehnuo mi se i skočio na donju palubu pa počeo da odvezuje jedno uže. Možda i on zna neke trikove s konopcima. Ta misao mi je nezvana došla u glavu i pocrvenela sam.

Moja podsvest me ošinu pogledom. U sebi sam slegnula ramenima i pogledala Kristijana - krivim Pedeset. Podigao je slušalicu i radiom pozvao obalsku stražu, a Mak je doviknuo da smo spremni.

Ponovo me je omamila Kristijanova stručnost. Postoji li išta što ovaj čovek ne ume? A onda sam se setila njegovog gorljivog pokušaja da isecka i proprži papriku kod mene u petak. Osmehnula sam se pri toj pomisli.

Kristijan je polako izveo *Grejs* s njenog mesta na molu i usmerio je prema ulazu u marinu. Na molu se okupila grupica da posmatra kako odlazimo. Deca su mahala i odmahнула sam im.

Kristijan je pogledao preko ramena pa me povukao između svojih nogu i pokazao razne broјčаниke i uređaje u kokpitu. „Uhvati kormilo“, naložio je, zapovednički kao i uvek, ali poslušala sam.

„Razumem, kapetane!“ Zakikotala sam se.

Zaštitnički je položio šaku preko moje i nastavio da izlazi iz marine. Nekoliko minuta kasnije našli smo se na otvorenom moru, u hladnoj plavoj vodi zaliva. Izvan zaklona marine, vetar je jači a more se podiže i spušta pod nama.

Nehotice sam se osmehnula, osetivši Kristijanovo uzbuđenje - ovo je veoma zabavno. Skrenuli smo u širokom luku na zapad prema poluostrvu Olimpik dok nam je vetar duvao u leđa.

„Vreme je za jedrenje“, reče Kristijan uzbuđeno. „Evo, preuzmi je. Drži je na ovom kursu.“

Molim? Osmehnuo se mom užasnutom izrazu.

„Malena, stvarno je lako. Drži kormilo i posmatraj horizont iznad pramca. Bićeš sjajna kao uvek. Osetićeš vuču kad se podignu jedra. Samo je drži pravo. Daću ti ovaj znak“, napravio je pokret ispred vrata kao da ga seče, „i onda isključi motore. Na ovo dugme.“ Pokazao je veliko crno dugme. „Jesi li razumela?“

„Da.“ Mahnito sam zaklimala glavom, sva uspaničena. *Sranje, nisam očekivala da ću išta raditi!*

Brzo me je poljubio pa sišao s kapetanskog mesta i otrčao do prednjeg dela da se pridruži Maku. Počeo je da razvija jedra, odvezuje užad i radi s vitlima i koturačama. Zajedno su radili, dovikujući jedan drugom razne nautičke izraze. Lepo je videti kako se Pedeset ponaša bezbrižno s još nekim.

Možda mu je Mak prijatelj. Koliko mi se čini, nema mnogo prijatelja, ali nemam ni ja. Pa, ne u Sijetlu. Jedina prijateljica mi je na odmoru i sunča se u Sent Džejmsu na zapadnoj obali Barbadosa.

Odjednom sam osetila žaoku zbog Kejt. Cimerka mi nedostaje više nego što sam mislila kad je otišla. Nadam se da će se predomisлити i vratiti se kući s Itanom umesto da produži odmor s Eliotom.

Kristijan i Mak su podigli glavno jedro. Napelo se kad ga je vetar gladno zgrabio i brod se odjednom trgao napred. Osetila sam vuču preko kormila. *Opa!*

Nastavili su da rade na glavnom jedru, i opčinjeno sam gledala kako leti uz jarbol. Vetar ga je uhvatio i zategao.

„Drži je ravno, malena, i isključi motore!“, doviknu mi Kristijan, nadjačavši vetar i pokazavši mi da isključim motore. Jedva mu čujem glas, ali oduševljeno sam klimnula glavom, gledajući čoveka koga volim šibanog vetrom i ushićenog dok se odupire ljuljanju broda.

Pritisla sam dugme; urlanje motora je utihnulo i *Grejs* je zajedrila prema poluostrvu Olimpik, jureći preko vode kao da leti. Došlo mi je vrištim, urlam i kličem - ovo mora da je najuzbudljiviji događaj u mom životu - osim možda jedrenja, a možda i Crvene sobe bola.

Au. Ne da se ovaj brod kreće! Čvrsto stojim i držim kormilo, borim se s njim. Kristijan se ponovo stvorio iza mene i spustio šake na moje.

„Kako ti se čini?“, povikao je da nadjača hućanje vetra i mora.

„Kristijane! Ovo je fantastično.“

Osmehuje se od uva do uva. „Čekaj dok se špin podigne.“ Bradom je pokazao na Maka, koji je razvijao špinaker - jedro raskošno tamnocrveno. Podsetilo me je na zidove njegovog igraonice.

„Zanimljiva boja“, povikala sam.

Lakomo mi se nasmešio i namignuo. O, to je namerno.

Špinaker se naduvao - veliki, čudni, eliptični oblik - i *Grejs* je još više ubrzala. Pronašavši gornji rogalj, pojurila je Zalivom.

„Asimetrično jedro. Zbog brzine“, odgovori Kristijan na moje neizgovoreno pitanje.

„Neverovatno.“ Ne pada mi na um ništa pametnije što bih mogla reći. Na licu mi je najbudalastiji mogući kez dok hitamo preko vode prema veličanstvenim planinama Olimpik i ostrvu Bejnbridž. Osvrnula sam se i videla kako se Sijetl smanjuje iza nas i planinu Renir u daljini.

Nisam shvatala koliko je okolina Sijetla lepa i nazubljena - zelena, bujna i blaga, s visokim zimzelenim drvećem i povremenim liticama. Ovog divnog sunčanog popodneva ima divlju ali spokojnu lepotu koja mi oduzima dah. Mir je zapanjujući u odnosu na brzinu kojom jurimo kroz vodu.

„Koliko brzo idemo?“

„Petnaest čvorova.“

„Nemam pojma šta to znači.“

„Oko dvadeset sedam kilometara na sat.“

„Samo toliko? Deluje mnogo brže.“

Osmehnuo se i stisnuo mi ruku. „Prelepo izgledaš, Anastazija. Lepo je videti da si dobila malo boje u licu... a da nije od crvenjenja. Izgledaš kao na Hoseovim fotografijama.“

Okrenula sam se i poljubila ga.

„Umeš da devojci prirediš lepe trenutke, gospodine Greje.“

„Cilj nam je da zadovoljimo, gospođice Stil.“ Sklonio mi je kosu i poljubio me u potiljak, što mi je poslalo slasne trnce niz kičmu.

„Volim da vidim kad si srećna“, promrmrljao je i čvršće me zagrlio.

Zagledala sam se preko širokog vodenog prostranstva i zapitala šta li sam uradila u prošlosti da mi se sreća osmehne i daruje mi

ovog čoveka.

Da, baš si srećna kučka, brecnu se moja podsvest. Ali očekuje te težak zadatak. Neće zauvek želeći ta vanila sranja... moraćeš da praviš ustupke. U sebi sam prostrelila pogledom njeno podrugljivo, drsko lice i naslonila glavu Kristijanu na rame. Duboko u sebi znam da je moja podsvest u pravu, ali potisnula sam te misli. Ne želim da kvarim ovaj dan.

SAT KASNIJE usidrili smo se u maloj, zaklonjenoj uvali ostrva Bejnbridž. Mak je otišao na obalu u gumenom čamcu - ne znam zašto - mada imam neke pretpostavke jer me je Kristijan, čim je Mak upalio motor, uhvatio za ruku i gotovo odvuкао u svoju kabinu - oličenje čoveka sa zadatkom.

Sad stoji preda mnom i luči opojnu senzualnost dok mi većtim prstima brzo dreši remene na pojasu. Bacio ga je u stranu i napregnuto me pogledao, potamnelih očiju i raširenih zenica.

Potpuno sam izgubljena iako me još nije dotakao. Podigao je ruku do mog lica i spustio mi prste niz bradu i vrat, prljeći me dodirom, do prvog dugmeta plave bluze.

„Želim da te vidim“, prodahtao je i spretno otkopčao dugme. Nagnuo se i spustio nežan poljubac na moje rastvorene usne. Dahćem i nestrpljiva sam, uzbuđena moćnom mešavinom njegove lepote što pleni, sirove seksualnosti u zatvorenoj kabini i nežnim njihanjem broda. Odmakao se.

„Skini se za mene“, prošaputao je usplamtelih očiju.

Au. Više sam nego spremna da poslušam. Ne skrećući pogled s njegovog, polako sam otkopčala dugmiće, uživajući u njegovom žežućem pogledu. O, ovo je opojno. Vidim njegovu želju - jasna mu je na licu... i na drugim mestima.

Pustila sam da mi bluza padne na pod i posegnula za dugmetom na farmerkama.

„Stani“, naredio je. „Sedi.“

Sela sam na ivicu kreveta. Jednim brzim pokretom našao se na kolenima ispred mene. Odvezao mi je pertle na jednoj pa na drugoj patici, pa ih izuo zajedno s čarapama. Podigao mi je levo stopalo i spustio nežan poljubac na jastuće palca pa prešao zubima preko njega.

„Ah!“ zaječala sam kad mi je taj osećaj odjeknuo u međunožju. Gipko je ustao, pružio ruke prema mojima i povukao me s kreveta.

„Nastavi, rekao je i odmakao se da me gleda.

Otkopčala sam rajsferšlus i gurnula palčeve u pojas dok sam spuštala teksas niz noge. Blag osmejак mu poigrava na usnama, ali oči su mu i dalje tamne.

Ne znam je li to zato što je jutros vodio ljubav sa mnom - i to stvarno vodio ljubav, nežno, slatko - ili je to zbog njegove strastvene izjave - *da... volim* - tek nimalo se ne stidim. Želim da budem seksi za ovog čoveka. On zasluđuje da budem seksi zbog njega se osećam seksi. Dobro, to je novo za mene, ali učim pod njegovim stručnim vođstvom. S druge strane, toliko toga je novo i za njega. Mislim da sam malo uravnotežila klackalicu između nas.

Nosim novo donje rublje - belu čipkastu tangu s odgovarajućim brusom - firmirano rublje s prikladnom cenom na etiketi. Iskoračila sam iz farmerki i stala ispred njega u rublju koje je platio, ali više se ne osećam jeftino. Osećam se njegovo.

Posegnula sam iza leđa da otkopčam brus, pustila da mi bretele skliznu niz ruke i bacila ga preko bluze. Polako sam spustila gaćice, pustila da mi padnu do članaka i istupila iz njih, iznenađena svojom gracioznošću.

Stojim ispred njega naga i nepostidena. Znam da je to zato što me voli. Više ne moram da krijem. On ne govori ništa, samo me gleda. Vidim samo njegovu želju, čak obožavanje, kao i još nešto u silini njegove potrebe - silinu njegove ljubavi prema meni.

Spustio je ruke, podigao rub svetlosmeđeg džempera i svukao ga preko glave. Sledila je majica i ostao je nagih grudi, ne skidajući smeile sive oči s mene. Zatim je izuo cipele i čarape pre nego što se uhvatio za dugme na farmerkama.

Ispružila sam ruku i prošaputala: „Pusti mene.“

Načas su mu usne obrazovale iznenađeni oblik slova O pa se osmehnulo. „Samo izvoli.“

Zakoračila sam prema njemu, gurnula neustrašive prste u pojas farmerki i povukla tako da je morao da mi se približi. Nehotice je uzviknuo zbog moje neočekivane drskosti pa se nasmešio. Otkopčala sam dugme, ali pre nego što sam povukla šlic, pustila sam da mi prsti lutaju duž njegovog nabreklog uda kroz mekani teksas. Isturio je kukove prema mom dlanu i načas zažmurio, uživajući u mom dodiru.

„Postaješ veoma smela, Ana, veoma hrabra“, prošaputao je i obujmio mi lice šakama pa se nagnuo i vatreno me poljubio.

Stavila sam mu šake na kukove - delom na hladnu kožu a delom na niski pojas farmerki. „Kao i ti“, promrmljala sam mu uz usne dok sam mu palčevima polako opisivala krugove po koži. Osmehnulo se.

„Napredujem.“

Pomerila sam šake do prednjeg dela njegovih farmerki i povukla šlic. Prošla sam neustrašivim prstima kroz njegove stidne dlačice do uda i čvrsto ga uhvatila.

Ispustio je tih zvuk iz grla, zapahnuo me slatkim dahom i ponovo me poljubio s ljubavlju. Pomeram ruku preko njega, oko njega, ljubujem, čvrsto stežem. Zagrlio me je i položio desnu šaku na sredinu mojih leđa pa raširio prste. Leva ruka mu je u mojoj kosi kako

bi me držao blizu svojih usana.

„O, toliko te želim, malena“, prodahtao je. Iznenada se odmakao i jednim brzim, spretnim pokretom svukao farmerke i bokserice.

On je divan prizor i odeven i nag, svaki milimetar njega.

Savršen je. *Lepota mu je naružena samo ožiljcima*, pomislila sam tužno. A oni su mnogo dublji od traga na koži.

„Šta je bilo, Ana?“, promrmljao je i zglobovima prstiju mi nežno pomilovao obraz.

„Ništa. Voli me, odmah.“

Privukao me je u naručje. Ljubi me, upliće ruke u moju kosu. Jezici su nam isprepleteni. Pogurao me je unazad prema krevetu i nežno me spustio na njega pa legao pored mene.

Prešao mi je nosom duž linije brade kad sam mu zavukla prste u kosu.

„Imaš li ikakvu predstavu koliko ti je miris izuzetan, Ana? Neodoljiv je.“

Njegove reči rade isto što i uvek - žare mi krv, ubrzavaju mi puls. Prešao mi je nosom niz vrat, preko grudi, ostavljajući trag poljubaca.

„Tako si lepa“, promrmljao je, obuhvatio mi bradavicu usnama i nežno zasisao.

Zaječala sam kad mi se telo izvilo na krevetu.

„Daj da te čujem, malena.“

Ruka mu se spustila do mog pojasa. Uživam u njegovom dodiru, koži uz kožu, njegovim gladnim usnama na mojim grudima i dugim veštim prstima koji me glade, miluju, paze. Prelaze mi preko kukova, preko guze i niz nogu do kolena dok mi ljubi i sisa grudi.

Uhvatio me je za koleno i iznenada mi podigao nogu, prebacivši je sebi oko kukova. Ciknula sam i više osetila nego videla kako se osmehnuo uz moju kožu. Prevrnuo se tako da sam se našla na njemu i pružio mi paketić.

Pomerila sam se unazad, uhvatila ga šakama i nisam mogla da odolim njegovoj lepoti. Nagla sam se i poljubila ga, uzela ga u usta, zapalacala jezikom oko njega pa snažno zasisala. Zaječao je i isturio kukove kako bi mi zašao dublje u usta.

Mmm... tako je ukusan. Želim ga u sebi. Sela sam i pogledala ga. Napregnuto me posmatra, bez daha, otvorenih usta.

Užurbano sam iscepala paketić i navukla mu kondom. Pružio je ruke prema meni. Jednu sam prihvatila a drugom sam se namestila iznad njega i polako ga zaposela.

Tiho je zastenjao i zažmurio.

Taj osećaj kad je u meni... rasteže me... ispunjava me - tiho sam zaječala - *božanstven je*. Stavio mi je ruke na kukove i pomerio me gore, dole, prodro dublje. *O... tako je dobro.*

„O, malena“, prošaputao je. Naglo je seo tako da se maltene dodirujemo nosevima. Osećaj je neverovatan - tako sam ispunjena. Oštro sam udahnula i uhvatila ga za nadlaktice kad mi je obujmio glavu šakama i zagledao mi se u oči - njegove su žestoke i sive, uzavrele od želje.

„O, Ana, kako se osećam zbog tebe“, promrmljao je i strastveno me poljubio s grozničavim žarom. Odgovorila sam na poljubac, vrtoglava od izuzetnog osećaja što je zakopan duboko u meni.

„Volim te“, prošaputala sam. Zaječao je kao da mu moje reči nanose bol i prevrnuo se. Našla sam se ispod njega, ali nismo prekinuli dragoceni dodir. Obavila sam mu noge oko pasa.

Zuri u mene s obožavanjem i divljenjem, a sigurna sam da imam isti izraz dok mu milujem prelepo lice. Veoma polako, počeo je da se pomera, zažmurio i tiho zastenjao.

Blago njihanje broda i mir i tišinu kabine narušava samo naše izmešano disanje dok polako ulazi u mene, i izlazi, tako odmereno i dobro - božanstveno. Stavio mi je ruku preko glave, zavukao šaku u kosu a drugom mi pomilovao lice pa se nagnuo da me poljubi.

Skroz sam obavijena njime dok me voli, polako ulazi i izlazi, uživajući u meni. Dodirujem ga - poštujući granice - njegove ruke, kosu, krsta, lepu zadnjicu - a disanje mi postaje sve brže dok me njegov ujednačeni tempo penje sve više i više. Ljubi mi usta, bradu, pa mi gricka uvo. Čujem njegove nagle udahe kad god nežno isturi telo.

Telo počinje da mi podrhtava. *O... taj osećaj koji sad. tako dobro znam... blizu sam... oh..*

„Tako je, malena... daj mi... molim te... Ana“, prošaputao je i njegove reči me gurnuše s ivice.

„Kristijane“, kriknula sam, a on je zaječao kad smo zajedno dostigli vrhunac.

10. poglavlje

„Mak će se uskoro vratiti“, promrmljao je.

„Hmm.“ Otvorila sam oči i srela se s njegovim blagim sivim pogledom. Gospode, oči su mu zapanjujuće boje - pogotovo ovde, na moru - zahvaljujući svetlosti što se odbija s površine vode i odsjaju koji prodire kroz prozorčice u kabini.

„Koliko god želeo da ležim ovde s tobom celo popodne, trebaće mu pomoć s brodom.“ Nagnuo se i nežno me poljubio. „Ana, tako si lepa sad, tako raščupana i seksi. Zbog toga te još više želim.“ Osmehnuo se i ustao s kreveta. Ležim na stomaku i divim se pogledu.

„Ni ti nisi tako loš, kapetane.“ Cmoknula sam usnama s divljenjem i široko se osmehnuo.

Gledam kako se kreće po kabini dok se oblači. Ovaj čovek je ponovo tako slatko vodio ljubav sa mnom. Jedva mogu da poverujem u svoju sreću. Jedva mogu da poverujem da je on moj. Seo je pored mene da obuče cipele.

„Kapetan, a?“, upita zajedljivo. „Pa, ja sam gospodar ovog plovila.“

Nakrivila sam glavu. „Ti si gospodar mog srca, gospodine Greje.“ *I mog tela... i moje duše.*

Odmahnuo je glavom s nevericom i nagnuo se da me poljubi. „Biću na palubi. Imaš tuš u kupatilu. Je l' ti treba nešto? Hoćeš li piće?“, pitao je brižno i mogla sam samo da mu se osmehnem. Je li ovo isti čovek? Je li ovo isti Pedeset?

„Šta?“, upita zbog mog budalastog keza.

„Ti.“

„Šta u vezi sa mnom?“

„Ko si ti i šta si uradio s Kristijanom?“

Usne mu se izviše u tužan osmejak.

„Nije daleko, malena“, odgovorio je tiho. U glasu mu se oseća prizvuk sete, zbog čega sam odmah zažalila što sam ga to pitala. Ali otesao je se. „Videćeš ga uskoro“, podrugnuo se, „pogotovo ako ne ustaneš.“ Jako me je pljesnuo po zadnjici, nateravši me da ciknem i nasmejem se istovremeno.

„Zabrinuo si me.“

„Jesam li?“ Nabrao je čelo. „Daješ mi pomešane znake, Anastazija. Nije lako pratiti te.“ Nagnuo se i ponovo me poljubio. „Ćaos, draga“, dodao je i s omamljujućim osmehom ustao i ostavio me s mojim raštrkanim mislima.

KAD SAM SE popela na palubu, Mak se vratio, ali popeo se na gornju palubu kad sam otvorila klizna vrata. Kristijan telefonira. *S kim li priča?*, zapitala sam se. Prišao mi je, zagrlio me i poljubio u kosu.

„Sjajne vesti... dobro. Da... Stvarno? Požarne stepenice...? Shvatam... Da, večeras.“

Prekinuo je vezu. Zvuk paljenja motora me je trgao. Mak mora da je u kabini gore.

„Vreme je da se vratimo“, rekao je Kristijan i ponovo me poljubio pre nego što mi je vezao pojas za spasavanje.

SUNCE JE NISKO na nebu dok se vraćamo u marinu. Razmišljam o ovom čudesnom popodnevju. Pod Kristijanovim pažljivim, strpljivim vođstvom, složila sam glavno jedro, prednje jedro i špinaker. A naučila sam da vežem muški čvor, vrzni čvor i trubni čvor. Usne su mu se grčile dok sam savladavala lekciju.

„Možda ću te vezati jednog dana“, promrmljala sam ozlovoljeno.

Usne mu se izviše od smeha. „Moraćeš prvo da me uhvatiš, gospođice Stil.“

Njegove reči podsetile su me na to kako me je jurio po stanu, na uzbuđenje i na užasni ishod. Namrštila sam se i stresla. Posle toga

sam ga ostavila.

Da li bih ga ostavila sad pošto mi je priznao da me voli? Zagledala sam se u njegove bistre sive oči. Mogu li ikad da ga ostavim - bez obzira na to šta mi uradi? Mogu li tako da ga izneverim? Ne. Ne verujem da mogu.

Odveo me je u temeljniji obilazak svog divnog broda i objasnio mi inovativni dizajn i tehnologiju kao i visokokvalitetne materijale korišćene za izgradnju. Setila sam se kako sam ga intervjuisala kad sam ga upoznala; tad sam saznala da ima strast prema brodovima. Ali mislila sam da je ona usmerena samo na prekookeanske tegljače koje njegova kompanija pravi, a ne i na veoma privlačne, sjajne katamarane.

I, naravno, slatko i neužurbano je vodio ljubav sa mnom. Odmahnula sam glavom, setivši se svog tela, izvijenog i željnog pod njegovim vešt看 rukama. On je izuzetan ljubavnik, u to sam uverena - mada nemam s kim da ga uporedim. Ali Kejt bi se više oduševljala seksom da je uvek takav; ne liči na nju da krije pojedinosti.

Ali koliko dugo će mu ovo biti dovoljno? Prosto ne znam i to me uznemirava.

On sedi, a ja stojim u bezbednom krugu njegovih ruku satima, kako mi se čini, u prijatnoj tišini dok *Grejs* jedri sve bliže Sijetlu. Ja držim kormilo, a Kristijan mi povremeno daje uputstva.

„Poezija jedrenja stara je koliko i svet“, promrmljao mi je na uvo.

„To zvuči kao citat.“

Osećam da se osmehuje. „I jeste. Antoan de Sent-Egziperi.“

„O... Obožavam *Malog princa*.“

„I ja.“

PREDVEČE NAS JE Kristijan, i dalje držeći šake na mojima, uveo u marinu. Svetla trepere s brodova, odbijaju se od mračne vode, ali i dalje ima svetlosti - prijatno, vedro veče, uvod za zalazak sunca koji će svakako biti izvanredan.

Dok je Kristijan polako okretao brod na relativno malom prostoru, na doku se napravila gužva. Uradio je to s lakoćom i unazad ušao na isto mesto odakle smo ranije izašli. Mak je iskočio na dok i vezao *Grejs* za stubić.

„Vratili smo se“, promrmljao je Kristijan.

„Hvala“, rekla sam stidljivo. „Ovo je bilo savršeno popodne.“

Široko se osmehnuo. „I ja to mislim. Možda možemo da te upišemo u jedriličarsku školu pa da nekoliko dana jedrimo sami.“

„Volela bih to. Mogli bismo iznova i iznova da overavamo spavaću sobu.“

Nagnuo se i poljubio me ispod oka. „Hmm... radujem se tome, Anastazija“, prošaputao je i sve dlačice na telu su mi se nakostrešile.

Kako to uspeva?

„Hajdemo, stan je čist. Možemo da se vratimo.“

„Šta je s našim stvarima u hotelu?“

„Tejlor ih je već uzeo.“

O! Kad?

„U toku dana, pošto je sa svojim timom pregledao *Grejs*“, odgovorio je na moje neizgovoreno pitanje.

„Spava li ikad taj siroti čovek?“

„Spava.“ Kristijan zbunjeno podiže obrvu. „On samo radi svoj posao, Anastazija, i veoma dobro ga obavlja. Džejson je zaista pouzdan.“

„Džejson?“

„Džejson Tejlor.“

Mislila sam da mu je Tejlor ime. Džejson. Odgovara mu stameno, pouzdano. Osmehnula sam se iz nekog razloga.

„Tejlor ti je drag“, rekao je Kristijan, zamišljeno me posmatrajući.

„Mislim da jeste.“ Njegovo pitanje me je izbacilo iz koloseka. Namrštio se. „Ne privlači me ako se zato mrštiš. Prestani.“

Kristijan samo što se ne napući koliko se duri.

Pobogu, nekad je pravo dete. „Mislim da Tejlor dobro pazi na tebe. Zato mi se sviđa. Izgleda mi fino, pouzdano i odano. Drag mi je kao ujak.“

„Ujak?“

„Da.“

„Dobro, kao ujak.“ Kristijan ispituje reč i njeno značenje. Nasmejala sam se.

„O, Kristijane, molim te, odrasti.“

Zinuo je, iznenađen mojom izjavom, pa se namrštio kao da razmišlja o mojim rečima. „Trudim se“, odgovorio je konačno.

„Jesi naporan. Mnogo“, rekla sam nežno pa prevrnula očima.

„Kakve uspomene budiš kad prevrćeš očima, Anastazija!“ Široko se osmehnuo.

Podrugnula sam se: „Pa, ako se budeš lepo ponašao, možda možemo da oživimo neke tvoje uspomene.“

Usne mu se veselo iskriviše. „Da se lepo ponašam?“ Izvio je obrve. „Nego, gospođice Stil, zašto misliš da želim da ih oživim?“ „Verovatno zato što su ti oči zablistale kao svećice na jelci kad sam to rekla.“ „Već me predobro poznaješ“, primetio je ravnim glasom. „Volela bih da te bolje upoznam.“ Blago se osmehnuo. „I ja tebe, Anastazija.“

„HVALA, MAK“ - KRISTIJAN se rukovao s Makonelom i izašao na dok.

„Uvek mi je zadovoljstvo, gospodine Greje. Doviđenja, Ana, drago mi je što sam vas upoznao.“

Stidljivo sam se rukovala s njim. Mora da zna šta smo Kristijan i ja radili na brodu dok je bio na obali.

„Prijetan dan, Mak. Hvala.“

Osmehnuo mi se i namignuo, a ja sam pocrvenela. Kristijan me je uhvatio za ruku i pošli smo dokom do šetališta.

„Odakle je Mak?“, pitala sam, znatiželjna zbog njegovog naglaska.

„Iz Irske... Severne Irske“, ispravio se.

„Je l' ti on prijatelj?“

„Mak? On radi za mene. Pomogao je u izgradnji *Grejs*.“

„Imaš li mnogo prijatelja?“

Namrštio se. „Ne baš. S obzirom na ono što radim... ne negujem prijateljstva. Imam samo...“ Ućutao je i namrštio se još više.

Znam da je hteo da spomene gospođu Robinson.

„Gladna?“, pitao je, pokušavajući da promeni temu.

Klimnula sam glavom. U stvari, izglednala sam.

„Ješćemo tamo gde sam se parkirao. Dođi.“

PORED KAFEA u kome smo ručali nalazi se mali italijanski bistro koji se zove *Bi*. Podseća me na jedno mesto u Portlandu nekoliko stolova i separea, veoma živahno i moderno namešten s velikom crno-belom fotografijom fiješte s početka XX veka umesto murala.

Kristijan i ja sedimo u separeu i gledamo jelovnik dok pijuckamo izvrsni laki fraskati. Kad sam podigla pogled s jelovnika pošto sam izabrala, videh da me Kristijan zamišljeno posmatra. „Šta je?“, upitah.

„Divno izgledaš, Anastazija. Prija ti da budeš napolju.“ Pocrvenela sam. „Iskreno govoreći, osećam se pomalo prođuvano. Ali odlično sam se provela. Savršeno popodne. Hvala.“ Osmehnuo se, toplih očiju. „Bilo mi je zadovoljstvo“, promrmeljao je.

„Mogu li da te pitam nešto?“ Odlučila sam da saznam još podataka.

„Možeš sve, Anastazija. Znaš to.“ Nakrivio je glavu. Sjažno izgleda.

„Nemaš mnogo prijatelja. Zbog čega?“

Slegnuo je ramenima i namrštio se. „Rekao sam ti, zaista nemam vremena. Imam poslovne saradnike, mada pretpostavljam da se to mnogo razlikuje od prijateljstva. Imam svoju porodicu i to je to. Osim Elene.“

Nisam se obazirala na pominjanje kučke. „Nemaš drugove svojih godina s kojima možeš da izađeš i daš sebi oduška?“

„Znaš kako volim da dajem sebi oduška, Anastazija.“ Usne mu se iskriviše. „I radio sam, razvijao posao.“ Izgleda zbunjeno. „To je sve što radim, osim što povremeno jedrim i letim.“

„Čak ni na fakultetu?“

„Ne baš.“

„Samo Elena?“

Klimnuo je glavom, obazrivog izraza.

„Mora da si bio usamljen.“

Usne mu se izviše u slabašni setni osmeh. „Šta ćeš da naručiš?“, promenio je temu.

„Rižoto.“

„Dobar izbor.“ Kristijan je pozvao konobara i stavio tačku na taj razgovor.

Pošto smo naručili, promeškolljila sam se s nelagodom i zagledala u isprepletane prste. Moram da iskoristim priliku ako je pričljiv.

Moram da razgovaram s njim o njegovim očekivanjima, o njegovim, ovaj... potrebama.

„Anastazija, šta je bilo? Kaži mi.“

Zagledala sam se u njegovo brižno lice.

„Kaži mi“, ponovio je odlučnije i briga mu se pretvorila u - šta? Strah? Ljutnju?

Duboko sam udahnula. „Samo brinem da ti ovo nije dovoljno. Znaš, da sebi daš oduška.“

Stegao je vilicu i pogled mu je postao grublji. „Jesam li ti ičim nagovestio da mi nije dovoljno?“

„Nisi.“

„Zašto onda misliš o tome?“

„Znam kakav si. Šta ti je... ovaj... potrebno“, promucala sam.

Zažmurio je i protrljao čelo dugim prstima.

„Šta treba da radim?“ Glas mu je zlokobno tih kao da je ljut i srce mi je potonulo.

„Ne, pogrešno si me razumeo - bio si neverovatan. Znam da je prošlo samo nekoliko dana, ali nadam se da te ne teram da budeš neko ko nisi.“

„I dalje sam isti, Anastazija, sa svih pedeset nijansi sjebanosti. Da, moram da se borim protiv nagona da kontrolišem... ali takva mi je priroda, tako sam se suočavao sa životom. Da, očekujem da se ponašaš na određeni način i istovremeno je izazovno i osvežavajuće kad to ne činiš. I dalje radimo ono što volim. Pustila si me da te istučem posle tvoje jučerašnje nečuvene licitacije.“ Osmehnuo se s naklonošću kad se toga setio. „Uživam u tome da te kažnjavam. Mislim da taj poriv nikad neće nestati... ali trudim se i nije onako teško kao što sam mislio da će biti.“

Uzvrpoljila sam se i pocrvenela kad sam se setila našeg nedopuštenog sastanka u sobi njegovog detinjstva. „To mi nije smetalo“, prošaputala sam i stidljivo se osmehnula.

„Znam.“ Izvio je usne u kolebljiv osmejak. „Ni meni. Ali pusti me da ti kažem, Anastazija, da mi je sve ovo novo i da su mi poslednja dva dana bila najlepša u životu. Ne želim da menjam ništa.“

Oh!

„Bili su najbolji i u mom životu, bez izuzetka“, promrmrljala sam i osmeh mu se proširio. Moja unutrašnja boginja mahnilo je zaklimala glavom i snažno me munula. *Dobro, dobro.* „Dakle, ne želiš da me odvedeš u svoju igraonicu?“ Progutao je knedlu i prebledelo, svi tragovi veselosti su iščileli. „Ne želim.“

„Zašto?“, prošaputala sam. Nisam očekivala takav odgovor. Da, tu je - mala žaoka razočaranja. Moja unutrašnja boginja napućila se i odmarširala, prekrstivši ruke kao ljuto dete.

„Ostavila si me kad smo poslednji put bili tamo“, rekao je tiho. „Povlačim se od svega što bi moglo da te navede da me ponovo ostaviš. Bio sam razoren kad si otišla. Objasnio sam ti to. Ne želim nikad više da se tako osećam. Rekao sam ti šta osećam prema tebi.“ Sive oči su mu razrogačene i napregnute usled iskrenosti.

„Ali to mi se ne čini poštenim. Ne možeš da budeš opušten ako se stalno brineš kako se osećam. Pretrpeo si toliko promena zbog mene, a ja... ja mislim da bi trebalo da uzvratim na neki način. Ne znam kako - možda... da pokušam da... igram neke uloge“, promucala sam, lica crvenog poput zidova igraonice.

Zašto li je tako teško pričati o tome? Učestvovala sam u mnogim nastranim jebadama s ovim čovekom, u radnjama za koje nisam ni čula do pre nekoliko nedelja, radnjama koje nisam smatrala mogućim, ali najteže od svega mi je da razgovaram s njim.

„Ana, uzvraćaš mi, više nego što možeš da zamisliš. Molim te, molim te, nemoj tako da se osećaš.“

Nestao je bezbrižni Kristijan. Oči su mu razrogačene od bojazni i utroba mi se stegla zbog toga. „Malena, prošao je samo jedan vikend“, nastavio je. „Daj nam malo vremena. Mnogo sam razmišljao o nama kad si otišla. Potrebno nam je vreme. Moraš da mi veruješ kao i ja tebi. Možda s vremenom možemo da popustimo, ali sviđa mi se kakva si sad. Volim kad te vidim ovako srećnu, opuštenu i bezbrižnu i da znam da ja imam veze s tim. Nikad nisam...“ Zastao je i prošao rukom kroz kosu. „Moramo da prohodamo pre nego što potrčimo.“ Odjednom se podsmehnuo.

„Šta je smešno?“

„Flin. On to stalno govori. Nikad nisam verovao da ću ga citirati.“

„Flinizam.“

Kristijan se nasmeja. „Upravo tako.“

Konobar nam je doneo predjelo i bruskete. Promenili smo temu pošto se Kristijan opustio.

Ali kad su se pred nama pojavili nerazumno veliki tanjiri, nehotice sam pomislila kakav je Kristijan bio danas - opušten, srećan i bezbrižan. Bar se sad ponovo smeje i ponovo je opušten.

U sebi sam odahnula kad je počeo da me ispituje o mestima koja sam posetila. To je kratko trajalo jer nikad nisam bila nigde izvan Amerike. S druge strane, Kristijan je proputovao svet. Upustili smo se u lakši, veseliji razgovor kad je počeo da priča o mestima gde je bio.

POSLE UKUSNE i obilne večere, uputili smo se prema Eskali dok je nežni, slatki glas Eve Kasidi dopirao kroz zvučnike. To mi je pružilo nekoliko mirnih trenutaka za razmišljanje. Imala sam raspamećujući dan: doktorka Grin, tuširanje, Kristijanovo priznanje, vođenje ljubavi u hotelu i na brodu, kupovina automobila. Čak je i Kristijan veoma drugačiji. Kao da se oslobađa nečega ili ponovo otkriva nešto - nisam sigurna šta.

Ko bi rekao da može da bude tako sladak? Je li on znao?

Kad sam ga pogledala, izgledao je izgubljen u mislima. Palo mi je na pamet da on nikad nije ni prošao kroz pubertet - bar ne normalan pubertet. Odmahnula sam glavom.

Mislila sam se vratila na bal, ples s doktorom Flinom i Kristijanov strah zbog onoga što mi je Flin rekao o njemu. Kristijan i dalje krije nešto od mene. Kako možemo da napredujemo ako se tako oseća?

On misli da bih mogla da ga ostavim ako saznam. Misli da bih mogla da ga ostavim ako je svoj. O, *ovaj muškarac je tako zamršen*.

Kako se bližimo kući, tako on sve više zrači napetošću dok nije postala maltene vidljiva. Prelazi pogledom po trotoarima i sporednim ulicama, oči mu igraju i znam da traži Lejlu. I ja počinjem da je tražim pogledom. Svaka mlada brineta je sumnjiva, ali nisam je spazila.

Kad se zaustavio u garaži, usne su mu bile skupljene u napetu, mrku crtu. Zapitala sam se zašto smo se vratili ovamo ako će da bude toliko obazriv i uznemiren. Sojer patrolira u garaži. Uništeni audi je nestao. Sojer je prišao da mi otvori vrata kad se Kristijan zaustavio pored džipa.

„Zdravo, Sojere“, promrmljala sam.

„Gospođice Stil.“ Klimnuo je glavom. „Gospodine Greje.“

„Nema traga?“, upita Kristijan.

„Ne, gospodine.“

Kristijan je klimnuo glavom, uhvatio me za ruku i pošao prema liftu. Znam da mu se misli roje - rasejan je. Kad smo ušli u lift, okrenuo se prema meni.

„Ne smeš sama da izlaziš odavde. Je li to jasno?“, odsekao je.

„U redu.“ *Zaboga, ne gubi glavu*. Ali osmehnula sam se zbog njegovog stava. Dođe mi da zagrlim samu sebe - ovog čoveka, zapovedničkog i otresitog prema meni. Čudim se što bi mi delovalo preteće da mi se tako obratio pre samo nedelju dana. Ali sad ga mnogo bolje razumem. On se tako suočava s nevoljama. Uzrujan je zbog Lejle, voli me i želi da me zaštiti.

„Šta je tako smešno?“, promrmljao je s nagoveštajem veselosti u izrazu.

„Ti.“

„Ja? Gospođice Stil? Zašto sam smešan?“ Napućio se.

Kristijanovo pućenje je... uzbudljivo.

„Nemoj da se pućiš.“

„Zašto?“ Ovo ga sve više zabavlja.

„Zato što to na mene utiče isto kao na tebe kad uradim ovo.“ Namerno sam se ujela za usnu.

Podigao je obrve, iznenađen i zadovoljan istovremeno. „Stvarno?“ Ponovo se napućio pa nagnuo da me brzo i smerno poljubi.

Podigla sam usne u susret njegovim. U nanosekundi kad su nam se usne spojile, promenila se priroda poljupca - divlja vatra pokuljala mi je venama od tog prisnog dodira i privukla me njemu.

Odjednom su mi se prsti upleli u njegovoj kosi kad me je zgrabio i gurnuo uza zid lifta. Rukama mi je obujmio lice i držao ga uz svoje dok su nam jezici palacali jedan oko drugog. Ne znam da li sve izgleda stvarnije zbog skučenosti lifta, ali osećam njegovu potrebu, zebnju i strast.

Jebote. Želim ga odmah i sad.

Čulo se zvonce kad se lift zaustavio. Vrata su se otvorila i Kristijan je sklonio lice od mog, kukovima me i dalje pribijajući uza zid dok je njegov kruti ud svrdlao uz mene.

„Au“, promrmljao je zadihano.

„Au“, oponašala sam ga, uvlačeći dobrodošli vazduh u pluća.

Gleda me usplamtelih očiju. „Šta mi radiš, Ana.“ Palcem mi je prešao po donjoj usni.

Krajičkom oka videla sam kako se Tejlor povukao tako da mi više nije u vidnom polju. Podigla sam se na prste i poljubila Kristijana u ugao divno izvajanih usana.

„Šta ti meni radiš, Kristijane.“

Odmakao se i uhvatio me za ruku. Oči su mu sad tamnije, kapci polusklopljeni. „Dođi“, naredio je.

Tejlor je i dalje u predvorju i neupadljivo nas čeka.

„Dobro veče, Tejlore“, pozdravio ga je Kristijan srdačno.

„Gospodine Greje, gospođice Stil.“

„Juče sam bila gospođa Tejlor.“ Osmehnula sam se Tejloru, koji je pocrveneo.

„To ima lep prizvuk, gospođice Stil“, odgovorio je trezvono.

„I ja tako mislim.“

Kristijan mi je čvršće uhvatio ruku i namrštio se. „Ako ste završili, voleo bih da čujem izveštaj.“ Pogledom je prostreluo Tejlora, koji je izgledao kao da mu je neprijatno. Zgrčila sam se u sebi. Prekoračila sam granicu.

„Izvini“, oblikovala sam reč usnama Tejloru, a on je slegnuo ramenima i ljubazno mi se osmehnuo pre nego što sam se okrenula i pošla za Kristijanom.

„Odmah ću se vratiti. Samo brzo da porazgovaram s gospođicom Stil“, reče Kristijan Tejloru. Znam da sam u nevolji.

Kristijan me je uveo u svoju spavaću sobu i zatvorio vrata.

„Nemoj očijukati s osobljem, Anastazija“, ukorio me je.

Otvorila sam usta da kažem nešto u svoju odbranu - pa ih zatvorila a onda ponovo otvorila. „Nisam očijukala. Bila sam druželjubiva, to je sasvim drugo.“

„Nemoj biti druželjubiva prema osoblju i nemoj da flertuješ s njima. Ne sviđa mi se to.“

Oh. Zbogom, bezbrižni Kristijane. „Žao mi je“, promrsila sam i zagledala se u prste. Celog dana me nije naterao da se osetim kao dete. Uhvatio mi je bradu i zabacio je kako bih ga pogledala u oči.

„Znaš koliko sam ljubomoran“, prošaputao je.

„Nemaš razloga za ljubomoru, Kristijane. Imaš moje telo i dušu.“

Zatreptao je kao da mu je teško da prihvati moje reči. Nagnuo se i brzo me poljubio, ali bez strasti koju smo maločas doživeli u liftu.

„Neću dugo ostati. Raskomoti se“, rekao je natmureno i izašao. Ostala sam ošamućena i zbunjena u njegovoj spavaćoj sobi.

Zašto bi, zaboga, bio ljubomoran na Tejlora? Odmahnula sam glavom s nevericom.

Pogledala sam budilnik i primetila da je tek prošlo osam. Odlučila sam da spremim šta ću sutra obući na posao. Pošla sam gore u svoju sobu i otvorila plakar. Prazan je. Sva odeća je nestala. *Jao, ne!* Kristijan me je držao za reč i rešio se odeće. *Sranje.*

Moja podsvest me prostrela pogledom. *Pa, za to je kriv tvoj dugački jezik.*

Zašto me je držao za reč? Majčin savet se vratio da me proganja: „*Muškarci su veoma doslovni, mila.*“ Napućila sam se dok sam zurila u prazan prostor. Bilo je tako divne odeće, kao što je srebrna haljina koju sam nosila na bal.

Razočarano sam tumarala po sobi. *Stani malo, šta se dešava?* Moj ajped je nestao. Gde mi je mek? *Jao, ne.* Prva pomisao, koja mi ne služi na čast, bila je da ih je Lejla ukrala.

Sjurila sam se dole i vratila u Kristijanovu spavaću sobu. Na noćnom stočiću su moj mek, ajped i ranac. Sve je tu.

Otvorila sam plakar. Moja odeća je tu - sva - zajedno s Kristijanovom. Kad li se to desilo? Zašto me nikad ne upozori pre nego što uradi tako nešto?

Okrenula sam se i videla ga na vratima.

„O, uspe! su da sve premeste“, promrmljao je rasejano.

„Šta je bilo?“, pitam ga. Izraz mu je smrknut.

„Tejlor misli da je Lejla ulazila kroz požarno stepenište. Mora da je imala ključ. Sad su sve brave zamenjene. Tejlorov tim je pregledao svaku prostoriju u stanu. Ona nije ovde.“ Ućutao je i prošao rukom kroz kosu. „Voleo bih da znam gde je. Izmiče svim našim pokušajima da je pronađemo kad joj je potrebna pomoć.“ Namrštio se i moje neraspoloženje je iščilelo. Zagrlila sam ga. Obujmio me je rukama i poljubio mi kosu.

„Šta ćeš da uradiš kad je nađeš?“

„Doktor Flin ima mesto za nju.“

„Šta je s njenim mužem?“

„On je oprao ruke od nje.“ Glasu mu je ogorčen. „A porodica joj je u Konektikatu. Mislim da je prepuštena sebi.“

„To je tužno.“

„Je li ti ne smeta da ti sve stvari budu ovde? Voleo bih da delimo moju sobu“, promrmljao je.

Au, brza promena smera.

„Ne smeta mi.“

„Želim da spavaš sa mnom. Nemam košmare kad si sa mnom.“

„Imaš košmare?“

„Da.“

Čvršće sam ga zagrlila. Još tereta. Srce mi se steglo zbog njega.

„Spremala sam šta ću sutra da obučem za posao“, promrmljala sam.

„Posao!“, viknu Kristijan kao da je reč o psovci. Pustio me je i prostrelio me pogledom.

„Da, posao“, odgovorila sam, zbunjena njegovom reakcijom.

Pilji u mene s potpunim nerazumevanjem. „Ali Lejla - ona je negde napolju“, zastao je. „Ne želim da ideš na posao.“

Molim? „To je besmisleno, Kristijane. Moram da idem na posao.“

„Ne moraš.“

„Imam novi posao u kome uživam. Naravno da moram da idem na posao.“ *Kako to misli?*

„Ne moraš“, ponovio je značajno.

„Misliš li da ću da ostanem ovde i vrtim palčeve dok si ti gospodar univerzuma?“

„Iskreno... da.“

O, Pedeset, Pedeset, Pedeset... daj mi snage.

„Kristijane, moram da idem na posao.“

„Ne, ne moraš.“

„Da. Moram“, rekla sam polako kao da govorim detetu.

Namrštio se. „Nije bezbedno.“

„Kristijane... moram da zarađujem za život i biću dobro.“

„Ne, ne moraš da zarađuješ za život. I otkud znaš da ćeš biti dobro?“ Gotovo više.

Kako to misli? Hoće li da me izdržava? O, ovo je gore od besmislenog. Koliko se uopšte poznajemo - pet nedelja?

Sad je ljut, oči su mu olujne i sevaju, ali baš me briga.

„Pobogu, Kristijane, Lejla je stajala na kraju tvog kreveta i nije me povredila. Da, moram da radim. Ne želim da zavisim od tebe.

Moram da otplatim studentski kredit.“

Skupio je usne u mrku crtu, a ja sam se podbočila. Neću da popustim. Šta on umišlja?

„Ne želim da ideš na posao.“

„Ne zavisi od tebe, Kristijane. Nije na tebi da odlučuješ o tome.“

Prošao je rukom kroz kosu dok je zurio u mene. Sekunde prolaze dok se streljamo pogledom.

„Sojer će ići s tobom.“

„Kristijane, to nije potrebno. Nerazuman si.“

„Nerazuman?“, zarežao je. „Ili će ići s tobom ili ću biti stvarno nerazuman i zadržati te ovde.“

Ne bi to uradio, zar ne? „Kako bi to izveo?“

„O, pronaći ću način, Anastazija. Ne iskušavaj me.“

„U redu!“, popustila sam i podigla obe ruke da ga umirim. *Jebote, Pedeset se osvetoljubivo vratilo.*

Stojimo i mrštimo se jedno drugom.

„Dobro, Sojer može da ide sa mnom ako ćeš se bolje osećati.“ Popustila sam i prevrnula očima. Kristijan je zaškiljio i preteći zakoračio prema meni. Odmah sam ustuknula. Zaustavio se i duboko udahnuo, zažmurio i prošao obema rukama kroz kosu. Jao, ne. Pedeset se vratio i stvarno je napet.

„Hoćeš li da te povedem u obilazak?“

Obilazak? Šališ se? „Važi“, promrmljala sam obazrivo. Još jedna promena smeru - gospodin nepostojani se vratio. Pružio mi je ruku i nežno mi stisnuo šaku kad sam je prihvatila.

„Nisam hteo da te uplašim.“

„Nisi. Samo sam se spremala da pobegnem“, doskočila sam.

„Da pobegneš?“ Razrogačio se.

„Šalim se!“ O, *pobogu.*

Izveo me je iz garderobe i trebao mi je trenutak da se smirim. Adrenalin mi još juri telom. Rasprave s Pedeset ne treba uzimati olako.

Poveo me je u obilazak stana da mi pokaže brojne sobe. Pored igraonice i tri prazne spavaće sobe na spratu, zaintrigiralo me je kad sam videla da Tejlor i gospođa Džouns imaju krilo za sebe - oboje imaju po kuhinju, prostrani dnevni boravak i spavaću sobu. Gospođa Džouns se još nije vratila iz posete sestrini u Portlandu.

U prizemlju mi je zapala za oko soba prekoputa njegove radne - prostorija za gledanje filmova s prevelikim plazma televizorom i raznim igračkim konzolama. Udobna je.

„Dakle, imaš iksboks?“, podsmehnula sam se.

„Da, ali loše igram. Eliot me stalno pobeđuje. Bilo je smešno kad si pomislila da mi je ova soba igraonica.“ Osmehnuo se, napad besa je zaboravljen. Hvala bogu da je povratio dobro raspoloženje.

„Drago mi je što sam ti zabavna, gospodine Greje“, odgovorila sam nadmeno.

„Jesi zabavna, gospođice Stil. Naravno, kad nisi loše volje.“

„Uglavnom sam loše volje kad si nerazuman.“

„Ja? Nerazuman?“

„Da, ti, gospodine Greje. Nerazuman bi moglo da ti bude srednje ime.“

„Nemam srednje ime.“

„Nerazuman onda deluje prikladno.“

„Mislim da to zavisi od toga kako ko gleda na to, gospođice Stil.“

„Zanima me stručno mišljenje doktora Flina.“

Kristijan se podsmehnuo.

„Mislila sam da ti je Treveljan srednje ime.“

„Ne, to je prezime. Treveljan-Grej.“

„Ali ne koristiš ga.“

„Predugačko je. Dođi“, naložio je. Pošla sam za njim iz sobe za gledanje televizije kroz veliku dnevnu pa glavnim predvorjem

pored ostave i zadivljujućeg vinskog podruma u Tejlorovu prostranu, dobro opremljenu radnu sobu. Tejlor je ustao kad smo ušli. Ima dovoljno prostora za konferencijski sto za kojim može da se smesti šestoro. Iznad jednog radnog stola je niz monitora. Nisam znala da u stanu postoje kamere za nadzor. Izgleda da nadziru terasu, stepenište, lift za posluđu i predvorje. „Ćao, Tejlоре. Samo pokazujem stan Anastaziji.“

Tejlor je klimnuo glavom, ali nije se osmehnuo. Zapitala sam se je li Kristijan i njega ukorio i zašto još uvek radi. Kad sam mu se osmehnula, učtivo mi je klimnuo glavom. Kristijan me je ponovo uhvatio za ruku i poveo u biblioteku.

„Naravno, već si bila ovde.“ Kristijan je otvorio vrata. Spazila sam zelenu čоju bilijarskog stola.

„Hoćemo li da igramo?“, pitala sam.

Kristijan se iznenađeno osmehnuo. „Važi. Jesi li igrala ranije?“

„Nekoliko puta“, slagala sam. Zaškiljio je i nakrivio glavu.

„Anastazija, očajan si lažov. Ili nikad nisi igrala ili...“

Liznula sam usne. „Plašiš se malo konkurencije?“

„Da se plašim majušne devojke poput tebe?“, podsmehnuo se dobrodušno.

„Opklada, gospodine Greje.“

„Veoma si samouverena, gospođice Stil?“ Podrugnuo se istovremeno razgaljeno i s nevericom. „U šta bi htela da se kladiš?“

„Ako pobedim, odvešćeš me u igraonicu.“

Zagledao se u mene kao da ne shvata u potpunosti šta sam rekla. „A ako ja pobedim?“, pitao je posle nekoliko zapanjenih trenutaka.

„Onda ti biraš.“

Usne su mu se grčile dok je razmišljao o odgovoru. „U redu, dogovorili smo se.“ Podsmehnuo se. „Hoćeš li da igramo bilijar, engleski snuker ili karambol?“

„Bilijar, molim te. Ne znam ostale.“

Kristijan je izvadio veliku kožnu futrolu iz jedne komode ispod polica za knjige. Unutra su kugle obmotane plišom. Brzo ih je postavio na čоju. Mislim da nikad nisam igrala bilijar na tako velikom stolu. Kristijan mi je pružio štap i kredu.

„Hoćeš li da otvoriš?“ Pravi se fin. Zapravo uživa jer misli da će pobediti.

„Hoću.“ Protrljala sam vrh štapa kredom pa oduvala višak praha - gledajući Kristijana kroz trepavice. Oči mu potamneše.

Namestila sam belu kuglu i brzim čistim udarcem takvom silinom pogodila srednju kuglu u trouglu da se jedna šarena zavrtela i uletela u gornju desnu rupu. Raštrkala sam ostale kugle.

„Moje su šarene“, rekla sam nedužno i čedno se osmehnula. Kristijanu se usne veselo iskriviše.

„Samo izvoli“, odgovorio je učtivo.

Brzo sam, jednu za drugom, ubacila još tri kugle. Plešem u sebi. Veoma sam zahvalna Hoseu što me je naučio da igram, i to dobro. Kristijan ravnodušno posmatra i ne odaje ništa, mada mi se čini da više nije toliko razgaljen. Za dlaku sam promašila zelenu šarenu kuglu.

„Znaš, Anastazija, mogao bih da stojim ovde ceo dan i gledam kako se naginješ i izvijaš nad tim stolom“, rekao je s odobravanjem.

Pocrvenela sam. Hvala bogu da sam u farmerkama. Podsmehnuo se. Pokušava da mi skrene pažnju s igre, đubre jedno. Svukao je džemper preko glave, prebacio ga preko naslona stolice i osmehnuo mi se dok je prilazio da izvede prvi udarac.

Nagnuo se nisko preko stola. Usta su mi se osušila. *O, vidim na šta misli.* Kristijan u uskim farmerkama i beloj majici dok se tako saginje... stvarno je uživanje gledati ga. Izgubila sam nit misli. Brzo je ubacio četiri pune kugle pa pogrešio kad mu je uletela i bela.

„Početnička greška, gospodine Greje“, zadirkujem ga.

Podrugnuo se. „Ah, gospođice Stil, ja sam samo šašavi smrtnik. Verujem da je red na tebe.“ Mahnuo je prema stolu.

„Ne pokušavaš valjda da izgubiš?“

„O, ne. Želim da pobedim zbog onoga što imam u vidu kao nagradu, Anastazija.“ Nehajno je slegnuo ramenima. „Ali ja uvek želim da pobedim.“

Zaškiljila sam. *Dobro, onda...* Tako mi je drago što na sebi imam plavu bluzu, koja ima lep dubok izrez. Obilazila sam oko stola i naginjala se nisko kad god mi se ukazala prilika - pružajući Kristijanu dobar pogled na moju zadnjicu i dekolte. Mogu da mu vratim milo za drago. Pogledala sam ga.

„Znam šta radiš“, prošaputao je potamnelih očiju.

Koketno sam nakrivila glavu i nežno počela da gladim štap, polako prelazeći rukom gore-dole. „Oh. Samo pokušavam da vidim odakle da izvedem sledeći udarac“, promrmljala sam rasejano.

Nagla sam se i udarila narandžastu šarenu u bolji položaj. Zatim sam stala tačno ispred njega i počistila skoro sve sa stola. Pripremila sam se za sledeći udarac, povivši se nad stolom. Čula sam kako je Kristijan oštro udahnuo i, naravno, promašila. *Sranje.*

Stao je ispred mene dok sam još bila nadvijena nad stolom i spustio mi ruku na zadnjicu. *Hmm...*

„Vrckaš li okolo da bi me mučila, gospođice Stil?“ Pljesnuo me je, snažno.

Ciknula sam. „Da“, promrmljala sam jer je to istina.

„Pazi šta želiš, malena.“

Trljala sam zadnjicu dok je odlazio s druge strane stola. Nagnuo se i udario. Pogodio je crvenu kuglu i ona je uletela u levu srednju rupu. Naciljao je žutu prema gornjoj desnoj rupi i promašio za dlaku. Osmehnula sam se.

„Crvena sobo, stižemo“ - mučim ga.

Samo je podigao obrve i pokazao mi da nastavim. Brzo sam ubacila zelenu šarenu i, nekim srećnim slučajem, uterala i poslednju narandžastu šarenu.

„Kaži koju ćeš rupu“, promrmljao je Kristijan. Kao da govori o nečemu drugom, nečemu mračnom i nevaljalom.

„Gornju levu.“ Naciljala sam crnu, pogodila je ali promašila rupu. Daleko je zaobišla. *Prokletstvo*.

Kristijan se zločesto osmehnuo kad se nagnuo nad stolom i brzo ubacio dve preostale pune kugle. Samo što ne zadahćem dok gledam njegovo vitko telo nadvijeno nad stolom. Ispravio se i protrljao štap kredom, žežući me pogledom.

„Ako pobedim...“

11. poglavlje

Kristijan je lako i gipko udario belu kuglu. Zakotrljala se preko stola, poljubila crnu i ova se mučno polako pokrenu, zaljulja se na ivici i konačno upade u gornju desnu rupu.

Prokletstvo.

Uspravio se i usne mu se izviše u porednički osmeh koji poručuje: „*Sad si moja, Stilova*. Spustio je štap i nehajno mi prišao, razbarušene kose, u farmerkama i belo majici. Ne izgleda kao generalni direktor, već kao loš momak iz ozloglašenog kraja grada. Jebote, tako je seksi.

„Nećeš da se duriš što si izgubila, zar ne?“ promrmljao je, jedva potiskujući kez.

„Zavisi od toga koliko ćeš me jako istući“, prošaputala sam, pridržavajući se štapom. Uzeo ga je i spustio pa mi zavukao prst u dekolte i povukao prema sebi.

„Pa, hajde da izbrojimo tvoje prekršaje, gospođice Stil.“ Počeo je da nabraja na dugim prstima. „Prvo, napravila si me ljubomornim s mojim osobljem. Drugo, svadala si se sa mnom zbog posla. I, treće, vrckaj tom slatkim guzom ispred mene poslednjih dvadeset minuta.“

Oči mu sijaju blagim sivilom od uzbuđenja. Nagnuo se i nosom očešao moj. „Hoću da ti skinem farmerke i ovu veoma lepu bluzu. Odmah.“ Spustio mi je poljubac lak poput pera na usne, nehajno otišao do vrata i zaključao ih.

Kad se vratio i pogledao me, oči su mu gorele. Stojim paralisana kao pravi zombi, srce mi mahnito lupa, krv pumpa, a ja ne mogu da pomerim nijedan mišić. Jedino što mi je u glavi jeste misao - *ovo je za njega* - koja se ponavlja kao mantra.

„Odeća, Anastazija. Čini mi se da je još imaš na sebi. Skini je - ili ću to uraditi umesto tebe.“

„Ti me skini.“ Konačno sam došla do glasa, mada je tih i gorljiv. Kristijan se osmehnuo.

„O, gospođice Stil. To je težak posao, ali mislim da mogu da prihvatim izazov.“

„Uglavnom prihvataš sve izazove, gospodine Greje.“ Podigla sam obrvu i on se podsmehnuo.

„Ah, gospođice Stil, na šta li samo misliš?“ Na putu do mene zaustavio se pored malog radnog stola ugrađenog u jednu policu za knjige. Nagnuo se i uzeo plastični lenjir dugačak trideset centimetara. Uhvatio je oba kraja i savio ga, ne skidajući pogled s mene.

Sranje - njegovo oružje po izboru. Usta su mi se osušila.

Odjednom sam vrela, uzrujana i vlažna svuda gde treba. Jedino Kristijan može da me uzbudi samo pogledom i savijanjem lenjira. Gurnuo ga je u zadnji džep farmerki i nastavio prema meni, očiju potamnelih i punih obećanja. Bez reči se spustio na kolena i počeo da mi odvezuje pertle, brzo i delotvorno, pa mi izuo starke i čarape. Naslonila sam se na bilijarski sto da ne padnem. Gledajući ga dok mi je odvezivao pertle, zadivila me je snaga mojih osećanja prema ovom čoveku. Volim ga.

Uhvatio me je za kukove, gurnuo prste u pojas mojih farmerki pa otkopčao dugme i rajsferšlus. Pogledao me je kroz dugačke trepavice i uputio mi najputeniji osmeh dok mi je polako svlačio farmerke. Iskoračila sam iz njih, srećna što nosim one lepe čipkaste bele gaćice. Uhvatio me je za zadnji deo nogu i prešao nosom do prevoja mojih butina. Samo što se nisam istopila.

„Želim da budem prilično grub s tobom, Ana. Moraćeš da mi kažeš da prestanem ako ti bude previše“, produktao je.

Au. Poljubio me je... tamo. Tiho sam zaječala.

„Lozinka?“ promrmljala sam.

„Ne, bez lozinki. Samo mi kaži da prestanem i prestaću. Jasno?“ Ponovo me je poljubio, zagnjurivši nos uz mene. *O, to je tako dobro.* Ustao je napregnutog pogleda. „Odgovori mi“, naložio je glasom mekim poput baršuna.

„Da, da, jasno mi je.“ Zbunjuje me njegova upornost.

„Celog dana mi daješ nagoveštaje i pomešane signale, Anastazija“, kazao je. „Rekla si da brineš kako sam izgubio veštinu. Nisam

siguran šta si time mislila niti koliko si bila ozbiljna, ali saznaćemo. Ne želim još da se vraćam u igraonicu, ali možemo da probamo ovo. Ako ti se ne sviđa, moraš mi obećati da ćeš mi reći.“ Goruća napregnutost rođena iz strepnje smenila je raniju drskost.

Au, molim te, nemoj strepeti, Kristijane. „Reći ću ti. Bez lozinki“, ponovila sam da ga umirim.

„Mi smo par koji se voli, Anastazija. Ne trebaju nam lozinke.“ Namrštio se. „Zar ne?“

„Pretpostavljam da ne“, promrmljala sam. *Otkud ja znam?* „Obećavam.“

Zagledao mi se u lice ne bi li našao neki znak da mi nedostaje hrabrost da potkrepim svoje reči. Nervozna sam ali i uzbuđena. Mnogo spremnije ovo radim jer znam da me on voli. Meni je to veoma jednostavno i trenutno ne želim previše da razmišljam o tome.

Licem mu se polako razlegao osmeh. Brzo mi je raskopčao bluzu veštim prstima, ali je nije skinuo. Nagnuo se i podigao štap.

Jebote, šta li će s tim? Tračak straha prostruja mnome.

„Dobro igraš, gospođice Stil. Moram priznati da sam se iznenadio. Zašto ne ubaciš crnu?“

Zaboravila sam na strah i napućila se, zapitavši se zašto li se, kog đavola, iznenadio - seksi, nadmeno đubre. Moja unutrašnja boginja se razgibava u pozadini, radi vežbe u parteru s ogromnim širokim osmehom na licu.

Postavila sam belu kuglu. Kristijan je obišao sto i stao tačno iza mene kad sam se nagla da izvedem udarac. Stavio mi je ruku na desnu butinu pa počeo da mi prelazi prstima po nozi, do zadnjice i natrag, nežno me milujući.

„Promašiću ako nastaviš s tim“, prošaputala sam i zažmurila dok sam uživala u njegovom dodiru.

„Baš me briga hoćeš li pogoditi ili promašiti, malena. Samo sam hteo da te vidim ovakvu, poluobučenu, ispruženu nad mojim bilijarskim stolom. Imaš li ikakvu predstavu koliko uzbuđljivo trenutno izgledaš?“

Pocrvenela sam, a moja unutrašnja boginja stavila je ružu između zuba i zaplesala tango. Duboko sam udahnula, pokušavajući da se ne obazirem na njega i izvedem udarac. Nemoguće je. On mi neprestano miluje zadnjicu.

„Gornja leva rupa“, promrmljala sam pa udarila belu kuglu. On me je jako udario po zadnjici.

Toliko je neočekivano da sam ciknula. Bela kugla je pogodila crnu, koja se odbila od martinele daleko od rupe. Kristijan mi ponovo pomilova guzu.

„O, čini mi se da moraš ponovo da pokušaš“, prošaputao je. „Trebalo bi da se usredsrediš, Anastazija.“

Dahćem sad, uzbuđena ovom igrom. Otišao je do kraja stola, ponovo postavio crnu kuglu pa zakotrljao belu natrag do mene. Izgleda tako čulno, tamnih očiju i pohotnog osmeha. Kako mogu da mu odolim? Namestila sam kuglu, spremna da ponovo izvedem udarac.

„Ne, ne“, prekorio me je. „Sačekaj.“ O, on prosto obožava da produžava agoniju. Vratio se i ponovo stao iza mene. Zažmurila sam kad mi je pomilovao levu butinu pa mi ponovo prešao na zadnjicu.

„Naciljaj“, prodahtao je.

Nehotice sam zaječala kako se želja uvijala u meni. I zaista, zaista sam se trudila da razmislim gde bi trebalo da pogodim crnu kuglu belom. Malo sam se pomerila udesno a on me je pratio u stopu. Ponovo sam se nagla nad stolom. Poslednjom trunkom unutrašnje snage - koja je znatno iščilela jer znam šta će se dogoditi kad pogodim belu kuglu - naciljala sam i ponovo je udarila. Kristijan me je ponovo jako odalamio.

Oh! Ponovo sam promašila. „O, ne!“, zakukala sam.

„Još jednom, malena. Ako i ovog puta promašiš, stvarno ćeš dobiti.“

Molim? Šta ću dobiti?

Još jednom je postavio crnu kuglu i mučno polako se vratio iza mene i opet počeo da mi miluje zadnjicu.

„Možeš ti to“, nagovara me.

O, *ne kad mi ovako odvrćaš pažnju.* Pogurala sam zadnjicu uz njegov dlan i blago me je pljesnuo.

„Nestrpljiva, gospođice Stil?“, promrmljao je.

Da, želim te.

„Pa, hajde da se rešimo ovoga.“ Nežno mi je povukao gaćice niz butine i skinuo ih. Ne vidim šta je uradio s njima, ali ostavio me je izloženu i spustio mi lagan poljubac na oba guza.

„Izvedi udarac, malena.“

Dođe mi da zacvilim, to se neće desiti. Znam da ću promašiti. Namestila sam belu kuglu, udarila je i usled nestrpljivosti potpuno promašila crnu. Čekam udarac, ali nema ga. Umesto toga se nagnuo nada mnom, pritisnuvši me o sto, uzeo mi štap iz ruke i zakotrljao ga prema martineli. Osećam ga, tvrdog, uz zadnjicu.

„Promašila si“, rekao mi je blago na uvo. Obraz mi je naslonjen na čoku. „Raširi dlanove na sto.“

Poslušala sam ga.

„Dobro. Sad ću te istući i možda nećeš promašiti drugi put.“ Pomerio se ulevo. Osećam mu ud na kuku.

Zaječala sam i srce mi je skočilo u grlo. Disanje mi se pretvorilo u kratko dahtanje. Vruće, teško uzbuđenje kola mi venama. Nežno mi je pomilovao zadnjicu i obavio mi drugu šaku oko potiljka, prstima mi uhvatio kosu i spustio mi lakat na leđa kako bi me prikovao. Potpuno sam bespomoćna.

„Raširi noge“, promrmljao je. Načas sam oklevala. A onda me je jako udario - lenjirom! Zvuk je jači od bola, iznenadio me je. Oštro sam udahnula i ponovo me je udario.

„Noge“, naložio je. Raširila sam noge, dahćući. Lenjir me je ponovo ošinuo. O - peče, ali pljesak o moju kožu zvuči gore od samog osećaja.

Zažmurila sam i prihvatila bol. Nije strašan. Kristijan otežano diše. Udario me je još jednom i još jednom. Zaječala sam. Ne znam koliko još udaraca mogu podneti - ali to što ga čujem, što znam koliko je uzbuđen hrani moju uzbuđenost i spremnost da nastavim. Prelazim na mračnu stranu, na mesto u glavi koje ne poznajem dobro ali sam ga jednom posetila u igraonici - s Talisom. Lenjir me ošinu još jednom i zaječah. I Kristijan zaječa u odgovor. Udario me je ponovo - i još jednom... i još jednom... jače ovog puta - i trгла sam se.

„Prestani.“ Ta reč mi je izašla iz usta pre nego što sam postala svesna da je izgovaram. Kristijan je odmah ispustio lenjir i pustio me.

„Dosta?“, prošaputao je.

„Da.“

„Želim sad da te jebem“, rekao je napregnutim glasom.

„Da“, promrmljala sam čežnjivo. Otkopčao je šlic, a ja sam ostala da ležim na stolu, znajući da će biti grub.

Još jednom sam se začudila kako sam izdržala - i, da, uživala pritom - ovo što mi je dosad radio. Veoma je mračno, ali takav je.

Gurnuo je dva prsta u mene i pomerio ih ukруг. Osećaj je izvrstan. Zažmurila sam, uživajući u nadražaju. Čujem prepoznatljivo cepanje folije. A onda ga osećam iza sebe, između nogu.

Polako je prodro u mene, ispunjavajući me. Čujem kako stenje od nepomućenog uživanja i to mi je uzburkalo dušu. Čvrsto mi je uhvatio kukove, izašao iz mene pa se zakucao, nateravši me da kriknem. Načas se umirio.

„Ponovo?“, upita nežno.

„Da... dobro sam. Prepusti se... povedi me sa sobom“, promrmljala sam bez daha.

Zaječao je duboko u grlu, ponovo izašao iz mene pa se zakucao. Iznova to ponavlja, polako, namerno - udarničkim, brutalnim, božanstvenim tempom.

O, *jebote*... Osećam ubrzanje u sebi. I on ga je osetio pa ubrzao ritam. Gura me više, jače, brže - prepuštam se, eksplodiram oko njega - iscrpljućim orgazmom koji obuzima dušu i ostavlja me istrošenu.

Maglovito sam svesna toga da se i Kristijan oslobađa, uzvikujući moje ime, prstiju zarivenih u moje kukove. A onda se umirio i srušio na mene. Pali smo na pod i privukao me je u naručje.

„Hvala, malena“, produhao je i pokrio mi lice poljupcima lakim poput pera. Otvorila sam oči da ga pogledam i čvršće me je privio uz sebe.

„Obraz ti je crven od čoje“, promrsio je i nežno mi protrljao lice. „Kako je bilo?“ Oči su mu razrogačene i obazrive.

„Toliko dobro da zubi trnu“, odgovorila sam. „Volim grubo, Kristijane, a volim i nežno. Volim što je s tobom.“

Zažmurio je i još jače me zagrlio.

Au, kako sam umorna.

„Nikad me ne razočaraš, Ana. Prelepa si, pametna, izazovna, zabavna, seksi i svakog dana zahvaljujem božanskom providenju što si ti došla da me intervjuješ umesto Ketrin Kavane.“ Poljubio mi je kosu. Osmehnula sam se i zevnula mu na grudima. „Iscrepljujem te“, nastavio je. „Dodi. Kupanje pa krevet.“

OBOJE SMO u kadi, okrenuti jedno prema drugom u peni do brade. Obavija nas slatki miris jasmína. Kristijan mi masira stopala, jedno pa drugo. Toliko je dobro da ne bi trebalo da bude dozvoljeno.

„Mogu li nešto da te pitam?“, promrmljala sam.

„Naravno. Sve, Ana, znaš to.“

Duboko sam udahnula i ispravila se, lecnuvši se neznatno.

„Sutra - kad odem na posao - može li Sojer samo da me doprati do vrata kancelarije i onda da me pokupi na kraju radnog vremena? Molim te, Kristijane, molim te.“

Ukočio je ruku i nabrao čelo. „Mislio sam da smo se dogovorili, progundao je.

„Molim te.“

„A šta je s pauzom za ručak?“

„Napraviću ovde nešto da ponesem kako ne bih morala da izlazim, molim te.“

Poljubio mi je svod stopala. „Veoma mi je teško da ti kažem ne“, promrmljao je kao da to doživljava kao manu. „Nećeš izlaziti?“

„Neću.“

„U redu.“

Široko sam se osmehnula. „Hvala.“ Podigla sam se na kolena, isprskavši sve vodom, i poljubila ga.

„Nema na čemu, gospođice Stil. Kako ti je guza?“

„Bridi, ali nije strašno. Voda deluje smirujuće.“
„Drago mi je što si mi rekla da prestanem“, rekao je zureći u mene.
„I mojoj guzi je drago.“
Osmehnuo se.

ISPRUŽILA SAM SE na krevetu. Veoma sam umorna. Tek je pola jedanaest, ali čini mi se kao da je tri ujutru. Mislim da me nijedan vikend u životu nije ovoliko iscrpeo.

„Zar gospodica Akton nije obezbedila i spavaćice?“, upita Kristijan s neodobravanjem dok me je gledao.

„Nemam pojma. Volim da nosim tvoje majice“, promrmljala sam pospano.

Izraz mu je smekšao. Nagnuo se i poljubio me u čelo.

„Moram da radim, ali ne bih da te ostavljam. Mogu li tvojim laptopom da se ulogujem u kancelariju? Neće ti smetati ako radim ovde?“

„Nije moj laptop.“ Zaspala sam.

TRGLA SAM SE kad se budilnik uključio izveštajem o stanju na putevima. Kristijan i dalje spava pored mene. Protrljala sam oči i pogledala na sat. Pola sedam - prerano.

Pada kiša posle dosta vremena, a svetlost je prigušena i prijatna. Toplo mi je i udobno u ovom prostranom savremenom monolitu s Kristijanom pored sebe. Protekla sam se i okrenula prema divnom čoveku pored sebe. Otvorio je oči i sneno zatreptao.

„Dobro jutro.“ Osmehnula sam se i pomilovala ga po licu pa se nagla da ga poljubim.

„Dobro jutro, malena. Uglavnom se probudim pre nego što budilnik zazvoni“, promrmljao je začuđeno.

„Navijaš ga tako rano.“

„Tako je, gospođice Stil.“ Široko se osmehnuo. „Moram da ustanem.“ Poljubio me je pa ustao iz kreveta. Zavalila sam se natrag na jastuke. Au, budim se radnim danom pored Kristijana Greja. Kako li se sve ovo dogodilo? Zažmurila sam i zadremala.

„Hajde, spavalice, ustaj.“ Kristijan se naginje nada mnom. Obrijan je, istuširan, svež - *hmm, tako lepo miriše* - u čistoj beloj košulji i crnom odelu, bez kravate. Generalni direktor se vratio.

„Šta?“, upita me.

„Volela bih da možeš da se vratiš u krevet.“

Rastvorio je usne, iznenađen mojim nagovaranjem, pa se gotovo stidljivo osmehnuo. „Ti si nezajažljiva, gospođice Stil. Koliko god ta ideja privlačna, imam sastanak u pola devet te uskoro moram da krenem.“

O, spavala sam još čitav sat. *Sranje*. Iskočila sam iz kreveta, što je Kristijanu veoma zabavno.

BRZO SAM SE istuširala i obukla ono što sam juče izabrala: uzanu sivu suknju, svetlosivu svilenu bluzu i crne salonke visokih potpetica, sve novo. Očešljala sam se i pažljivo podigla kosu pa otišla u dnevnu sobu, ne znajući šta da očekujem. Kako ću otići na posao?

Kristijan pijucka kafu za šankom. Gospođa Džouns peče palačinke i slaninu u kuhinji.

„Divno izgledaš“, promrmljao je Kristijan. Zagrlio me je i poljubio ispod oka. Krajikom oka videla sam kako se gospođa Džouns osmehuje. Pocrvenela sam.

„Dobro jutro, gospođice Stil“, rekla je i stavila palačinke i slaninu ispred mene.

„O, hvala. Dobro jutro“, odgovorila sam. Au, mogla bih da se naviknem na ovo.

„Gospodin Grej mi je rekao da biste voleli da ponesete ručak na posao. Šta biste da jedete?“

Pogledala sam Kristijana, koji daje sve od sebe da se ne smejulji. Zaškiljila sam.

„Sendvič... salatu, zaista nije važno.“ Široko sam se osmehnula gospođi Džouns.

„Odmah ću vam pripremiti ručak, gospođo.“

„Molim vas, gospođo Džouns, zovite me Ana.“

„Ana.“ Osmehnula se i okrenula da mi napravi čaj.

Au... ovo je tako kul.

Okrenula sam se prema Kristijanu i nakrivila glavu, izazivajući ga - hajde, optuži me da očijukam s gospođom Džouns.

„Moram da krenem, malena. Tejlora će se vratiti i odbaciti te na posao sa Sojerom.“

„Samo do vrata.“

„Da, samo do vrata.“ Kristijan je prevrnuo očima. „Ali budi obazriva.“

Osvrnula sam se i spazila Tejlora na vratima. Kristijan je ustao, uhvatio me za bradu i poljubio.

„Ćaos, draga.“

„Prijatan dan na poslu, dragi, dobacila sam mu. Okrenuo se, uputio mi divan osmeh i otišao. Gospođa Džouns mi je pružila šolju

čaja i odjednom sam se zbunila što sam sama s njom.

„Koliko dugo radite kod Kristijana?“, pitala sam, misleći da bi trebalo da započnem neki razgovor.

„Oko četiri godine“, odgovorila je srdačno dok mi je pakovala ručak.

„Znate da mogu sama to da uradim“, promrmljala sam, posramljena što ona to čini umesto mene.

„Vi pojedite doručak, Ana. Ovo je moj posao i uživam u tome. Lepo je što mogu da brinem o još nekome osim o gospodinu Greju i gospodinu Tejloru.“ Veoma ljupko mi se osmehnula.

Pocrvenela sam od zadovoljstva i poželela da je zaspem pitanjima. Mora da zna mnogo toga o Kristijanu Pedeset nijansi. Ali iako se ponaša srdačno i prijateljski, ipak je veoma profesionalna. Znam da će obema samo biti neprijatno ako počnem da je ispitujem, te sam završila doručak u prijatnoj tišini, prekinutoj samo njenim pitanjima o tome šta volim da jedem.

Dvadeset pet minuta kasnije, Sojer se pojavio na vratima dnevne sobe. Oprala sam zube i spremna sam za polazak. Noseći svoju smeđu papirnu kesu s ručkom - ne sećam se ni da je mama to radila za mene - spustila sam se u prizemlje sa Sojerom. Veoma je ćutljiv i ne odaje ništa. Tejlor nas čeka u audiju i sela sam na zadnje sedište pošto mi je Sojer otvorio vrata.

„Dobro jutro, Tejlоре“, pozdravila sam ga vedro. „Gospođice Stil.“ Osmehnuo se.

„Tejlоре, žao mi je zbog mojih neprikladnih primedaba juče. Nadam se da niste upali u nevolju.“

Zbunjeno se namrštio u retrovizoru dok se uključivao u saobraćaj.

„Gospođice Stil, retko sam u nevolji, uverio me je.

O, dobro je. Možda ga Kristijan nije ukorio, nego samo mene, pomislila sam natmureno.

„Drago mi što to čujem, Tejlоре.“ Osmehnula sam se.

DŽEK ME JE odmeravao dok sam prilazila svom radnom stolu. „Dobro jutro, Ana. Jeste li lepo proveli vikend?“

„Jesam, hvala. Vi?“

„Bilo je dobro. Smestite se, imam posla za vas.“

Klimnula sam glavom i sela za svoj kompjuter. Čini mi se da su prošle godine otkako sam bila na poslu. Uključila sam kompjuter i otvorila mejl. Naravno, čeka me Kristijanova poruka.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Šef
Datum: 13. jun 2011,08.24
Primalac: Anastazija Stil

Dobro jutro, gospođice Stil,

Samo želim da ti zahvalim na čudesnom vikendu uprkos svoj drami.

Nadam se da nikad, nikad nećeš otići.

Samo da te podsetim da vest o SIP-u ostaje poverljiva četiri nedelje.

Oбриši ovaj mejl čim ga pročitaš.

Tvoj,

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*, i šef šefa tvog šefa

Nada se da nikad neću otići? Želi li da se uselim? Zaboga... jedva ga poznajem. Izbrisala sam mejl.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Naredbodavno
Datum: 13. jun 2011,09.03
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,

Pitaš li me da se preselim kod tebe? Naravno, setila sam se da dokaz o tvojim epskim progoniteljskim sposobnostima mora da ostane poverljiv još četiri nedelje. Da li da ispunim ček za *Izborimo se zajedno* i pošaljem ga tvom tati? Molim te, nemoj da izbrišeš ovaj mejl. Molim te, odgovori.

VT, cmok, cmok, cmok Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

„Ana!“ Džekov glas me je trgao.

„Da“, pocrvenela sam, a Džek se namrštio.

„Je li sve u redu?“

„Naravno.“ Brzo sam ustala, užela beležnicu i otišla u njegovu kancelariju.

„Dobro. Kao što se verovatno sećate, u četvrtak idem u Njujork na simpozijum o beletristici. Imam karte i rezervacije, ali voleo bih da pođete sa mnom.“

„U Njujork?“

„Da. Otići ćemo u sredu i prespavati. Mislim da će vam to biti veoma poučno iskustvo.“ Oči su mu potamnele dok je to govorio, ali osmeh je ostao ućtiv. „Hoćete li da preduzmete potrebne mere za put? I da rezervišete sobu u hotelu u kom ću i ja odsesti? Mislim da je Sabrina, moja bivša lična pomoćnica, ostavila sve pojedinosti negde.“

„U redu.“ Slabašno sam se osmehnula.

Sranje. Vratila sam se do svog radnog stola. Ovo neće dobro proći kod Pedeset - ali činjenica je da želim da idem. Zvuči kao prava prilika i svakako mogu da držim Džeka na odstojanju ako ima neke zadnje namere. Za stolom sam zatekla Kristijanov odgovor.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Ja, naredbodavan?

Datum: 13. jun 2011,09.07

Primalac: Anastazija Stil

Da, molim te.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Želi da se preselim kod njega. O, Kristijane - prerano je. Zagnjurila sam glavu u šake i pokušala da se priberem. Samo mi to treba posle izvanrednog vikenda. Nisam imala nijedan trenutak za sebe da promislim i shvatim sve što sam doživela i saznala u poslednja dva dana.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Flinizmi

Datum: 13.jun 2011,09.20

Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,

Šta bi s hodanjem pre trčanja?

Možemo li večeras da razgovaramo o tome, molim te? Pozvana sam na konferenciju u Njujorku u četvrtak.

To znači da bi trebalo da prespavam u sredu.

Samo sam mislila da bi trebalo da znaš.

A., cmok Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: MOLIM?

Datum: 13. jun 2011,09.21

Primalac: Anastazija Stil

Da. Razgovaraćemo večeras.

Ideš li sama?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje : Anastazija Stil

Predmet: Bez velikih slova što viču ponedjeljkom ujutru!

Datum: 13. jun 2011,09.30

Primalac: Kristijan Grej

Možemo li večeras da razgovaramo o tome?

A., cmok Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Još nisi videla šta je vikanje

Datum: 13. jun 2011,09.35

Primalac: Anastazija Stil

Kaži mi.

Ako je s onim ljigavcem s kojim radiš, onda je odgovor ne - preko mene mrtvog.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Srce mi se steglo. Sranje, ponaša se kao da mi je otac.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: NE, ti još nisi video šta je vikanje

Datum: 13. jun 2011,09.46

Primalac: Kristijan Grej

Da, idem s Džekom.

Želim da idem. To je uzbuđljiva prilika za mene.

I nikad nisam bila u Njujorku.

Nema potrebe da cepaš gaće od muke.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: NE, ti još nisi videla šta je vikanje

Datum: 13.jun 2011,09.50

Primalac: Anastazija Stil

Anastazija,

Ne brinem zbog svojih jebenih gaća.

Odgovor je NE.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

„Ne!“ dreknula sam na kompjuter. Svi u kancelariji su se ukipili i zabuljili u mene. Džek proviri iz svoje kancelarije.

„Je l’ sve u redu, Ana?“

„Da. Izvinjavam se“, promrmljala sam. „Ja, ovaj... samo nisam sačuvala dokument.“ Pocrvenela sam od sramote. Osmehnuo mi

se, ali zbunjeno. Nekoliko puta sam duboko udahnula pa brzo otkucala odgovor. Tako sam besna.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Pedeset nijansi
Datum: 13. jun 2011,09.55
Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,
Moraš da se sabereš.
NEĆU da spavam s Džekom - nizašta na svetu.
VOLIM TE. To se dešava kad se dvoje ljudi voli.
Oni VERUJU jedno drugome.
Ja ne mislim da ćeš ti da SEKSAŠ i JEBEŠ bilo koju drugu ni da je TUČEŠ ili BIČUJEŠ. Imam POVERENJA u tebe.
Molim te, uzvрати mi istom ULJUDNOŠĆU.

Ana
Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Sedim i čekam odgovor. Ništa ne stiže. Pozvala sam avio-kompaniju i rezervisala kartu za sebe, pobrinuvši se da sam na istom letu kao Džek. Čula sam da mi je stigao novi mejl.

Šalje: Linkon Elena
Predmet: Ručak
Datum: 13.jun2011,10.15
Primalac: Anastazija Stil

Draga Anastazija,
Zaista bih volela da odemo na ručak. Mislim da smo loše počele i volela bih da to ispravimo. Imaš li slobodan dan ove nedelje?

Elena Linkon

Sranje, ne još i gospođa Robinson! Kako li je, dođavola, našla moju mejl adresu? Zagnjurila sam glavu u šake. Može li ovaj dan da postane još gori?

Telefon mi je zazvonio. Umorno sam podigla glavu i javila se, pogledavši na sat. Tek je deset i dvadeset i već žalim što sam uopšte ustajala iz Kristijanovog kreveta.

„Kancelarija Džeka Hajda, Ana Stil na vezi.“

Mučno poznat glas zarežao je na mene: „Hoćeš li, molim te, obrisati poslednji mejl koji si mi poslala i pokušati da budeš malo smotrenija u vezi s rečnikom koji koristiš u poslovnom mejlu? Rekao sam ti da nadziru sistem. Pokušaću odavde da popravim štetu.“ Prekinuo je vezu.

Jebote... Sedim i zurim u telefon. Kristijan mi je prekinuo vezu. Taj čovek gazi po mojoj karijeri u povelju i još mi prekida vezu? Streljam slušalicu pogledom i znam da bi, da nije neživ predmet, uvenula pod mojim pogledom što prlji.

Otvorila sam mejl i obrisala onaj koji sam mu poslala. Nije tako strašno. Samo sam spomenula batine i, pa, bičevanje. Ako se toliko stidi toga, onda to ne bi trebalo da radi jebote. Uzela sam blekberi i pozvala ga na mobilni.

„Šta je?“, brećnuo se.

„Idem u Njujork svidelo ti se to ili ne“, prosiktala sam.

„Ne računaj...“

Prekinula sam vezu usred njegove rečenice. Adrenalin mi kola telom. Eto - pokazala sam mu. Mnogo sam ljuta.

Duboko sam udahnula i pokušala da se saberem. Zažmurila sam i zamislila da sam na nekom mestu gde sam srećna. *Hmm... brodska kabina s Kristijanom.* Potisnula sam tu pomisao jer sam previše ljuta na Pedeset da ga pustim blizu mesta gde sam srećna.

Otvorila sam oči i pribrano posegnula za beležnicom pa pažljivo pregledala spisak obaveza. Duboko sam udahnula pošto sam se sabrala.

„Ana!“, povika Džek i trgnu me. „Nemojte da rezervišete let!“

„O, prekasno! Već sam to uradila“, odgovorila sam. Utom je izašao iz kancelarije i prišao mi. Izgleda ljuto.

„Slušajte, nešto se dešava. Iz meni nepoznatog razloga odjednom traže da uprava odobri sve putne i hotelske troškove osoblja. To je došla pravo s vrha. Idem da vidim starog Rouča.

Izgleda da je upravo uveden moratorijum za sve troškove. Ne razumem.“ Džek se uštinuo za prevoj nosa i zažmurio.

Krv mi se povukla iz lica i stomak mi se zgrčio. *Pedeset!* „Preuzmite moje pozive. Idem da vidim šta će Rouč da kaže.“ Namignuo mi je i odmarširao da vidi svog šefa - a ne šefovog šefa.

Prokletstvo. Kristijan Grej... Krv mi je ponovo proključala.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Šta si uradio?

Datum: 13.jun 2011,10.43

Primalac: Kristijan Grej

Molim te, kaži mi da mi se nisi mešao u posao.

Zaista želim da idem na tu konferenciju.

Nije ni trebalo da te pitam.

Izbrisala sam uvredljivi mejl.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Šta si uradio?

Datum: 13. jun 2011,10.46

Primalac: Anastazija Stil

Samo štitim ono što je moje.

Mejl koji si mi onako brzopleto poslala izbrisan je sa servera SIP-a, kao i mejlovi koje sam ti slao.

Uzgred, bezuslovno ti verujem. Njemu ne verujem.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Proverila sam da vidim imam li i dalje njegove mejlove, ali nestali su. Njegov uticaj nema granica. Kako li to uspeva? Poznaje nekoga ko može neprimetno da upadne na servere SIP-a i uklanja mejlove? Uopšte nisam u svojoj ligi.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Odrasla osoba

Datum: 13. jun 2011,10.48

Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,

Nije potrebno da me štitiš od mog šefa.

Može pokušati da mi se nabacuje, ali odbila bih ga.

Ne možeš da se mešaš. To nije u redu i kontroliše na mnogo načina.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Odgovor je NE

Datum: 13.jun 2011,10.50

Primalac: Anastazija Stil

Ana,

Znam koliko si „uspešna“ kad se boriš protiv neželjene pažnje. Sećam se da sam tako imao zadovoljstvo da provedem prvu noć s tobom. Fotograf bar ima osećanja prema tebi. A taj ljigavac nema. On je pravi ženskaroš i pokušaće da te zavede. Pitaj ga šta se desilo s njegovom bivšom ličnom pomoćnicom kao i onom pre nje.

Ne želim da se raspravljam u vezi s tim.

Ako hoćeš da ideš u Njujork, vodiću te. Možemo da odemo ovog vikenda. Imam stan tamo.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

O, Kristijane! Nije reč o tome. Tako me prokleta izluđuje. Naravno da ima stan tamo. Gde li još ima nekretnine? Trebalo je da pretpostavim da će da potegne Hosea. Hoću li to ikad prevazići? Bila sam pijana, zaboga. Ne bih pila s Džekom.

Odmahnula sam glavom, ali shvatila sam da ne mogu da se raspravljam mejlovima. Moram da kupim vreme do večeras. Pogledala sam na sat. Džek se još nije vratio sa sastanka s Džerijem, a moram da se postaram za Elenu. Ponovo sam pročitala njen mejl i zaključila da je najbolje da to prepustim Kristijanu. Neka se usredsredi na nju umesto na mene.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Prosleđen poziv na ručak ili teret što nervira

Datum: 13. jun 2011, 11.15

Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,

Dok si bio zauzet uplitanjem u moju karijeru i spasavanjem moje guzice zbog nepromišljenih poruka koje sam ti poslala, primila sam sledeći mejl od gospođe Linkon. Zaista ne želim da se vidim s njom - a čak i da hoću, zabranjeno mi je da izlazim iz zgrade. Ne znam kako se domogla moje mejl adrese. Šta predlažeš da uradim? Njen mejl je u produžetku:

Draga Anastazija,

Zaista bih volela da odemo na ručak. Mislim da smo loše počele

i volela bih da to ispravimo. Imaš li slobodan dan ove nedelje? Elena Linkon

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Teret što nervira

Datum: 13. jun 2011, 11.23

Primalac: Anastazija Stil

Ne ljuti se na mene. Tvoja dobrobit mi je na srcu.

Nikad ne bih sebi oprostio da ti se nešto dogodi.

Ja ću se postarati za gospođu Linkon.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Ćaos

Datum: 13. jun 2011, 11.32

Primalac: Kristijan Grej

Možemo li da razgovaramo o tome večeras, molim te? Pokušavam da radim i tvoje neprekidno mešanje mi odvraća pažnju.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Džek se vratio posle podneva. Rekao mi je da Njujork otpada za mene, iako on ide, i da ne može da učini ništa kako bi promenio politiku uprave. Odmarširao je u svoju kancelariju i zalupio vrata, očigledno besan. Zašto li se toliko naljutio?

Duboko u sebi znam da mu namere nisu časne, ali sigurna sam da mogu da izađem na kraj s njim. Pitam se šta li Kristijan zna o Džekovim bivšim ličnim pomoćnicama. Potisnula sam te misli i nastavila da radim, ali odlučila sam da pokušam da nateram Kristijana da se predomisli, iako je mogućnost za to slaba.

U jedan je Džek proturio glavu kroz vrata kancelarije.

„Ana, možete li, molim vas, da izađete i kupite mi ručak?“

„Naravno. Šta želite?“

„Dimljenu govedinu u ražanom hlebu, bez senfa. Daću vam novac kad se vratite.“

„Hoćete li da pijete nešto?“

„Koka-kolu, molim vas. Hvala, Ana.“ Vratio se u kancelariju kad sam posegnula za tašnom.

Sranje. Obećala sam Kristijanu da neću izlaziti. Uzdahnula sam. Neće saznati i biću brza.

Kler s prijemnice mi je pozajmila kišobran jer i dalje pljušti. Kad sam izašla, čvršće sam se uvila u blejzer i krišom pogledala u oba pravca ispod prevelikog kišobrana. Ništa ne izgleda neobično. Nema ni traga od avetinjske devojke.

Brzo i, nadam se, neupadljivo odmarširala sam ulicom do sendvičare. Međutim, što sam bliža, to se pojačava jeziv osećaj da me neko posmatra. Ne znam je li reč o paranoji ili je stvarno. Sranje. Nadam se da nije Lejla s pištoljem.

To je samo tvoja mašta, brecnu se moja podsvest. Ko bi tebe hteo da upuca, dodavola?

Petnaest minuta kasnije sam se vratila - živa i zdrava, ali laknulo mi je. Mislim da Kristijanova velika paranoja i preterano zaštitničko bdenje utiču na mene.

Odnela sam ručak Džeku i podigao je pogled s telefona.

„Hvala, Ana. Pošto ne idete sa mnom, moraću da vas zamolim da duže ostanete. Moramo da završimo one prikaze. Nadam se da se niste ništa dogovarali.“ Srdačno mi se osmehnuo i pocrvenela sam.

„Ne, u redu je“, odgovorila sam s vedrim osmehom iako mi je srce klonulo. Ovo neće dobro proći. Kristijan će šiznuti, sigurna sam u to.

Vraćajući se do svog stola, odlučila sam da mu ne kažem odmah kako ne bi imao vremena da se nekako umeša. Sela sam da pojedem sendvič s pilećom salatou koji mi je gospođa Džouns napravila. Izvrstan je. Ona pravi opasne sendviče.

Naravno, kad bih se preselila kod Kristijana, ona bi mi spremala ručak svakog radnog dana. Ta pomisao me je uznemirila. Nikad nisam sanjala o nepristojnom bogatstvu i svim njegovim zamkama - samo o ljubavi. O tome da ću pronaći nekoga ko me voli i ne pokušava da kontroliše svaki moj pokret. Telefon je zazvonio.

„Kancelarija Džeka Hajda...“

„Ubedila si me da nećeš izlaziti“, prekinuo me je Kristijan hladno i grubo.

Srce mi se steglo hiljaditi put danas. Sranje. Otkud zna, dodavola?

„Džek me je poslao da mu donesem ručak. Nisam mogla da odbijem. Zar me nadgledaš?“ Lobanja mi se nakostrešila pri toj pomisli. Nije ni čudo što sam bila paranoična - neko me *jeste* posmatrao. Naljutila sam se zbog toga.

„Zato i nisam hteo da ideš na posao“, oteresao je.

„Kristijane, molim te. Ponašaj se kao...“ - *kao Pedeset* „...gušiš me.“

„Gušim?“, prošaputao je iznenađeno.

„Da. Moraš prestati s tim. Razgovaraćemo večeras. Nažalost, moraću duže da ostanem na poslu jer ne idem u Njujork.“

„Anastazija, ne želim da te gušim“, rekao je tiho, zgroženo.

„Pa, gušiš me. Imam posla. Razgovaraćemo kasnije.“ Prekinula sam vezu, iscrpljena i pomalo tužna.

Pošto se divni vikend završio, pogodila me je stvarnost. Nikad nisam više želela da pobeegnem. Da pobeegnem u mirno utočište kako bih razmislila o tom čoveku, o tome kakav je i kako da se ophodim prema njemu. S jedne strane, znam da je slomljen - to mi je sad jasno - i to je istovremeno srceparajuće i iscrpljujuće. Razumem i zašto, zahvaljujući malim ali dragocnim podacima koje mi je otkrio o svom životu. Nevoljeno dete; okruženje u kome su ga strahovito zlostavljali; majka koja nije mogla da ga zaštiti, koju on nije mogao da zaštiti i koja je umrla pred njim.

Stresla sam se. Jadni moj Pedeset. Ja sam njegova, ali nikoga ne možete držati u pozlaćenom kavezu. Kako da ga navedem da to shvati?

Teškog srca stavila sam u krilo jedan rukopis čiji je sažetak Džek tražio i nastavila da čitam. Ne mogu da smislim lako rešenje za Kristijanove probleme. Moraću prosto da razgovaram s njim kasnije, oči u oči.

Polu sata kasnije, Džek mi je mejlom poslao dokument koji moram da doteram, sredim i pripremim za štampu na vreme za njegovu konferenciju. To mi neće oduzeti samo veći deo poslepodneva, već će se protegnuti i na večer. Prionula sam na posao.

Kad sam podigla pogled, prošlo je sedam i pusto je, iako svetlo i dalje gori u Džekovoj kancelariji. Nisam primetila kad su svi otišli, ali skoro sam gotova. Mejlom sam poslala dokument Džeku na odobrenje i proverila inboks. Ništa novo od Kristijana pa sam

brzo pogledala blekberi. Utom je zapištao i trgao me - Kristijan.

„Ćao“, javila sam se.

„Ćao, kad ćeš da završiš?“

„Do pola osam, čini mi se.“

„Sačekaću te napolju.“

„Važi.“

Zvuči tiho, čak nervozno. Zašto? Obazriv je zbog moje reakcije?

„Još sam ljuta na tebe, ali to je sve“, prošaputala sam. „Ima mnogo toga o čemu bi trebalo da razgovaramo.“

„Znam. Vidimo se u pola osam.“

Džek je izašao iz kancelarije.

„Moram da idem. Vidimo se kasnije.“ Prekinula sam vezu.

Pogledala sam Džeka dok je opušteno koračao prema meni.

„Samo još dve ispravke. Poslao sam ti prikaz mejlom.“

Nagnuo se nada mnom dok sam otvarala dokument, prilično blizu - neprijatno blizu. Rukom je očešao moju. Slučajno? Trgla sam se, ali pravio se da ne primećuje. Drugu ruku je stavio na naslon moje stolice i dotakao mi leđa. Ispravila sam se kako ne bih dodirivala naslon.

„Strane šesnaest i dvadeset tri i to bi bilo to“, rekao je. Usne su mu samo nekoliko centimetara od mog uva.

Naježila sam se od takve blizine, ali odlučila sam da se ne obazirem. Drhtavo sam započela unošenje promena. Još se naginje nada mnom i svesna sam toga svim čulima. Odvraća mi pažnju, neprijatno mi je i u sebi urlam: *Skloni se!*

„Kad to završite, moći će u štampu. To možete udesiti sutra. Hvala što ste ostali duže i uradili ovo, Ana.“ Glas mu je gladak, nežan, kao da govori ranjenoj životinji. Utroba mi se zgrčila.

„Mislim da vas moram odvesti na piće. To je najmanje što mogu da učinim da vam se odužim. Zaslužili ste.“ Gurnuo mi je ispali pramen kose iza uva i nežno mi pomilovao ušnu školjku.

Zgrčila sam se, stegla zube i cimnula dalje od njega. *Sranje!* Kristijan je u pravu. *Ne dodiruj me.*

„U stvari, ne mogu večeras.“ *Niti bilo kad, Džek.*

„Samo jedno piće?“, ustrajava.

„Ne mogu. Ali hvala na pozivu.“

Džek je seo na ivicu mog radnog stola i namrštio se. Zvona za uzbunu mi glasno odjekuju u glavi. Sami smo u kancelariji. Ne mogu da odem. Nervozno sam pogledala na sat. Još pet minuta do Kristijanovog dolaska.

„Ana, čini mi se da smo odličan tim. Žao mi je što ne mogu da vas odvedem u Njujork. Neće biti isto bez vas.“

Sigurna sam da neće. Slabašno sam se osmehnula jer ne znam šta da kažem. Prvi put danas osetila sam tračak olakšanja što ne idem.

„I jeste li lepo proveli vikend?“, pitao je glatko.

„Jesam, hvala.“ Kuda ovo vodi?

„Videli ste se s dečkom?“

„Da.“

„Čime se on bavi?“

Posедује tvoju guzicu... „On je poslovan čovek.“

„Zanimljivo. O kom poslu je reč?“

„O, više stvari.“

Džek je nakrivio glavu i nagnuo se prema meni. Ponovo mi je zašao u lični prostor.

„Veoma ste tajanstveni, Ana.“

„Pa, bavi se telekomunikacijama, izgradnjom i zemljoradnjom.“ Džek je izvio obrve. „Toliko stvari. Za koga radi?“

„Za sebe. Ako ste zadovoljni tekstom, pošla bih sad ako je to u redu.“

Odmakao se. Moj lični prostor je ponovo slobodan. „Naravno. Izvinite, nisam hteo da vas zadržavam“, odgovorio je neiskreno.

„Kad se zgrada zatvara?“

„Obezbeđenje ostaje do jedanaest.“

„Dobro.“ Osmehnula sam se, a moja podsvest je klonula u naslonjaču od olakšanja što nismo sami u zgradi. Isključila sam kompjuter, uzela tašnu i ustala, spremna da krenem.

„Sviđa vam se, dakle? Vaš dečko?“

„Volim ga“, odvratila sam i pogledala Džeka pravo u oči.

„Shvatam.“ Džek se namrštio i ustao s mog stola. „Kako se beše preziva?“

Pocrvenela sam.

„Grej. Kristijan Grej“, promrmljala sam.

Džek je zinuo. „Najbogatiji neženja u Sijetlu? Taj Kristijan Grej?“

„Da, upravo taj.“ Da, onaj Kristijan Grej koji će te pojesti za doručak ako mi ponovo uđeš u lični prostor.

„Učinio mi se poznatim“, reče Džek mračno i ponovo nabra čelo. „Pa, on je pravi srećnik.“

Zatreptala sam. Šta mogu da odgovorim na to?

„Želim vam prijatno večer, Ana.“ Džek se osmehnuo, ali osmeh mu nije dopro do očiju. Ukrućeno se vratio u svoju kancelariju, bez osvrtnja.

Odahnula sam. Pa, možda je ta nevolja rešena. Pedeset je ponovo odradio svoju magiju. I samo njegovo ime je moj talisman, dovoljno da se ovaj čovek povuče podvijenog repa. Pobednički sam se osmehnula. *Vidiš, Kristijane? Čak me i tvoje ime štiti - nisi morao da se trudiš da srežeš troškove.* Sredila sam radni sto i pogledala na sat. Kristijan bi trebalo da je napolju.

Audi stoji pored trotoara. Tejlor je iskočio da otvori zadnja vrata. Nikad se nisam toliko obradovala što ga vidim i brzo sam ušla da se sklonim s kiše.

Kristijan sedi na zadnjem sedištu, gleda me očiju razrogačenih i obazrivih. Sprema se za moju ljutnju, a vilica mu je stisnuta i napeta.

„Ćao“, pozdravila sam ga.

„Ćao“, odgovorio je oprezno. Uhvatio me je za ruku, stisnuo je i srce mi je pomalo smekšalo. Veoma sam zbunjena. Još nisam smislila šta bi trebalo da mu kažem.

„Jesi li još ljuta?“

„Ne znam“, promrmljala sam. Podigao mi je ruku i nežno mi očešao zglobove prstiju lakim poljupcima nalik lepetanju leptirovih krila.

„Posran dan“, primetio je.

„Jeste.“ Ali počela sam da se opuštam prvi put otkako je jutros otišao na posao. Samo njegovo prisustvo je umirujuće; sva Džekova sranja, svi namćorasti mejlovi i Elenino gnjavljenje izbleдели su u pozadinu. Postojimo samo ja i moj zaludenik kontrolom na zadnjem sedištu.

„Bolje je sad kad si tu“, promrsio je. Sedimo u tišini dok se Tejlor probija kroz večernji saobraćaj, oboje zamišljeni, ali osećam kako se i Kristijan polako opušta dok mi lagano prelazi palcem preko zglobova prstiju nežnim, smirujućim ritmom.

Tejlor nas je ostavio ispred zgrade i utrčali smo s kiše. Kristijan me je uhvatio za ruku dok smo čekali lift, prelazeći pogledom po ulazu u zgradu.

„Pretpostavljam da još niste pronašli Lejlu?“

„Ne, Velč je i dalje traži“, odgovorio je malodušno.

Lift je stigao i ušli smo. Kristijan me je pogledao. Izraz mu je nedokučiv. O, izgleda prosto sjajno - razbarušena kosa, bela košulja, tamno odelo. I odjednom, niotkuda, tu je onaj osećaj. *Au* - žudnja, pohota, naelektrisanje. Da je vidljivo, bila bi napeta plava aura oko nas i između nas, toliko je snažno. Rastvorio je usne dok me je gledao.

„Osećaš li?“, prodahtao je.

„Da.“

„O, Ana.“ Zaječao je i obavio ruke oko mene, jednu oko potiljka, zabacivši mi glavu kako bi nam se usne srele. Prsti jedne ruke su mi u njegovoj kosi, a drugom mu milujem obraz. Gurnuo me je uza zid.

„Mrzim da se raspravljam s tobom“, prodahtao mi je uz usne. Poljubac mu odiše očajničkom strašću koja odgovara mojoj. Želja mi je buknula u telu, sva napetost ovog dana traži ventil, napinje se uza njega, traži još. Pretvorili smo se samo u jezike, disanje, ruke i slatki, slatki nadražaj. Ruka mu je na mom kuku. Naglo mi je podigao suknju i prstima mi prešao po butinama.

„Gospode, nosiš čarape.“ Zastenjao je od divljenja i odobravanja dok mi je palcem milovao kožu iznad čarape. „Želim to da vidim“, prodahtao je i sasvim mi podigao suknju, otkrivši mi vrh butina.

Odmakao se, pritisnuo dugme „stop“ i lift se glatko zaustavio između dvadeset drugog i dvadeset trećeg sprata. Oči su mu tamne, usne rastvorene i teško diše kao i ja. Zurimo jedno u drugo, ne dodirujući se. Zahvalna sam što mi je zid iza leđa, što me pridržava dok se kupam u senzualnom, putenom odobravanju ovog prelepog muškarca.

„Pusti kosu“, naložio je promuklo. Podigla sam ruke i odvezala gumicu. Kosa mi je pala u gustom oblaku oko ramena do grudi.

„Raskopčaj dva gornja dugmeta bluže“, prošaputao je, grozničavih očiju.

Čini da se osećam tako raskalašno. Otkopčala sam dugmad, mučno polako, i gornji deo grudi mi se primamljivo ukazao.

Progutao je knedlu. „Imaš li ikakvu predstavu koliko si sad privlačna?“

Namerno sam se ujela za usnu i odmahнула glavom. Načas je zažmurio. Kad je ponovo otvorio oči, plamtele su. Prišao mi je i položio dlanove na zid s obe strane mog lica. Ne može da bude bliži a da me ne dodirne.

Podigla sam lice da ga pogledam. Nagnuo se i nosom očešao moj. To je jedini dodir među nama. Potpuno sam uzavrela u skučenom prostoru lifta s njim. Želim ga - odmah.

„Mislim da znaš, gospođice Stil. Mislim da voliš da me dovodiš do ludila.“

„Zar te dovodim do ludila?“, prošaputala sam.

„U svemu, Anastazija. Ti si sirena, boginja.“ Posegnuo je za mnom, uhvatio mi nogu iznad kolena i prebacio je sebi oko struka. Stojim na jednoj nozi, naslonjena na njega. Osećam ga uza sebe, tvrdog i željnog iznad prevoja mojih butina, dok mi prelazi usnama po vratu. Zaječala sam i obavila mu ruke oko vrata.

„Sad ću te uzeti“, prodahtao je i izvila sam leđa u odgovor, gurajući se na njega, željna trenja. Promuklo je zaječao iz grla i podigao me još više dok je otkopčavao šlic.

„Drži se čvrsto, malena“, promrmljao je i odnekud čarobno izvadio paketić pa ga podigao ispred mojih usta. Uхватила sam ga zubima i on je povukao tako da smo ga zajedno iscepali.

„Dobra devojčica.“ Malo se odmakao kako bi navukao kondom. „Bože, ne mogu da dočekam da prođu sledećih šest dana“, zarežao je i pogledao me kroz polusklopljene kapke. „Nadam se da ti ove gaćice nisu naročito drage.“ Iscepao ih je veštim prstima i raspale su mu se u rukama. Krv ini juri venama. Dahćem od želje.

Njegove reči su opojne i zaboravila sam na svu današnju teskobu. Postojimo samo nas dvoje i radimo ono što najbolje umemo. Ne odvajajući pogled od mog, polako je skliznuo u mene. Telo mi se izvilo i zabacila sam glavu, zažmurila, uživajući u tome što je u meni. Povukao se pa me ponovo ispunio, tako polako, tako slatko. Zaječala sam.

„Moja si, Anastazija“, promrmljao mi je uz vrat.

„Da, tvoja. Kad ćeš to shvatiti?“, prostenjala sam. Zaječao je i počeo da se pomera, stvarno pomera. Prepustila sam se njegovom bespoštednom ritmu, uživajući u svakom prodoru i povlačenju, njegovom isprekidanom disanju, njegovoj potrebi za mnom koja odražava moju.

Tako sam moćna, snažna, željena i voljena - ovaj neodoljivi, zamršeni čovek me voli i ja njega volim svim srcem. Prodire sve grublje i grublje, isprekidanog daha, gubeći se u meni dok se ja gubim u njemu.

„O, malena“, prostenjao je, okrznuvši mi bradu zubima. Silovito sam svršila oko njega. Umirio se, stegao me i oslobodio se, šapućući moje ime.

POŠTO JE KRISTIJAN iscrpljen i umiren, disanje mu se uravnotežilo dok me je ljubio. Drži me uza zid. Čela su nam pritisnuta jedno uz drugo, a telo mi je kao žele, slabo ali zadovoljeno posle orgazma.

„O, Ana“, promrmljao je. „Mnogo si mi potrebna.“ Poljubio me je u čelo.

„I ti meni, Kristijane.“

Pustio me je, ispravio mi suknju i zakopčao dva dugmeta na bluzi. Zatim je otkucao šifru na tastaturi i lift je ponovo krenuo. Podigao se s takvim trzajem da sam ga uhvatila za ruke.

„Tejlor će se pitati gde smo.“ Vragolasto mi se osmehnuo.

Jao, sranje. Prošla sam prstima kroz kosu u uzaludnom pokušaju da pokorim raščupanu kosu posle seksa, pa odustala i vezala rep.

„Možeš da prođeš.“ Kristijan mi se podsmehnuo dok je zakopčavao šlic i stavljao kondom u džep pantalona.

Ponovo izgleda kao oličenje američkog preduzetnika. Budući da mu je kosa uvek razbarušena kao posle seksa, to ne čini neku razliku. Ali sad se osmehuje, opušten je i oči mu sijaju dečaćkim šarmom. Je li sve muškarce tako lako umiriti?

Tejlor nas je čekao kad su se vrata otvorila.

„Zaglavio se lift“, rekao je Kristijan kad smo izašli. Ne mogu nijednog da pogledam. Požurila sam kroz dvostruka vrata do Kristijanove spavaće sobe kako bih našla čisto donje rublje.

KAD SAM SE vratila, Kristijan je skinuo sako i smestio se za šank gde ćaska s gospođom Džouns. Srdačno mi se osmehnula pa stavila dva tanjira s toplom hranom ispred nas. Mmm, izvrsno miriše - piletina u crnom vinu ako se ne varam. Izgladnela sam.

„Prijatno, gospodine Greje, Ana“, rekla je i ostavila nas.

Kristijan je doneo bocu belog vina iz frižidera. Dok smo jeli, pričao mi je kako je bliže tome da usavrši mobilni telefon na solarnu energiju. Uzbuđen je zbog tog projekta i jasno mi je da mu nije ceo dan bio posran.

Pitala sam ga za njegove nekretnine. Podrugnuo se, ali ispostavilo se da ima nekretnine samo u Njujorku, Aspeni i Eskali. Nigde drugde. Kad smo završili, uzela sam naše tanjire i stavila ih u sudoperu.

„Ostavi, Gejl će to uraditi“, rekao je. Okrenula sam se i videla da me napregnuto posmatra. Hoću li se ikad navići na to da neko rasklanja za mnom?

„Pa, pošto si sad popustljivija, gospođice Stil, hoćemo li da porazgovaramo o današnjem danu?“

„Mislim da si ti taj koji je popustljiviji. Čini mi se da te uspešno pripitomljujem.“

„Pripitomljuješ me?“, frknuo je razveseljeno. Klimnula sam glavom, a on se namrštio kao da razmišlja o mojim rečima. „Da, možda to i radiš, Anastazija.“

„Bio si u pravu u vezi sa Džekom“, rekla sam. Uozbiljila sam se i nagla preko radne površine da procenim njegovu reakciju. Lice mu se smračilo, a oči ogrubele.

„Je li pokušao nešto?“, prošaputao je smrtno ledenog glasa.

Odmahnula sam glavom da ga uverim. „Nije i neće, Kristijane. Danas sam mu rekla da sam tvoja devojka i odmah se povukao.“

„Jesi li sigurna? Mogao bih da otpustim mamlaza.“ Namrštio se.

Uzdahnula sam, obodrena čašom vina koju sam popila. „Zaista moraš da me pustiš da sama bijem svoje bitke. Ne možeš stalno da ispituješ moje odluke i pokušavaš da me zaštićiš. To me guši, Kristijane. Nikad neću napredovati ako se budeš stalno mešao. Potrebna mi je sloboda. Meni ne pada na pamet da se mešam u tvoje poslove.“

Zatreptao je. „Samo želim da budeš bezbedna, Anastazija. Ako bi ti se nešto desilo, ja...“ Zaćutao je.

„Znam i shvatam zašto toliko želiš da me štitiš. Jednim delom mi se to mnogo dopada. Znam da ćeš biti uz mene ako si mi potreban, baš kao što ću ja biti uz tebe. Ali ako možemo imalo da se nadamo zajedničkoj budućnosti, moraćeš da mi veruješ. Kao i mom rasuđivanju. Da, nekad ću pogrešiti i praviću propuste, ali moram da naučim.“

Zuri u mene sa strepnjom, što me je navelo da obidem šank i stanem mu između nogu pošto i dalje sedi na barskoj stolici. Uхватила sam ga za ruke, obavila ih oko sebe pa spustila svoje na njegove.

„Ne možeš da mi se mešaš u posao. To je pogrešno. Nije mi potrebno da dotrčiš kao beli vitez i spaseš me. Znam da želiš da upravljaš svime i razumem zašto, ali ne možeš. To je nemoguć cilj... moraš naučiti da popuštaš.“ Podigla sam ruku i pomilovala ga po licu. Razrogačeno zuri u mene. „Ako možeš to da uradiš - ako možeš to da mi daš - useliću se kod tebe“, dodala sam tiho.

Oštro je udahnuo od iznenađenja. „Uradićeš to?“, prošaputao je.

„Da.“

„Ali ne poznaješ me.“ Namrštio se. Odjednom izgleda preplašeno, nimalo nalik Pedesetu.

„Dovoljno te dobro poznajem, Kristijane. Ništa što mi kažeš o sebi neće me naterati da pobegnem od straha.“ Nežno sam mu prešla zglobovima prstiju po obrazu. Izraz mu je od zabrinutog prešao u sumnjičav. „Kad bi samo bio popustljiviji prema meni“, zamolila sam.

„Pokušavam, Anastazija. Nisam mogao samo da sedim i pustim da odeš u Njujork s onim... ljigavcem. Bije ga zabrinjavajući glas. Nijedna njegova pomoćnica nije opstala duže od tri meseca i kompanija ih nije zadržala. Ne želim da ti se to dogodi, malena.“ Uzdahnuo je. „Ne želim da ti se išta dogodi. Da budeš povređena... ta pomisao me ispunjava užasom. Ne mogu obećati da neću da se mešam, ne ako mislim da si u opasnosti.“ Zastao je i duboko udahnuo. „Volim te, Anastazija. Učiniću sve što je u mojoj moći da te zaštitim. Ne mogu da zamislim život bez tebe.“

Jebote. Moja unutrašnja boginja, moja podsvest i ja smo se preneraženo zagledale u Pedeset.

Dve kratke reči. Čitav svet je stao, nakrivio se pa zavrteo na novoj osi. Uživam u trenutku, zureći u njegove iskrene, prelepe sive oči.

„I ja tebe volim, Kristijane.“ Nagla sam se i poljubila ga. Poljubac se produžio.

Tejlor je neprimećeno ušao i nakašljao se. Kristijan se odmakao i napregnuto me pogledao. Zatim je ustao, držeći me oko struka.

„Da?“, otresao je.

„Gospođa Linkon je na putu gore, gospodine.“

„Molim?“

Tejlor sleže ramenima kao da se izvinjava. Kristijan je teško uzdahnuo i odmahnulo glavom.

„Pa, ovo bi trebalo da bude zanimljivo“, promrmaljao je i uputio mi zajedljiv, pomiren pogled.

Jebiga! Zašto nas ta prokleta žena ne ostavi na miru?

12. poglavlje

„Jesi li razgovarao s njom danas?“, pitala sam Kristijana dok smo čekali da se pojavi gospođa Robinson.

„Jesam.“

„Šta si joj rekao?“

„Rekao sam joj da ne želiš da se vidiš s njom i da razumem zašto nećeš. Takođe sam joj rekao da mi se ne sviđa što mi radi iza leđa.“ Pogled mu je ravnodušan, ne odaje ništa.

O, *dobro je*. „I šta je odgovorila?“

„Odbacila je to onako kako samo Elena ume.“ Skupio je usne u zajedljivu crtu.

„Zašto misliš da je došla?“

„Nemam predstavu.“ Slegnuo je ramenima.

Tejlor je ponovo ušao u dnevnu sobu. „Gospođa Linkon“, najavio ju je.

Eto je... Zašto je tako prokleta privlačna? Odevena je u crno: uske farmerke, bluza koja joj ističe savršenu liniju i oreol svetle blistave kose.

Kristijan me je privukao bliže. „Elena“, pozdravio ju je zbunjenim glasom.

Zapanjeno me je pogledala i ukopala se u mestu. Zatreptala je pre nego što je povratila tih glas. „Žao mi je. Nisam znala da imaš društvo, Kristijane. Ponedjeljak je“, rekla je kao da je time objasnila zašto je došla.

„Devojka“, rekao je umesto objašnjenja, nakrivio glavu i hladno se osmehnuo.

Širok osmeh joj se polako razlegao licem. Namenjen je samo njemu. Živcira.

„Naravno. Zdravo, Anastazija. Nisam znala da si tu. Znam da ne želiš da razgovaraš sa mnom. Prihvatam to.“

„Zaista?“, pitala sam tiho, zureći u nju, iznenadivši nas sve. Blago se namrštila i ušla u sobu.

„Da, shvatila sam. Nisam došla tebe da vidim. Kao što sam rekla, Kristijan retko ima društvo radnim danima.“ Zastala je. „Imam problem i moram da razgovaram s Kristijanom o tome.“

„Stvarno?“ Kristijan se ispravio. „Hoćeš li piće?“

„Da, molim te“, odgovorila je zahvalno.

Kristijan je otišao po čašu. Elena i ja stojimo i smeteno gledamo jedna drugu. Petlja s velikim srebrnim prstenom na srednjem prstu, a ja ne znam kuda da gledam. Konačno mi se slabašno osmehnula, otišla do šanka i sela na barsku stolicu na samom kraju. Očigledno je da dobro poznaje stan i da se oseća prijatno u njemu.

Da li da ostanem? Ili da odem? O, *ovo je veoma teško*. Moja podsvest strelja tu ženu svojim najneprijateljskijim harpijskim izrazom.

Toliko toga želim da kažem toj ženi, a ništa od toga nije lepo. Ali ona je Kristijanova prijateljica - njegova jedina prijateljica - i koliko god je mrzela, učtiva sam po prirodi. Odlučila sam da ostanem te sam sela što sam gracioznije mogla na stolicu s koje je Kristijan ustao. Kristijan je svima natočio vino i seo između nas. Zar ne uviđa koliko je ovo čudno?

„Šta je bilo?“, pitao ju je.

Elena me je nervozno pogledala, a Kristijan me je uhvatio za ruku.

„Anastazija je sad sa mnom“, odgovorio je na njeno neizgovoreno pitanje i stisnuo mi ruku. Pocrvenela sam, a moja podsvest mu se široko osmehnula, odbacivši harpijsko lice.

Eleni izraz smekša kao da joj je drago zbog njega. *Zaista* drago zbog njega. O, uopšte ne shvatam tu ženu. Neprijatno mi je i razdražljiva sam u njenom društvu.

Duboko je uzdahnula i pomerila se na ivicu stolice. Izgleda uzbuđeno. Nervozno se zagledala u šake pa počela manijački da vrti veliki srebrni prsten oko srednjeg prsta.

Šta joj je? Je li to zbog mog prisustva? Imam li takav uticaj na nju? Osećam se isto - ne želim je ovde. Podigla je glavu i pogledala Kristijana pravo u oči.

„Ucenjuju me.“

Sranje. Nisam to očekivala da čujem. Kristijan se ukočio. Je li neko saznao za njenu sklonost da tuče i tuca maloletne momke? Potisnula sam gađenje i načas mi je kroz glavu prošla misao kako je i pred njenim vratima zaigrala mečka. Moja podsvest trlja ruke s loše prikrivenim likovanjem. *Dobro je.*

„Kako?“, upita Kristijan užasnuto.

Posegnula je u preveliku kožnu firmiranu tašnu, izvadila list papira i pružila mu ga.

„Spusti ga i raširi.“ Kristijan bradom pokaza na šank.

„Nećeš da ga dotakneš?“

„Ne. Otisci prstiju.“

„Kristijane, znaš da ne mogu ovo da odnesem policiji.“

Zašto to slušam? Tuca li nekog drugog sirotog momka?

Raširila je papir i on se nagnuo da pročita.

„Traže samo pet hiljada dolara“, rekao je gotovo odsutno. „Imaš li ikakvu predstavu ko bi to mogao da bude? Neko iz zajednice?“

„Ne“, odgovorila je onim tihim, slatkim glasom.

„Link?“

Link? Koje to?

„Šta, posle ovoliko vremena? Ne verujem“, promrmljala je. „Zna li Ajzak?“

„Nisam mu rekla.“

Koje Ajzak?

„Mislim da bi trebalo da zna“, reče Kristijan. Odmahnula je glavom. Osetila sam se kao uljez. Ne želim to da slušam. Pokušala sam da izvučem ruku iz Kristijanove, ali samo ju je jače stegao i okrenuo se prema meni.

„Šta je?“, upita me.

„Umorna sam. Idem da legnem.“

Pogledom ispituje moj. Šta li traži? Prekor? Prihvatanje? Neprijateljstvo? Zadržala sam najpravnodušniji izraz koji sam mogla.

„U redu“, rekao je. „Neću dugo.“

Pustio mi je ruku i ustala sam. Elena me obazrivo posmatra. Skupila sam usne i uzvratila joj pogled, ne odajući ništa. „Laku noć, Anastazija.“ Slabašno mi se osmehnula.

„Laku noć“, promrmljala sam hladno. Okrenula sam se i pošla. Napetost je prevelika za mene. Nastavili su razgovor dok sam izlazila.

„Čini mi se da ne mogu mnogo da učinim, Elena“, rekao je Kristijan. „Ako je reč o novcu...“ Ućutao je. „Mogu da zamolim Velča da to ispita.“

„Ne, Kristijane, samo sam htela da podelim to s nekim.“ Kad sam izašla iz sobe, čula sam kako je rekla: „Izgledaš veoma srećno.“

„I jesam“, odgovorio je.

„Zaslužuješ da budeš.“

„Voleo bih da je to tačno.“

„Kristijane“, ukorila ga je.

Ukočila sam se, napregnuto prisluškujući. Jače je od mene.

„Zna li ona koliko loše misliš o sebi? Tvoje poremećaje?“

„Ona me poznaje bolje od svih.“

„Uf! To boli.“

„To je istina, Elena. S njom ne moram da igram igre. I ozbiljan sam - ostavi je na miru.“

„Šta joj smeta?“

„Ti... Ono što smo bili. Ono što smo radili. Ona ne razume.“

„Nateraj je da shvati.“

„To je prošlost, Elena. A i zašto bih je kvario našim uvrnutim odnosom? Ona je dobra, slatka, nedužna i nekim čudom me voli.“

„To nije čudo, Kristijane“, prekorila ga je dobrodušno. „Imaj malo vere u sebe. Ti si stvarno dobra prilika. To sam ti često govorila. I ona izgleda divno. Snažno. Neko ko može da ti se usprotivi.“

Ne čujem Kristijanov odgovor. Dakle, jaka sam? Svakako se ne osećam tako.

„Zar ti ne nedostaje?“ nastavi Elena.

„Šta?“

„Tvoja igraonica.“

Prestala sam da dišem.

„To te se zaista ne tiče jebote“, odbrusi Kristijan.

Oh.

„Žao mi je“, otpuhnu Elena neiskreno.

„Mislim da bi trebalo da ideš. I, molim te, drugi put zovi pre nego što dođeš.“

„Kristijane, žao mi je.“ Sad zvuči kao da to stvarno misli. „Otkad si tako osetljiv?“ Ponovo ga kori.

„Elena, mi imamo poslovni odnos koji oboma donosi lepu zaradu. Neka ostane na tome. Ono što je bilo među nama sad je prošlost. Anastazija je moja budućnost i neću da je ugrožavam ni na koji način te prestani s tim sranjima.“

Njegova budućnost!

„Shvatam.“

„Slušaj, žao mi je zbog tvoje nevolje. Možda bi to trebalo da otpišeš kao blef.“ Glas mu je blaži.

„Ne želim da te izgubim, Kristijane.“

„Nisam tvoj da bi me izgubila, Elena“, ponovo je odbrusio.

„Nisam tako mislila.“

„A kako si mislila?“ Otresit je, ljut.

„Slušaj, neću da se raspravljam s tobom. Tvoje prijateljstvo mi mnogo znači. Sklanjaću se od Anastazije. Ali biću tu ako ti zatrebam. Uvek ću biti.“

„Anastazija misli da smo se videli prošle subote. Ti si me zvala, to je sve. Zašto si joj rekla da je bilo drugačije?“

„Htela sam da zna koliko si bio uzrujan kad je otišla. Ne želim da te povredi.“

„Zna. Rekao sam joj. Prestani da se mešaš. Stvarno, ponašaš se kao majka kvočka.“ Kristijan zvuči pomirljivije, a Elena se nasmejala, mada joj je smeh prožet primesom tuge.

„Znam. Žao mi je. Znaš da mi je stalo do tebe. Nisam mislila da ću te ikad videti zaljubljenog, Kristijane. Veoma mi je drago što te vidim takvog. Ali ne bih podnela da te povredi.“

„Kockaću se“, odgovorio je bezbojno. „Jesi li sigurna da nećeš da Velč pronjuška?“

Duboko je uzdahnula. „Pretpostavljam da neće škoditi.“

„Dobro. Pozvaću ga ujutru.“

Slušam njihovo gloženje i pokušavam da ga rastumačim. Zvuče kao da su stari prijatelji, kao što Kristijan tvrdi. Samo prijatelji. A njoj je stalo do njega - možda previše. Ali zar ne bi svakome ko ga poznaje?

„Hvala, Kristijane. I žao mi je. Nisam htela da smetam. Idem sad. Sledeći put ću se najaviti.“

„Dobro.“

Ona odlazi! Sranje! Odjurila sam hodnikom do Kristijanove spavaće sobe i sela na krevet. Nekoliko trenutaka kasnije ušao je i Kristijan.

„Otišla je“, rekao je obazrivo, procenjujući moju reakciju.

Pogledala sam ga i pokušala da uobličim pitanje. „Hoćeš li mi ispričati sve o njoj? Pokušavam da razumem zašto misliš da ti je pomogla.“ Zastala sam i pažljivo promislila o sledećoj rečenici. „Prezirem je, Kristijane. Mislim da ti je neopisivo naškodila. Nemaš prijatelje. Da li ih ona drži dalje od tebe?“

Uzdahnuo je i prošao rukom kroz kosu.

„Zašto hoćeš da znaš išta o njoj, jebote? Imali smo dugu vezu, često me je mlatila na mrtvo ime, a ja sam je jebao na sve moguće načine koji se mogu zamisliti, kraj priče.“

Trgla sam se. Sranje, ljut je - na mene. Zatreptala sam. „Zašto si tako ljut?“

„Zato što je sve to sranje *gotovo!*“, dreknuo je i ošinio me pogledom. Ogorčeno je uzdahnuo i odmahnuo glavom.

Prebledela sam. *Sranje.* Zagledala sam se u šake koje sam isprepletala na krilu. Samo hoću da razumem.

Seo je pored mene. „Šta te zanima?“, pitao je umorno.

„Ne moraš da mi kažeš. Nisam htela da zadirem.“

„Anastazija, nije o tome reč. Samo ne volim da pričam o tim sranjima. Godinama sam živio u mehuru u kome ništa nije uticalo na mene i nisam morao da se pravdam nikome. Ona mi je uvek bila osoba od poverenja. A sad mi se prošlost i budućnost sudaraju na način koji nikad ne bih mogao ni da zamislim.“

Pogledala sam ga i videla da me posmatra razrogačenih očiju.

„Nikad nisam mislio da ću imati budućnost s nekim, Anastazija. Ti mi ulivaš nadu i navela si me da razmišljam o svakakvim mogućnostima.“ Zaćutao je.

„Slušala sam“, prošaputala sam i zagledala se u šake.

„Šta? Naš razgovor?“

„Da.“

„I?“ Zvuči pomireno.

„Stalo joj je do tebe.“

„Da, stalo joj je. I meni je stalo do nje na neki način, mada to nije ni približno onome što osećam prema tebi. Ako je o tome reč.“

„Nisam ljubomorna.“ Vređa me što je to pomislio - a možda i jesam ljubomorna? Sranje. Možda i jeste reč o tome. „Ne voliš je“,

promrmljala sam.

Ponovo je uzdahnuo. Stvarno je iznerviran. „Nekad davno sam mislio da je volim“, odgovorio je kroz stisnute zube.

Oh. „Kad smo bili u Džordžiji... rekao si da je nisi voleo.“

„Tako je.“

Namrštila sam se.

„I tad sam te voleo, Anastazija“, prošaputao je. „Samo zbog tebe bih preleteo pet hiljada kilometara da bih te video.“

Au. Ne razumem. Tad je i dalje hteo da mu budem potčinjena. Još više sam se namrštila.

„Ono što osećam prema tebi mnogo se razlikuje od svega što sam ikad osećao prema Eleni“, objasnio je.

„Kad si znao?“

Slegnuo je ramenima. „Ironija je u tome što mi je Elena ukazala na to. Ona me je ohrabrila da dođem u Džordžiju.“

Znala sam! Znala sam u Savani. Tupo sam ga pogledala.

Šta da mislim na osnovu svega toga? Možda je ona na mojoj strani i samo brine da ga ne povredim. Ta pomisao je bolna. Nikad ga ne bih povredila. Ona je u pravu - bio je dovoljno povređen.

Možda ona i nije toliko loša. Odmahnula sam glavom. Ne želim da prihvatim njegov odnos s njom. Ne odobravam ga. Da, o tome je reč. Ona je odvratna ličnost koja je zavela ranjivog tinejdžera i ukrala mu pubertetske godine, bez obzira na to šta on govori.

„Dakle, želeo si je? Kad si bio mlađi.“

„Da.“

Oh.

„Ona me je naučila mnogim stvarima. Naučila me je da verujem u sebe.“

Oh. „Ali te je i premlaćivala na mrtvo ime.“

Osmehnuo se s naklonošću. „Jeste.“

„I to ti se dopadalo?“

„Jeste u ono vreme.“

„Toliko da si želeo da to radiš drugima?“

Oči mu se razrogačiše i postaše ozbiljne. „Da.“

„Je l' ti pomogla u tome?“

„Jeste.“

„Je l' ti bila i potčinjena?“

„Jeste.“

Jebote. „Očekuješ li da mi se ona sviđa?“ Glas mi je loman i ogorčen.

„Ne, mada bi mi đavolski olakšalo život“, odgovorio je umorno. „Razumem tvoju uzdržanost.“

„Uzdržanost! Pobogu, Kristijane - kako bi se osećao da je reč o tvom sinu?“

Zatreptao je kao da ne shvata pitanje. Namrštio se. „Nisam morao da ostanem s njom. I to je bio moj izbor, Anastazija“, promrsio je.

Ovo ne vodi nikuda.

„Ko je Link?“

„Njen bivši muž.“

„*Linkon drvna građa?*“

„Upravo on.“

„A Ajzak?“

„Njen trenutni potčinjeni.“

Jao, ne.

„Ima oko dvadeset pet godina, Anastazija. Znaš, odrasla osoba koja je svojevolljno to izabrala“, dodao je brzo pošto je ispravno protumačio moj zgađeni pogled.

„Tvojih godina“, promrmljala sam.

„Slušaj, Anastazija, kao što sam i njoj rekao, ona je deo moje prošlosti. Ti si moja budućnost. Molim te, nemoj joj dozvoliti da se ispreči između nas. I, iskreno govoreći, ova tema mi je mnogo dosadna. Idem malo da radim.“ Ustao je i pogledao me. „Mani se toga. Molim te.“

Tvrđoglavo sam ga pogledala.

„O, umalo da zaboravim“, dodao je. „Automobil ti je stigao dan ranije. U garaži je. Ključevi su kod Tejlora.“

Au... sab? „Mogu li da ga vozim sutra?“

„Ne.“

„Zašto?“

„Znaš zašto. Što me podseti. Javi mi ako ćeš izlaziti iz kancelarije. Sojer je bio tamo i posmatrao te. Izgleda da ipak ne mogu da verujem da ćeš paziti na sebe.“ Namrštio se i osetila sam se kao nestašno dete - ponovo. Raspravljala bih se s njim, ali dovoljno je iznerviran zbog Elene i ne želim dalje da ga uzrujavam. Ali nisam odolela da ne kažem bar nešto.

„Izgleda da ni ja tebi ne mogu da verujem“, promrmljala sam. „Mogao si da mi kažeš da me Sojer posmatra.“

„Hoćeš li da se svađamo i zbog toga?“, brecnuo se.

„Nisam bila svesna toga da se svađamo. Mislila sam da komuniciramo“, promrmljala sam razdražljivo.

Načas je zažmurio kao da se savlađuje. Progutala sam knedlu dok sam ga gledala sa strepnjom. Ovo može da se završi na razne načine.

„Moram da radim“, rekao je tiho i izašao iz sobe.

Izdahnula sam. Nisam ni bila svesna toga da zadržavam dah. Bacila sam se natrag na krevet i zagledala u tavanicu.

Možemo li ikad normalno da razgovaramo a da to ne preraste u raspravu? Iscrpljujuće je.

Jednostavno se ne poznajemo dovoljno. Želim li zaista da se preselim kod njega? Čak ne znam ni bi li trebalo da mu odnesem šolju čaja ili kafe dok radi. Treba li uopšte da mu smetam? Ne znam ništa o tome šta voli i ne voli.

Očigledno je da mu je dosadilo sve u vezi s Elenom - u pravu je, moram to da ostavim za sobom. Da prevazidem. Pa bar ne očekuje da se sprijateljim s njom i nadam se da će ona sad prestati da mi dosađuje pozivima da se sastanemo.

Ustala sam s kreveta i prišla prozoru. Otključala sam vrata terase, otvorila ih i prišla staklenoj ogradi. Uznemirava me što je providna. Hladnjikavo je pošto je tako visoko.

Zagledala sam se u treperava svetla Sijetla. On je u svojoj tvrđavi i udaljen od svega što se dešava. Ne pravda se nikome. *Upravo mi je rekao da me voli, znači da sva ova sranja potiču od one užasne žene.* Prevnula sam očima. Život mu je tako zamršen. On je tako zamršen.

Teško sam uzdahnula i još jednom pogledala grad prostrt poput zlatnih tkanina pod mojim nogama, pa odlučila da pozovem Reja. Nismo se dugo čuli. Razgovor je kratak kao i obično, ali uverila sam se da je on dobro i da prekidam važnu fudbalsku utakmicu.

„Nadam se da je sve u redu s Kristijanom“, rekao je opušteno. Znam da traga za podacima mada zaista ne želi da zna.

„Jeste, sve je u redu.“ Može se tako reći. I preseliću se kod njega. Mada još nismo utvrdili kad.

„Volim te, tata.“

„I ja tebe volim, Eni.“

Prekinula sam vezu i pogledala na sat. Tek je deset. Zbog naše rasprave neobično sam uzbuđena i nemirna.

Brzo sam se istuširala, vratila u spavaću sobu i odlučila da obučem jednu od spavaćica koje mi je Kerolajn Akton odabrala u *Niman Markusu*. Kristijan stalno kuka što nosim majice. Našla sam tri spavaćice. Izabrala sam bledoružičastu i obukla je preko glave. Materijal mi je skliznuo niz telo, milujući mi kožu i prijanjajući. Napravljena je od najfinijeg, najtanjeg satena. *Au!* U ogledalu sam videla da izgledam kao filmska diva iz tridesetih godina. Dugačka je, otmena i nimalo nalik meni.

Uzela sam odgovarajući ogrtač pa odlučila da potražim knjigu u biblioteci. Mogla bih da čitam na ajpedu, ali trenutno želim utehu i ohrabrenje štampane knjige. Ostaviću Kristijana na miru. Možda će se oraspoložiti kad završi s poslom.

Toliko je knjiga u njegovoj biblioteci. Trajaće zauvek ako budem pregledala sve naslove. Povremeno sam bacala pogled na bilijarski sto i crvenela kako sam se prisećala onoga što smo sinoć radili. Osmehnula sam se kad sam videla da je lenjir još na podu. Podigla sam ga i udarila se po dlanu. Jao! Peče.

Zašto ne mogu da podnesem još malo bola za svog čoveka? Razočarano sam ga spustila na radni sto i nastavila da tražim dobru knjigu.

Većina knjiga su prva izdanja. Kako li je sakupio takvu zbirku za tako kratko vreme? Možda Tejlorov opis posla uključuje i kupovinu knjiga. Odlučila sam se za *Rebeku* Dafne di Morije. Nisam je dugo čitala. Osmehnula sam se kad sam se sklupčala na mekoj naslonjači i pročitala prvi red:

Prošle noći sam sanjala da opet idem u Manderli...

Prenula sam se se iz sna kad me je Kristijan podigao.

„Ćao“, promrmljao je, „zaspala si. Nisam mogao da te nađem.“ Zagnjurio mi je nos u kosu. Sanjivo sam mu obavila ruke oko vrata i udisala njegov miris - o, kako lepo miriše - dok me je nosio u spavaću sobu. Spustio me je na krevet i pokrio me.

„Spavaj, malena“, prošaputao je i naslonio mi usne na čelo.

NAGLO SAM SE trгла iz uznemirujućeg sna i načas sam bila dezorijentisana. Uhvatih sebe kako zabrinuto gledam prema podnožju

kreveta, ali tamo nema nikoga. Čujem kako iz velike dnevne sobe dopiru tihi taktovi teške klavirske kompozicije.

Koliko li je sati? Pogledala sam budilnik - dva ujutru. Je li Kristijan uopšte dolazio da spava? Ispetljala sam noge iz ogrtača koji je još na meni i ustala iz kreveta.

U dnevnoj sobi sam stala u senke da slušam. Kristijan je izgubljen u muzici. Izgleda bezbedno u svom mehuru svetlosti. Svira pevljivu melodiju, čiji mi pojedini delovi zvuče poznato, ali veoma je složena. *Tako je dobar*. Zašto li me to uvek iznenadi?

Međutim, čitav prizor mi deluje neznatno drugačije. Utom sam shvatila da je poklopac klavira spušten te da imam nesmetan pogled. Podigao je glavu i pogledi su nam se sreli. Sive oči mu blago blistaju pri mekoj svetlosti lampe. Nastavio je da nepokolebljivo svira dok sam mu prilazila. Prati me pogledom, upija me. Oči su mu svetlije zasjale. Prestao je kad sam mu prišla.

„Zašto si prestao? To je bilo divno.“

„Imaš li ikakvu predstavu o tome koliko si trenutno poželjna?“, pitao me je tiho.

Oh. „Dodi u krevet“, prošaputala sam. Oči su mu planule kad je ispružio ruku. Kad sam je prihvatila, tako me je neočekivano povukao da sam mu pala u krilo. Zagrlio me je i zagnjurio mi nos uz vrat iza uva. Trnci su mi prošli kičmom.

„Zašto se svađamo?“, prošaputao je dok mi je grickao ušnu školjku.

Srce mi je preskočilo pa brže zakucalo, šireći mi vrelinu telom.

„Zato što se upoznajemo, a ti si tvrdoglav, čangrizav, hirovit i težak“, promrmljala sam zadihano i pomerila glavu kako bi imao bolji pristup mom vratu. Prešao mi je nosom po vratu i osetila sam da se osmehuje.

„Jesam sve to što si rekla, gospodice Stil. Čudo je što me trpiš.“ Gricnuo me je za ušnu školjku i zaječala sam. „Je li uvek tako?“ Uzdahnuo je.

„Nemam pojma.“

„Ni ja.“ Odvezao mi je pojas ogrtača i pustio da se raširi pa mi prešao rukom po telu, preko grudi. Bradavice su mi se ukrutile pod njegovim nežnim dodirom i napele pod satenom. Nastavio je niz moj struk pa kuk.

„Tako si dobra na dodir pod ovom tkaninom. I vidim sve - čak i ovo.“ Kroz tkaninu mi je nežno čupnuo stidne dlačice, nateravši me da oštro udahnem. Drugom rukom mi je uhvatio kosu na potiljku. Zabacio mi je glavu i poljubio me, jezika užurbanog, neumoljivog, željnog. Zaječala sam u odgovor i pomilovala to tako drago lice. Nežno mi je podizao spavaćicu, polako, mučno, dok me nije pomilovao po nagoj zadnjici pa prešao noktom palca po unutrašnjoj strani butine.

Odjednom je ustao, trgavši me, i podigao na klavir. Stopala su mi na dirkama, prave neusklađene zvuke. Prešao mi je rukama uz listove i raširio mi kolena. Uhvatio me je za ruke.

„Lezi“, naredio je, držeći me za ruke dok sam se spuštala na klavir. Poklopac je tvrd i neumoljiv pod mojim leđima. Pustio mi je ruke i još više mi raširio noge. Stopala mi plešu preko dirki, preko sve viših tonova.

Au, čoveče. Znam šta će da radi, a iščekivanje... Glasno sam zaječala kad mi je poljubio unutrašnju stranu kolena, pa nastavio da ljubi, sisa i gricka uz butinu. Meki saten moje spavaćice sve se više podiže, klizi mi po osetljivoj koži kako gura tkaninu. Izvila sam stopala i ponovo su odjeknuli tonovi. Zažmurila sam i prepustila se kad su mu usne stigle do prevoja mojih butina.

Poljubio me je... *tamo... ah...* pa blago dunuo pre nego što mi je jezikom zapalacao oko klitorisa. Još više mi je raširio noge. Osećam se tako otvoreno - izloženo. Drži me na mestu, ruke su mu odmah iznad mojih kolena dok me jezikom muči, ne pružajući nimalo milosti, nimalo olakšanja... nimalo oslobađanja. Podižem kukove da dočekam i uzvratim na njegov ritam, sva obuzeta.

„O, Kristijane, molim te“, zaječala sam.

„O, ne, malena, ne još“, zadirkuje me. Osetila sam kako sve u meni ubrzava, ali tad je prestao.

„Ne“, zacvilela sam.

„Ovo je moja osveta, Ana“, zarežao je tiho. „Raspravljaš se sa mnom i nekako ću već vratiti tvom telu.“ Ostavlja mi trag poljubaca na stomaku, ruke mu prelaze preko mojih butina, miluju, mese, muče. Jezikom mi kruži oko pupka dok mu ruke - *i palčevi... o, njegovi palčevi* - stižu do vrha butina.

„Ah!“ Kriknula sam kad je gurnuo jedan u mene. Drugim me muči, polako, mučno, kruži i kruži. Leđa mi se izviše s klavira dok se uvijam pod njegovim dodirom. Gotovo je nepodnošljivo.

„Kristijane!“ ciknula sam, kovitlajući se bez kontrole od želje.

Sažalio se na mene i prestao. Podigao mi je stopala s dirki i gurnuo me. Odjednom lako klizim uz klavir, klizam se na satenu, a on me prati. Načas mi je kleknuo između nogu da navuče kondom. Nadvija se nada mnom, a ja stenjem, gledam ga s pobesnelom željom i shvatam da je nag. Kad li se svukao?

Zuri u mene i u očima mu vidim divljenje, ljubav i strast. To mi oduzima dah.

„Toliko te želim“, rekao je i veoma polako, izuzetno, skliznuo u mene.

PRUŽENA SAM PREKO njega, iscrpljena, udova teških i mlitavih. Ležimo na velikom klaviru. *Au*. Mnogo je prijatnije ležati na Kristijanu nego na klaviru. Pazeći da mu ne dotaknem grudi, naslonila sam obraz na njega i potpuno se umirila. Nije se usprotivio. Slušam kako mu se disanje usporava kao i moje. Nežno mi je pomilovao kosu.

„Piješ li čaj ili kafu uveče?“, pitala sam pospano.

„Kakvo čudno pitanje“, primetio je sanjivo.

„Mislila sam da ti donesem čaj u radnu sobu i onda sam shvatila da ne znam šta bi voleo.“

„O, shvatam. Pijem vodu ili vino uveče, Ana. Mada bih možda mogao da probam čaj.“

Pomera ruku u ritmu niz moja leđa, nežno me milujući.

„Zaista malo znamo jedno o drugome“, promrmljala sam.

„Znam“, odgovorio je. Glas mu je žalostan. Sela sam da ga pogledam.

„Šta je bilo?“ Odmahnuo je glavom kao da hoće da se otrese neke neprijatne misli pa podigao ruku da mi pomiluje obraz, očiju svetlih i ozbiljnih.

„Volim te, Ana Stil.“

Budilnik se uključio u šest s vestima o stanju na putevima. Grubo me je trgao iz uznemirujućeg sna o previše plavim i tamnokosim ženama. Ne znam o čemu je bio, ali pažnja mi je odmah odvrćena jer je Kristijan obavljen oko mene poput svile. Glava razbarušene kose mi je na grudima, ruka preko dojke, a noga oko mog tela, pritiska me. I dalje spava, a meni je prevruće. Ali nisam se obazirala na nelagodu već sam mu kolebljivo prešla prstima kroz kosu i promeškolljio se. Otvorio je svetlosive oči i pospano se osmehnulo. *Ah... tako je divan.*

„Dobro jutro, lepotice“, rekao je.

„Dobro jutro, lepotane.“ Osmehnula sam se. Poljubio me je, odvojio se od mene i nalaktio da me pogleda.

„Jesi li lepo spavala?“

„Jesam, iako mi je san bio narušen.“

Osmeh mu je postao širi. „Hmm. Meni možeš tako da narušiš san kad god hoćeš.“ Ponovo me je poljubio.

„A ti? Jesi li lepo spavao?“

„Uvek lepo spavam kad sam s tobom, Anastazija.“

„Nema više košmara?“

„Ne.“

Namrštila sam se i odvažila da pitam. „O čemu su košmari?“

Nabrao je čelo i osmeh je iščileo. *Sranje - moja glupa znatiželja.*

„To su flešbekovi iz mog ranog detinjstva. Bar tako kaže doktor Flin. Neki su veoma živi, neki manje.“ Glas mu je utihnuo i licem mu je prešao dalek, namučen pogled. Odsutno mi je prelazio prstom po ključnoj kosti, što mi skreće pažnju.

„Budiš li se plaćući i vrišteći?“, pokušala sam da se našalim i nisam uspela.

Zbunjeno me je pogledao. „Ne, Anastazija. Nikad nisam plakao. Bar koliko se sećam.“ Namrštio se kao da je posegnuo u dubine svog sećanja. Jao, ne, to je svakako suviše mračno mesto da bi ga posetio u ovo doba.

„Imaš li ijednu srećnu uspomenu iz detinjstva?“, pitala sam brzo, uglavnom kako bih mu odvrtila pažnju. Načas je izgledao zamišljeno dok mi je prstom i dalje prelazio po koži.

„Sećam se kako je narkomanka pekla nešto. Sećam se mirisa. Mislim da je pekla rođendansku tortu za mene. A onda Mijin dolazak s mamom i tatom. Mama je brinula kako ću reagovati, ali odmah sam zavoleo bebu. Prva reč mi je bila *Mia*. Sećam se svog prvog časa klavira. Gospođica Ket, moja nastavnica, bila je divna. Imala je konje.“ Setno se osmehnulo.

„Rekao si da te je mama spasla. Kako?“

Trgao se iz sećanja i pogledao me kao da ne shvatam da su dva i dva četiri.

„Usvojila me je“, rekao je prosto. „Mislio sam da je anđeo kad sam je prvi put video. Nosila je belo i bila veoma nežna i mirna dok me je pregledala. To nikad neću zaboraviti. Da je rekla ne ili da je Karik odbio...“ Slegnuo je ramenima i pogledao u budilnik preko ramena. „Ovo je malo preduboko za rano jutro“, promrsio je.

„Zaklela sam se da ću te bolje upoznati.“

„Jesi li, gospođice Stil? Mislio sam da te zanima volim li kafu ili čaj.“ Podsmehnulo se. „U svakom slučaju, pada mi na pamet jedan način da me bolje upoznaš.“ Značajno je gurnuo kukove uz moje.

„Mislim da sam te prilično dobro upoznala na taj način.“ Glas mi je nadmen i prekoran, što ga je nateralo da se šire osmehne.

„Mislim da te nikad neću dovoljno dobro upoznati na taj način“, odvratio je. „Buđenje pored tebe svakako ima svoje prednosti.“ Glas mu je tih i toliko zavodljiv da će mi se i kosti istopiti.

„Zar ne moraš da ustaneš?“, pitala sam tiho i promuklo. *O... šta mi radi...*

„Ne ovog jutra. Trenutno želim da budem samo na jednom mestu, gospođice Stil.“ Oči su mu žudno zavarničile.

„Kristijane!“, ciknula sam zapanjena. Naglo se pomerio i odjednom se našao na meni, pritiskajući me na krevet. Uhvatio me je za ruke, povukao mi ih iznad glave i počeo da mi ljubi vrat.

„O, gospođice Stil.“ Osmehnulo se uz moju kožu i poslao mi slasne trnce po telu kad je spustio ruku pa polako počeo da mi zadiže satensku spavaćicu. „O, šta bih sve voleo da ti radim“, prošaputao je.

Izgubljena sam, a isleđivanje je gotovo.

GOSPOĐA DŽOUNS POSLUŽILA je doručak, palačinke i slaninu za mene, a omlet i slaninu za Kristijana. U prijatnoj tišini sedimo jedno pored drugog za šankom.

„Kad ću da upoznam tvog trenera Kloda i vidim šta sve ume?“ Kristijan me je pogledao i široko se osmehnuo.

„Zavisi od toga hoćeš li da ideš u Njujork ovog vikenda ili nećeš - ukoliko nećeš da se vidiš s njim rano ujutru preko nedelje. Zamoliću Andreu da proverí njegov raspored i javiću ti.“

„Andrea?“

„Moja lična pomoćnica.“

O, da. „Jedna od tvojih plavuša“, našalila sam se.

„Ona nije moja, već radi za mene. Ti si moja.“

„I ja radim za tebe“, promrmrljala sam ogorčeno.

Osmehnuo se kao da je zaboravio. „Stvarno radiš.“ Njegov širok osmeh je zarazan.

„Možda bi Klod mogao da me nauči kik-boksu“, upozorila sam ga.

„Ma nemoj? Da ti poveća izgleda protiv mene?“ Razgaljeno je podigao obrvu. „Samo napred, gospođice Stil.“ Tako je srećan u odnosu na jučerašnje kiselo raspoloženje posle Eleninog odlaska. Potpuno razoružava. Možda zbog tolikog seksa... možda je zbog toga tako živahan.

Pogledala sam u klavir iza njega, uživajući u sećanju na prošlu noć. „Ponovo si podigao poklopac klavira.“

„Spustio sam ga sinoć da ti ne bih smetao. Izgleda da nije uspeo, ali drago mi je što nije.“ Izvio je usne u bludni osmejак pa uzeo zalogaj omleta. Pocrvenela sam i zajedljivo mu se osmehnula.

O, da... veseli trenuci na klaviru.

Gospođa Džouns se nagnula i spustila papirnu kesu s mojim ručkom ispred mene, nateravši me da pocrvenim od griže savesti.

„Za kasnije, Ana. Je li tunjevina u redu?“

„O, da. Hvala, gospođo Džouns.“ Stidljivo sam joj se osmehnula, a ona mi je uputila srdačni osmejак pre nego što je izašla iz velike sobe. Verujem da je to uradila kako bismo ostali sami.

„Mogu li da te pitam nešto?“ Okrenula sam se prema Kristijanu.

Razgaljeni izraz je nestao. „Naravno.“

„I nećeš da se naljutiš?“

„Je li o Eleni?“

„Nije.“

„Onda neću da se naljutim.“

„Ali sad imam još jedno pitanje.“

„Stvarno?“

„I ono je o njoj.“

Prevrnuo je očima. „Šta?“, pitao je ogorčeno.

„Zašto se toliko naljutiš kad god te pitam za nju?“

„Iskreno?“

Namrštila sam se. „Mislila sam da si uvek iskren sa mnom.“

„Trudim se da budem.“

Zaškiljila sam. „To zvuči kao vrludav odgovor.“

„Uvek sam iskren prema tebi, Ana. Ne želim da se igram igara. Pa, ne takvih igara“, objasnio je usplamtelih očiju.

„A kakvih igara želiš da se igraš?“

Nakrivio je glavu i podsmehnuo se. „Gospođice Stil, tako ti je lako skrenuti pažnju.“

Zakikotala sam se. U pravu je. „Gospodine Greje, skrećeš mi pažnju na mnogo načina.“ Zagledala sam u njegove sive oči razigrane od smeha.

„Omiljeni zvuk na svetu mi je tvoj smeh, Anastazija. Dakle, šta je bilo prvobitno pitanje?“ pitao je glatko. Čini mi se da mi se smeje. Pokušala sam da iskrivim usne kako bih izrazila nezadovoljstvo, ali volim šaljivog Pedeset - zabavan je. Volim jutarnje peckanje. Namrštila sam se dok sam pokušavala da se setim pitanja.

„O, da. Samo si se vikendom viđao sa svojim potčinjenim?“

„Tako je“, odgovorio je i nervozno me pogledao.

Osmehnula sam se. „Dakle, nema seksa za vreme radne nedelje.“

Nasmejao se. „O, tuda ovo vodi.“ Izgleda kao da mu je laknulo. „Zašto misliš da vežbam svakog radnog dana?“ Sad mi se stvarno smeje, ah ne marim. Dođe mi da zagrlim samu sebe od sreće. Još jedno prvo iskustvo - pa, nekoliko njih.

„Izgledaš veoma zadovoljna sobom, gospođice Stil.“

„I jesam, gospodine Greje.“

„Trebalo bi da budeš.“ Široko se osmehnuo. „A sad pojedi doručak.“

O, zapovednički Pedeset... nikad nije daleko.

SEDIMO NA ZADNJEM sedištu audija. Tejlor nas vozi. Prvo će mene odvesti na posao pa onda Kristijana. Sojer je na suvozačevom mestu.

„Zar ne stiže danas brat tvoje cimerke?“, pitao je Kristijan gotovo nehajno. Glas i izraz mu ne odaju ništa.

„O, Itan“, uzviku sam. „Zaboravila sam. O, Kristijane, hvala što si me podsetio. Moraću da odem do stana.“

Sav se smrkao. „U koliko sati?“

„Nisam sigurna kad će da dođe.“

„Ne želim da ikud ideš sama“, rekao je oštro.

„Znam“, promrmljala sam i odolela porivu da prevrnem očima na njegovu preteranu reakciju. „Hoće li Sojer da špijunira... ovaj... da patrolira danas?“ Krišom sam pogledala Sojera i videla da su mu uši pocrvene.

„Da“, odbrusio je, ledenog pogleda.

„Bilo bi lakše da vozim saba“, promrmljala sam nestrpljivo.

„Sojer će imati automobil i može te odvesti do tvog stana.“

„U redu. Mislim da će me Itan zvati. Tad ću ti javiti kakav je dogovor.“

Pogled mu ne odaje ništa. O čemu li razmišlja?

„Dobro“, popustio je. „Nemoj nikud sama. Jasno?“ Pripremio mi je prstom.

„Da, dragi“, promrmljala sam.

Na licu mu je nagoveštaj osmeha. „A možda bi trebalo samo da koristiš blekberi - poslaću ti mejl na njega. Tako moj šef tehničkog odeljenja neće imati veoma zanimljivo jutro, važi?“ Glas mu je podrugljiv.

„Da, Kristijane.“ Ne mogu da odolim. Prevrnula sam očima i podsmehnuo mi se.

„Ah, gospođice Stil, čini mi se da mi dlan bridi zbog tebe.“

„Uf, gospodine Greje, taj tvoj dlan koji neprestano bridi. Šta ćemo da uradimo u vezi s tim?“

Nasmejao se i onda mu je pažnju odvratio njegov blekberi, koji mora da je podešen na vibraciju jer nije zvonio. Namrštio se kad je video ko ga zove.

„Šta je?“, breкнуo se pa napregnuto slušao. Koristim priliku da proučavam njegove divne crte - prav nos, kosu koja mu neuredno pada na čelo. Od tog kradomičnog balavljenja trgao me je njegov izraz, koji se od neverice pretvorio u razgaljen. Obratila sam pažnju na razgovor.

„Šališ se... Za scenu... Kad ti je to rekao?“ Nasmejao se gotovo nerado. „Ne, ne brini. Ne moraš da se izvinjavaš. Drago mi je što postoji razumno objašnjenje. Izgledalo je kao besmisleno mala suma... Ne sumnjam da ćeš smisliti nešto opako i kreativno za osvetu. Siroti Ajzak.“ Osmehnuo se. „Dobro... Zdravo.“ Sklopio je telefon i pogledao me. Oči su mu odjednom obazrive, ali začudo izgleda i kao da mu je laknulo.

„Ko je to bio?“

„Zar stvarno želiš da znaš?“, pitao je tiho.

Zbog tog odgovora sam znala. Odmahnula sam glavom i zagledala se kroz prozor u siv dan, osetivši se bespomoćno. Zašto ne može da ga ostavi na miru?

„Hej.“ Uhvatio me je za ruku i poljubio mi zglobove na svim prstima pa mi odjednom zasisao mali prst, jako. A onda ga je nežno ugrizao.

Au! On ima vruću liniju s mojim međunožjem. Oštro sam udahnuo pa uznemireno pogledala Tejlora i Sojera pa ponovo Kristijana. Oči su mu potamnele. Polako, puteno mi se osmehnuo.

„Ne uzbuđuj se, Anastazija“, promrmljao je. „Ona je prošlost.“ Spustio mi je poljubac nasred dlana i poslao mi trnce po celom telu. Odmah sam zaboravila na neraspoloženje.

„**DOBRO JUTRO, ANA**“, rekao je Džek dok sam prilazila svom radnom stolu. „Lepa haljina.“

Pocrvenela sam. Haljina je nova, zahvaljujući mom neverovatno bogatom dečku. Svetloplava, lanena, nestrukirana haljina bez rukava. Uz nju sam obula svetlosmeđe sandale s visokim potpeticama. Čini mi se da Kristijan voli visoke potpetice. U sebi sam se osmehnula zbog toga pa brzo namestila bezlični, profesionalni osmeh za šefa.

„Dobro jutro, Džek.“

Odmah sam pozvala kurira da odnese njegovu brošuru u štampariju. Džek je proturio glavu kroz vrata.

„Mogu li da dobijem kafu, molim vas, Ana?“

„Naravno.“ Otišla sam u kuhinju i naletela na Kler s recepcije, koja je takođe pravila kafu.

„Ćao, Ana“, veselo me je pozdravila.

„Ćao, Kler.“

Kratko smo popričale o njenom porodičnom okupljanju za vikend u kojem je neizmerno uživala, a ja sam joj rekla da sam jedrila s Kristijanom.

„Dečko ti je kao iz snova, Ana“, rekla je blistavih očiju.
U iskušenju sam da prevrnem očima.
„Ne izgleda loše.“ Osmehnula sam se i obe smo prasnule u smeh.

„BAŠ STE SE zadržali!“, brecnu se Džek kad sam mu donela kafu.
Oh! „Žao mi je.“ Pocrvenela sam pa se namrštila. Zadržala sam se isto kao i uvek. Šta mu je? Možda ga nešto jede.
Odmahnuo je glavom. „Izvinite, Ana. Nisam hteo da se brecam na vas, dušo.“
Dušo?
„Nešto se dešava u upravi, a ne znam o čemu je reč. Osluškujte malo, važi? Ako nešto čujete - znam kako vi, devojke, pričate.“
Osmehnulo mi se i osetila sam blagu mučninu. On nema pojma kako mi „devojke“ pričamo. Uostalom, znam šta se zbiva.
„Reći ćete mi, zar ne?“
„Naravno“, promrmljala sam. „Poslala sam brošuru u štampariju. Isporučiće nam do dva.“
„Odlično. Evo.“ Pružio mi je hrpu rukopisa. „Za sve ovo treba napisati sinopsis prvog poglavlja, a onda zvesti u arhivu.“
„Odmah ću prionuti na posao.“
Laknulo mi je kad sam izašla iz njegove kancelarije i sela za radni sto. O, teško je znati. Šta li će uraditi kad bude saznao? Krv mi se sledila. Nešto mi govori da će Džek biti ozlovoljen. Pogledala sam blekberi i osmehnula se. Čeka me Kristijanov mejl.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Izlazak sunca
Datum: 14. jun 2011,09.23
Primalac: Anastazija Stil

Volim da se budim pored tebe ujutru.

Kristijan Grej
Potpuno i načisto osvojeni generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Mislim da će mi lice pući koliko se osmehujem.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Zalazak sunca
Datum: 14.jun 2011,09.35
Primalac: Kristijan Grej

Dragi potpuno i načisto osvojeni,
I ja volim da se budim pored tebe. Ali volim i da budem u krevetu s tobom, kao i u liftu, na klaviru, bilijarskom stolu, brodu, radnom stolu, tuš-kabini, kadi, čudnim drvenim krstovima s okovima, krevetu s četiri stuba i crvenom satenskom posteljinom, kućici za čamce i sobi iz detinjstva.

Tvoja,
Luda za seksom i nezajažljiva, cmok, cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Mokar hardver
Datum: 14. jun 2011,09.37
Primalac: Anastazija Stil

Draga luda za seksom i nezajažljiva,
Upravo sam ispljunuo kafu po tastaturi.
Mislim da mi se to nikad nije desilo.
Divim se ženi koja se usredsređuje na geografiju.

Treba li da zaključim da me želiš samo zbog mog tela?

Kristijan Grej

Potpuno i načisto zapanjeni generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Kikoće se i vlažna je

Datum: 14.jun 2011,09.42

Primalac: Kristijan Grej

Dragi potpuno i načisto zapanjeni,

Uvek.

Imam posla.

Prestani da mi smetaš.

Luda za seksom i nezajažljiva, cmok, cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Moram li?

Datum: 14. jun 2011,09.50

Primalac: Anastazija Stil

Draga luda za seksom i nezajažljiva,

Kao i uvek, tvoja želja je za mene zapovest.

Sviđa mi se što se kikoćeš i što si vlažna.

Ćaos, draga.

Cmok

Kristijan Grej

Potpuno i načisto osvojeni, zapanjeni i očarani generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Spustila sam blekberi i prionula na posao.

DŽEK ME JE u vreme ručka zamolio da mu kupim sendvič. Pozvala sam Kristijana čim sam izašla iz njegove kancelarije.

„Anastazija.“ Odmah se javio, toplim, milujućim glasom. Kako uspeva da me natera da se istopim preko telefona?

„Kristijane, Džek me je zamolio da mu kupim ručak.“

„Lenjo đubre“, oteresao je.

Nisam se obazirala i nastavila sam. „I idem da ga kupim. Možda bi bilo zgodno da mi daš Sojerov broj kako ti ne bih smetala.“

„Ne smetaš mi, malena.“

„Jesi li sam?“

„Nisam. Tu sam sa šestoro ljudi koji trenutno zure u mene i pitaju se s kim li, dođavola, razgovaram.“

Sranje... „Stvarno?“, ciknula sam uplašeno.

„Da, stvarno. Moja devojka“, rekao je, udaljivši slušalicu.

Bokte! „Znaš, verovatno su mislili da si homoseksualac.“

Nasmejao se. „Da, verovatno.“ Čujem da se osmehuje.

„Ovaj... bilo bi bolje da krenem.“ Sigurna sam da zna koliko sam se postidela što sam ga prekinula.

„Javiću Sojeru.“ Ponovo se nasmejao. „Je l' ti se prijatelj javio?“

„Nije još. Ti ćeš prvi saznati, gospodine Greje.“

„Dobro. Ćaos, draga.“

„Ćao, Kristijane.“ Osmehnula sam. Izmami mi osmeh kad god to kaže... tako ne priliči Pedeset, ali s druge strane i priliči.

KAD SAM IZAŠLA nekoliko trenutaka kasnije, Sojer me je čekao ispred vrata.

„Gospodice Stil“, pozdravio me je zvanično.

„Sojere.“ Klimnula sam glavom i zajedno smo pošli prema sendvičari.

Nisam opuštena s njim kao s Tejlorom. Neprestano pogledom pretražuje ulicu dok idemo kroz četvrt. Tako sam još nervoznija. A

onda sam shvatila da ga oponašam.

Je li Lejla tamo negde? Ili nas je sve zarazila Kristijanova paranoja? Je li ovo deo njegovih pedeset nijansi? Šta bih dala za pola sata iskrenog razgovora s doktorom Flinom kako bih saznala.

Ništa nije neuobičajeno, samo pauza za ručak u Sijetlu - ljudi žure da pojedu nešto, odu u kupovinu, sastanu se s prijateljima. Videla sam kako su se dve mlade žene pozdravile zagrljajem.

Nedostaje mi Kejt. Prošle su samo dve nedelje otkako je otišla na odmor, ali čini mi se da su to najduže dve nedelje u mom životu. Toliko toga se dogodilo - neće mi verovati kad joj budem ispričala. Pa, kad joj budem ispričala doteranu verziju u skladu s ugovorom o poverljivosti podataka. Namrštila sam se. Moraću da popričam s Kristijanom o tome. Šta bi Kejt mislila o tome? Prebledela sam pri toj pomisli. Možda će se vratiti s Itanom. Osetila sam navalu uzbuđenja pri toj pomisli, ali to je ipak malo verovatno. Svakako će ostati još malo s Eliotom.

„Gde stojite dok čekate i osmatrate?“ pitala sam Sojera kad smo stali u red. Sojer je ispred mene, okrenut prema vratima i neprestano gleda ulicu i sve koji uđu. Uznemirujuće je.

„Sedim u kafeu odmah prekoputa ulice, gospođice Stil.“

„Zar nije mnogo dosadno?“

„Meni nije, gospođo. To mi je posao“, odgovorio je kruto.

Pocrvenela sam. „Izvinite, nisam htela da nagovestim...“ Zaćutala sam kad sam videla njegov ljubazan izraz pun razumevanja.

„Molim vas, gospođice Stil. Posao mi je da vas štitim. I to je ono što radim.“

„Dakle, nema ni traga Lejli?“

„Ne, gospođo.“

Namrštila sam se. „Otkud znate kako ona izgleda?“

„Video sam fotografiju.“

„O, imate li je kod sebe?“

„Ne, gospođo.“ Potapšao se po glavi. „Pohranjeno je u sećanju.“

Naravno. Zaista bih volela da pogledam Lejlinu fotografiju kako bih videla kakva je bila pre nego što je postala avetinjska devojka. Pitam se bi li mi Kristijan dozvolio da uzmem jednu. Da, verovatno bi - radi moje bezbednosti. Smislila sam plan, a moja podsvest se zlurado poradovala i odobravajući klimnula glavom.

BROŠURE SU STIGLE u kancelariju. Na moje olakšanje, izgledaju odlično. Odnela sam jednu u Džekovu kancelariju. Oči su mu zasjale, ne znam da li zbog mene ili brošure. Odlučila sam da poverujem kako je zbog brošure.

„Odlično izgleda, Ana.“ Dokono ju je prelistao. „Da, dobro obavljeno. Hoćete li se videti s dečkom večeras?“ Usne su mu se izvile kad je izgovorio reč „dečko“.

„Da. Živimo zajedno.“ Gotovo da je to istina. Pa, trenutno živimo zajedno. I zvanično sam pristala da se preselim pa i nije neka *laž*. Nadam se da je to dovoljno da odustane.

„Bi li mu smetalo da večeras odemo na jedno brzo piće? Da proslavimo sav vaš naporan rad?“

„Jedan moj prijatelj večeras dolazi u grad i svi ćemo izaći na večeru.“ I biću zauzeta svake večeri, Džek.

„Shvatam.“ Ogorčeno je uzdahnuo. „Onda možda kad se vratim iz Njujorka, a?“ Podigao je obrvu s iščekivanjem i oči su mu značajno potamnele.

Jao, ne. Osmehnula sam se, neobavezno, potisnuvši drhtaj.

„Hoćete li kafu ili čaj?“, pitala sam.

„Kafu, molim vas.“ Glas mu je tih i promukao kao da traži nešto drugo. Jebiga. On neće da odustane. To mi je sad jasno. *Oh... šta da radim?*

Oдахnula sam kad sam izašla iz njegove kancelarije. Zbog njega sam napeta. Kristijan je bio u pravu u vezi s njim i jednim delom sam iznervirana što *jeste* bio u pravu.

Sela sam za radni sto i utom mi je zazvonio blekberi - broj mi je nepoznat.

„Ana Stil.“

„Ćao, Stilova!“ Itanovo otezanje me je načas izbacilo iz ravnoteže.

„Itane! Kako si?“ Gotovo sam zacikala od oduševljenja. „Drago mi je što sam se vratio. Stvarno su mi dosadili sunce i punč s rumom, a moja sestra je totalno zaljubljena u velikog momka. Bio sam u paklu, Ana.“

„Da! More, sunce i punč s rumom zvuče kao Danteov *Pakao* Nasmejala sam se. „Gde si?“

„Na aerodromu Sijetl-Tahoma, čekam torbu. Šta ti radiš?“

„Na poslu sam. Da, ja sam unosno zaposlena“, odgovorila sam kad je uzviknuo.

„Hoćeš li da dođeš ovamo po ključ? Kasnije možemo da se nađemo u stanu.“

„Zvuči sjajno. Vidimo se za četrdeset pet minuta, a možda i sat. Kako glasi adresa?“

Dala sam mu adresu SIP-a.

„Vidimo se kasnije, Itane.“

„Ćaos“, rekao je i prekinuo vezu. Šta? Ne i Itan? Tad sam shvatila da je upravo proveo nedelju dana s Eliotom. Brzo sam Kristijanu otkucala mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Posetioci iz sunčanih krajeva

Datum: 14.jun 2011,14.55

Primalac: Kristijan Grej

Najdraži potpuno i načisto osvojeni pa PZO,

Itan se vratio i doći će ovamo da uzme ključeve stana.

Zaista bih volela da se uverim da se dobro smestio.

Zašto me ne bi pokupio posle posla? Možemo da odemo do mog stana, a onda SVI da odemo na večeru?

Ja častim.

Tvoja Ana, cmok I dalje LZS i N

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Izlazak na večeru

Datum: 14.jun 2011,15.05

Primalac: Anastazija Stil

Slažem se s tvojim predlogom. Osim dela da ti platiš.

Ja častim.

Pokupiću te u šest.

Cmok

P. S. Zašto ne koristiš blekberi!!!

Kristijan Grej

Potpuno i načisto ozlovoljeni generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Naredbodavnost

Datum: 14. jun 2011,15.11

Primalac: Kristijan Grej

O, ne budi takav mrzovoljni mrgud.

Sve je šifrovano.

Vidimo se u šest.

Ana, cmok

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Izluđujuća žena

Datum: 14.jun 2011,15.18

Primalac: Anastazija Stil

Mrzovoljni mrgud!

Daću ti ja mrzovoljnog mrguda.

I radujem se tome.

Kristijan Grej

Potpuno i načisto još ozlovoljeniji, ali nasmešen iz nekog nepoznatog razloga, generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Obećanja, obećanja

Datum: 14.jun 2011,15.23

Primalac: Kristijan Grej

Samo napred, gospodine Greje.

I ja se tome radujem. ;D

Ana, cmok Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Nije odgovorio, ali nisam ni očekivala da hoće. Zamislila sam ga kako kuka zbog pomešanih signala i osmehnula se pri toj pomisli. Načas sam sanjarila o tome šta bi mogao da mi radi, ali otkrila sam kako se vrpeljim na stolici. Moja podsvest me je pogledala s neodobravanjem preko naočara u obliku polumeseca - nastavi s poslom.

NEŠTO KASNIJE MI je zazvonio telefon. Kler s prijemnice.

„Jedan veoma sladak tip na prijemnici hoće da te vidi. Moramo nekad da izađemo na piće, Ana. Vidim da poznaješ opake frajere“, prosiktala je zaverenički u slušalicu.

Itan! Uzela sam ključeve iz tašne i požurila u predvorje.

Bokte - plava kosa posvetlela od sunca, preplanulost za koju biste ubili nekoga, blistave oči boje lešnika dočekali su me na zelenom kožnom kauču. Čim me je ugledao, zinuo je i ustao.

„Opa, Ana.“ Namrštio se kad se sagnuo da me zagrli.

„Sjajno izgledaš.“ Osmehnula sam mu se.

„Ti izgledaš... au - drugačije. Prefinjenije, otmenije. Šta se desilo? Promenila si frizuru? Način odevanja? Ne znam, Stilova, ali izgledaš kao avion!“

Strahovito sam pocrvenela. „O, Itane, samo sam obučena za posao.“ Namrštila sam se Kler, koja nas gleda podignute obrve i zajedljivog osmeha.

„Kako je bilo na Barbadosu?“

„Zabavno.“

„Kad se Kejt vraća?“

„Ona i Eliot se vraćaju u petak. Veza im je postala prilično ozbiljna.“ Itan prevrnu očima.

„Nedostaje mi.“

„Stvarno? Kako je tebi s gospodinom mogulom?“

„Gospodin mogul?“, podsmehnula sam se. „Pa, zanimljivo je. Danas će nas izvesti na večeru.“

„Kul.“ Itan izgleda kao da mu je stvarno drago. Uh!

„Evo.“ Pružila sam mu ključeve. „Imaš adresu?“

„Da. Čaos.“ Nagnuo se i poljubio me u obraz.

„Eliotov izraz?“

„Da, pređe ti u naviku.“

„Da znaš. Čaos.“ Osmehnula sam mu se kad je podigao ogromnu torbu, prebacio je na rame i izašao iz zgrade.

Kad sam se okrenula, Džek me je gledao s drugog kraja predvorja nedokučivog izraza. Vedro sam mu se osmehnula i pošla natrag prema svom radnom stolu, osećajući kako me sve vreme prati pogledom. Ovo počinje da mi ide na živce. Šta da radim? Nemam predstavu. Moraću da sačekam dok se Kejt ne vrati. Ona će svakako nešto smisliti. Ta pomisao mi je raspršila tmurno raspoloženje. Podigla sam sledeći rukopis.

TELEFON MI JE zazvonio u pet do šest. Kristijan.

„Ovde mrzovoljni mrgud“, rekao je. Široko sam se osmehnula. I dalje je šaljivi Pedeset. Moja unutrašnja boginja radosno pljeska kao dete.

„Pa, ovde je luda za seksom i nezajažljiva. Pretpostavljam da si ispred?“, pitala sam podrugljivo.

„Jesam, gospođice Stil. Radujem se što ću te videti.“ Glas mu je topao i zavodljiv. Srce mi je mahnito zalepršalo.

„I ja, gospodine Greje. Odmah ću izaći.“ Prekinula sam vezu.

Isključila sam kompjuter pa uzela tašnu i svetlosmeđi džemper.

„Odlazim, Džek“, doviknula sam.

„U redu, Ana. Hvala za danas! Lepo se provedite večeras.“

„I vi.“

Zašto ne može stalno da bude takav? Ne razumem ga.

AUDI JE PARKIRAN uz ivičnjak. Kristijan je izašao dok sam mu prilazila. Skinuo je sako i ostao u sivim pantalonama, meni omiljenim, koje mu vise s kukova - na onaj način. Kako je moguće da je ovaj grčki bog stvoren za mene? Otkrivam da se kežim kao lutka u odgovor na njegov budalast osmeh.

Ceo dan se ponaša kao zaljubljeni dečko - zaljubljen u mene. Ovaj predivni, zamršeni, oštećeni čovek voli me kao i ja njega. Radost je neočekivano nabujala u meni i nakratko sam uživala u osećaju da mogu da pokorim ceo svet.

„Gospođice Stil, izgledaš opčinjavajuće kao i jutros.“ Kristijan me je privukao u zagrljaj i glasno poljubio.

„Kao i ti, gospodine Greje.“

„Hajdemo po tvog prijatelja.“ Osmehnuo se i otvorio mi vrata.

Dok je Tejlor vozio prema stanu, Kristijan mi je ispričao kako mu je prošao dan - mnogo bolje nego juče, čini mi se. Gledam ga zadivljeno dok pokušava da mi objasni neko otkriće ekološkog odeljenja Vašingtonskog državnog univerziteta. Njegove reči mi ne znače mnogo, ali opčinjavaju me njegova vatrenost i zanimanje za tu temu. Možda će ovako izgledati dobri dani i loši dani. Ako dobri dani budu ovakvi, neću imati zbog čega da se bunim. Pružio mi je list papira.

„To su Klodovi slobodni termini ove nedelje“, rekao je.

Oh! Trener.

Kad smo se zaustavili ispred moje zgrade, izvadio je blekberi iz džepa.

„Grej“, javio se. „Ros, šta je bilo?“ Napregnuto je slušao i jasno mi je da je razgovor živ.

„Idem po Itana. Vraćam se za dva minuta“, oblikovala sam reči usnama i podigla dva prsta.

Klimnuo je glavom, očigledno rasejan zbog poziva. Tejlor mi je otvorio vrata i srdačno mi se osmehnuo. Nasmešila sam mu se; čak i Tejlor to oseća. Pritisla sam dugme na interfonu i radosno povikala.

„Ćao, Itane, ja sam. Pusti me unutra.“

Čulo se šuštanje i pošla sam gore prema stanu. Palo mi je na pamet da nisam bila u njemu od subote ujutru. To deluje tako davno. Itan je predusretljivo ostavio otvorena ulazna vrata. Ušla sam u stan. Ne znam zašto, ali ukočila sam se čim sam stupila unutra. Trebao mi je trenutak da shvatim da je to zato što je bleđa, neprirodno bleđa prilika koja stoji pored kuhinjske površine i drži mali revolver Lejla. Ravnodušno me posmatra.

13. poglavlje

Jebote.

Tu je i posmatra me s uznemirujuće praznim pogledom i drži pištolj. Moja podsvest pala je u nesvest i mislim da joj ni mirišljave soli neće pomoći.

Trepćem dok mi se misli roje. Kako je ušla? Gde je Itan? Jebote! Gde je Itan?

Jeziv ledeni strah šćepao mi je srce, glava mi se naježila a sve maljice mi se uspraviše od užasa. Šta ako ga je povredila? Sve brže dišem kako mi adrenalin i užas od koga kosti trnu kolaju telom. *Ostani mirna, ostani mirna* - ponavljam mantru u glavi.

Nakrivila je glavu i zagledala se u mene kao da sam primerak na izložbi nakaza. Zaboga, nisam ja čudak ovde.

Izgleda kao da je prošao eon dok sam sve to prihvatila, iako je zapravo reč o deliću sekunde. Lejlin izraz ostao je tup, a prljava je i neuredna kao i ranije. Još nosi prljavi kišni mantil i izgleda kao da joj očajnički treba tuširanje. Kosa joj je masna i mlitava, zalepljena uz glavu. A oči su joj tupo smeđe, zamagljene i blago zbunjene.

Iako su mi usta potpuno suva, pokušala sam da progovorim. „Zdravo. Lejla, zar ne?“, zagraktala sam. Osmehnula se, ali to je pre uznemirujuće izvijanje usana nego pravi osmeh.

„Ona govori“, prošaputala je. Glas joj je istovremeno mek i promukao, sablastan.

„Da, govorim“, odgovorila sam nežno kao da se obraćam detetu. „Jesi li sama ovde?“ Gde je Itan? Srce mi je brže zakucalo pri pomisli da mu se nešto dogodilo.

Snuždila se toliko da sam pomislila da će briznuti u plač izgleda tako bespomoćno.

„Sama“, prošaputala je. „Sama.“ Srce mi se kida od dubine tuge u toj reči. Na šta li misli? Ja sam sama? Ona je sama? Sama je zato što je povredila Itana? Jao... ne... Moram da se borim protiv straha koji me guši i grebe mi grlo dok suze prete da pokuljaju.

„Šta radiš ovde? Mogu li da ti pomognem nekako?“ Reči su mi mirne i blage iako samo što se ne gušim od straha. Nabrala je čelo kao da su je moja pitanja zbunila. Ali ne pravi nikakav nasilni pokret prema meni. Rukom i dalje labavo drži pištolj. Pokušala sam s drugom taktikom, trudeći se da se ne obazirem na to što mi se čak i koža na glavi naježila.

„Hoćeš li čaj?“ Zašto je nudim čajem? Rejov odgovor na svaku emotivnu nepriliku pomalja se u neprikladnom trenutku. Zaboga, poludeo bi da me sad vidi. Njegova vojna obuka bi prevladala i dosad bi je razoružao. Ali ona ne cilja pištoljem u mene. Možda mogu da se pomerim. Odmahnula je glavom i nakrivila je s jedne strane na drugu kao da proteže vrat.

Duboko sam udahnula dragoceni vazduh ne bih li umirila svoje prestravljeno disanje pa pošla prema kuhinjskoj površini. Nmrštala se kao da ne shvata šta radim i malo se pomerila kako bi me i dalje gledala. Uzela sam čajnik i drhtavim prstima natočila vodu iz česme. Disanje mi se smirilo kako sam se pomerila. Da, dosad bi me svakako upucala da želi da me ubije. Posmatra me s odsutnom, zbunjenom znatiželjom. Uključila sam ringlu rastrzana mislima o Itanu. Je li povređen? Vezan?

„Ima li još nekoga u stanu?“, pitala sam kolebljivo.

Nakrivila je glavu na drugu stranu i desnom rukom - onom kojom ne drži revolver - uhvatila pramen duge, masne kose i počela da ga vrti, vuče i uvija. To je očigledno nervozna navika. Odvratila mi je pažnju i ponovo sam shvatila koliko liči na mene. Zadržala sam dah dok sam čekala da mi odgovori, a bojazan je postala gotovo nepodnošljiva.

„Sama. Sasvim sama“, promrmljala je. To zvuči utešno. Možda Itan nije tu. Olakšanje mi je ulilo snagu.

„Jesi li sigurna da nećeš čaj ili kafu?“

„Nisam žedna“, odgovorila je tiho i obazrivo zakoračila prema meni. Snaga mi je iščilela. Sranje! Ponovo dahćem od straha. Osećam kako mi gusta i gruba strava teče venama. Uprkos tome, veoma hrabro sam se okrenula i izvadila dve šolje iz kredenca.

„Šta ti imaš što ja nemam?“, pitala je, a glas joj je postao pevljiv poput dečjeg.

„Na šta misliš, Lejla?“ pitala sam što sam nežnije mogla.

„Gospodar, gospodin Grej, dozvoljava ti da ga zoveš po imenu.“

„Ja nisam njegova potčinjena, Lejla. Ovaj... gospodar shvata da ne mogu, da sam nesposobna za tu ulogu.“

Nakrivila je glavu na drugu stranu. To je veoma uznemirujući, neprirodni pokret.

„Ne-spo-sob-na.“ Isprobala je reč da vidi kako zvuči na njenim usnama. „Ali gospodar je srećan. Videla sam ga. On se osmehuje i smeje. Te reakcije su retke... veoma retke za njega.“

Oh.

„Izgledaš kao ja.“ Lejla je promenila taktiku. Iznenadila me je, a oči kao da su joj se prvi put stvarno usredsredile. „Gospodar voli poslušne devojke koje izgledaju kao ti i ja. Ostale, sve su iste... sve su iste... ali ti ipak spavaš u njegovom krevetu. Videla sam te.“

Sranje! Bila je u sobi. Nisam umislila.

„Videla si me u njegovom krevetu?“ prošaputala sam.

„Nikad nisam spavala u gospodarevom krevetu“, promrmljala je. Ona je poput pale, eterične utvare. Pola od čoveka. Izgleda tako krhko i, iako drži pištolj, odjednom me je preplavilo saosećanje prema njoj. Pomerila je šaku oko pištolja i razrogačila sam oči, samo što mi nisu izletele iz glave.

„Zašto nas gospodar voli takve? To me nagoni da mislim nešto... nešto... Gospodar je mračan... Gospodar je mračan čovek, ali volim ga.“

Ne, nije. Narogušila sam se u sebi. On nije mračan. On je dobar čovek i nije u mraku. Pridružio mi se na svetlosti. A sad je ona ovde i hoće da ga odvuče nazad zbog poremećene zamisli da ga voli.

„Lejla, hoćeš li da mi daš pištolj?“ pitala sam tiho. Ona ga čvrsto steže i privi na grudi.

„Ovo je moje. Samo mi je to ostalo.“ Nežno je pomilovala pištolj. „Da ona može da se pridruži svojoj ljubavi.“

Sranje! Kojoj ljubavi - Kristijanu? Kao da me je šutnula u stomak. Znam da će on uskoro doći da vidi zašto sam se zadržala. Namerava li da ga upuca? Ta pomisao je toliko užasna da mi se grlo steglo i zbolelo od velike knedle koja se tamo stvorila, gotovo me guši, nalik strahu koji mi je uvrteo stomak.

Kao po migu, vrata se otvoriše. Kristijan je na pragu, a Tejlor iza njega.

Kristijan me je brzo odmerio od glave do pete i primetila sam iskru olakšanja u njegovim očima. Ali ono je isparilo čim mu je pogled prešao na Lejlu. Ukočio se, usredsredivši se na nju, potpuno nepomičan. Zuri u nju sa žestinom koju nikad nisam videla, oči su mu mahnite, razrogačene, ljute i uplašene.

Jao, ne...jao, ne.

Lejla iskolači oči. Načas je izgledala kao da joj se razum vratio. Brzo je zatreptala i ponovo čvršće stegla pištolj.

Dah mi je zastao u grlu. Srce mi toliko glasno kuca da čujem kako mi krv huči u ušima. *Ne, ne, ne!*

Čitav svet mi se opasno ljulja u rukama ove sirote, sjebane devojke. Hoće li pucati? Oboje? Samo Kristijana? Ta pomisao me ubija.

Ali posle čitave večnosti, dok se vreme zaustavilo oko nas, oborila je glavu i pogledala ga kroz duge trepavice, skrušenog izraza.

Kristijan je podigao ruku da pokaže Tejloru da ostane na mestu. Tejlorovo prebledelo lice odaje bes. Nikad ga nisam videla takvog, ali stoji potpuno nepomično dok Kristijan i Lejla zure jedno u drugo.

Shvatila sam da zadržavam dah. Šta će ona učiniti? Šta će on učiniti? Ali oni se samo gledaju. Kristijanov izraz je žestok, pun nekog neimenovanog osećanja. Moglo bi biti sažaljenje, strah, naklonost... ili je to ljubav? Ne, molim te, nemoj da je ljubav!

Ne! Odjednom *se ja* osećam kao uljez koji smeta dok stoje i zure jedno u drugo. Ja sam neko sa strane - voajer, koji posmatra zabranjeni, prisni prizor iza navučenih zavesa.

Kristijanov pogled postaje sve sjajniji, a stav mu se malo promenio. Izgleda više, nekako oštrije, hladnije i udaljenije. Prepoznajem taj stav. Videla sam ga takvog - u igraonici.

Glava mi se ponovo nakostrešila. Ovo je dominantni Kristijan. Izgleda veoma opušteno. Ne znam je li stvoren za tu ulogu ili ju je usvojio, ali srce mi tone i stomak mi se grči dok gledam kako Lejla odgovara. Rastvorila je usne i disanje joj se ubrzalo. Čak joj se naznaka boje vratila u obraze. *Ne!* To je veoma neželjeni uvid u njegovu prošlost, tako mi je mučno da gledam.

Napokon je usnama oblikovao reč. Nisam razabrala šta je, ali imala je trenutno dejstvo na Lejlu. Srušila se na kolena, pognute glave, a pištolj je pao i beskorisno se otkotrljao po parketu. *Jebote.*

Kristijan je mirno prišao mestu gde se pištolj otkotrljao i gipko se sagnuo da ga dohvati. Pogledao ga je s jedva prikrivenim gađenjem pa ubacio u džep sakoa. Još jednom je pogledao Lejlu, koja je pokorno klečala pored kuhinjske radne površine.

„Anastazija, idi s Tejlorom“, naložio je. Tejlora je prešao prag i zagledao se u mene.

„Itan“, prošaputala sam.

„Dole je“, odvrati trezveno ne skidajući pogled s Lejle.

Dole je. Nije ovde. Itan je dobro. Olakšanje mi je brzo i snažno pokuljalo venama i načas sam pomislila da ću se onesvestiti.

„Anastazija.“ Kristijanov ton je odmeren i odiše upozorenjem.

Zatreptala sam prema njemu. Odjednom ne mogu da se pomerim. Ne želim da ga ostavim - da ga ostavim s njom. Pomerio se i

stao pored Lejle, koja je i dalje klečala pored njegovih nogu. Nadvija se nada njom, zaštitnički. Ona je tako mirna, tako neprirodna. Ne mogu da odvojim pogled od njih dvoje - zajedno...

„Za ime boga, Anastazija, možeš li jednom u životu da uradiš ono što ti se kaže i odeš!“ Kristijan me je prikovao pogledom. Glas mu je kao ledenica. Ljutnja ispod njegovih tihih, odmerenih reči je opipljiva.

Ljut je na mene? Nemoguće. Molim te - ne! Osećam se kao da me je snažno ošamario. Zašto hoće da ostane s njom?

„Tejlore, odvedi gospođicu Stil dole. Odmah.“

Tejlor mu je klimnuo glavom. Zapiljila sam se u Kristijana.

„Zašto?“ prošaputala sam.

„Idi. Vрати se u stan.“ Ledeni me je ošinuo očima. „Moram da ostanem sam s Lejlom“, dodao je užurbano.

Mislim da pokušava nešto da mi poruči, ali toliko sam preneražena svime što se desilo da nisam sigurna. Pogledala sam Lejlu i videla kako joj je veoma slab osmeh prešao usnama, iako je ostala potpuno ravnodušna. Prava potčinjena. *Jebote!* Srce mi se sledilo.

To je ono što mu je potrebno. To je ono što voli. *Ne!* Dođe mi da zajecam.

„Gospođice Stil. Ana.“ Tejlor mi je pružio ruku, moleći me da krenem. Paralisana sam strahovitim prizorom pred sobom. On potvrđuje moje najgore strahove i podgrejava moje nesigurnosti: Kristijan i Lejla zajedno - dominator i njegova potčinjena.

„Tejlore“, podstakao ga je Kristijan. Tejlor se nagnuo i podigao me. Poslednje što sam videla dok smo odlazili bilo je kako Kristijan nežno miluje Lejlu po glavi i nešto joj tiho govori.

Ne!

Dok me je Tejlor nosio niz stepenice, mlitavo sam mu ležala u rukama i pokušavala da shvatim šta se dogodilo u prošlim deset minuta - ili je bilo duže? Kraće? Izgubila sam pojam o vremenu.

Kristijan i Lejla, Lejla i Kristijan... zajedno? Šta li sad radi s njom?

„Hriste, Ana! Šta se, jebote, dešava?“

Laknulo mi je kad sam videla Itana kako korača u malom hodniku. I dalje nosi torbu na ramenu. O, *hvala bogu da je dobro!* Kad me je Tejlor spustio, gotovo sam se bacila na Itana i obavila mu ruke oko vrata.

„Itane! O, hvala bogu!“ Čvrsto sam ga zagrlila. Toliko sam brinula i načas sam predahnula od sve veće panike zbog onoga što se dešava u mom stanu.

„Šta se dešava, jebote, Ana? Ko je ovaj čovek?“

„O, izvini, Itane, ovo je Tejlor. On radi s Kristijanom. Tejlore, ovo je Itan, brat moje cimerke.“

Klimnuli su glavom jedan drugom.

„Ana, šta se dešava gore? Tražio sam ključeve stana kad su niotkuda dotrčali ovi tipovi i oteli mi ih. Jedan od njih bio je Kristijan...“ Itan je začutao.

„Zakasnio si... Hvala bogu.“

„Da. Sreo sam prijatelja s *Pulmana* i otišli smo na piće. Šta se gore dešava?“

„Tamo je jedna devojka, Kristijanova bivša. U našem stanu. Ona je poludela i Kristijan je...“ Glas mi je prepukao i suze su mi se skupile u očima.

„Hej“, prošaputa Itan i zagrli me. „Je l' neko zvao policiju?“

„Ne, nije o tome reč.“ Zajecala sam mu na grudima. Kad sam počela, nisam mogla da prestanem da plačem. Oslobođala sam se napetosti kroz suze. Itan me je čvršće zagrlio, ali osetila sam da je zbunjen.

„Hej, Ana, hajdemo na piće.“ Potapšao me je po leđima s nelagodnom. Odjednom je i meni postalo neprijatno. Postidela sam se. Iskreno govoreći, želim da budem sama. Ali klimnula sam glavom, prihvativši njegov predlog. Hoću da se sklonim odavde, da budem dalje od onoga što se dešava gore.

Okrenula sam se prema Tejloru.

„Je l' neko pregledao stan?“, pitala sam ga plačljivo i nadlanicom obrisala nos.

„Popodne.“ Tejlor je slegnuo ramenima u znak izvinjenja dok mi je pružao maramicu. Izgleda skrhan. „Žao mi je, Ana“, promrmeljao je.

Ukočila sam se. Pobogu, izgleda kao da je on kriv. Ne želim da se oseća još gore.

„Izgleda da ona ima neverovatnu sposobnost da nam izmiče“, dodao je i ponovo se namrštio.

„Itan i ja idemo na piće i onda ću se vratiti u Eskalu.“ Otrla sam suze.

Tejlor se s nelagodnom premestio s noge na nogu. „Gospodin Grej je želeo da se vratite u stan“, rekao je tiho.

„Pa, sad znamo gde je Lejla.“ Nisam uspela da izbacim ogorčenost iz glasa. „Tako da nema potrebe za svim tim merama bezbednosti. Recite Kristijanu da ćemo se videti kasnije.“

Tejlor je zaustio da kaže nešto pa mudro zatvorio usta.

„Hoćeš li da ostaviš torbu kod Tejlora?“, pitala sam Itana.

„Ne, hvala. Nosiću je sa sobom.“

Itan klimnu glavom Tejloru pa me pogura kroz vrata. Prekasno sam se setila da sam ostavila tašnu na zadnjem sedištu audija. Nemam ništa.

„Moja tašna...“

„Ne brini“, promrmljao je Itan, lica ispisanog brigom. „Kul je, ja častim.“

SELI SMO u kafić preko puta ulice i smestili se na drvene barske stolice pored prozora. Hoću da vidim šta se dešava - ko dolazi i, što je važnije, ko odlazi. Itan mi je pružio flašu piva.

„Nevolje s bivšom devojkom?“, pitao je nežno.

„Malo je zamršenije od toga“, odvrtila sam i naglo postala uzdržana. Ne mogu da razgovaram o tome - potpisala sam UPP. Prvi put sam se stvarno ozlovoljila zbog toga kao i zato što Kristijan nije rekao ništa o poništenju ugovora.

„Imam vremena“, odgovorio je ljubazno i otpio veliki gutljaj piva.

„Zabavljao se s njom pre nekoliko godina. Ostavila je muža zbog nekog tipa. A pre neke dve nedelje taj čovek je poginuo u udesu i ona je krenula na Kristijana.“ Slegnula sam ramenima. Eto, nisam mnogo odala.

„Krenula na Kristijana?“

„Imala je pištolj.“

„Jebote!“

„Nije nikome stvarno pretila njime. Mislim da je htela sebi da naudi. Ali zato sam brinula za tebe. Nisam znala jesi li u stanu.“

„Shvatam. Zvuči kao da je neuračunljiva.“

„I jeste.“

„A šta Kristijan sad radi s njom?“

Krv mi se povukla iz lica, a žuč mi se podigla u grlu. „Ne znam“, prošaputala sam.

Itan se razrogačio - napokon je shvatio.

To je suština moje nevolje. Šta rade, jebote? Pričaju, nadam se. Samo pričaju. Ali pred očima vidim kako je nežno mazi po kosi.

Ona je poremećena i Kristijanu je stalo do nje, to je sve urazumljujem se. Ali moja podsvest tužno odmahuje glavom.

Više je od toga. Lejla je mogla da ispuni njegove potrebe kako ja ne mogu. Ta posmisao me je rastužila.

Pokušavam da se usredsredim na ono što smo radili proteklih dana - na njegovu izjavu ljubavi, zavodljivi humor, šaljivost. Ali Elenine reči se vraćaju da me proganjaju. Istina je ono što kažu za prislušivače.

Zar ti ne nedostaje... tvoja igraonica?

Ispila sam pivo u rekordnom vremenu i Itan mi je naručio drugo. Nisam neko društvo, ali moram mu odati priznanje što je ostao sa mnom, ćaskao, pokušavao da me oraspoloži pričajući o Barbadosu, o Kejtinim i Eliotovim ludorijama, čime mi je čudesno odvrćao pažnju. Ali to je samo to - skretanje pažnje.

Moj um, srce i duša još su u tom stanu s mojim Pedeset nijansi i ženom koja mu je bila potčinjena. Ženom koja misli da ga i dalje voli. Ženom koja liči na mene.

Ispijali smo treće pivo kad se veliki automobil sa zamračenim staklima zaustavio pored audija. Prepoznala sam doktora Flina, koji je izašao u pratnji žene u svetloplavom bolničkom mantilu. Videla sam kako ih je Tejlor pustio u zgradu.

„Ko je to?“, upita Itan.

„Zove se doktor Flin. Kristijan ga poznaje.“

„Kakav doktor?“

„Psihijatar.“

„Oh.“

Oboje smo gledali. Izašli su posle nekoliko minuta. Kristijan nosi Lejlu umotanu u ćebe. *Molim?* Užasnuto sam gledala kako su se potrpali u kola i brzo odvezli.

Itan me je saosećajno pogledao. Bila sam neutešna, potpuno neutešna.

„Mogu li da dobijem nešto jače?“, pitala sam slabašnim glasom.

„Naravno. Šta ti se pije?“

„Brendi, molim te.“

Itan je klimnuo glavom i vratio se do šanka. Gledam kroz prozor u ulazna vrata. Nekoliko trenutaka kasnije izašao je Tejlor, ušao u audi i uputio se prema Eskali... ili za Kristijanom? Ne znam.

Itan je spustio veliku čašu brendija ispred mene.

„Stilova, hajde da se napijemo.“

Zvuči kao najbolja ponuda koju sam čula u poslednje vreme. Kucnuli smo se i otpila sam gutljaj goruće ćilibarski smeđe tečnosti. Vrelina mi je dobrodošlo skrenula pažnju s užasnog bola koji mi se širio u srcu.

KASNO JE i ne možemo da uđemo u zaključan stan. Itan ustrajava da me isprati do Eskale, ali neće da ostane tamo. Pozvao je

prijatelja s kojim je ranije otišao na piće i dogovorio se da prespava kod njega.

„Znači, mogul ovde živi.“ Itan je zadržano zazviždao.

Klimnula sam glavom.

„Jesi li sigurna da nećeš da uđem s tobom?“

„Ne. Moram da se suočim s tim - ili samo da legnem.“

„Vidimo se sutra?“

„Da. Hvala, Itane.“ Zagrlila sam ga.

„Sređićeš ti to, Stilova“, promrmeljao mi je na uvo. Pustio me je i gledao kako ulazim u zgradu.

„Čaos“, dobacio je. Slabašno sam mu se osmehnula i mahnula pa pozvala lift.

Izašla sam iz lifta i ušla u Kristijanov stan. Tejlor me nije dočekao, što je neobično. Otvorila sam dvostruka vrata i ušla u dnevnu sobu. Kristijan razgovara telefonom i korača nedaleko od klavira.

„Došla je“, otkrio je. Ošinuo me je pogledom i prekinuo vezu. „Gde si bila, jebote?“ zarezao je, ali nije pošao prema meni.

Ljut je na mene? On je taj koji je proveo ko zna koliko vremena s ćaknutom bivšom devojkom i ljuti se na mene?

„Jesi li pila?“, pitao je zgađeno.

„Malo.“ Nisam znala da se toliko vidi.

Oštro je udahnuo i prošao rukom kroz kosu. „Rekao sam ti da se vratiš ovamo.“ Glas mu je zlokobno tih. „Sad je deset i petnaest. Brinuo sam za tebe.“

„Otišla sam na piće s Itanom dok si se starao o svojoj bivšoj“, prosiktala sam. „Nisam znala koliko ćeš da... budeš s njom.“ Zaškiljio je i načinio nekoliko koraka prema meni, ali se zaustavio.

„Zašto si to tako rekla?“

Slegnula sam ramenima i zagledala se u prste.

„Ana, šta je bilo?“ Prvi put čujem još nešto osim ljutnje u njegovom glasu. Šta? Strah?

Progutala sam knedlu, pokušavajući da osmislim šta hoću da kažem. „Gde je Lejla?“, pitala sam i pogledala ga.

„U psihijatrijskoj ustanovi u Fremontu“, odgovorio je. Ispituje mi lice. „Ana, šta je?“ Prišao je i stao tačno ispred mene. „Šta nije u redu?“, prošaputao je.

Odmahnula sam glavom. „Nisam dobra za tebe.“

„Molim?“, prodahtao je, uplašeno razrogačivši oči. „Zašto to misliš? Kako uopšte možeš to da pomisliš?“

„Ne mogu da ti pružim sve što ti je potrebno.“

„Pružaj mi sve što mi je potrebno.“

„Ali kad sam te videla s njom...“ Zaćutala sam.

„Zašto mi to radiš? To nije imalo veze s tobom, Ana, nego s njom.“ Oštro je udahnuo i ponovo prošao rukom kroz kosu. „Ona je trenutno veoma bolesna devojka.“

„Ali osetila sam... ono što ste imali.“

„Molim? Ne.“ Posegnuo je za mnom i nagoni me ustuknula. Spustio je ruku i zatrepao. Izgleda kao da ga je savladala strava.

„Bežiš?“, prošaputao je i uplašeno se iskolačio.

Nisam odgovarala dok sam pokušavala da priberem raštrkane misli.

„Ne možeš“, rekao je preklinjući.

„Kristijane... ja...“ Trudim se da povežem misli. Šta pokušavam da kažem? „Treba mi vremena, vremena da ovo prihvatim. Daj mi vremena.“

„Ne. Ne!“ rekao je.

„Ja...“

Mahnito se osvrnuo po sobi. Traži nadahnuće? Božansko uplitanje? Ne znam.

„Ne možeš da odeš. Ana, volim te!“

„I ja tebe volim, Kristijane. Samo...“

„Ne... ne!“ uzviknuo je očajnički i stavio obe ruke na glavu.

„Kristijane...“

„Ne“, prodahtao je, očiju razrogačenih od strave. Odjednom se srušio na kolena ispred mene, pognuo glavu i raširio ruke na butinama. Duboko je udahnuo i ukočio se.

Molim? „Kristijane, šta radiš?“

Nastavlja da zuri u pod.

„Kristijane! Šta radiš?“, ponovila sam piskavo. Nije se pomerio. „Kristijane, pogledaj me!“, naredila sam uspaničeno.

Bez oklevanja je podigao glavu i pasivno me pogledao hladnim sivim očima - gotovo je spokojan... iščekuje.

Jebote... Kristijan. Potčinjen.

14. poglavlje

Kristijan na kolenima pred mojim nogama, koji me je prikovao nepokolebljivim sivim očima, uplašio me je više od svega što sam ikad videla - čak više od Lejle s pištoljem. Neodređena smušenost od alkohola odmah je isparila i smenio ju je jeziv nagoveštaj propasti. Glava mi se naježila i sva krv mi se povukla iz lica.

Oštro sam udahnula od zaprepašćenja. *Ne. Ne, ovo je pogrešno, veoma pogrešno i veoma uznemirujuće.*

„Kristijane, molim te, ne radi to. Ne želim to.“

On nastavlja pasivno da me gleda. Ne pomera se. Ne progovara.

O, jebote. Moj siroti Pedeset. Srce mi se steglo i uvrtilo. Šta sam mu uradila, dođavola? Suze me zapekoše u očima.

„Zašto to radiš? Pričaj sa mnom“, prošaputala sam.

Zatreptao je.

„Šta želiš da kažem?“, pitao je tiho, umiljato. Načas sam osetila olakšanje što je progovorio, ali ne tako - ne. Ne.

Suze mi se sliše niz obraze. Ne mogu da ga gledam u istom poniznom položaju kao ono jadno stvorenje koje je nekad bilo Lejla. Prizor tog moćnog muškarca koji je uistinu još dečak, koji je bio strahovito zlostavljan i zapostavljan, koji se oseća nedostojnim ljubavi svoje savršene porodice i manje savršene devojke... moj izgubljeni dečko... prosto je srceparajući.

Saosećanje, gubitak i očajanje nabužale mi u srcu. Osećam kako me očajanje guši. Moraću da se borim da ga vratim, da vratim mog Pedeset.

Pomisao da dominiram nad bilo kime mi je gnusna. A pomisao da dominiram nad Kristijanom izaziva mučninu. Postala bih kao ona - žena koja mu je to uradila.

Stresla sam se pri toj pomisli i progutala žuč u grlu. Nema šanse da to učinim. Nema šanse da poželim to da uradim.

Kako su mi se misli razbistrile, videla sam samo jedan način da ga vratim. Ne skrećući pogled s njegovog, spustila sam se na kolena pred njim.

Parket je tvrd pod mojim cevanicama. Grubo sam nadlanicom otrla suze.

Ovako smo jednaki. Na istoj smo visini. Ovo je jedini način da ga vratim.

Raširio je oči kad sam ga pogledala, ali izraz i stav mu se nisu promenili.

„Kristijane, ne moraš to da radiš“, zamolila sam ga. „Neću da pobeđem. Toliko sam ti puta rekla da neću pobeći. Sve ovo što se desilo... poražavajuće je. Samo mi treba malo vremena da razmislim... malo vremena da budem sama. Zašto uvek pretpostavljaš najgore?“ Srce mi se steglo zato što znam - zato što toliko sumnja u sebe, toliko se prezire.

Elenine reči su se vratile da me proganjaju. „*Zna li ona koliko loše misliš o sebi? Tvoje poremećaje?*“

O, Kristijane. Strah mi je ponovo stegao srce i počela sam da brbljam. „Htela sam da predložim da se večeras vratim u svoj stan. Nikad mi ne daješ vremena... vremena da razmislim.“ Zajecala sam i nagoveštaj grimase mu prolete licem. „Samo vreme da razmislim. Jedva se poznajemo, a sav taj teret koji ide zajedno s tobom... Potrebno mi je... potrebno mi je vreme da promislim. A sad kad je Lejla... pa, šta god da je s njom... pošto više nije na ulicama i ne predstavlja pretnju... mislila sam... mislila sam...“ Glas mi je prepukao i zagledala sam se u njega. Napregnuto me posmatra. Mislim da me sluša.

„Kad sam te videla s Lejlom...“ Zažmurila sam kad me je ponovo pogodio njegovo ponašanje prema bivšoj potčinjenoj. „To je bio veliki potres. Imala sam uvid u to kakav ti je život bio... i...“ Zagledala sam se u svoje isprepletene prste. Suze mi i dalje cure niz obraze. „Pomislila sam da nisam dovoljno dobra za tebe. Bio je to uvid u tvoj život i mnogo sam se uplašila da ću ti dosaditi, da ćeš otići... i da ću završiti kao Lejla... kao senka. Zato što te volim, Kristijane. Ako me ostaviš, svet će ostati bez svetlosti. Biću u mraku. Ne želim da bežim. Samo se mnogo plašim da ćeš me ostaviti...“

Dok sam izgovarala te reči - u nadi da me sluša - shvatila sam suštinu svog problema. Prosto ne shvatam zašto mu se sviđam. *Nikad* nisam shvatila zašto mu se sviđam.

„Ne shvatam zašto sam ti privlačna“, promrmljala sam. „Ti si, pa, ti si ti... a ja...“ Slegnula sam ramenima i pogledala ga. „Prosto ne razumem. Ti si prelep, seksi, uspešan, dobar, ljubazan i brižan - ti si sve to - a ja nisam. I ne mogu da radim ono što voliš. Ne mogu ti pružiti ono što ti treba. Kako možeš da budeš srećan sa mnom? Kako mogu da te zadržim?“ Glas mi je šapat dok izražavam svoje najmračnije strahove. „Nikad nisam shvatila šta vidiš u meni. I sve mi se to srušilo na glavu kad sam te videla s njom.“ Šmrknula sam i nadlanicom obrisala nos, gledajući njegov ravnodušni izraz.

O, izluđuje me. *Pričaj sa mnom, dodavola!*

„Hoćeš li cele noći da klečiš ovde? Zato što ću onda i ja“, breknula sam se.

Mislim da mu je izraz smekšao - možda izgleda maglovito raspoloženije. Ali teško je reći.

Mogla bih da se nagnem i dodirnem ga, ali to bi bila velika zloupotreba položaja u koji me je stavio. Ne želim to da radim, ali ne znam šta on hoće ili šta pokušava da mi kaže. Prosto ne shvatam.

„Kristijane, molim te, molim te... pričaj sa mnom“, preklinjem ga, kršeći ruke u krilu. Tako mi je neudobno na kolenima, ali i dalje klečim i zurim u njegove ozbiljne, divne sive oči. Čekam.

I čekam.

I čekam.

„Molim te.“

Njegov napregnuti pogled odjednom se smračio i on zatrepta.

„Mnogo sam se uplašio“, prošaputao je.

O, hvala bogu! Moja podsvest se oteturala u naslonjaču, klonula od olakšanja, i otpila veliki gutljaj džina.

On priča! Preplavilo me je olakšanje. Progutala sam knedlu i pokušala da zauzdam svoja osećanja i svežu navalu suza koje prete.

Glas mu je blag i tih. „Kad sam video kako Itan nailazi, shvatio sam da te je neko pustio u stan. Tejlor i ja smo istrčali iz automobila. Znali smo. A kad sam te video tamo s njom - i to naoružanu. Mislim da sam umro hiljadu puta, Ana. Neko ti je pretio... svi moji najgori strahovi su se obistinili. Bio sam tako ljut, na nju, na tebe, na Tejlora, na sebe.“

Odmahnulo je glavom, otkrivajući svoj bol. „Nisam znao koliko će biti promenljiva. Nisam znao šta da radim. Nisam znao kako će ona da reaguje.“ Začutao je i namrštio se. „A onda mi je ona dala nagoveštaj - izgledala je tako skrušeno. I prosto sam znao šta bi trebalo da radim.“ Zastao je i pogledao me, pokušavajući da proceni moju reakciju.

„Nastavi“, prošaputala sam.

Progutao je knedlu. „Kad sam je video u takvom stanju, saznanje da možda imam neke veze s njenim slomom živaca...“

Ponovo je zažmurio. „Uvek je bila veoma nestašna i živahna.“ Stresao se i graktavo udahnuo, gotovo kao da je zajecao. Mučenje je slušati ga, ali klečim i pažljivo slušam, upijajući ovo otkriće.

„Mogla je da ti naudi. I ja bih bio kriv.“ Pogled mu je odlutao, ispunjen nepojmljivim užasom. Ponovo je začutao.

„Ali nije“, prošaputala sam. „I ti nisi kriv što je dospela u takvo stanje, Kristijane.“ Zatreptala sam, ohrabrujući ga da nastavi.

Tad mi je sinulo da je uradio sve da me zaštiti, a možda i Lejlu jer mu je stalo do nje. Ali koliko mu je stalo do nje? To pitanje mi je nezvano došlo u glavu. Govori da me voli, ali veoma grubo me je izbacio iz mog stana.

„Samo sam želeo da odeš“, promrmljao je s onom neverovatnom sposobnošću da mi pročita misli. „Hteo sam da se skloniš od opasnosti a... Ti. Prosto. Nisi. Odlazila“, prosiktao je kroz stisnute zube. Ogorčenost mu je opipljiva.

Napregnuto se zagledao u mene. „Anastazija Stil, ti si najtvrdoglavija žena koju poznajem.“ Zažmurio je i ponovo s nevericom odmahnuo glavom.

O, *vratio se*. Halapljivo, pročišćavajuće sam udahnula.

Ponovo je otvorio oči. Izraz mu je nesrećan - iskren. „Nisi htela da pobegneš?“

„*Ne!*“

Ponovo je zažmurio i celo telo mu se opustilo. Kad je otvorio oči, videla sam njegov bol i strah.

„Pomislio sam...“ Zažmurio je. „Takav sam, Ana. Takav sam... i tvoj u potpunosti. Šta treba da uradim da bi to shvatila? Shvatila da te želim na bilo koji način na koji mogu da te imam. Da te volim.“

„I ja tebe volim, Kristijane. A videti te ovakvog...“ Zagrcnula sam se i suze su ponovo potekle. „Mislila sam da sam te slomila.“

„Slomila? Mene? O, ne, Ana. Upravo je suprotno.“ Uhvatio me je za ruku. „Ti si moj pojas za spasavanje“, prošaputao je i poljubio mi zglobove prstiju pre nego što je pritisnuo moj dlan na svoj.

Očiju razrogačenih i punih straha, nežno mi je povukao ruku i stavio je na grudi, preko srca - u zabranjenu zonu. Disanje mu se ubrzalo. Srce mu bije kao ludo pod mojim prstima. Ne skida pogled s mog. Vilica mu je stegnuta, a zubi stisnuti.

Oštro sam udahnula. O, *moj Pedeset!* Dozvoljava mi da ga dodirnem. Kao da mi je sav vazduh u plućima iščezao - nestao. Krv mi hući u ušima, a srce mi bije mahnito kao i njegovo.

Pustio mi je ruku i ostavio je na svojim grudima. Neznatno sam pomerila prste, osetivši toplinu njegove kože pod tankom tkaninom košulje. Zadržava dah. Ne mogu to da podnesem. Počela sam da sklanjam ruku.

„Ne“, rekao je brzo i ponovo položio šaku preko moje, pritisnuvši mi prste na telo. „Nemoj.“

Ohrabrena tim rečima, primakla sam se tako da su nam se kolena doticala i kolebljivo podigla drugu ruku kako bi video šta nameravam. Još više se razrogačio, ali nije me sprečio.

Nežno sam počela da mu otkopčam dugmad na košulji. Nije lako jednom rukom. Pomakla sam prste pod njegovom šakom i sklonio ju je kako bih mu s obe ruke otkopčala košulju. Ne skidam pogled s njegovog dok mu širim košulju i otkrivam grudi.

Progutao je knedlu i rastvorio usne kako mu se disanje ubrzalo. Osetila sam njegovu rastuću stravu, ali nije se povukao. Je li i dalje u potčinjenom raspoloženju? Nemam predstavu.

Treba li ovo da radim? Ne želim da ga povredim ni fizički ni psihički. Potpuno sam se otreznila kad sam ga videla ovakvog, kako mi se nudi.

Podigla sam ruku i zadržala je nad njegovim grudima, gledajući ga... tražeći dozvolu. Veoma blago je nakrivio glavu u stranu, pripremajući se za moj dodir. Iz njega izbija napetost, ali ovog puta ne od ljutnje, već od straha.

Oklevam. Mogu li zaista to da mu radim?

„Da“, prošaputao je - ponovo s onom čudnom sposobnošću da odgovara na moja neizgovorena pitanja.

Zagnjurila sam prste u malje na njegovim grudima i nežno prešla niz grudnu kost. Zažmurio je i nabrao lice kao da trpi nepodnošljive bolove. Ne mogu to da gledam te sam odmah podigla prste, ali brzo mi je uhvatio ruku i odlučno je vratio na nage grudi tako da su mi malje zagolicalle prste.

„Ne“, rekao je napregnutim glasom. „Moram.“

Čvrsto žmuri. Mora da je ovo agonija za njega. Zaista je mučenje gledati ga. Pažljivo sam mu milovala grudi do mesta nad srcem, diveći se tome što ga dodirujem i užasnuta da nisam prekoračila granicu.

Otvorio je oči i videla sam rasplamsanu sivu vatru.

Bokte. Pogled mu je žežući, divlji, više od napetog. Ubrzano diše. Uzburkao mi je krv. Uzvrpoljila sam se pod njegovim pogledom.

Nije me sprečio te sam mu ponovo prešla prstima po grudima. Usne mu se oklembesiše. Dahće i ne znam je li to od straha ili nečeg drugog.

Toliko dugo želim tu da ga poljubim pa sam se nagla i, načas ga pogledavši u oči, obelodanila svoju odluku. A onda sam se sagla i nežno mu spustila poljubac iznad srca. Osetila sam njegovu toplu kožu slatkog mirisa pod usnama.

Njegov zagrcnut jecaj toliko me je potresao da sam se brzo spustila na pete, bojeći se onoga što ću videti na njegovom licu. Čvrsto žmuri, ali nije se pomerio.

„Ponovo“, prošaputao je. Ponovo sam mu se nagla prema grudima i ovog puta poljubila jedan ožiljak. Oštro je udahnio pa sam poljubila drugi pa još jedan. Glasno je zaječao i odjednom su mu ruke oko mene. Ruka mu je u mojoj kosi, bolno mi podiže glavu kako bi spustio nasrtljive usne na moje. Uplela sam prste u njegovu kosu kad smo se poljubili.

„O, Ana“, prošaputao je. Iskrivio se i povukao me na pod tako da sam se našla ispod njega. Podigla sam ruke da mu obujmim prelepo lice i utom sam osetila njegove suze.

On plače... ne. Ne!

„Kristijane, molim te, ne plači. Bila sam ozbiljna kad sam rekla da te nikad neću ostaviti. Stvarno. Ako sam ti ostavila drugačiji utisak, veoma mi je žao... molim te, molim te, oprosti mi. Volim te. Uvek ću te voleti.“

Nadvija se nada mnom i zuri mi u lice. Izraz mu je veoma namučen.

„Šta je?“

Oči mu se razrogačiše.

„Kakva je to tajna zbog koje misliš da ću pobeći glavom bez obzira? Zbog koje si toliko uveren da ću otići?“, preklinjem ga drhtećim glasom. „Kaži mi, Kristijane, *molim te*...“

Seo je i prekrstio noge. Sledila sam njegov primer, mada sam ispružila noge. Maglovito sam se zapitala možemo li da ustanemo s poda. Ali ne želim da mu prekidam nit misli. Konačno će mi se poveriti.

Pogledao me je potpuno neutešno. O, *sranje - loše je*.

„Ana...“ Zastao je, tragajući za rečima, izmučenog izraza... Kuda ovo vodi, dodavola?

Duboko je udahnio i progutao knedlu. „Ja sam sadista, Ana. Volim da bičujem sitne smeđokose devojke poput tebe zato što sve ličite na onu narkomansku kurvu - moju biološku majku. Siguran sam da možeš da pretpostaviš zbog čega.“ Izgovorio je sve u jednom dahu kao da su mu te rečenice danim u glavi i očajnički želi da ih se oslobodi.

Čitav svet mi se srušio. O, *ne*.

Nisam to očekivala. Ovo je loše. Mnogo loše. Gledam ga i pokušavam da shvatam šta sve stoji iza onoga što mi je upravo rekao. To objašnjava zašto sve ličimo.

Odmah sam pomislila kako je Lejla u pravu - „*Gospodar je mračan*.“

Setila sam se prvog razgovora o njegovim sklonostima u Crvenoj sobi bola.

„Rekao si da nisi sadista“, prošaputala sam, očajnički pokušavajući da shvatim... da nađem neko opravdanje za njega.

„Ne, rekao sam da sam dominantan. Ako sam te slagao, onda je to bila samo omaška. Žao mi je.“ Nakratko se zagledao u manikirane nokte.

Mislim da je sablažnjen. Sablažnjen što me je slagao? Ili zbog toga šta je?

„Kad si mi postavila to pitanje, zamišljao sam potpunu drugačiju vezu s tobom“, promrmljao je. U očima mu vidim užasnutost.

A onda kao da me je tresnula kugla za rušenje. Ako je sadista, onda mu zaista trebaju sva ona sranja s bičevanjem i štapovima. O, jebote. Zagnjurila sam glavu u šake.

„Dakle, istina je“, prošaputala sam i pogledala ga. „Ne mogu ti pružiti ono što ti treba.“ To je to - to znači da smo zaista neusklađeni.

Svet počinje da mi se raspada ispod nogu, ruši se oko mene dok mi strava steže grlo. To je to. Naša veza ne može da uspe.

Namrštio se. „Ne, ne, ne, Ana. Ne. Možeš. Ti mi *pružaš* ono što mi treba.“ Stegao je pesnice. „Molim te, veruj mi“, promrmljao je. Reči su mu vatreno zaklinjanje.

„Ne znam u šta da verujem, Kristijane. Ovo je tako sjebano“, prošaputala sam promuklo. Grlo me boli jer ga stežu neprolivene suze.

Oči su mu razrogačene i blistave.

„Ana, veruj mi. Promenio mi se pogled na svet kad sam te kaznio i ti si me ostavila. Nisam se šalio kad sam rekao da ću izbeći da se ikad ponovo tako osetim.“ U očima mu vidim namučenu molbu. „Kad si rekla da me voliš, to je bilo otkrovenje.

Niko mi to nikad nije rekao i kao da sam nešto zakopao - ili si to ti zakopala, ne znam. Doktor Flin i ja još uvek vodimo rasprave u vezi s tim.“

Oh. Nada mi je nakratko blesnula u srcu. Možda će sve biti u redu. Želim da sve među nama bude u redu. *Zar ne želim?* „Šta to sve znači?“ prošaputala sam.

„Znači da mi nije potrebno. Ne sad.“

Molim? „Otkud znaš? Kako možeš da budeš tako siguran?“

„Prosto znam. Sama pomisao da te povredim... na bilo koji stvarni način... meni je gnusna.“

„Ne shvatam. A šta je s lenjirima, udaranjem po zadnjici i svim tim nastranim jebadama?“

Prošao je rukom kroz kosu i umalo se nije osmehnuo, ali umesto toga je skrušeno uzdahnio. „Pričam o teškim sranjima, Anastazija. Trebalo bi da vidiš šta mogu sa štapom ili mačkom s devet repova.“

Preneraženo sam zinula. „Radije ne bih.“

„Znam. Da želiš, onda bi bilo u redu... ali ne želiš i to sam shvatio. Ne mogu da radim sva ta sranja s tobom ako to ne želiš. Već sam ti ranije rekao da ti imaš svu moć. A sad, pošto si se vratila, uopšte ne osećam tu prisilu.“

Zurila sam u njega jedan trenutak dok sam pokušavala sve to da prihvatim. „Ali to si želeo kad si me upoznao?“

„Da, nesumnjivo.“

„Kako je tvoja prisila mogla tek tako da nestane, Kristijane? Kao da sam nekakav lek protiv svih bolesti i ti si se - u nedostatku boljeg izraza - izležio? Ne razumem.“

Ponovo je uzdahnio. „Ne bih rekao 'izlečen'... Ne veruješ mi?“

„Samo nalazim da je to neverovatno. Što je nešto drugo.“

„Da me nisi ostavila, verovatno se ne bih ovako osećao. To što si me napustila najbolje je što si ikad uradila... za nas. To me je nateralo da shvatim koliko te želim, samo tebe, i bio sam ozbiljan kad sam rekao da ću biti s tobom na bilo koji način na koji mogu.“

Zurim u njega. Mogu li da verujem u to? Glava me boli samo od pokušaja da sve shvatim, a duboko u sebi osećam se... obamrlo.

„Još si tu. Mislio sam da ćeš dosad istrčati na vrata“, prošaputao je.

„Zašto? Zato što mislim da si poremećen što bičuješ i tucaš žene koje liče na tvoju majku? Otkud ti takva ideja?“ prosiktala sam, napavši ga.

Prebledeo je zbog mojih grubih reči.

„Pa, ne bih to baš tako rekao, ali da“, odgovorio je. Oči su mu razrogačene i povređene.

Njegov izraz me je otreznio i žalila sam zbog svog ispada. Namrštila sam se kad sam osetila žaoku griže savesti.

O, šta da radim? Pogledala sam ga. Izgleda skrušeno, iskreno... izgleda kao moj Pedeset.

Odjednom sam se setila fotografije u sobi njegovog detinjstva. Utom sam shvatila zašto mi je ta žena izgledala tako poznato. Ličila je na njega. Mora da je ona njegova biološka majka.

Setila sam se kako ju je lako otpisao: *Niko važan*... Ona je odgovorna za ovo... a ja podsećam na nju... *Jebote!*

Pilji u mene, povređenih očiju. Znam da čeka moj sledeći korak. Izgleda iskreno. Rekao je da me voli, ali stvarno sam zbunjena.

Sve je tako sjebano. Uverio me je u vezi s Lejlom, ali sad sigurno znam da je mogla da mu pruži ono što ga loži. Ta misao je iscrpljujuća i neprijatna.

„Kristijane, iscrpljena sam. Možemo li sutra da razgovaramo o ovome? Želim da legnem.“

Iznenadeno je zatrepao. „Ne odlaziš?“

„Želiš li da odem?“

„Ne! Mislio sam da ćeš otići kad saznaš.“

Prošlo mi je kroz glavu koliko mi je puta nagovestio da ću ga ostaviti kad saznam njegove najmračnije tajne... a sad ih znam.

Sranje. Gospodar *jeste* mračan.

Treba li da odem? Pogledala sam ga, tog ludog čoveka koga volim - da, volim.

Mogu li ga ostaviti? Već sam ga jednom ostavila i to me umalo nije slomilo... kao i njega. Volim ga. Volim ga uprkos tom otkriću.

„Ne ostavljaj me“, prošaputao je.

„O, zaboga - *ne!* Neću otići!“, dreknula sam i osetila katarzu. Eto, rekla sam. Ne idem.

„Stvarno?“ Razrogačio se.

„Šta treba da uradim da bi shvatio da neću pobeći? Šta treba da kažem?“

Pogledao me je i ponovo otkrio svoj strah i zebnju. Progutao je knedlu. „Postoji nešto što možeš da uradiš.“

„Šta?“, breknula sam se.

„Udaj se za mene“, prošaputao je.

Molim? Je li upravo stvarno...

Ceo svet se zaustavio po drugi put za manje od pola sata.

Jebote. Zapiljila sam se u ozbiljno načetog čoveka koga volim. Ne mogu da verujem u ono što je upravo rekao.

Brak? On mi nudi brak? Šali li se? Jače je od mene - slab, nervozni kikot neverice pobegao je duboko iz mene. Ujela sam se za usnu kako bih sprečila da se pretvori u pravi histerični smeh, ali nisam uspela. Legla sam na pod i prepustila se smehu, smejući se kao što se nikad nisam smejala. Potresaju me jaki isceljujući katarzički napadi smeha.

Načas sam sama, posmatram tu besmislenu situaciju: raspamećena devojka koja se kikoće pored prelepog, poremećenog mladića. Prebacila sam ruku preko očiju kad se smeh pretvorio u vrele suze. *Ne, ne... ovo je previše.*

Kad je histerija uminula, Kristijan mi je nežno podigao ruku s lica. Okrenula sam se da ga pogledam.

Naginje se nada mnom. Usne su mu iskrivljene od podrugljive razgaljenosti, ali oči su mu goruće sive, možda ranjene. O, *ne.*

Nežno mi je zglobovom prsta obrisao zaostalu suzu. „Moj predlog ti je smešan, gospođice Stil?“

O, Pedeset! Podigla sam ruku i nežno ga pomilovala po obrazu, uživajući u grebuckanju njegove brade po prstima. Bože, ne da ga volim.

„Gospodine Greje... Kristijane. Trenutak koji si izabrao je nesumnjivo...“ Pogledala sam ga jer sam ostala bez teksta.

Podsmehnuo se, ali nabori oko očiju pokazuju da je povređen. To me je otreznilo.

„Teraš me da budem brz, Ana. Hoćeš li se udati za mene?“ Sela sam i nagla se prema njemu, spustivši mu ruke na kolena.

Zagledala sam mu se u divno lice. „Kristijane, upoznala sam tvoju poludelu bivšu s pištoljem, bila izbačena iz svog stana, doživela da postaneš termonuklearni Pedeset...“

Zaustio je da kaže nešto, ali podigla sam ruku. Poslušno je zatvorio usta.

„Upravo si mi otkrio neke prilično zapanjujuće činjenice o sebi i sad me pitaš da se udam za tebe.“

Pomerio je glavu s jedne strane na drugu kao da razmišlja o tome. Vedar je. Hvala bogu.

„Da, mislim da je to pošteno i tačno rezimiranje situacije“, odvratio je zajedljivo.

Odmahnula sam glavom. „Šta bi s odloženim zadovoljenjem?“

„Preboleo sam to i sad sam vatreni zagovornik trenutnog zadovoljenja. *Carpe diem*, Ana“, prošaputao je.

„Slušaj, Kristijane, poznajem te oko tri minuta i postoji još toliko toga što moram da znam. Previše sam popila, gladna sam, umorna i želim da legnem. Moram da razmislim o tvojoj ponudi kao što sam razmišljala o ugovoru koji si mi dao. I“, skupila sam usne da pokažem svoje zadovoljstvo, ali i da razvedrim situaciju, „to nije bila romantična prosidba.“

Nakrivio je glavu i izvio usne u osmeh. „Odlično zapažanje kao i uvek, gospođice Stil“, prodahtao je glasa prožetog olakšanjem. „Dakle, to nije ne?“

Uzdahnula sam. „Ne, gospodine Greje, nije ne, ali nije ni da. To radiš samo zato što si uplašen i ne veruješ mi.“

„Ne, radim to zato što sam konačno upoznao osobu s kojom želim da provedem ostatak života.“

Oh. Srce mi je preskočilo i istopila sam se u sebi. Kako to da govori najromantičnije reči u najbizarnijim situacijama? Zinula sam od zaprepašćenja.

„Nisam verovao da će mi se to ikad desiti“, nastavio je. Izraz mu zrači nepomućenom iskrenošću.

Zinula sam u njega, tražeći prave reči.

„Mogu li da razmislim o tome... molim te? I da razmislim o svemu ostalom što se danas desilo? O onome što si mi upravo rekao?“

Tražio si strpljenje i poverenje. Pa, sad ti vraćam, Greje. To je i meni trenutno potrebno.“

Pogledom je ispitao moj i posle delića sekunde se nagnuo i zadenuo mi kosu iza uva.

„Mogu to da prihvatim.“ Brzo mi je poljubio usne. „Nije mnogo romantično, a?“ Izvio je obrve i prekorno sam odmahнула glavom. „Srca i cveće?“, pitao je tiho.

Klimnula sam glavom i slabašno se osmehnuo.

„Gladna si?“

„Da.“

„Nisi jela?“ Oči su mu postale hladne i stegao je vilicu. „Ne, nisam jela.“ Sela sam na pete i pasivno ga pogledala. „Izgubila sam apetit pošto sam izbačena iz stana nakon što sam videla kako mi se dečko prisno ophodi prema bivšoj potčinjenoj.“ Ošinula sam ga pogledom i podbočila se.

Kristijan odmahnu glavom i gipko ustade. *O, konačno možemo da ustanemo s poda.* Pružio mi je ruku.

„Spremiću ti nešto da pojedeš“, rekao je.

„Zar ne mogu samo da legnem?“, promrmljala sam umorno kad sam prihvatila njegovu ruku.

Povukao me je na noge. Ukrućena sam. Nežno me je pogledao.

„Ne, moraš da jedeš. Dođi.“ Zapovednički Kristijan se vratio. Kakvo olakšanje.

Poveo me je u kuhinjski deo i pogurao me prema barskoj stolici, pa otišao do frižidera. Pogledala sam na sat. Uskoro će pola dvanaest, a ujutru moram rano da ustanem zbog posla.

„Kristijane, stvarno nisam gladna.“

Namerno se ne obazire na mene dok pretura po ogromnom frižideru. „Sir?“, upita.

„Ne u ovo doba.“

„Perece?“

„Iz frižidera? Ne“, breknula sam se.

Okrenuo se i osmehnuo mi se. „Ne voliš perece?“

„Ne u pola dvanaest. Kristijane, idem u krevet. Možeš da preturaš po frižideru celu noć ako hoćeš. Umorna sam i imala sam previše zanimljiv dan. Dan koji bih volela da zaboravim.“ Skliznula sam s barske stolice. Namrštio se, ali trenutno me nije briga. Hoću da legnem - iscrpljena sam.

„Makarone sa sirom?“ Podigao je belu činiju pokrivenu folijom. Izgleda pun nade i umiljato.

„Voliš makarone sa sirorti?“, pitam ga.

Oduševljeno je klimnuo glavom i istopila sam se. Odjednom izgleda tako mladoliko. Ko bi rekao da Kristijan Grej voli hranu iz vrtića?

„Hoćeš malo?“, pitao me je pun nade. Ne mogu da mu odolim. A i gladna sam.

Klimnula sam glavom i slabašno mu se osmehnula. Uzvratio mi je osmejkom koji mi je oduzeo dah. Skinuo je foliju s činije i ubacio je u mikrotalasnu. Popela sam se na barsku stolicu i zagledala se u lepotu oličenu u gospođinu Kristijanu Greju čoveku koji želi da se oženi mnome - dok se gipko i s lakoćom kretao po kuhinji.

„Dakle, znaš da koristiš mikrotalasnu?“, našalila sam se.

„Uglavnom umem da se izborim s hranom ako je spakovana. Ali ne snalazim se s pravom hranom.“

Neverovatno mi je da je ovo isti čovek koji je klečao preda mnom pre manje od pola sata. Nepostojan je kao i uvek. Postavio je tanjire, escajg i podmetače na šank.

„Veoma je kasno“, promrmljala sam.

„Nemoj da ideš na posao sutra.“

„Moram da idem na posao sutra. Šef mi putuje za Njujork.“

Kristijan se namrštio. „Hoćeš li da odemo tamo za vikend?“

„Pogledala sam vremensku prognozu i izgleda da će biti kiše“, odgovorila sam i odmahnula glavom.

„O, pa šta hoćeš da radimo?“

Mikrotalasna je zazvonila da objavi kako se večera dovoljno zagrejala.

„Trenutno hoću da idem dan po dan. Ovoliko uzbudjenja... umara.“ Podigla sam obrvu, na šta se on razborito nije obazirao.

Kristijan je stavio belu činiju između naših tanjira i seo pored mene. Izgleda zaokupljen mislima, rasejan. Sipala sam nam makarone u tanjire. Mirišu božanstveno i pošle su mi bale na usta. Izgladnela sam.

„Izvini zbog Lejle“, promrmljao je.

„Zašto se izvinjavaš?“ Mmm, makarone su izvrsnog ukusa kao i mirisa. Stomak mi je zahvalno zakrčao.

„Mora da si doživela veliki šok kad si je zatekla u svom stanu. Tejlor ga je lično pregledao nešto ranije. Veoma je uznemiren.“

„Ne krivim ga.“

„Ni ja. Tražio te je.“

„Stvarno? Zašto?“

„Nisam znao gde si. Ostavila si tašnu i telefon. Nisam mogao da ti uđem u trag. Gde si bila?“ Glas mu je blag, ali oseća se zlokobna struja u njegovim rečima.

„Itan i ja smo otišli u kafić prekoputa ulice. Kako bih videla šta se dešava.“

„Shvatam.“ Atmosfera se neznatno promenila. Više nije vedra.

U redu... mogu da mu vratim milo za drago. Sad ću da ti uzvratim, Pedeset. Trudeći se da zvučim nehajno, želeći da udovoljim

gorućoj znatiželji iako se užasavam odgovora, pitala sam: „I, šta si radio s Lejlom u stanu?“

Pogledala sam ga i ukočio se s viljuškom makarona u vazduhu. O, *ne, to ne valja*.

„Stvarno hoćeš da znaš?“

Stomak mi se uvezao u čvor i apetit mi je iščezao. „Da“, prošaputala sam. *Hoćeš li? Hoćeš li stvarno?* Moja podsvest je bacila praznu bocu džina na pod i užasnuto me posmatra iz naslonjače.

Kristijan je skupio usne u tanku crtu. Oklevao je. „Razgovarali smo i onda sam je okupao.“ Glas mu je promukao, ali brzo je nastavio pošto nisam odgovorila. „Obukao sam joj tvoju odeću. Nadam se da ti ne smeta. Ali bila je prljava.“

Jebote. Okupao ju je?

Kako je to neprikladno. Vrti mi se u glavi dok gledam u nepojedene makarone. Pozlilo mi je kad sam ih pogledala.

Pokušaj da budeš razumna, poduči me podsvest. Onaj kul, intelektualni deo mog mozga zna da je to uradio samo zato što je bila prljava, ali preteško je. Ona krhka, ljubomorna polovina ne može to da podnese.

Odjednom mi je došlo da zaplaćem - ne da se prepustim damskim suzama koje dostojanstveno klize niz obraze, već plaću praćenom urlanjem. Duboko sam udahnula da potisnem taj nagon, ali grlo mi je suvo i grebe me od neprolivenih suza i jecaja.

„To je bilo sve što sam mogao da uradim, Ana“, rekao je tiho.

„Je li ti još stalo do nje?“

„Ne“, odgovorio je zgroženo i zažmurio. Izraz mu je pun strepnje. Okrenula sam se i zagledala u hranu od koje mi je muka. Ne mogu da podnesem da ga gledam.

„Kad sam je video takvu - toliko drugačiju, toliko slomljenu. Stalo mi je do nje kao do ljudskog bića.“ Slegnuo je ramenima kao da hoće da se otrese neprijatne uspomene. Zaboga, očekuje li moje saosećanje?

„Ana, pogledaj me.“

Ne mogu. Znam da ću briznuti u plač ako ga pogledam. Ovo je previše da bih mogla da prihvatim. Ja sam kao prepun kanister benzina - puna sam, ne može više da stane. Nema mesta nizašta više. Prosto ne mogu da se suočim s još sranja. Zapaliću se i eksplodirati i biće gadno ako pokušam. Pobogu!

Kristijan se veoma prisno brine o svojoj bivšoj potčinjenoj - taj prizor mi je prošao glavom. Kupao ju je, jebote - nagu. Snažni, bolni drhtaj potresao mi je telo.

„Ana.“

„Molim?“

„Nemoj. To nije značilo ništa. Kao da sam brinuo detetu, slomljenom, bolesnom detetu“, promrmljao je.

Šta on, dodavola, zna o staranju o detetu? Reč je o devojci s kojom je imao veoma ispunjenu, uvrnutu seksualnu vezu.

O, *ovo boli*. Duboko sam udahnula da se priberem. Ili možda misli na sebe. On je slomljeno dete. To ima više smisla... ili možda nema nimalo smisla. O, ovo je tako sjebano. Odjednom su me kosti zbolele od umora. Moram da spavam.

„Ana?“

Ustala sam, odnela tanjir do sudopere pa ubacila ostatke u smeće.

„Ana, molim te.“

Obrnula sam se prema njemu. „Samo prestani, Kristijane! Prestani s tim Ana, molim te!“ , povikala sam i suze su mi se slile niz lice. „Dovoljno mi je sranja za danas. Idem u krevet. Umorna sam i potresena. A sad me pusti na miru.“

Okrenula sam se i gotovo otrčala u spavaću sobu, noseći sa sobom uspomenu na njegov razrogačen, zapanjen pogled. Lepo je znati da mogu i ja njega da zapanjim. Rekordnom brzinom sam se svukla i, pošto sam protrljivala komodu, izvukla jednu njegovu majicu i pošla u kupatilo.

Pogledala sam se u ogledalu. Jedva sam prepoznala ispijenu oštrokondžu crvenih očiju i naduvenih obraza koja mi je uzvraćala pogled. To je previše. Skliznula sam na pod i prepustila se poražavajućim osećanjima koja ne mogu više da potiskujem. Grudi su mi se cepale od jecaja, a suze konačno nesputano tekle.

15. poglavlje

„Hej“, rekao je Kristijan nežno i privukao me u naručje, „molim te, ne plači, Ana, molim te“, preklinje me. Sedi na podu u kupatilu, a ja sam mu u krilu. Obavila sam ruke oko njega i zaplakala mu uz vrat. Ispuštao mi je tihe umirujuće zvuke u kosu dok mi je nežno milovao leđa i kosu.

„Žao mi je, malena“, prošaputao je. To me je nateralo da još jače zaplačem i snažnije ga zagrlim.

Čini mi se da oduvek tako sedimo. Napokon, kad sam isplakala sve suze, Kristijan je teturavo ustao, držeći me, pa me odneo u sobu i spustio na krevet. Nekoliko sekundi kasnije legao je pored mene i ugasio svetlo. Privukao me je u čvrst zagrljaj i konačno sam utonula u mračni, nemirni san.

PROBUDILA SAM SE uz trzaj. Glava mi je smušena i prevruće mi je. Kristijan je obavijen oko mene kao vinova loza. Zabundao je u snu kad sam se izvukla iz njegovog zagrljaja, ali nije se probudio. Sela sam i pogledala na sat. Tri ujutru. Žedna sam i treba mi brufen. Spustila sam noge iz kreveta pa kroz dnevnu sobu otišla do kuhinje.

U frižideru sam našla tetrapak soka od narandže i sipala sebi čašu. Mmm... izvrstan je i glava mi se odmah razbistrila. Potražila sam u kredencima nešto protiv bolova i napokon našla plastičnu kutiju punu lekova. Uzela sam dva brufena i sipala sebi još jednu čašu soka od narandže.

Prišla sam velikom staklenom zidu i pogledala uspavani Sijetl. Svetla trepere i žmirkaju ispod Kristijanovog dvorca na nebu - ili bi trebalo reći tvrđave? Naslonila sam čelo na hladno staklo - kakvo olakšanje. Valja misliti o toliko toga posle svih jučerašnjih otkrića. Naslonila sam dlan na staklo i skliznula na pod. Velika soba izgleda kao pećina u mraku. Jedina svetlost dopire od tri lampe iznad kuhinjske radne površine.

Da li bih mogla da živim ovde, udata za Kristijana? Posle svega što je ovde radio? Usred svih uspomena koje ima na ovo mesto?

Brak. To je gotovo neverovatno i potpuno neočekivano. Ali s druge strane, sve u vezi s Kristijanom je neočekivano. Usne mi se podrugljivo izviše zbog ironije takve stvarnosti. Kristijan Grej, očekuj neočekivano - pedeset nijansi sjebanosti.

Osmeħ mi je izbledeo. Izgledam kao njegova majka. To me je duboko povredilo i sav vazduh mi je nestao iz pluća. Sve izgledamo kao njegova majka.

Kako, dodavola, da nastavim dalje posle otkrivanja te male tajne? Nije ni čudo što nije hteo da mi kaže. Ali on se svakako ne seća dobro svoje majke. Ponovo sam se zapitala da li bi trebalo da razgovaram s doktorom Flinom. Bi li mi Kristijan dozvolio? Možda bi on mogao da popuni praznine.

Odmahnula sam glavom. Umorna sam od sveta, ali uživam u tihom spokoju velike sobe i divnih umetničkih dela - hladnih i oštih, ali na svoj način lepih u senkama i svakako vrednih čitavo bogatstvo. Da li bih mogla da živim ovde? I u dobru i u zlu? U zdravlju i u bolesti? Zažmurila sam, naslonila glavu na staklo i duboko, pročišćavajuće udahnula.

Tiħi spokoj narušio je nagonški, primalni krik od koga su mi se sve malje na telu nakostrešile. *Kristijan! Jebote - šta se desilo?* Skočila sam na noge i odjurila u spavaću sobu pre nego što su odjeci tog strahovitog zvuka utihnuli. Srce mi mahnito bije od straha.

Pritisla sam prekidač i upalila se lampa na noćnom stočiću. Kristijan se okreće i prevrće, uvijajući se u agoniji. *Ne!* Ponovo je kriknuo i sablasni, pustošeći zvuk ponovo je odjeknuo pravo kroz mene.

Sranje - košmar!

„Kristijane!“ Nagla sam se nad njim, uhvatila ga za ramena i protresla ga kako bi se probudio. Otvorio je oči. Mahnite su i prazne. Brzo je prešao pogledom po praznoj sobi pre nego što ga je vratio na mene.

„Otišla si, mora da si otišla“, promrmľjao je - razrogačene oči postale su optužujuće. Izgleda toliko izgubljeno da mi se srce cepa.

Siroti Pedeset.

„Tu sam.“ Sela sam na krevet pored njega. „Tu sam“, ponovila sam tiho ne bih li ga ohrabrila. Položila sam mu dlan na obraz da ga umirim.

„Otišla si“, prošaputao je brzo. Oči su mu i dalje divlje i preplašene, ali izgleda da se smiruje.

„Otišla sam da popijem sok. Bila sam žedna.“

Zažmurio je i prešao rukama po licu. Kad je otvorio oči, izgledao je veoma utučeno.

„Ovde si. O, hvala bogu.“ Ispružio je ruke, čvrsto me zagrlio i povukao na krevet pored sebe.

„Samo sam otišla po piće“, promrsila sam.

O, *koliko mu je strah snažan... osećam ga*. Majica mu je natopljena znojem, a srce mu grozničavo lupa. Zuri u mene kao da mora da se uveri da sam zaista tu. Nežno sam ga pomilovala po kosi pa po obrazu.

„Kristijane, molim te. Tu sam. Ne idem nikuda“, rekla sam umirujući.

„O, Ana“, prodahtao je. Uhvatio me je za bradu kako bi me zadržao na mestu i spustio usne na moje. Želja je prostrujala njime i moje telo je odgovorilo - toliko je povezano i usklađeno s njegovim. Usne su mu na mom uvu, vratu pa ponovo na mojim usnama. Nežno mi vuku donju usnu, a ruka mu prelazi od mog kuka do grudi, podižući mi majicu. Miluje me, opipava udubljenja i ispupčenja na mom telu, izaziva isti poznati odgovor i njegov dodir šalje drhtaje kroz moje telo. Zaječala sam kad mi je šakom obuhvatio dojku i stegao prste oko bradavice.

„Želim te“, promrmljao je.

„Tu sam za tebe. Samo za tebe, Kristijane.“

Zaječao je i ponovo me poljubio, strastvenije, sa žarom i očajanjem kakvo nikad ranije nisam osetila. Uхватила sam rub njegove majice i povukla. Pomogao mi je da mu je svučem preko glave. Kleknuo mi je između nogu, brzo me povukao u sedeći položaj i skinuo mi majicu.

Pogled mu je ozbiljan, željan, pun mračnih tajni - izložen. Šakama mi obujmi lice i poljubi me. Ponovo smo pali na krevet, butina mu je između mojih nogu tako da delom leži na meni. Ud mu je krut uz moj kuk iako nosi bokserice. Želi me. Ali utom su njegove ranije reči došle da me proganjaju - ono što je rekao o svojoj majci. I to je kao vedro hladne vode na moj libido. Sranje. Ne mogu ovo da radim. Ne sad.

„Kristijane... Prestani. Ne mogu“, prošaputala sam užurbano uz njegove usne, gurajući mu nadlaktice.

„Molim? Šta je bilo?“, pitao je i počeo da me ljubi po vratu, lagano mi prelazeći vrhom jezika po njemu. *Oh...*

„Ne, molim te. Ne mogu to da radim, ne sad. Treba mi malo vremena. Molim te.“

„O, Ana, nemoj previše da razmišljaš“, prošaputao je dok mi je grickao usnu školjku.

„Ah!“, zaječala sam kad mi je osećaj odjeknuo u međunožju. Telo mi se izvilo, izdalo me. „Ovo je tako zbunjujuće.“

„Potpuno sam isti, Ana. Volim te i potrebna si mi. Dodirni me. Molim te.“ Nosem je očešao moj. Njegova tiha molba iz srca me je dirnula. Istopila sam se.

Da ga dodirnem. Da ga dodirnem dok vodimo ljubav. Au.

Podigao se iznad mene i pogledao me. Pri prigušenoj svetlosti lampe, vidim da čeka moju odluku i da je pod mojim činima.

Ispružila sam ruku i kolebljivo spustila dlan na meke malje na njegovim grudima. Oštro je udahnuo i čvrsto zažmurio kao da ga boli, ali ovog puta nisam povukla ruku. Podigla sam je do njegovih ramena i osetila kako mu je drhtaj prošao telom. Zaječao je. Povukla sam ga na sebe i spustila mu obe šake na leđa, gde ga nikad ranije nisam dodirnula, na lopatice, držeći ga uza sebe. Njegovo prigušeno ječanje uzbudilo me je više od svega.

Zagnjurio je glavu uz moj vrat. Ljubio me je, sisao i grickao pre nego što je prešao noseom uz moju bradu i jezikom mi ponovo zavladao ustima. Ruke mu ponovo putuju mojim telom. Usne mu se spuštaju... spuštaju... spuštaju do mojih grudi, obožavajući me pritom, a moje šake ostaju na njegovim leđima i ramenima, uživajući u stezanju njegovih lepo oblikovanih mišića, u koži još vlažnoj od košmara. Usne mu se sklopiše oko moje bradavice, sisaju i vuku, a ona se podigla da pozdravi njegova čudesno vešta usta.

Zaječala sam i prešla noktima po njegovim leđima. Zagrcnuto je zaječao.

„O, jebote, Ana“, promrmljao je kao da se guši. To je delom uzvik, delom ječanje. Cepa mi srce, ali su mi se istovremeno svi mišići ispod pojasa stegli. O, šta mogu da mu uradim! Sad već dahćem, teško dišem kao i on.

Ruka mu putuje nadole, preko mog stomaka, dole, do moje ribice - prsti su na njoj pa u njoj. Zaječala sam kad je pomerio prste ukруг u meni, onako, pa podigla karlicu da pozdravim njegov dodir.

„Ana“, prodahtao je. Odjednom me je pustio i seo. Svukao je bokserice i nagnuo se da uzme paketić s noćnog stočića. Oči su mu usplamtele sive dok mi pruža kondom. „Želiš li? Možeš da kažeš ne. Uvek možeš da kažeš ne“, promrmljao je.

„Nemoj mi davati priliku da razmišljam, Kristijane. I ja tebe želim.“ Zubima sam pocepala paketić dok je klečao među mojim nogama pa mu drhtavim prstima navukla kondom.

„Polako“, rekao je. „Oduzećeš mi muškost, Ana.“

Divim se onome što mogu da mu uradim svojim dodirom. Ispružio se preko mene. Moje sumnje su zasad odgurnute i zaključane u mračnim, zastrašujućim dubinama mog malog mozga. Opijena sam ovim čovekom, mojim čovekom, mojim Pedeset nijansi. Naglo

se pomerio i potpuno me iznenadio. Našla sam se na njemu. *Au.*

„Ti - uzmi me“, prošaputao je. Oči mu blistaju divljom žestinom.

Bokte. Polako, o tako polako, skliznula sam na njega. Zabacio je glavu i zažmurio, prostenjajući. Uхватила sam ga za ruke i počela da se pomeram, uživajući u osećaju ispunjenosti dok ga posedujem, uživajući u njegovoj reakciji dok sam gledala kako se topi ispod mene. Osećam se kao boginja. Nagla sam se i poljubila mu bradu, prešla zubima preko čekinja. Tako je ukusan. Uhvatio me je za kukove i ujednačio mi tempo, lagano i polako.

„Ana, dodiruj me... molim te.“

Oh. Nagla sam se i položila dlanove na njegove grudi da se pridržim. Kriknuo je, gotovo nalik jecaju, i prodro duboko u mene.

„Ah“, zacvilela sam i nežno prešla vrhovima prstiju kroz malje na njegovim grudima. Glasno je zaječao i naglo se prevrnuo tako da sam se ponovo našla ispod njega.

„Dosta.“ Prostenjao je. „Nemoj više, molim te.“ To je molba iz srca.

Podigla sam ruke, obujmila mu lice šakama, osetila da su mu obrazi vlažni i povukla ga prema sebi da ga poljubim. Obavila sam mu ruke oko leđa.

Promuklo i tiho ječi duboko iz grla dok se pomera u meni, gura me napred i nagore, ali ne mogu da dostignem oslobođenje. Glava mi je previše zamagljena problemima. Previše sam obuzeta njim.

„Pusti se, Ana“, nagovara me.

„Ne.“

„Da“, zarežao je. Neznatno se pomerio i zavrteo kukovima, iznova i iznova.

Zaboga... aah!

„Hajde, malena, to mi treba. Daj mi.“

Prsla sam, telo mi je rob njegovog. Obavila sam se oko njega, prijanjajući za njega kao vinova loza dok uzvikuje moje ime i dostiže vrhunac zajedno sa mnom. Srušio se i svom težinom me pritisnuo na dušek.

LJULJAM KRISTIJANA u naručju dok blaženo ležimo posle vođenja ljubavi. Glava mu je na mojim grudima i prelazim mu prstima kroz kosu dok slušam kako mu disanje postaje sporije.

„Nemoj me nikad ostaviti“, prošaputao je. Prevrnula sam očima pošto znam da ne može da me vidi.

„Znam da prevrćeš očima“, promrmljao je i čula sam tračak smeha u njegovom glasu.

„Dobro me poznaješ.“

„Voleo bih da te bolje upoznam.“

„Isto važi i za tebe, Greje. O čemu je bio košmar?“

„Isto.“

„Reci mi.“

Progutao je knedlu i napeo se pre nego što je otegnuto uzdahnuo. „Imam oko tri godine i kurvin makro je ponovo đavolski besan. Puši jednu cigaretu za drugom i ne može da pronađe pepeljaru.“ Ućutao je i ukočila sam se kad mi je užasna jeza stegla srce.

„Bolelo je“, rekao je. „Sećam se bola. Zbog toga imam košmare. Zbog toga i što nije radila ništa da ga spreči.“

O, ne. Ovo je nepodnošljivo. Čvršće sam ga stegla i rukama i nogama. Očajanje samo što me ne uguši. Kako je iko mogao to da učini detetu? Podigao je glavu i prikovao me žestokim sivim pogledom.

„Nisi kao ona. Nemoj da ti to ikad padne na pamet. Molim te.“ Zatreptala sam. To je veoma umirujuće čuti. Ponovo mi je spustio glavu na grudi. Pomislila sam da je završio, ali iznenadio me je kad je nastavio.

„U snovima ona nekad samo leži na podu. Mislim da spava. Ali ne pomera se. Nikad se ne pomera. A ja sam gladan. Mnogo gladan.“

Jebote.

„Onda čujem glasan zvuk i on se vraća. Uudara me veoma jako dok psuje kurvu. Prva reakcija mu je uvek bila da upotrebi pesnice ili kaiš.“

„Da li zato ne voliš da te neko dodiruje?“

Zažmurio je i čvršće me zagrlio. „Složeno je“, promrmljao je. Zagnjurio mi je nos između grudi i duboko udahnuo ne bi li mi odvratio pažnju.

„Kaži mi“, ustrajavam.

Uzdahnuo je. „Ona me nije volela. Nisam voleo samog sebe. Jedini dodir za koji sam znao bio je... grub. Odatle sve potiče. Flin to ume bolje da objasni od mene.“

„Mogu li da se vidim s Flinom?“

Podigao je glavu i pogledao me. „Pedeset nijansi prelazi na tebe?“

„I te kako. Sviđa mi se kako trenutno prelazi na mene.“ Izazovno sam se promigoljila pod njim i osmehnuo se.

„Da, gospodice Stil, i meni se to sviđa.“ Pomerio se da me poljubi pa se zagledao u mene.

„Veoma si mi dragocena, Ana. Ozbiljno želim da se oženim tobom. Tako ćemo se upoznati. Moći ću da brinem o tebi. Ti ćeš moći da brineš o meni. Možemo da imamo decu ako hoćeš. Položiću ti ceo svet pred noge, Anastazija. Želim te, telom i dušom, zauvek. Molim te, razmisli o tome.“

„Razmisliću, Kristijane. Zaista hoću“, uverila sam ga. Ponovo mi se zavrtelo u glavi. *Deca? Pobogu.* „Mada bih zaista volela da razgovaram s doktorom Flinom ako ti ne smeta.“

„Sve za tebe, malena. Sve. Kad bi htela da ga vidiš?“

„Što je pre moguće.“

„U redu. Udesiću to ujutru.“ Pogledao je na sat. „Kasno je. Trebalo bi da spavamo.“ Pomerio se da isključi lampu i privukao me sebi. Pogledala sam budilnik. Sranje, petnaest do četiri.

Zagrlio me je, s grudima uz moja leđa, i zagnjurio mi nos uz vrat. „Volim te, Ana Stil. Želim te pored sebe zauvek“, promrmljao je i poljubio me u obraz. „Spavaj sad.“

Zažmurila sam.

NERADO SAM PODIGLA teške kapke. Jarka svetlost ispunjava sobu. Zakukala sam. Smušena sam, udovi teški poput olova kao da nisu moji, a Kristijan je obavijen oko mene kao bršljan. Kao i uvek, prevruće mi je. Ne može da bude više od pet ujutru, budilnik se još nije oglasio. Protekla sam se da se sklonim od njegove vreline, okrenula se u njegovom zagrljaju i on je promrmljao nešto nerazumljivo u snu. Pogledala sam na sat. Petnaest do devet.

Sranje, zakasniću. *Jebiga.* Skočila sam iz kreveta i odjurila u kupatilo. Istuširala sam se i istrčala za četiri minuta.

Kristijan sedi na krevetu i posmatra me s jedva prikrivenom razgaljenošću pomešanom s obazrivošću dok se istovremeno brišem i tražim odeću. Možda čeka da kažem nešto u vezi s jučerašnjim otkrićima. Trenutno nemam vremena za to.

Pogledala sam odeću - crne pantalone, crna bluza - pomalo podseća na gospođu R., ali nemam vremena da se predomislim. Brzo sam obukla crne gaćice i brus, svesna da on prati svaki moj pokret. To me... uznemirava. Gaćice i brus će morati da prođu.

„Lepo izgledaš“, prede Kristijan iz kreveta. „Znaš, možeš da javiš da si bolesna.“ Uputio mi je poražavajući, zajedljiv osmeh od koga gaće spadaju. O, tako je primamljiv. Moja unutrašnja boginja se izazovno napućila.

„Ne, Kristijane, ne mogu. Ja nisam megalomanijački generalni direktor s prelepim osmehom koji može da dolazi i odlazi kad mu se prohte.“

„Volim da svršavam² kad mi se prohte.“ Podrugnuo se i osmeh mu je postao još blistaviji.

„Kristijane!“, prekorila sam ga. Bacila sam peškir na njega i prasnuo je u smeh.

„Prelep osmeh, a?“

„Da. Znaš kako utiče na mene.“ Stavila sam sat.

„Znam li?“ Zatreptao je nedužno.

„Znaš. Kao i na sve žene. Postaje zamorno gledati kako sve padaju u nesvest.“

„Je l’ tako?“ Podigao je obrvu, još razdraganiji.

„Ne glumi nevinašce, gospodine Greje. Ne pristaje ti“, promrsila sam rasejano dok sam vezivala kosu u visok rep i obuvala crne cipele s visokom potpeticom. Eto, može da prođe.

Kad sam se sagla da ga poljubim za ristanak, zgrabio me je i oborio na krevet. Nagnuo se nada mnom, osmehujući se od uva do uva. *Bokte.* Tako je lep - očiju blistavih od nestašluka, razbarušene kose kao posle seksa, omamljujućeg osmeha. Razdragan je.

Umorna sam i smušena od svih jučerašnjih otkrića dok njemu mozak radi kao brzi voz i đavolski je seksi. O, izluđujući Pedeset.

„Šta mogu da uradim da te namamim da ostaneš?“, pitao je tiho. Srce mi je preskočilo pa mahnito zakucalo. On jeste oličenje iskušenja.

„Ne mogu“, progundala sam, boreći se da sednem. „Pusti me.“ Napućio se i odustala sam. Osmehnula sam se i prešla prstima po njegovim izvajanim usnama - moj Pedeset nijansi. Toliko ga volim uprkos njegovoj ogromnoj sjebanosti. Još nisam ni razmislila o jučerašnjim događajima i tome kako se osećam zbog njih.

Podigla sam glavu da ga poljubim, srećna što sam stigla da operem zube. Poljubac mu je dug i snažan. A onda me je brzo podigao na noge, ostavivši me omamljenu, zadihanu i pomalo klecavih nogu.

„Tejlor će te odvesti. To je brže nego da tražiš mesto za parking. Čeka te ispred zgrade“, rekao je ljubazno. Izgleda kao da mu je laknulo. Brine li kako ću se ponašati? Svakako sam mu sinoć - ovaj, jutros - dokazala da neću pobeći.

„Važi, hvala“, odgovorila sam, razočarana što stojim, zbunjena njegovim oklevanjem i donekle iznervirana što ponovo neću voziti saba. Ali u pravu je, naravno - brže ću stići s Tejlorom.

„Uživaj u dokonom jutru, gospodine Greje. Volela bih da mogu da ostanem, ali čovek koji poseduje kompaniju u kojoj radim ne odobrava da mu osoblje beži s posla samo zbog vrelog seksa.“ Uzela sam tašnu.

„Gospođice Stil, lično mislim da bi to odobrio. U stvari, možda bi čak insistirao na tome.“

„Zašto ostaješ u krevetu? To ne liči na tebe.“

Prekrstio je ruke iza glave i osmehnulo mi se.

„Zato što mogu, gospođice Stil.“

Odmahnula sam glavom. „Čaos, dragi.“ Poslala sam mu poljubac i izašla.

TEJLOR ME JE čekao i izgleda da je znao da kasnim jer je vozio kao ludak kako bi me dovezao do devet i petnaest. Bila sam zahvalna kad se zaustavio pored ivičnjaka - zahvalna što sam živa jer je zastrašujuće vozio. I zahvalna što nisam mnogo zakasnila - samo petnaest minuta.

„Hvala, Tejlоре“, promrmljala sam pepeljastog lica. Setila sam se da mi je Kristijan rekao kako je Tejlor vozio tenkove; možda je vozio i trkačke automobile.

„Ana.“ Klimnuo je glavom i pojurila sam u kancelariju. Kad sam otvorila vrata što vode u prijemnicu, shvatila sam da je Tejlor izgleda prevazišao zvanično oslovljavanje s „gospođica Stil“. Osmehnula sam se zbog toga.

Kler mi se osmehnula dok sam trčala pored nje. Otišla sam do svog radnog stola.

„Ana!“, pozva me Džek. „Dodite ovamo.“

O, *sranje*.

„Znate li koliko je sati?“, brecnuo se.

„Žao mi je. Uspavala sam se.“ Pocrvenela sam kao bulka.

„Nemojte da se to ponovi. Napravite mi kafu, a onda morate da napišete nekoliko pisama za mene. Brzo“, povikao je, nateravši me da poskočim.

Zašto je toliko besan? Šta mu je? Šta li sam uradila? Požurila sam u kuhinju da mu napravim kafu. Možda je trebalo da pobegnem s posla. Mogla sam da... pa, da radim nešto uzbudljivo s Kristijanom ili da doručkujem s njim, ili samo da pričam - to bi bilo nešto novo.

Džek jedva da me je primetio kad sam se vratila u njegovu kancelariju da mu odnesem kafu. Bacio je list papira prema meni - ispisan jedva čitljivim švrakopisom.

„Otkucajte ovo, donesite mi da potpišem pa kopirajte i pošaljite poštom svim našim piscima.“

„Da, Džek.“

Nije podigao pogled dok sam izlazila. Čoveče, ne da je ljut! Laknulo mi je kad sam napokon sela za radni sto. Otpila sam gutljaj čaja dok sam čekala da mi se kompjuter uključi. Odmah sam pročitala mejl.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nedostaješ mi

Datum: 15. jun 2011,09.05

Primalac: Anastazija Stil

Molim te, koristi blekberi.

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Neki mogu da uživaju

Datum: 15. jun 2011,09.27

Primalac: Kristijan Grej

Šef mi je ljut.

Tebe krivim što si me naterao da zakasnim svojim... smicalicama.

Stidi se.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Smicošta?

Datum: 15.jun 2011,09.32

Primalac: Anastazija Stil

Ne moraš da radiš, Anastazija.

Nemaš predstavu koliko sam zgrožen svojim smicalicama. Ali volim da te nateram da zakasniš.;

Molim te, koristi blekberi.

O, i udaj se za mene, molim te.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Zараđivanje za život

Datum: 15. jun 2011,09.35

Primalac: Kristijan Grej

Znam za tvoju urođenu sklonost prema gnjavljenju, ali prestani, molim te.

Moram da razgovaram s tvojim psihićem.

Tek tad ću ti odgovoriti.

Ne smeta mi da živim u grehu.

Anastazija Stil

Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: BLEKBERI

Datum: 15.jun 2011,09.40

Primalac: Anastazija Stil

Anastazija, ako ćeš da pričaš o doktoru Flinu, onda KORISTI SVOJ BLEKBERI.

Ovo nije molba.

Kristijan Grej

Trenutno iznervirani generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

O, sranje. Sad je i on ljut na mene. Pa, može da ključa što se mene tiče. Izvadila sam blekberi iz tašne i ispitivački ga pogledala.

Utom je zazvonio. Zar ne može da me ostavi na miru? „Da?“, otresla sam.

„Ana, ćao...“

„Hose! Kako si?“ O, tako je lepo čuti njegov glas.

„Dobro sam, Ana. Slušaj, je l’ se još zabavljaš s onim Grejom?“

„Ovaj, da... što?“ Kuda ovo vodi?

„Pa, on je kupio sve tvoje portrete i mislio sam da mu ih donesem u Sijetl. Izložba se zatvara u četvrtak pa bih mogao da ih donesem u petak uveče, znaš. A onda bismo mogli da odemo na piće. U stvari, nadao sam se da ću moći i da prespavam.“

„Hose, to je kul. Da, sigurna sam da ćemo nešto smisliti. Pusti da popričam s Kristijanom pa ću ti javiti, važi?“

„Kul, čekam da mi se javiš. Ćao, Ana.“

„Ćao.“ Prekinuo je vezu.

Bokte. Nisam videla Hosea niti sam se čula s njim od otvaranja njegove izložbe. Čak ga nisam pitala kako je prošlo ni je li prodao još neku fotografiju. Baš sam neki prijatelj.

Dakle, mogla bih da provedem petak večer s Hoseom? Šta li će Kristijan misliti o tome? Postala sam svesna da grizem usnu tek kad me je zbolela. Taj čovek ima dvostruka merila. On može stresla sam se kad sam se toga setila - da kupa svoju ćaknutu bivšu ljubavnicu, a mene verovatno verovatno čeka veliki stres zato što hoću da popijem piće s Hoseom. Kako ću se izboriti s tim?

„Ana!“ Džek me je naglo trgao iz misli. Je li još ljut? „Gde je to pismo?“

„Ovaj... stiže.“ Sranje. Šta njega izjeda?

Munjevitom brzinom sam otkucala pismo, odšampala ga i nervozno ušla u kancelariju.

„Izvolite.“ Spustila sam pismo na njegov radni sto i okrenula se da izađem. Džek je brzo preleteo ispitivačkim prodornim

pogledom po pismu.

„Ne znam šta tamo radite, ali plaćam vas da radite“, zarežao je.

„Svesna sam toga, Džek“, promrmljala sam izvinjavajući se. Osećam kako blago crvenim.

„Ovo je puno grešaka“, oteresao je. „Otkucajte ponovo.“

Jebiga. Počinje da zvuči kao neko koga poznajem, ali Kristijanovu drskost mogu da podnesem. A Džek počinje da mi ide na živce.

„I napravite mi još jednu kafu.“

„Izvinite“, prošaputala sam i izašla iz njegove kancelarije što sam brže mogla.

Jebote. Nepodnošljiv je. Ponovo sam sela za sto, brzo ispravila njegovo pismo - s dve greške - i temeljno ga pročitala još jednom pre nego što sam ga odstampala. Sad je savršeno. Napravila sam mu još jednu kafu i prevrnula očima kako bih Kler dala do znanja da sam do guše u govnicama. Duboko sam uzdahnula kad sam ponovo ušla kod njega.

„Bolje je“, promrmljao je nevoljno dok se potpisivao. „Napravite kopije, stavite original u arhivu i pošaljite poštom svim piscima. Jeste li razumeli?“

„Da.“ Nisam kreten. „Džek, je li sve u redu?“

Podigao je glavu i plave oči su mu potamnele dok je prelazio pogledom po mom telu. Krv mi se sledila.

„Jeste.“ Odgovor mu je kratak, drzak i poručuje mi da odem. Stajala sam trenutak kao budala, iako sam se zaklela da to neću biti, pa izašla iz kancelarije. Možda i on ima podvojenju ličnost. Uh, okružena sam takvima. Otišla sam do aparata za fotokopiranje - u kome se, naravno, zaglavio papir - a kad sam to sredila, otkrila sam da nema papira. Nije mi dan.

Kad sam se napokon vratila za svoj sto i počela da punim kovertu, zazvonio mi je blekberi. Kroz stakleni zid sam videla da Džek razgovara telefonom. Javila sam se. Itan.

„Ćao, Ana. Kako je prošlo sinoć?“

Kroz glavu mi je prošao brz niz prizora - Kristijan kako kleči, njegovo otkriće, bračna ponuda, makarone sa sirom, moje plakanje, njegov košmar, *seks*, kako ga dodirujem...

„Ovaj... dobro“, odgovorila sam neuverljivo.

Itan je zastao i odlučio da prihvati moje poricanje. „Kul. Mogu li da pokupim ključeve?“

„Naravno.“

„Doći ću za pola sata. Imaš li vremena za kafu?“

„Danas ne. Zakasnila sam na posao i šef mi je ljut kao medved s glavoboljom i otrovnim bršljanom u guzici.“

„Zvuči gadno.“

„Gadno i ružno.“ Zakikotala sam se.

Itan se nasmeja i raspoloženje mi se malo popravilo. „Dobro. Vidimo se za pola sata.“ Prekinuo je vezu.

Dobacila sam pogled Džeku i videla da bulji u mene. O, sranje. Namerno se ne obazirem na njega i nastavljam da punim kovertu.

Telefon mi je zazvonio pola sata kasnije. Kler. „Opet je na prijemnici. Plavi bog.“

Drago mi je što vidim Itana posle svih jučerašnjih briga i zlovolje kojom me šef danas zasipa. Ali prebrzo je morao da ode.

„Vidimo se uveče?“

„Verovatno ću ostati kod Kristijana.“ Pocrvenela sam.

„Baš si se zatreskala“, primetio je dobrodušno.

Slegnula sam ramenima. Ta izjava ne pokriva ni polovinu. Utom sam shvatila da se nisam samo zatreskala. On je ljubav mog života. I začudo, Kristijan oseća isto. Itan me je brzo zagrlio.

„Ćaos, Ana.“

Vratila sam se do svog radnog stola, boreći se sa svojim saznanjem. O, šta bih dala da imam dan za sebe, samo da razmislim o svemu.

„Gde ste bili?“ Džek se odjednom nadvija nada mnom.

„Morala sam da se postaram za nešto na prijemnici.“ Baš mi ide na živce.

„Hoću ručak. Uobičajeno“, rekao je oteresito i odmarširao natrag u kancelariju.

Zašto nisam ostala kod kuće s Kristijanom? Moja unutrašnja boginja je prekrstila ruke i skupila usne - i nju zanima odgovor na to pitanje. Uzela sam tašnu i blekberi pa izašla. Proverila sam poruke.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nedostaješ mi

Datum: 15.jun 2011,09.06

Primalac: Anastazija Stil

Krevet mi je prevelik bez tebe.

Izgleda da ću ipak i ja morati da odem na posao.
Čak i megalomanijački generalni direktori moraju nešto da rade.
Cmok

Kristijan Grej
Generalni direktor koji vrti paičeve, *Grej enterprajzis holdings*

Još jedan mejl od njega, poslat nešto kasnije jutros.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Diskrecija
Datum: 15.jun 2011,09.50
Primalac: Anastazija Stil

Bolje je biti oprezan nego ludo hrabar.
Molim te, budi diskretna... nadziru ti poslovne mejlove. KOLIKO PUTA TO MORAM DA TI KAŽEM?
Da. Velika slova što viču, kako ti kažeš. KORISTI SVOJ BLEKBERI.
Doktor Flin može da nas primi sutra uveče.
Cmok

Kristijan Grej
I dalje iznerviran generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Pa još jedan, još kasnije... Jao, ne.

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Zrikavci
Datum: 15.jun 2011,12.15
Primalac: Anastazija Stil

Ne javljaš se.
Molim te, javi da si dobro.
Znaš koliko brinem.
Poslaću Tejlora da proveri!
Cmok

Kristijan Grej
Veoma zabrinut generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Prevrnula sam očima i pozvala ga. Ne želim da brine.
„Telefon Kristijana Greja. Andrea Parker na vezi.“

Oh. Toliko sam se zbunila što se Kristijan nije javio da sam stala na ulici, a mladić iza mene je ljutito promrmeljao nešto kad je skrenuo kako ne bi naleteo na mene. Stojim pod zelenom nadstrešnicom kafića.

„Halo? Izvolite?“ Andrea je prekinula neprijatnu tišinu.

„Izvinite... ovaj... htela sam da razgovaram s Kristijanom...“

„Gospodin Grej je trenutno na sastanku.“ Odiše efikasnošću. „Hoćete li da ostavite poruku?“

„Možete li mu reći da je Ana zvala?“

„Ana? Mislite li Anastazija Stil?“

„Ovaj... da.“ Njeno pitanje me je zbunilo.

„Samo trenutak, gospođice Stil.“

Pažljivo sam slušala kad je spustila slušalicu, ali nisam čula šta se događa. Kristijan se javio posle nekoliko trenutaka. „Jesi li dobro?“

„Da, dobro sam.“

S olakšanjem je pustio dah koji je zadržavao.

„Kristijane, zašto ne bih bila dobro?“, prošaputala sam umirujuće.

„Uglavnom mi veoma brzo odgovaraš na mejlove. Brinuo sam posle onoga što sam ti juče rekao“, odgovorio je tiho, a onda se obratio nekome u kancelariji.

„Ne, Andrea, reci im da sačekaju“, rekao je strogo. O, znam taj ton.

Ne čujem Andrein odgovor.

„Ne, rekao sam da sačekaju“, brecnuo se.

„Kristijane, očigledno si zauzet. Zvala sam samo da ti kažem da sam dobro, stvarno jesam, samo imam mnogo posla danas. Džek vitla bičem. Ovaj... hoću reći...“ Pocrvenela sam i učutala. Kristijan je načas počutao.

„Vitla bičem, a? Pa, postojalo je vreme kad bih rekao da je srećnik.“ Glas mu odiše zajedljivim humorom. „Ne dozvoli mu da te zajaše, malena.“

„Kristijane!“, prekorila sam ga. Znam da se osmehuje. „Samo pazi na njega. Slušaj, drago mi je što si dobro. Kad da te pokupim?“

„Poslaću ti mejl.“

„S blekberija“, rekao je strogo.

„Da, gospodine“, brecnula sam se.

„Ćaos, draga.“

„Ćao...“

I dalje je na vezi.

„Prekini vezu“, ukorila sam ga, osmehujući se.

Teško je uzdahnuo. „Voleo bih da jutros nisi otišla na posao.“

„I ja. Ali zauzeta sam. Prekini vezu.“

„Ti prekini.“ Čujem kako se osmehuje. O, šaljivi Kristijan. Volim šaljivog Kristijana. Hmm... volim Kristijana i tačka. „Već smo ovo radili.“

„Grickaš usnu.“

Sranje, u pravu je. Otkud zna?

„Vidiš, misliš da te ne poznajem, Anastazija. Ali znam te bolje nego što misliš“, promrmljao je na onaj zavodljivi način zbog kog postajem slaba, i vlažna.

„Kristijane, čućemo se kasnije. Trenutno zaista žalim što sam otišla jutros.“

„Čekaću tvoj mejl, gospođice Stil.“

„Prijatan dan, gospodine Greje.“

Prekinula sam vezu i naslonila se na hladno, tvrdo staklo izloga sendvičare. Au, poseduje me i preko telefona. Odmahnula sam glavom da je razbistrim od svih misli o Greju i ušla, potištena zbog misli o Džeku.

MRŠTIO SE KAD sam se vratila.

„Mogu li sad da odem na ručak?“, pitala sam oklevajući. Pogledao me je i još više se namrštio.

„Ako morate“, odbrusio je. „Četrdeset pet minuta. Da nadoknadite vreme koje ste jutros izgubili.“

„Džek, mogu li da vas pitam nešto?“

„Šta?“

„Danas ste veoma čudni. Jesam li vas nečim uvredila?“

Načas je zatrepao. „Trenutno nisam raspoložen da nabrajam šta ste sve loše uradili. Zauzet sam.“ Ponovo se zagledao u monitor, što je znak da izađem.

Au... Šta li sam uradila?

Okrenula sam i izašla iz njegove kancelarije. Načas mi se učinilo da ću zaplakati. Zašto me odjednom toliko ne podnosi? Veoma neželjena misao mi je došla u glavu, ali nisam se obazirala na nju. Ne trebaju mi njegova sranja trenutno - imam dovoljno svojih.

Izašla sam iz zgrade, ušla u obližni *Starbaks*, naručila kafu s mlekom i sela pored prozora. Izvadila sam ajpod iz tašne, stavila slušalice, nasumično izabrala pesmu i pritisla „ponoviti“ kako bi iznova svirala. Potrebna mi je muzika kako bih razmislila.

Misli mi lutaju. Kristijan sadista. Kristijan potčinjen. Kristijan nedodirljivi. Kristijanov Edipov kompleks. Kristijan kupu Lejlu. Zajaukala sam i zažmurila dok me je taj poslednji prizor proganjao.

Mogu li zaista da se udam za tog čoveka? Preteško ga je razumeti. On je zamršen i težak, ali duboko u sebi znam da ne želim da ga ostavim uprkos svim njegovim poremećajima.

Nikad ne bih mogla da ga ostavim. Volim ga. To bi bilo kao da sebi odsečem desnu ruku.

Nikad se nisam osećala toliko živo, toliko životno. Suočila sam se s brojnim zbunjujućim, dubokim osećanjima i novim iskustvima otkako sam ga upoznala. Nikad nije dosadno s Pedeset.

Kad pomislim na svoj život pre Kristijana, čini mi se da je sve bilo crno-belo, kao na Hoseovim fotografijama. A sad mi je čitav svet ispunjenim raskošnim, vedrim, zasićenim bojama. Letim u zraku omamljujuće svetlosti, Kristijanove omamljujuće svetlosti. I

dalje sam Ikar, koji leti preblizu suncu. Otpuhnula sam. Leteti s Kristijanom - ko može odoleti muškarcu koji ume da leti?

Mogu li da dignem ruke od njega? Želim li da dignem ruke od njega? Kao da je pritisnuo prekidač i obasjao me iznutra. Poznanstvo s njim nalik je obrazovanju. Otkrila sam više o sebi u proteklih nekoliko nedelja nego ikad ranije. Naučila sam o svom telu, svojim krajnjim granicama, svojim blagim granicama, svojoj toleranciji, strpljivosti, saosećanju i sposobnosti da volim.

Tad me je nešto pogodilo poput munje. To je ono što treba da dobije od mene, na šta ima pravo - bezuslovna ljubav. Nikad je nije dobio od narkomanske kurve - to je ono što mu treba. Mogu li bezuslovno da ga volim? Mogu li da ga prihvatim takvog kakav je uprkos sinočnjim otkrićima?

Znam da je načet, ali ne verujem da je to nepopravljivo. Uzdahnula sam kad sam se setila Tejlorovih reči: „*On je dobar čovek, gospođice Stil.*“

Videla sam brojne dokaze njegove dobrote - dobrotvorni rad, poslovnu etiku, darežljivost - a on ipak kao da je ne vidi u sebi. On oseća da ne zaslužuje ljubav. S obzirom na njegovu prošlost i sklonosti, naslućujem zašto prezire sebe - zato se nikad nije otvorio prema nekome. *Mogu li da se probijem kroz sve to?*

Jednom je rekao da ne mogu ni da zamislim dubinu njegove izopačenosti. Pa, sad mi je rekao i, s obzirom na prvih nekoliko godina njegovog života, ne čudi... mada sam se ipak zaprepastila kad sam to čula. Bar mi je rekao - i deluje srećnije otkako mi je rekao. Sad znam sve.

Umanjuje li to njegovu ljubav prema meni? Ne, ne verujem. Nikad se nije ovako osećao, a nisam ni ja. Oboje smo daleko dogurali.

Suze su me zapekle u očima kad sam se setila kako su se njegove poslednje brane srušile sinoć kad mi je dozvolio da ga dotaknem. A bili su potrebni Lejla i sve njeno ludilo da bismo stigli dotle.

Možda bi trebalo da budem zahvalna. Činjenica da ju je kupao više mi ne ostavlja tako gorak ukus u ustima. Pitam se koju li joj je odeću dao. Nadam se da nije haljinu boje šljive. Volela sam je.

Dakle, mogu li bezuslovno da volim tog čoveka sa svim njegovim poremećajima? Jer on ne zaslužuje ništa manje od toga. I dalje mora da nauči gde su granice i neke sitnice kao što su saosećanje, kao i da manje kontroliše. Kaže da više ne oseća prisilu da me povredi, možda će doktor Flin moći to bolje da objasni.

U suštini najviše me brinu mogućnost da mu je to potrebno i činjenica da je uvek nalazio žene sličnih sklonosti kojima je to takođe bilo potrebno. Namrštila sam se. Da, to je uverenje koje mi je potrebno. Želim da budem sve tom čoveku, njegova alfa i omega kao i sve između toga jer je on sve to za mene.

Nadam se da će Flin imati odgovore i onda ću možda moći da kažem „da“. Kristijan i ja ćemo moći da nađemo svoje parče neba blizu sunca.

Zurim u užurbani grad u vreme ručka. Gospođa Kristijan Grej - ko bi rekao? Pogledala sam na sat. *Sranje!* Skočila sam sa stolice i pojurila prema vratima - čitav sat mi je prošao u sedenju - kako li je vreme tako proletelo? Džek će da odlepi!

VRATILA SAM SE za radni sto. Srećom, on nije u kancelariji. Izgleda da sam se izvukla. Napregnuto sam se zagledala u monitor, ne videći, pokušavajući da se prebacim u radno raspoloženje.

„Gde ste bili?“

Skočila sam. Džek prekrštenih ruku stoji iza mene.

„Fotokopirala sam u podrumu“, slagala sam. Džekove usne su se skupile u tanku, nepokolebljivu crtu.

„Odlazim na aerodrom u pola sedam. Moraćete da ostanete dotle.“

„U redu“, osmehnula sam se što sam ljupkije mogla.

„Voleo bih da moj raspored za Njujork bude odštampan i fotokopiran u deset primeraka. I spakujte brošure. I donesite mi kafu!“, zarezao je i odmarširao natrag u kancelariju.

Odahnula sam i isplazila se kad je zatvorio vrata. Đubre.

U ČETIRI ME je pozvala Kler s prijemnice.

„Mia Grej na vezi za tebe.“

Mia? Nadam se da ne želi da visimo u tržnom centru.

„Ćao, Mia!“

„Ana, ćao. Kako si?“ Njeno uzbuđenje guši.

„Dobro. Danas ima mnogo posla. Ti?“

„Mnogo mi je dosadno! Moram da se uposlim nečim pa organizujem rođandansku zabavu za Kristijana.“

Kristijanov rođendan? Zaboga, nemam pojma. „Kad mu je rođendan?“

„Znala sam. Znala sam da ti nije rekao. U subotu. Mama i tata žele da svi dođu na večeru da proslavimo. Zvanično te pozivam.“

„O, to je divno. Hvala, Mia.“

„Već sam javila Kristijanu i on mi dao tvoj broj na poslu.“

„Kul.“ Mozak mi munjevito radi - šta, dođavola, da kupim Kristijanu za rođendan? Šta kupiti čoveku koji ima sve?
„A možda bismo sledeće nedelje mogle da ručamo zajedno?“
„Naravno. Hoćeš sutra? Šef će mi biti u Njujorku.“
„O, to bi bilo kul, Ana. U koliko sati?“
„U petnaest do jedan?“
„Biću tamo. Čao, Ana.“
„Čao.“ Prekinula sam vezu.
Kristijan. Rođendan. Šta da mu kupim, za ime boga?

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Prepotopski
Datum: 15. jun 2011,16.11
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Kad si, tačno, nameravao da mi kažeš?
Šta da kupim svom čiči za rođendan?
Možda nove baterije za slušni aparat?

Ana, cmok Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Praistorijski
Datum: 15. jun 2011,16.20
Primalac: Anastazija Stil

Ne rugaj se starijima.
Drago mi je da si živa i zdrava.
I da ti se Mia javila.
Baterije su uvek korisne.
Ne volim da slavim rođendan.

Cmok
Kristijan Grej
Generalni direktor gluv kao top, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Hmmm
Datum: 15. jun 2011,16.24
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Mogu da zamislim kako si se pućio dok si pisao poslednju rečenicu.
To ima određen uticaj na mene.

Ana, ljubim i grlim
Anastazija Stil
Pomoćnica urednika Džeka Hajda, SIP

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Prevrtanje očima
Datum: 15.jun 2011,16.29

Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil,
HOĆEŠ LI DA KORISTIŠ SVOJ BLEKBERI!!!

Cmok
Kristijan Grej
Generalni direktor bridećeg dlana, *Grej enterprajzis holdings*

Prevrnula sam očima. Zašto li je tako osetljiv u vezi s mejlovima?

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Nadahnuće
Datum: 15. jun 2011,16.33
Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,
Ah... tvoj dlan što bridi ne može dugo da miruje, zar ne?
Pitam se šta li bi doktor Flin rekao na to?
Ali sad znam šta da ti poklonim za rođendan - i nadam se da ću utrnuti od toga...
:)

Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Angina
Datum: 15.jun 2011,16.38
Primalac: Anastazija Stil

Gospođice Stil,
Ne verujem da će moje srce podneti uzbuđenje ako mi pošalješ još jedan ovakav mejl, kao ni moje gaće.
Ponašaj se pristojno.

Cmok
Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Trudim se
Datum: 15.jun 2011,16.42
Primalac: Kristijan Grej

Kristijane,
Trudim se da radim za mog veoma napornog šefa.
Molim te, prestani da mi smetaš i da i sam budeš naporan. Tvoj poslednji mejl samo što me nije naterao da sagorim.

Cmok
P. S. Možeš li da me pokupiš u pola sedam?

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Biću tamo
Datum: 15. jun 2011,16.47
Primalac: Anastazija Stil

Ništa me neće usrećiti više od toga.

U stvari, padaju mi na pamet brojne stvari koje bi me još više usrećile i sve uključuju tebe.

Cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Pocrvenela sam dok sam čitala njegov odgovor i odmahнула glavom. Peckanje preko mejlova je dobro, ali zaista moramo da razgovaramo. Možda pošto se vidimo s Flinom. Spustila sam blekberi i završila neveliko svođenje računa.

KANCELARIJA SE ISPRAZNILA do šest i petnaest. Spremila sam sve za Džeka. Pozvala sam taksi koji će ga odvesti na aerodrom i samo treba da mu predam dokumenta. Nervozno sam pogledala kroz staklo, ali zaokupljen je telefonskim razgovorom. Ne želim da ga prekidam - ne dok je u raspoloženju koje ga drži ceo dan.

Dok sam čekala da završi, shvatila sam da danas nisam jela. O, sranje, Pedeset će se narogušiti zbog toga. Brzo sam otišla u kuhinju da vidim je li ostalo nešto keksa.

Kad sam otvorila zajedničku teglu s keksom, Džek se neočekivano pojavio na dovratku. Trgla sam se.

Šta će on ovde?

Zapiljio se u mene. „Pa, Ana, čini mi se da je ovo dobar trenutak da porazgovaramo o vašim nedelima.“ Ušao je i zatvorio vrata za sobom. Usta su mi se osušila, a zvona za uzburu glasno i prodorno zazvonila u glavi.

Jebote.

Usne mu se iskriviše u odvratni kez, a oči mu zasjaše dubokom kobaltnom bojom. „Konačno sam te uhvatio samu“, rekao je i polako olizao donju usnu.

Molim?

„A sad... bićeš dobra devojčica i veoma pažljivo saslušati ono što ću da kažem.“

16. poglavlje

Džeku oči zasjaše najtamnijom plavom. Podrugljivo se iskezio dok mi je prepredeno prelazio pogledom po telu.

Strah me guši. Šta je ovo? Šta hoće? Uprkos suvim ustima, negde duboko u sebi našla sam odlučnost i snagu da progovorim dok su mi se reči s časa samoodbrane - „Pusti ga da priča“ - vrtele u glavi kao eterični čuvar.

„Džek, ovo nije najbolji trenutak za to. Taksi će vam stići za deset minuta i moram da vam predam sva potrebna dokumenta.“ Glas mi je tih, ali odala me je promuklost.

Osmehnuo se despotским osmejkom koji poručuje „jebi se“ i koji mu je napokon dopro do očiju. Sijaju pri oštroj neonskoj svetlosti u prljavoj prostoriji bez prozora. Zakoračio je prema meni, netremice me streljajući pogledom. Zenice mu se šire dok ga gledam - crna zamaćuje plavu. Jao, ne. Sve se više plašim.

„Znaš da sam morao da se borim s Elizabet da bih ti dao ovaj posao...“ Zaćutao je i napravio još jedan korak prema meni. Uzmakla sam prema prljavim visećim kredencima. *Pustiga da prića, pusti ga da prića, pusti ga da prića.*

„Džek, u čemu je taćno problem? Ako imate neke pritužbe, možda bi trebalo uključiti kadrovsku službu. Mogli bismo da razgovaramo o tome s Elizabet u zvanićnijem okruženju.“

Gde je obezbećenje? Je li već u zgradi?

„Nije nam potrebna kadrovska služba da nadzire situaciju, Ana“, podsmehnuo se. „Kad sam te zaposlio, mislio sam da ćeš vredno raditi. Verovao sam da imaš potencijala. Ali više nisam siguran. Postala si rasejana i aljkava. I zapitao sam se... da li te tvoj *dećko* odvraća od posla?“ Izgovorio je reć „dećko“ s ledenim prezirom.

„Odlućio sam da proverim tvoj imejl nalog ne bih li našao neke tragove, i znaš li šta sam otkrio, Ana? Šta je bilo ćudno? Jedini lićni mejlovi na tvom nalogu bili su oni koje si slala svom uspešnom dećku.“ Zastao je da proceni moju reakciju. „I zapitao sam se... gde su njegovi mejlovi? Nije bilo nijednog. *Nada*. Ništa. Pa, šta se dešava, Ana? Kako to da mejlovi koje ti je poslao nisu u našem sistemu? Jesi li ti neka kompanijska uhoda koju je Grejova organizacija ovde postavila? Je li o tome reć?“

Sranje, mejlovi. *Jao, ne*. Šta li sam pisala?

„Džek, o ćemu prićate?“ Odlućila sam se za zabezeknut pristup i prilićno sam uverljiva. Ovaj razgovor ne teće onako kako sam oćekivala i ni najmanje mu ne verujem. Neki feromoni koje Džek podsvesno lući drže me u stanju najveće pripravnosti. Ovaj ćovek je ljut, nepostojan i potpuno nepredvidiv. Pokušala sam da ga urazumim.

„Upravo ste rekli da ste morali da nagovarate Elizabet da me zaposlite. Kako onda mogu da budem uhoda? Odlućite se, Džek.“

„Ali Grej je osujetio put za Njujork, zar ne?“

O, *sranje*.

„Kako je to uspeo, Ana? Šta je uradio tvoj bogati dećko koji je išao na fakultet iz Ajvi lige?“

Ono malo krvi što mi je ostalo u licu povuklo se. Ćini mi se da ću se onesvestiti. „Ne znam o ćemu prićate, Džek“, prošaputala sam. „Taksi samo što nije stigao. Kako bi bilo da prikupim vaše stvari?“ O, molim te, pusti me. Prestani s ovim.

Džek je nastavio, ućivajući u mojoj nelagodi. „Mislio je da ću ti se nabacivati?“ Podrugnuo se i oći mu usplamteše. „Pa, hoću da razmisliš o nećemu dok sam u Njujorku. Dao sam ti ovaj posao i oćekujem da pokažeš malo zahvalnosti. U stvari, imam pravo na to. Elizabet je htela osobu s boljim kvalifikacijama, ali ja - ja sam video nešto u tebi. Dakle, moramo da postignemo dogovor. Dogovor koji će me usrećiti. Razumeš li šta ti govorim, Ana?“

Jebote.

„Gledaj na to kao na promenu opisa posla ako hoćeš. I ako me usrećiš, neću se dalje raspitivati kako je tvoj dećko povlaćio konce, potezao veze ili traćio usluge od ulizica iz svog bratstva iz Ajvi lige.“

Zinula sam. *On me ucenjuje. Za seks!* Šta mogu da kažem? Vest o Kristijanovom preuzimanju ostaće poverljiva još tri nedelje. Neverovatno mi je. Seks - sa mnom.

Džek mi se primakao sve dok nije stao tačno ispred mene i zagledao mi se u oči. Zapahnula me je njegova odurno slatka kolonjska voda - pripala mi je muka. Ako se ne varam, u dahu mu se oseća gorki vonj alkohola. *Jebote, pio je... kad?*

„Ti si takva čistunica koja odbija seks, a zapravo si namiguša, Ana“, prošaputao je kroz stisnute zube.

Molim? Namiguša... Ja?

„Džek, nemam predstavu o čemu pričaš“, prošaputala sam i osetila kako mi adrenalin kola telom. Sad mi je bliži. Čekam na svoj potez. Rej će biti ponosan. Rej me je naučio šta da radim. Rej se razume u samoodbranu. Ako me Džek dotakne - ako čak bude disao preblizu mene - srediću ga. Plitko dišem. *Ne smem da se onesvestim, ne smem da se onesvestim.*

„Pogledaj se.“ Prepredeno me je pogledao. „Tako si napaljena, vidim to. Zaista si me navlačila. Duboko u sebi, želiš to. Znam.“

Jebote. Ovaj čovek je potpuno obmanut. Strah mi se podigao na uzbunu prvog stepena i preti da me savlada. „Ne, Džek, nikad te nisam navlačila.“

„Jesi, namigivačka kučko. Umem da protumačim signale.“ Podigao je ruku i nežno mi pomilovao lice zglobovima prstiju, sve do brade. Kažiprstom mi je pogladio vrat i srce mi je skočilo u grlo dok sam potiskivala nagon za povraćanjem. Pružio je ruku prema udubljenju u podnožju vrata, tamo gde mi je raskopčano gornje dugme bluze, pa mi naslonio šaku na grudi.

„Želiš me. Priznaj, Anastazija.“

Držeći pogled prikovan za njegov i usredsređena na ono što moram da uradim - umesto na sve veće gađenje i užasnutost - nežno sam spustila šaku preko njegove i pomilovala je. Pobednički se osmehnuo. Uхватила sam ga za mah prst i cimnula ga unazad, snažno prema njegovom kuku.

„Ah!“, uzviknuo je od bola i iznenađenja. Kad se nagnuo da povрати ravnotežu, brzo i jako sam podigla koleno prema njegovim preponama. Savršeno sam pogodila metu. Vešto sam šmugnula levo kako su mu kolena zaklecala, i srušio se, jaučući, na kuhinjski pod. Drži se za međunožje.

„Da me nikad više nisi dotakao“, zarežala sam. „Raspored i brošure su ti na mom stolu. Idem kući. Srećan put. I ubuduće sam pravi svoju prokletu kafu.“

„Jebena kučko!“, delom je uzviknuo a delom zajaukao, ali već sam izjurila.

Punom brzinom sam otrčala do svog radnog stola, zgrabila blejzer i tašnu pa projurila pored prijemnice, ne obazirući se na kuknjavu i psovke koji su dopirali od smrada opruženog na kuhinjskom podu. Izjurila sam iz zgrade i načas zastala kad mi je svež vazduh ošinuo lice. Duboko sam udahnula da se priblerem. Ali nisam jela ceo dan i, kako je veoma neželjena navala adrenalina posustala, noge su me izdale i pala sam na trotoar.

Kao da sam neko drugi, gledam usporeni film koji se odvija preda mnom: Kristijan i Tejlор u tamnim odelima i belim košuljama iskaču iz parkiranoг automobila i trče prema meni. Kristijan se spušta na kolena pored mene a ja mislim samo jedno: *On je ovde. Moja ljubav je ovde.*

„Ana, Ana! Šta je bilo?“ Podigao me je u krilo i brzo prešao rukama po meni, tražeći trag neke povrede. Obujmio mi je glavu šakama i zagledao se u mene razrogačenim, prestravljenim sivim očima. Klonula sam uz njega, odjednom preplavljena olakšanjem i iscrpljenošću. O, Kristijanovo naručje. Ne postoji mesto na kom bih radije bila.

„Ana.“ Nežno me je protresao. „Šta je bilo? Jesi li bolesna?“

Odmahnula sam glavom pošto sam shvatila da moram početi da komuniciram.

„Džek“, prošaputala sam. Više sam osetila nego videla kako je Kristijan brzo pogledao Tejlora, koji je naglo nestao u zgradi.

„Jebote!“ Kristijan me je obujmio rukama. „Šta ti je taj ljigavac uradio?“

Kao da sam poludela, odjednom sam se zakikotala. Setila sam se Džekove zapanjenosti kad sam ga uhvatila za prst.

„Pre će biti šta sam ja njemu uradila.“ Prasnula sam u smeh i nisam mogla da se zaustavim.

„Ana!“ Kristijan me je ponovo protresao i napad smeha je prošao. „Je li te dotakao?“

„Samo jednom.“

Mišići su mu se napeli kad je bes prostrujao njim. Ustao je brzo, moćno - čvrsto poput stene - držeći me u rukama. Besan je. *Ne!*

„Gde je taj mamlaz?“

Iz zgrade se čuje prigušena vika. Kristijan me je postavio na noge.

„Možeš li da stojiš?“

Klimnula sam glavom.

„Nemoj da ulaziš. Nemoj, Kristijane.“ Odjednom se strah vratio, strah od toga šta bi Kristijan mogao da uradi Džeku.

„Ulazi u kola“, zarežao je.

„Kristijane, ne.“ Uхватила sam ga za ruku.

„Ulazi u prokleta kola, Ana.“ Zbacio mi je ruku.

„Ne! Molim te!“, preklinjem ga. „Ostani. Ne ostavljaj me samu.“ Potegla sam zadnje oružje.

Ključajući, Kristijan je prošao rukom kroz kosu i ošinuo me pogledom, očigledno rastrzan. Vika u zgradi se pojačala pa iznenada

potpuno utihnula.

Jao, ne. Šta li je Tejlor uradio?

Kristijan je izvadio blekberi.

„Kristijane, video je moje mejlove.“

„Molim?“

„Mejlove koje sam ti slala. Hteo je da zna gde su mejlovi koje si ti meni slao. Pokušavao je da me uceni.“

Pogled mu je postao ubilački.

Jao, sranje.

„Jebote!“, promucio je i zaškiljio pa otkucio broj na blekberiju.

O, ne. U nevolji sam. Koga li zove?

„Barni. Grej. Treba da pristupiš glavnom serveru SIP-a i izbrišeš sve mejlove koje mi je poslala Anastazija Stil. Onda uđi u lične fajlove Džeka Hajda i proveriti da ih nije tamo sačuvao. Ako jeste, izbriši ih... Da, sve. Odmah. Javi mi kad završiš.“

Prekinuo je vezu pa pozvao drugi broj.

„Rouče, Grej. Želim da Hajd leti. Odmah. Ovog časa. Pozovite obezbeđenje. Neka odmah isprazni svoj radni sto ili ću ujutru likvidirati kompaniju. Već imate sve razloge da mu uručite otkaz. Jeste li razumeli?“ Kratko je slušao pa prekinuo vezu. Očigledno zadovoljan.

„Blekberi“, prosiktao je kroz stisnute zube.

„Molim te, ne ljuti se na mene.“ Zatreptala sam.

„Trenutno sam mnogo ljut na tebe“, zarežao je i ponovo prošao rukom kroz kosu. „Ulazi u kola.“

„Kristijane, molim te...“

„Ulazi u jebena kola, Anastazija, ili ću te, tako mi boga, sam ugurati u njih“, zapretio je, očiju usplamtelih od gneva.

O, *sranje*. „Molim te, nemoj da uradiš ništa glupo“, zamolila sam.

„*GLUPO!*“, prasnuo je. „Rekao sam ti da koristiš svoj jebani blekberi. Nemoj mi govoriti šta je glupo. Ulazi u jebena kola, Anastazija - *ODMAH!*“, zarežao je i tračak straha prostrujao je mnome. Ovo je veoma gnevan Kristijan. Nikad ga nisam videla toliko besnog. Jedva vlada sobom.

„U redu“, promrmljala sam da ga smirim. „Ali, molim te, budi obazriv.“

Skupio je usne u tanku crtu i pokazao prema kolima, šibajući me pogledom.

Zaboga, dobro. Shvatila sam.

„Molim te, pazi. Ne želim da ti se išta desi. To bi me ubilo“, promrsila sam. Brzo je zatreptao i ukočio se pa spustio ruku i duboko udahnuo.

„Biću obazriv“, odgovorio je i pogled mu je smekšao. O, hvala bogu. Očima prlji moje dok idem prema kolima. Otvorila sam suvozačeva vrata i ušla. Kad sam bila bezbedna u audiju, nestao je u zgradi i srce mi je ponovo skočilo u grlo. Šta li namerava?

Sedela sam i čekala. I čekala. I čekala. Pet beskrajnih minuta. Džekov taksu se zaustavio ispred audija. Deset minuta. Petnaest. Jebote, šta li rade unutra? I kako je Tejlor? Čekanje je prava agonija.

Dvadeset pet minuta kasnije, Džek je izašao iz zgrade noseći kartonsku kutiju. Iza njega je radnik obezbeđenja. Gde je bio ranije? A iza njih su Kristijan i Tejlor. Džek izgleda bolesno. Pošao je pravo prema taksiju i laknulo mi je što me ne vidi kroz zatamnjene prozore audija. Taksu se odvezao - verovatno ne na aerodrom - kad su Kristijan i Tejlor stigli do automobila.

Kristijan je otvorio vozačeva vrata i gipko seo, verovatno zato što sedim napred. Tejlor je seo iza mene. Nijedan nije progovarao. Kristijan je pokrenuo motor i uključio se u saobraćaj. Odvažila sam se da brzo pogledam Pedeset. Usne su mu skupljene u tanku crtu, ali izgleda rasejano. U automobilu je zazvonio telefon.

„Grej“, otesao je.

„Gospodine Greje, Barni je.“

„Barni, razgovaram na spikerfonu i nisam sam u automobilu“, upozorio ga je Kristijan.

„Gospodine, sve je urađeno. Ali moram da razgovaram s vama u vezi s tim šta sam još našao u kompjuteru gospodina Hajda.“

„Pozvaću te kad stignem na odredište. Hvala, Barni.“

„Nema na čemu, gospodine Greje.“

Barni je prekinuo vezu. Zvuči mnogo mlađe nego što sam očekivala.

Šta je još u Džekovom kompjuteru?

„Pričaš li sa mnom?“, pitala sam tiho.

Pogledao me je pa se ponovo zagledao u put ispred sebe. Vidim da je još ljut.

„Ne“, promrmljao je nadureno.

O, evo idemo... kako je to detinjasto. Obgrlila sam se i ne videći zagledala kroz prozor. Možda bi samo trebalo da mu kažem da me ostavi ispred mog stana. Onda možemo da „ne razgovaramo“ dok je on u bezbednosti Eskale i tako poštujemo jedno drugo neizbežne svađe. Ali čak i dok sam razmišljala o tome, znala sam da ne želim da ga ostavim da se prepušta mislima, ne posle

jučerašnjeg dana.

Napokon smo se zaustavili ispred njegove zgrade i Kristijan je izašao iz automobila. S gipkom lakoćom ga je obišao i otvorio mi vrata.

„Dodi“, naložio je kad je Tejlor prešao na vozačevo mesto. Uzela sam njegovu ispruženu ruku i pošla za njim veličanstvenim predvorjem do lifta. Nije mi puštao ruku.

„Kristijane, zašto si toliko ljut na mene?“, prošaputala sam dok smo čekali lift.

„Znaš zašto“, promrsio je. Ušli smo u lift i ukucao je šifru za svoj sprat. „Bože, da ti se nešto desilo, dosad bi bio mrtav.“ Njegov ton me je sledio do srži. Vrata se zatvoriše.

„Ali ovako ću mu uništiti karijeru tako da više neće moći da iskorišćava mlade žene, beda od čoveka.“ Odmahnuo je glavom. „Gospode, Ana!“ Naglo me je uhvatio i zarobio u uglu lifta.

Upleo mi je šake u kosu dok mi je povlačio lice prema njegovom. Usne mu se nadoše na mojima. U poljupcu mu se oseća strastveno očajanje. Ne znam zašto me je to iznenadilo, ali jeste. Osećam njegovo olakšanje, njegovu žudnju i ostatke ljutnje dok jezikom zaposeda moja usta. Zastao je da me pogleda, naslonivši se na mene tako da ne mogu da se pomerim. Ostavio me je bez daha. Držim se za njega radi ravnoteže i zurim u to prelepo lice izbrazdano odlučnošću i bez traga humora.

„Da ti se išta desilo... da te je povredio...“ Osetila sam kako se stresao. „Blekberi“, naredio je tiho. „Odsad. Jasno?“

Klimnula sam glavom. Prikovao me je sumornim i opčinjavajućim pogledom.

Ispravio se i pustio me kad se lift zaustavio. „Rekao je da si ga šutnula u jaja.“ Ton mu je opušteniji, s trunkom divljenja. Mislim da mi je oprostio.

„Jeste“, prošaputala sam i dalje vrtoglava od žestine njegovog poljupca i vatrene naredbe.

„Dobro je.“

„Rej je bivši vojnik. Dobro me je naučio.“

„Veoma mi je drago što je to uradio“, prodahtao je pa podigao obrvu. „Moraću to da zapamtim.“ Uhvatio me je za ruku i izveo iz lifita. S olakšanjem sam pošla za njim. Mislim da je najgore prošlo.

„Moram da pozovem Barnija. Neću dugo.“ Otišao je u radnu sobu i ostavio me samu u ogromnoj dnevnoj sobi. Gospođa Džouns završava spremanje večere. Shvatila sam da umirem od gladi, ali da moram nešto da radim.

„Mogu li da pomognem?“ pitala sam.

Nasmejala se. „Ne, Ana. Hoćete li da vam natočim piće? Izgledate izmučeno.“

„Prijala bi mi čaša vina.“

„Belog?“

„Da, hvala.“

Popela sam se na barsku stolicu i ona mi je pružila čašu ohlađenog vina. Ne znam koje je, ali izvršno je i lako klizi niz grlo, smirujući mi prenapete živce. O čemu sam beše danas razmišljala? O tome kako se osećam živom otkako sam upoznala Kristijana. O tome kako mi je život postao uzbudljiv. Pobogu, mogu li da imam samo nekoliko dosadnih dana?

Šta bi bilo da nisam upoznala Kristijana? Sad bih bila u svom stanu i pričala s Itanom, potpuno izbezumljena zbog događaja s Džekom i saznanja da ću morati da se suočim s tim ljigavcem u petak. A ovako, sva je prilika da ga nikad više neću videti. Ali za koga li ću sad raditi? Namrštila sam se. Nisam razmišljala o tome. Sranje, imam li posao i dalje?

„Dobro veče, Gejl“, rekao je Kristijan kad se vratio u dnevnu sobu, prenuvši me iz misli. Uputio se pravo prema frižideru i natočio sebi čašu vina.

„Dobro veče, gospodine Greje. Može li večera za deset minuta?“

„Zvuči sjajno.“

Kristijan je podigao čašu.

„Za bivše vojnike koji dobro obučavaju svoje ćerke“, nazdravio je i pogled mu je smekšao.

„Živeli“, promrmljala sam i podigla čašu.

„Šta je bilo?“, upita me.

„Ne znam da li i dalje imam posao.“

Nakrivio je glavu. „Želiš li ga i dalje?“

„Naravno.“

„Onda ga imaš.“

Jednostavno. Vidiš? On je gospodar mog univerzuma. Prevrnula sam očima i osmehnuo se.

GOSPOĐA DŽOUNS JE napravila odličnu pitu s piletinom. Ostavila nas je da uživamo u plodovima njenog rada i osetila sam se mnogo bolje pošto sam jela. Sedimo za šankom i, koliko god ga nagovarala, Kristijan neće da mi kaže šta je Barni otkrio u Džekovom kompjuteru. Odustala sam i odlučila da umesto toga rešim nezgodno pitanje Hoseove predstojeće posete.

„Hose je zvao“, rekla sam nehajno.

„Stvarno?“ Kristijan se okrenuo prema meni.

„Hoće da ti donese fotografije u petak.“

„Lična isporuka. Veoma lepo od njega“, promrmlja Kristijan.

„Hoće da izađe. Na piće. Sa mnom.“

„Shvatam.“

„I Kejt i Eliot bi trebalo da se vrate“, dodala sam brzo.

Kristijan je spustio viljušku i namrštio se.

„Šta me tačno pitaš?“

Narogušila sam se. „Ne pitam ništa. Obaveštavam te o svojim planovima za petak. Slušaj, želim da se vidim s Hoseom, a on hoće da prespava. Ili može da dođe ovamo ili da ostane u mom stanu. Ali ako bude tamo, onda bi i ja trebalo da budem tamo.“

Kristijan se razrogačio. Izgleda zblanuto.

„On ti se nabacivao.“

„Kristijane, to je bilo pre nekoliko nedelja. Bio je pijan, ja sam bila pijana i ti si spasao situaciju - neće se ponoviti. On nije Džek, zaboga.“

„Itan je tamo. On može da mu pravi društvo.“

„Hose hoće da vidi mene, ne Itana.“

Kristijan se namrštio.

„On je samo prijatelj“, naglasila sam.

„Ne sviđa mi se to.“

Pa šta? Zaboga, ponekad tako živcira. Duboko sam udahнула. „Hose mi je prijatelj, Kristijane. Nisam ga videla od njegove izložbe. I to je bilo prekratko. Znam da ti nemaš mnogo prijatelja, osim one užasne žene, ali ne kukam kad se vidaš s njom“, brećnula sam se. Kristijan je zapanjeno zatrepao. „Hoću da se vidim s njim. Bila sam loš prijatelj prema njemu.“ Moja podsvest se uplašila. Da li to lupaš nogom? Smiri se!

Sive oči oprliše moje. „Zar to misliš?“, prošaputao je.

„O čemu?“

„O Eleni. Više bi volela da se ne viđam s njom?“

„Upravo tako. Volela bih da se ne vidaš s njom.“

„Zašto to nisi rekla?“

„Zato što nemam pravo da to kažem. Misliš da ti je ona jedini prijatelj.“ Ogorčeno sam slegla ramenima. On stvarno ne shvata. Kako li se ovo pretvorilo u razgovor o njoj? Vratila sam se na Hosea. „Baš kao što ti nemaš pravo da mi kažeš mogu li ili ne mogu da se viđam s Hoseom. Zar ne shvataš?“

Kristijan pilji u mene - zbunjeno, čini mi se. *O čemu li razmišlja?*

„Pretpostavljam da može da ostane ovde“, promrmljao je. „Tako ću moći da ga držim na oku.“ Zvuči razdražljivo.

Aleluja!

„Hvala! Znaš, ako ću živeti ovde...“ Zaćutala sam. Kristijan klimnu glavom. Jasno mu je šta hoću da kažem. „Ne može se reći da nemaš dovoljno prostora“, podsmehnula sam se.

Polako je izvio usne. „Da li mi se podсмеваš, gospođice Stil?“

„I te kako, gospodine Greje.“ Ustala sam za slučaj da dlan počne da mu bridi, očistila naše tanjire i stavila ih u mašinu za pranje posuđa.

„Gejl će to uraditi.“

„Već sam uradila.“ Ispravila sam se i pogledala ga. Napregnuto me posmatra.

„Moraću da radim neko vreme“, rekao je kao da se izvinjava.

„U redu je. Naći ću nešto da radim.“

„Dodi ovamo“, naredio je, ali glas mu je blag i zavodljiv, a oči usplamtele. Bez oklevanja sam otišla u njegov zagrljaj i obavila mu ruke oko vrata dok je on i dalje sedeo na barskoj stolici. Stegao je ruke oko mene, privio me sebi i ostali smo tako nekoliko trenutaka.

„Jesi li dobro?“, prošaputao mi je u kosu.

„Dobro?“

„Posle onoga što se desilo s onim mamlazom? Posle onoga što je bilo juče?“, dodao je tiho i ozbiljno.

Pogledala sam u njegove tamne, ozbiljne oči. *Jesam li dobro?* „Jesam“, prošaputala sam.

Čvršće me je zagrlio i osetila sam se sigurno, poštovano i voljeno, sve odjednom. To je blaženstvo. Zažmurila sam, uživajući u njegovom zagrljaju. Volim ovog čoveka. Volim njegov opojni miris, njegovu snagu, njegovo nepostojano ponašanje - mog Pedeset.

„Hajde da se ne svađamo“, promrmljao je. Poljubio mi je kosu i duboko udahnuo. „Mirišeš božanstveno, kao i uvek, Ana.“

„I ti“, prošaputala sam i poljubila ga u vrat.

Prebrzo me je pustio. „Trebalo bi da završim za dva sata.“

BESCILJNO LUTAM PO stanu. Kristijan još radi. Istuširala sam se, obukla trenerku i svoju majicu i dosadno mi je. Ne čita mi se. Ako budem sedela mirno, setiću se Džeka i njegovih prstiju na meni.

Otišla sam da pogledam svoju staru sobu, sobu za potčinjene. Hose može da spava u njoj - svideće mu se pogled. Već je oko osam i petnaest i sunce počinje da tone na zapadu. Svetla grada trepere ispod mene. Divno je. Da, Hoseu će se dopasti ovde. Dokono sam se zapitala gde će Kristijan okačiti Hoseove fotografije. Volela bih da to ne radi. Nisam raspoložena da gledam u sebe.

Vrativši se hodnikom, obrela sam se ispred igraonice. Bez razmišljanja pritisla sam bravu. Kristijan je uglavnom zaključava i iznenadila sam se kad su se vrata otvorila. Veoma čudno. Ušla sam, osetivši se kao dete koje je pobeglo sa časa i zalutalo u zabranjenu šumu. Mračno je. Pritisla sam prekidač i svetla ispod zidnog venca zasvetlela su prigušenim sjajem. Ista je kao što je se sećam. Soba nalik materici.

Kroz glavu su mi prošla sećanja na poslednji put kad sam bila u njoj. Kaiš... Lecnula sam se pri toj uspomeni. Sad nedužno visi među ostalima na šipci pored vrata. Kolebljivo sam prešla prstima preko opasača, mačaka s devet repova, lopatica i bičeva. Uh. To ću morati da razjasnim s doktorom Flinom. Može li neko tek tako da odustane od takvog načina života? Izgleda potpuno nemoguće. Prišla sam krevetu i sela na mek, crveni satenski čaršav, i zagledala se u sprave.

Pored mene je klupa, a iznad nje izbor štapova. *Koliko ih je! Svakako je jedan dovoljan?* Pa, što manje o tome - to bolje. I veliki sto. Nikad ga nismo isprobali, šta god da radi na njemu. Pogled mi je pao na otoman i prešla sam na njega. To je samo kauč, ništa nije neobično u vezi s njim - nema ničega za šta može da me veže, bar koliko ja vidim. Pogledala sam iza sebe i ugledala komodu kao iz muzeja. Znatiželja mi se probudila. Šta li tamo drži?

Kad sam otvorila gornju fioku, shvatila sam da mi krv ubrzano kola venama. Zašto sam tako nervozna? Ovo mi deluje veoma nedozvoljeno, kao da sam uljez, što i jesam. Ali ako hoće da se udam za njega, pa...

Jebote, šta je sve ovo? Niz instrumenata i čudnih sprava nemam predstavu šta su niti čemu služe - pažljivo je poredan u fioci. Podigla sam jednu. U obliku je metka i ima nešto što podseća na dršku. *Hmm... šta li se, dođavola, radi s tim?* Zblanuta sam, mada mi se čini da imam neku predstavu. Ima ih u četiri različite veličine! Koža na glavi mi se naježila i podigla sam pogled.

Kristijan stoji na vratima i posmatra me nedokučivog izraza. Koliko li je dugo tu? Osećam se kao da sam uhvaćena dok zahvatam u teglu s kolačima.

„Ćao.“ Nervozno sam se osmehnula. Znam da sam razrogačena i smrtno bleđa.

„Šta radiš?“ pita nežno, ali u njegovom glasu se čuje još nešto.

O, sranje. Je li ljut? Pocrvenela sam. „Ovaj... bilo mi je dosadno i postala sam radoznala“, promrmrljala sam, postidjena što me je uhvatio. Rekao je da će se zadržati dva sata.

„To je veoma opasna mešavina.“ Prešao je kažiprstom po donjoj usni dok je bez reči razmišljao, ne skidajući pogled s mene. Progutala sam knedlu. Usta su mi se osušila.

Polako je ušao u sobu i tiho zatvorio vrata za sobom. Oči su mu tečna siva vatra. *Au.* Nehajno se nagnuo nad komodom, ali mislim da tim stavom obmanjuje. Moja unutrašnja boginja ne zna je li vreme za hitnu akciju.

„I šta ti je tačno probudilo radoznalost, gospođice Stil? Možda mogu da te prosvetlim.“

„Vrata su bila otključana... Ja...“ Pogledala sam Kristijana, zadržala dah i zatreptala, nikad nesigurnija u njegovu reakciju ili u to šta bi trebalo da kažem. Oči su mu tamne. Mislim da je razgaljen, ali teško je reći. Nalaktio se na komodu i naslonio bradu na prekrštene ruke.

„Danas sam bio ovde i pitao se šta da radim sa svim ovim. Mora da sam zaboravio da ih zaključam.“ Načas se namrštio, kao da je to što je ostavio otključana vrata strahovit propust u rasuđivanju. Namrštila sam se - ne liči na njega da bude zaboravan.

„Stvarno?“

„A sad si ovde, znatiželjna kao i uvek.“ Glas mu je tih, zbunjen.

„Ne ljutiš se?“ prošaputala sam s ono malo daha što mi je ostalo.

Nakrivio je glavu i usne mu se razgaljeno izviše.

„Zašto bih se ljutio?“

„Osetila sam se kao uljez... a ti se stalno ljutiš na mene.“ Glas mi je tih, iako mi je laknulo. Kristijan je ponovo nabrao čelo.

„Da, jesi uljez, ali nisam ljut. Nadam se da ćeš jednog dana živeti ovde sa mnom i sve ovo“, mahnuo je neodređeno jednom rukom, „biće i tvoje.“

Moja igraonica... ? Zinula sam - teško je to prihvatiti.

„Zato sam danas bio ovde. Pokušavao da odlučim šta da radim.“ Potapšao je usne kažiprstom. „Jesam li stalno ljut na tebe? Jutros nisam bio.“

To je tačno. Osmehnula sam se kad sam se setila kako smo se probudili. To mi je skrenulo misli s toga šta će biti s igraonicom. Jutros je bio veoma zabavan Pedeset.

„Bio si razdragan. Volim razdraganog Kristijana.“

„Nije valjda?“ Izvio je obrvu i divne usne mu se osmehnuše, stidljivo osmehnuše. Bokte!

„Šta je ovo?“ Podigla sam spravu što liči na srebrni metak.

„Uvek željna znanja, gospođice Stil. To je analni dildo“, odgovorio je nežno.

„O...“

„Kupljen je za tebe.“

Molim? „Za mene?“

Polako je klimnuo glavom. Izraz mu je sad ozbiljan i obazriv.

Namrštila sam se. „Kupovao si nove... ovaj... igračke... za svaku potčinjenu?“

„Neke jesam.“

„Analna dilda?“

„Da.“

Dobro... Progutala sam knedlu. Analni dildo. Od čvrstog je metala - svakako je neudoban? Setila sam se našeg razgovora o igračkama za seks i krajnjim granicama posle mog diplomiranja. Mislim da sam tad rekla kako ću pokušati. A sad, pošto sam ga videla, nisam sigurna da ću to ikad želeti da radim. Još jednom sam ga pogledala pa vratila u fioku.

„A ovo?“ Izvadila sam dugački, crni, gumeni predmet napravljen od sferičnih mehura koji se postepeno smanjuju, prvi je veliki a poslednji mnogo manji. Ukupno osam mehura.

„Analne kuglice“, odgovorio je Kristijan, pažljivo me posmatrajući.

Oh! Pogledala sam ih s opčinjenim užasom. Sve to, u meni... *tamo!* Nemam pojma.

„Deluju jako ako ih izvučeš usred orgazma“, dodao je trezveno.

„To je za mene“, prošaputala sam.

„Za tebe.“ Polako je klimnuo glavom.

„Ovo je analna fioka?“

Podsmehnuo se. „Ako ti se tako sviđa.“

Brzo sam je zatvorila i osetila kako crvenim kao semafor.

„Zar ti se ne sviđa analna fioka?“, pitao je nedužno, razveseljeno. Pogledala sam ga i slegnula ramenima, pokušavajući da se trgnem iz zapanjenosti.

„Nije prva na listi mojih novogodišnjih želja“, odvrtila sam nehajno. Kolebljivo sam otvorila drugu fioku. Osmehnuo se.

„U sledećoj fioci je izbor vibratora.“

Brzo sam je zatvorila.

„A u sledećoj?“ prošaputala sam, ponovo pepeljasta, ali sad od sramote.

„Ta je već zanimljivija.“

Oh! Kolebljivo sam otvorila fioku, ne skrećući pogled s njegovog lepog ali prilično samozadovoljnog lica. Unutra je izbor metalnih predmeta i štipaljki za rublje. Štipaljke za rublje! Podigla sam veliki metalni predmet nalik klipsi.

„Genitalna štipaljka“, reče Kristijan. Ispravio se i nehajno stao pored mene. Odmah sam je vratila i izabrala nešto nežnije - dve male klipse na lancu.

„Neke od njih su za bol, ali većina je za zadovoljstvo“, promrmljao je.

„Šta je to?“

„Štipaljke za bradavice - te su za oba.“

„Oba? Obe bradavice?“

Kristijan se podsmehnuo. „Pa, tu su dve štipaljke, malena. Da, za obe bradavice, ali nisam na to mislio. Te su i za bol i za uživanje.“

Oh. Uzeo ih je.

„Ispruži mali prst.“

Poslušala sam ga i stavio mi je jednu na prst. Ne steže mnogo.

„Osećaj je veoma snažan, ali izazivaju najviše bola i zadovoljstva kad se skidaju.“ Skinula sam štipaljku. Hmm, to bi moglo da bude zanimljivo. Promeškoljila sam se pri toj pomisli.

„Sviđa mi se kako izgledaju“, promrmljala sam. Kristijan se osmehnuo.

„Stvarno, gospođice Stil? Učinilo mi se da je tako.“

Stidljivo sam klimnula glavom i vratila štipaljke u fioku. Kristijan se nagnuo da izvadi još dve.

„Ove su podesive.“ Podigao ih je kako bih ih videla.

„Podesive?“

„Možeš da ih nosiš veoma stegnute... ili labave. U zavisnosti od toga kako si raspoložena.“

Kako mu polazi za rukom da to zvuči tako erotično? Progutala sam knedlu i, kako bih mu skrenula pažnju, izvadila nešto što

izgleda kao bodljikavi sekač za pecivo.

„A ovo?“ Namrštila sam se. Svakako nije pekao kolače u igraonici.

„To je Vartenbergovo kolo.“

„Čemu služi?“

Ispužio je ruku i uzeo mi ga. „Pruži dlan.“

Pružila sam mu levu ruku i nežno mi je prešao palcem preko zglobova. Drhtaj mi je prošao telom. Njegova koža na mojoj nikad ne omane da me uzbudi. Potom mi je prešao kolom po dlanu.

„Ah!“ Bodlje su mi zagrebale kožu - ali ne boli stvarno. Zapravo golica.

„Zamisli to na grudima“, promrmljao je lascivno.

Oh! Pocrvenela sam i otrgla ruku. Disanje i otkucaji srca su mi brži.

„Tanka je granica između bola i zadovoljstva, Anastazija“, rekao je nežno dok se naginjao da vrati spravu u fioku.

„Štipaljke za rublje?“

„Možeš mnogo toga da radiš sa štipaljkom za rublje.“ Oči su mu usplamtele.

Naslonila sam se na fioku da je zatvorim.

„Je li to sve?“ Kristijan izgleda razgaljeno.

„Ne...“ Otvorila sam četvrtu fioku i zbunila se hrpom kože i remenja. Povukla sam jedan remen... izgleda da je zakačen za loptu.

„Lopta za zapušavanje usta. Da ćutiš“, odgovorio je Kristijan, ponovo razveseljen.

„Blaga granica“, promrmljala sam.

„Sećam se“, rekao je. „Ali možeš da dišeš. Zubi ti dolaze preko loptice.“ Uzeo ju je od mene i prstima pokazao kako se usta zatvaraju oko lopte.

„Jesi li nekad to nosio?“

Ukočio se i pogledao me. „Jesam.“

„Da ti priguši krike?“

Zažmurio je i mislim da je ogorčen. „Ne, one ne služe tome.“

Stvarno?

„Reč je o kontroli, Anastazija. Koliko bi bespomoćna bila da si vezana i ne možeš da govoriš? Koliko bi poverenja trebalo da imaš da znaš kako imam toliku moć nad tobom? Da moram da čitam znake tvog tela i izraze lica umesto da slušam tvoje reči? Tako postaješ zavisnija, a meni pružaš vrhunsku vlast.“

Progutala sam knedlu.

„Zvučiš kao da ti to nedostaje.“

„To je ono što znam“, promrmljao je. Oči su mu razrogačene i ozbiljne. Atmosfera među nama se promenila, kao da je u ispovedaonici.

„Imaš moć nada mnom. Znaš da imaš“, prošaputala sam.

„Imam li? Zbog tebe se osećam... bespomoćno.“

„Ne!“ O, *Pedeset...* „Zašto?“

„Zato što ne znam nikog osim tebe ko može istinski da me povredi.“ Podigao je ruku i zadenuo mi kosu iza uva.

„O, Kristijane... to je dvosmerno. Kad me ne bi želeo...“ Stresla sam se i zagledala u prste koje kršim. Zbog toga osećam drugu mračnu neodlučnost u vezi s nama. Da nije toliko... slomljen, da li bi me želeo? Odmahnula sam glavom. Ne smem tako da razmišljam.

„Poslednje što želim da uradim jeste da te povredim. Volim te“, promrmljala sam i s obe ruke mu prošla kroz zaliske pa mu nežno pomilovala obraze. Nagnuo je lice prema mom dodiru, ispustio loptu natrag u fioku i obavio mi ruke oko struka. Privukao me je sebi.

„Jesmo li završili s demonstriranjem?“, pitao je tiho i zavodljivo. Podigao je ruku uz moju kičmu do potiljka.

„Zašto? Šta hoćeš da radiš?“

Nagnuo se i nežno me poljubio. Istopila sam se, držeći ga za ruke.

„Ana, danas umalo nisi bila napadnuta.“ Glas mu je blag, ali oprezan.

„Pa?“, pitala sam, uživajući u dodiru njegove ruke na leđima kao i u njegovoj blizini. Odmakao je glavu i namrštio se.

„Kako to misliš 'pa'?“, prebacio je.

Omamljena sam dok gledam njegovo prelepo, natmureno lice.

„Kristijane, dobro sam.“

Privukao me je bliže. „Kad pomislim šta je moglo da se desi“, produhao je i zagnjurio mi lice u kosu.

„Kad ćeš shvatiti da sam jača nego što izgledam?“, prošaputala sam mu umirujuće uz vrat, udišući njegov divni miris. Nema ničeg lepšeg na svetu od Kristijanovog zagrljaja.

„Znam da si jaka“, složio se tiho. Poljubio mi je kosu pa me, na moje ogromno razočaranje, pustio. *Oh?*

Nagla sam se i izvukla još jedan predmet iz otvorene fioke. Nekoliko okova zakačenih za šipku. Podigla sam je.

„To je“, rekao je Kristijan, a oči su mu potamnele, „šipka za istezanje s okovima za ručne i nožne članke.“

„Kako se koristi?“, pitala sam, iskreno zainteresovana.

„Hoćeš da ti pokažem?“ prodahtao je iznenađeno i načas zažmurio.

Zatreptala sam. Kad je otvorio oči, bile su uzavrele.

„Da, hoću demonstraciju. Volim da budem vezana“, prošaputala sam. Moja unutrašnja boginja skočila je s ormana i prevrnula se u vazduhu pre nego što se dočekala na šezlong.

„O, Ana“, promrsio je. Odjednom izgleda namučeno.

„Šta?“

„Ne ovde.“

„Kako to misliš?“

„Želim te u svom krevetu, ne ovde. Dođi.“ Uzeo je šipku i uhvatio me za ruku pa brzo izveo iz prostorije.

Zašto odlazimo? Osvrnula sam se dok smo izlazili. „Zašto ne tamo?“

Kristijan se zaustavio na stepenicama i ozbiljno me pogledao.

„Ana, možda si spremna da se vratiš tamo, ali ja nisam. Ostavila si me kad smo poslednji put bili tamo. Stalno ti to govorim - kad ćeš shvatiti?“ Namrštio se i pustio mi ruku kako bi mogao da gestikulira.

„Čitav stav mi se promenio kao ishod toga. Čitav pogled na život mi se promenio iz osnova. Rekao sam ti to, A ono što ti nisam rekao...“ Začutao je i prošao rukom kroz kosu, tragajući za pravim rečima. „Ja sam kao alkoholičar koji se leči, shvataš? To je jedino poređenje koje mogu izvući. Prisila je nestala, ali ne želim da se podvrgavam iskušenjima. Ne želim da te povredim.“

Izgleda toliko pokajnički da sam osetila oštar bol. Šta sam uradila ovom čoveku? Jesam li mu poboljšala život? Bio je srećan pre nego što me je upoznao, zar ne?

„Ne mogu podneti da te povredim zato što te volim“, dodao je, gledajući me s potpunom iskrenošću kao dečkić koji govori veoma jednostavnu istinu.

Toliko je bezazlen da mi je oduzeo dah. Obožavam ga više od svega i više od ikoga. *Zaista* bezuslovno volim ovog čoveka.

Tako sam se jako bacila na njega da je morao da ispusti predmet iz ruke kako bi me uhvatio kad sam ga gurnula uza zid. Obujmila sam mu lice šakama i privukla ga sebi, osetivši njegovo iznenađenje kad sam mu gurnula jezik u usta. Stojim na stepeniku iznad njega - iste smo visine i osećam se euforično moćno. Strastveno ga ljubim, uvrćem prste u njegovoj kosi i želim da ga dodirujem, svugde, ali obuzdavam se jer znam za njegov strah. Bez obzira na to, moja želja buja, vruća i teška, širi se duboko iz mene. Zaječao je i uhvatio me za ramena kako bi me odgurnuo.

„Želiš li da te tucam na ovim stepenicama?“, promrmljao je isprekidano. „Zato što trenutno to hoću.“

„Da“, odgovorila sam, sigurna da moj tamni pogled odgovara njegovom.

Pilji u mene, kapaka teških i polusklopljenih. „Ne. Želim te u svom krevetu.“ Iznenada me je prebacio preko ramena, nateravši me da glasno ciknem, pa me jako pljesnuo po zadnjici, zbog čega sam ponovo zacikala. Kad je pošao stepenicama, sagnuo se da dohvati palu šipku za istezanje.

Gospođa Džouns je izlazila iz ostave dok smo prolazili hodnikom. Osmehnula nam se, a ja sam, izvinjavajući se, mahnula viseći naglavačke. Mislim da je Kristijan nije primetio.

U spavaćoj sobi me je spustio na noge i bacio šipku na krevet.

„Ne mislim da ćeš me povrediti“, prodahtala sam.

„Ni ja ne mislim da ću te povrediti“, rekao je. Uhvatio me je za glavu i poljubio me, dugo i jako, paleći moje ionako vrelo telo.

„Toliko te želim“, prošaputao je zadihano uz moje usne. „Jesi li sigurna za ovo - posle današnjeg dana?“

„Da. I ja tebe želim. Želim da te svučem.“ Jedva čekam da spustim ruke na njega - prsti me svrbe od želje da ga dodirnem.

Razrogačio se i načas oklevao, možda da razmisli o mom zahtevu.

„U redu“, odgovorio je obazrivo.

Posegnula sam za drugim dugmetom na njegovoj košulji i zadržao je dah.

„Neću te dodirivati ako to ne želiš“, prošaputala sam.

„Ne“, brzo je rekao. „Dodiruj me. U redu je. Dobro sam“, promrmljao je.

Nežno sam mu otkopčala dugme i prsti su mi skliznuli niz košulju do sledećeg. Oči su mu krupne i blistave, a usne rastvorene jer plitko diše. Tako je lep, čak i kad se plaši... lep je zbog tog straha. Otkopčala sam treće dugme i videla meke malje kako izviruju iz raskopčanog dela.

„Želim da te poljubim tu“, promrsila sam.

Oštro je udahnuo. „Da me poljubiš?“

„Da.“

Zadahtao je kad sam otkopčala sledeće dugme i veoma polako se nagla napred, obelodanjujući svoj naum. Zadržava dah, ali stoji nepomično dok mu spuštam nežan poljubac na meke kovrdže. Otkopčala sam i poslednje dugme i podigla lice prema njemu. Zuri u

mene s izrazom zadovoljstva, smirenosti i... divljenja.

„Postaje lakše, zar ne?“ , prošaputala sam.

Klimnuo je glavom, a ja sam mu polako smakla košulju s ramena i pustila da padne na pod.

„Šta si mi uradila, Ana?“ , promrmljao je. „Šta god da je, nemoj prestajati.“ Zagrlio me je, zario mi obe ruke u kosu i povukao mi glavu unazad kako bi mi lakše pristupio vratu.

Prešao mi je usnama do brade, nežno grickajući. Zaječala sam. O, kako ga želim. Uхватила sam ga za pojas, otkopčala dugme i povukla šlic.

„O, malena“, prodahtao je i poljubio me iza uva. Osećam njegovu erekciju, čvrstu, tvrdnu, kako se napinje uz mene. Želim ga - u ustima. Naglo sam se odmakla i pala na kolena.

„Au!“ , zadahtao je.

Naglo sam mu cimmula pantalone i bokserice i ud mu je iskočio na slobodu. Pre nego što je stigao da me spreči, uzela sam ga u usta i jako zasisala, uživajući u njegovoj zapanjenosti kad je zinuo. Posmatra svaki moj pokret, očiju veoma mračnih i ispunjenih čulnim blaženstvom. Au. Ogolila sam zube i još jače zasisala. Zažmurio je i prepustio se tom blaženom čulnom uživanju. Znam šta mu radim i to je hedonističko, oslobađajuće i đavolski seksi. Osećaj je opojan; ne samo da sam moćna - sveznajuća sam.

„Jebote“, prosiktao je i nežno me uhvatio za glavu, isturajući kukove kako bi mi ušao dublje u usta. O, da, želim to. Zapalacala sam jezikom i jače ga uvukla... iznova i iznova.

„Ana.“ Pokušao je da se odmakne.

O, ne, *nećeš, Greje. Želim te.* Čvrsto sam ga uхватила za kukove i udvostručila napore. Vidim da je blizu.

„Molim te“, zadahtao je. „Svršiću, Ana“, prostenjao je.

Odlično. Moja unutrašnja boginja zabacila je glavu u ekstazi, a on je svršio, glasno i vlažno, u moja usta.

Otvorio je sjajne sive oči i pogledao me, a ja sam mu se osmehnula pa olizala usne. Uzvratio mi je osmeh, zločesti, pohlepni osmeh.

„Dakle, tako se igramo, gospođice Stil?“ Nagnuo se, podvukao mi ruke ispod pazuha i povukao me na noge. Usne su mu odjednom na mojima. Zaječao je.

„Osećam svoj ukus. Tvoj je lepši“, promrmljao mi je uz usne. Povukao mi je majicu i bacio je na pod pa me podigao i bacio na krevet. Zgrabio mi je kraj trenerke i naglo cimmnuo da je skine jednim brzim pokretom. Ostala sam naga, opružena na krevetu. Čekam. Želim ga. Upijao me je pogledom pa polako svukao preostalu odeću, ne skidajući pogled s mene.

„Ti si prelepa žena, Anastazija“, rekao je s odobravanjem.

Hmm... Koketno sam nakrivila glavu i široko se osmehnula.

„Ti si prelep muškarac, Kristijane, i odličnog si ukusa.“

Nestašno mi se osmehnuo i posegnuo za šipkom. Uхватио me je za levu nogu i brzo mi stavio okov oko članka, čvrsto ali ne prečvrsto. Proverio je koliko ima mesta tako što je gurnuo mali prst između okova i mog članka. Ne skida pogled s mog; ne mora da gleda šta radi. Hmm... već je ovo radio.

„Moraćemo da vidimo kakvog si ukusa. Ako se dobro sećam, ti si retka, izvrsna poslastica, gospođice Stil.“

Oh.

Uхватио me je za drugu nogu pa mi stavio okov i oko tog članka. Noge su mi razdvojene pedesetak centimetara.

„Ova šipka je dobra zbog toga što se širi“, promrmljao je. Uradio je nešto s njom pa gurnuo i noge su mi još više raširile. Au, gotovo metar. Zinula sam i duboko udahnula. Jebote, ovo je uzbudljivo. Uspaljena sam, nemirna i željna.

Kristijan je olizao donju usnu.

„Zabavićemo se malo s ovim, Ana.“ Spustio je ruke, uхватио šipku i iskrenuo je tako da sam se prevrnula na stomak. Uхватио me je na prepad.

„Vidiš šta mogu da ti uradim?“ , pitao je mračno i ponovo naglo iskrenuo šipku tako da sam se ponovo našla na leđima, zureći u njega bez daha.

„Ovi drugi okovi su za ručne članke. Razmisliću o tome. Zavisi od toga hoćeš li se lepo ponašati ili ne.“

„A ako se ne budem ponašala lepo?“

„Nekoliko prekršaja mi pada na pamet“, odgovorio je tiho i prešao mi prstima po tabanima. Golica me, ali šipka me drži u mestu, iako pokušavam da se izmigoljim dalje od njegovih prstiju.

„Tvoj blekberi, kao prvo.“

Oštro sam udahnula. „Šta ćeš da radiš?“

„O, nikad ne otkrivam svoje namere.“ Podsmehnuo se, očiju blistavih od nepomućenog nestašluka.

Au. Raspamećujuće je seksi, oduzima mi dah. Kleknuo mi je između nogu, divno nag, a ja sam bespomoćna.

„Hmm. Tako si izložena, gospođice Stil.“ Prešao mi je prstima obe ruke po unutrašnjoj strani butine, polako, sigurno, praveći male kružne pokrete. Ne skida pogled s mene.

„Sve se svodi na iščekivanje, Ana. Šta ću da ti uradim?“ Njegove tihe reči prodiru do najdubljeg, najmračnijeg dela mog tela.

Promigoljila sam se na krevetu i zaječala. Prstima mi i dalje miluje noge, prešao je na deo iza kolena. Nagonski želim da skupim noge, ali ne mogu.

„Ne zaboravi, samo mi kaži da prestanem ako ti se nešto ne sviđa“, promrmljao je. Nagnuo se i počeo da mi ljubi stomak, nežno, sisajući, dok rukama nastavlja sporo, mučno putovanje uz unutrašnju stranu butina.

„O, molim te, Kristijane.“

„O, gospođice Stil. Otkrio sam da umeš da budeš nemilosrdna u svojim ljubavnim napadima. Mislim da bi trebalo da ti vratim istom merom.“

Prstima stežem pokrivač dok mu se prepuštam. Usne mu se nežno spuštaju, a prsti se podižu do ranjivog i izloženog vrha mojih butina. Zaječala sam kad je gurnuo prste u mene i isturila karlicu da ih dočekam. Kristijan zaječa u odgovor.

„Uvek me zapanjiš, Anastazija. Tako si vlažna“, promrmljao je s mesta gde mi se stidne dlačice spajaju sa stomakom. Telo mi se izvilo kad su mu se usne spustile.

Ah.

Počeo je spor, senzualan napad. Vrti jezikom dok pomera prste u meni. Veoma je, veoma žestoko jer ne mogu da skupim noge niti da se pomerim. Izvila sam leđa dok sam pokušavala da upijem nadražaje.

„O, Kristijane“, kriknula sam.

„Znam, malena“, prošaputao je. Da bi mi olakšao, blago mi je dunuo u najosetljiviji deo tela.

„Aaah! Molim te!“

„Kaži moje ime“, naredio je.

„Kristijane“, rekla sam. Jedva sam prepoznala svoj glas - tako je visok i ispunjen potrebom.

„Ponovo“, produhao je.

„Kristijane, Kristijane, Kristijane Greje“, rekla sam glasno.

„Ti si moja.“ Glas mu je tih i smrtno ozbiljan. Još jednom je zapalacao jezikom i pala sam - veličanstveno - prigrlivši orgazam. Nastavlja se i nastavlja pošto su mi noge raširene. Izgubljena sam.

Maglovito sam svesna toga da me je Kristijan okrenuo na stomak.

„Probaćemo ovo, malena. Ako ti se ne sviđa ili ti bude neudobno, kaži mi i prestaćemo.“

Molim? Previše sam izgubljena u blaženstvu da bih oblikovala ikakvu razumnu ili smislenu misao. Sedim mu u krilu. Kako li se to desilo?

„Nagni se, malena“, promrmljao mi je na uvo. „Glava i grudi na krevet.“

Ošamućeno sam ga poslušala. Povukao mi je obe ruke unazad i okovima ih vezao za šipku, pored nožnih članaka. *Oh...* Kolena su mi povučena nagore, dupe mi je u vazduhu, potpuno sam ranjiva, potpuno njegova.

„Ana, tako si lepa.“ Glas mu je pun divljenja. Čujem cepanje folije. Prešao mi je prstima niz kičmu i delić sekunde se zaustavio nad dupetom.

„Želim i ovo kad budeš spremna.“ Prst mu lebdi nada mnom. Glasno sam ciknula kad sam osetila kako se napinjem pod njegovim nežnim pipanjem. „Ne danas, slatka Anastazija, ali jednog dana... Želim te na sve načine. Hoću da imam svaki centimetar tebe. Moja si.“

Pomislila sam na analni dildo i sve se steglo duboko u meni. Zastenjala sam od njegovih reči. Prsti su mu prešli niže - do poznatog terena.

Trenutak kasnije zakucao se u mene. „Ah! Polako“, kriknula sam i ukočio se.

„Jesi li dobro?“

„Polako... pusti me da se naviknem na ovo.“

Polako se izvukao pa se nežno vratio, ispunjavajući me, rastežući me, jednom, dvaput, triput. Bespomoćna sam.

„Da, dobro, navikla sam se“, promrmljala sam, uživajući u osećaju.

Zaječao je i ubrzao. Pomera se, pomera se... neumoljivo... napred, unutra, ispunjava me... predivno je. Osećam radost u svojoj bespomoćnosti, radost u tome što mu se predajem i što znam da može da se izgubi u meni na način na koji želi. Mogu ovo. Vodi me na ta mračna mesta, mesta za koja nisam ni znala da postoje i zajedno ih ispunjavamo zaslepljujućom svetlošću. O, da... bleštavom, zaslepljujućom svetlošću.

Pustila sam se, uživajući u tome što mi radi. Našla sam slatko, slatko oslobođenje kad sam ponovo svršila, glasno, uzvikujući njegovo ime. Umirio se, izlivajući srce i dušu u mene.

„Ana, malena“, kriknuo je i srušio se pored mene.

VEŠTO MI JE skinuo okove i protrljao mi nožne pa ručne članke. Kad je završio, privukao me je u zagrljaj i potonula sam, iscrpljena.

Kad sam isplivala na površinu, bila sam sklupčana pored njega. Zuri u mene. Nemam predstavu koliko je sati.

„Mogao bih zauvek da te gledam kako spavaš, Ana“, promrmljao je i poljubio me u čelo.

Osmehnula sam se i mlitavo pomerila pored njega.

„Ne želim nikad da te pustim da odeš“, rekao je tiho i obavio ruke oko mene.

Hmm. „Ne želim nikad da odem. Nemoj me nikad pustiti da odem“, promrmljala sam sanjivo. Kapci neće da mi se otvore.

„Potrebna si mi“, prošaputao je, ali glas mu je udaljen, prozračan deo mojih snova. Potrebna sam mu... potrebna sam mu... kad sam konačno skliznula u tamu, poslednja misao mi je bila o dečkiću sivih očiju i prljave, razbarušene kose boje bakra koji mi se stidljivo osmehivao.

17. poglavlje

Mmmm.

Kristijan mi gricka vrat dok se polako budim.

„Dobro jutro, malena“, prošaputao je i gricnuo mi ušnu školjku. Otvorila sam oči i ponovo ih brzo zatvorila. Jarka svetlost ranog jutra prodire u sobu, a on mi blago miluje dojku, nežno me nadražuje. Spustio mi je ruku na kuk i privukao sebi.

Protegla sam se uz njega, uživajući u njegovom dodiru, i osetila njegov krut ud na zadnjici. *Au*. Poziv na buđenje Kristijana Greja.

„Srećan si što me vidiš“, promrmljala sam sanjivo i značajno se promeškolljila uz njega. Osetila sam kako se osmehuje uz moju bradu.

„Uvek sam srećan kad te vidim“, rekao je dok mi je spuštao ruku niz stomak. Obujmio mi je ribicu i počeo da je istražuje prstima. „Svakako postoje prednosti u buđenju pored tebe, gospođice Stil“, našalio se i nežno me obrnuo na leđa.

„Jesi li lepo spavala?“, pitao je dok je nastavljao senzualno mučenje prstima. Osmehuje mi se - onim omamljujućim osmehom američkog modela s belim zubima. Oduzima mi dah.

Kukovi su mi se zaljuljali u ritmu plesa koji su njegovi prsti započeli. Smerno mi je poljubio usne pa prešao na vrat, polako grickajući, ljubeći i sisajući. Zaječala sam. Nežan je, a dodiri su mu laki i božanstveni. Njegovi odvažni prsti nastavili su put nadole i polako je gurnuo jedan u mene, prosiktavši od divljenja.

„O, Ana“, promrmljao je s poštovanjem uz moj vrat. „Uvek si spremna.“ Pomera prst u ritmu s poljupcima dok usnama polako putuje preko moje ključne kosti pa nadole do grudi. Mučio je prvu jednu pa drugu bradavicu zubima i usnama, ali veoma nežno. Ukrutile su se i izdužile u slatkom odgovoru.

Zaječala sam.

„Hmm“, zarežao je tiho i podigao glavu da mi uputi uzavreli sivi pogled. „Želim te sad.“ Pružio je ruku prema noćnom stočiću. Prebacio se preko mene, oslonivši se na laktove, pa mi protrljao nos svojim dok mi je širio noge kolenom. Kleknuo je da iscepa paketić.

„Jedva čekam subotu“, rekao je očiju blistavih od bludnog uživanja.

„Svoju zabavu?“, zadahtala sam.

„Ne, tad ću moći da prestanem da koristim ove jebavce.“

„Prikladan naziv.“ Zakikotala sam se.

Zasmejuljio se dok je navlačio kondom. „Kikoćeš se, gospođice Stil?“

„Ne.“ Bezuspešno sam pokušala da se uozbiljim.

„Sad nije vreme za kikotanje.“ Prekorno je odmahnuo glavom. Glas mu je tih i strog, ali izraz - *bokte* - istovremeno je glečerski i vulkanski.

Zastao mi je dah u grlu. „Mislila sam da voliš kad se kikoćem“, prošaputala sam promuklo dok sam gledala u mračne dubine njegovih olujnih očiju.

„Ne sad. Postoji vreme i mesto za kikotanje. Ovo nije ni jedno ni drugo. Moram da te zaustavim, a mislim da znam kako“, rekao je preteći. A onda je njegovo telo pokrilo moje.

„ŠTA BISTE ZA doručak, Ana?“

„Samo tablu od žitarica. Hvala, gospođo Džouns.“

Pocrvenela sam dok sam se smeštalala za šank pored Kristijana. Poslednji put kad sam videla čestitu gospođu Džouns, Kristijan me

je nosio u spavaću sobu prebačenu preko ramena.

„Izgledaš divno“, rekao je Kristijan tiho. Ponovo sam obukla sivu uzanu suknju i sivu svilenu bluzu.

„Kao i ti.“ Stidljivo sam mu se osmehnula. Nosi svetloplavu košulju i farmerke i izgleda kul, sveže i savršeno kao uvek.

„Trebalo bi da kupimo još nekoliko sukanja“, primetio je trezveno. „U stvari, voleo bih da te odvedem u kupovinu.“

Hmm, kupovina. Mrzim da idem u kupovinu. Ali možda neće biti tako loše s Kristijanom. Zaključila sam da je odvrćanje pažnje najbolji vid odbrane.

„Pitam se šta li će se danas desiti na poslu?“

„Moraće da nađu zamenu za onog ljigavca.“ Kristijan se namrštio kao da je upravo ugazio u nešto veoma gadno.

„Nadam se da će mi postaviti ženu za novog šefa.“

„Zašto?“

„Pa, manje ćeš se protiviti tome da putujem s njom“, našalila sam se.

Usne mu se izviše. Uzeo je zalogaj omleta.

„Šta je tako smešno?“, pitala sam.

„Ti. Pojedi tu tablu žitarica, celu ako ćeš samo to da uzmeš.“

Naredbodavno raspoložen kao uvek. Skupila sam usne, ali prionula sam na jelo.

„**DAKLE, KLJUČ IDE** ovde.“ Kristijan je pokazao na bravu za paljenje.

„Kakvo čudno mesto“, promrmljala sam. Ali ushićena sam svim sitnim pojedinostima i samo što ne skakućem kao dete u udobnom kožnom sedištu. Kristijan mi je konačno dao da vozim svoj automobil.

Pogledao me je hladno, iako su mu oči žive od smeha. „Prilično si uzbuđena zbog ovoga, zar ne?“, promrmljao je razgaljeno.

Klimnula sam glavom, kezeći se kao luda. „Samo oseti taj miris novih kola. Ovo je još bolje od specijalnog modela za potčinjene... ovaj, od A3“, brzo sam dodala i pocrvenela.

Kristijan je iskrivio usne. „Specijalni model za potčinjene, a? Tako lepo umeš s rečima, gospođice Stil.“ Naslonio se s odglumljenim izrazom neodobravanja, ali ne može me prevariti. Znam da se zabavlja.

„Pa, hajdemo.“ Mahnuo je rukom prema ulazu u garažu.

Zapljeskala sam, okrenula ključ i motor je oživeo. Ubacila sam u brzinu, spustila nogu s kočnice i sab je glatko krenuo. Tejlror je pokrenuo audi iza nas i, kad smo prošli rampu, nastavio da nas prati kad smo izašli iz Eskale na ulicu.

„Možemo li da uključimo radio?“, pitala sam dok smo čekali na prvom semaforu.

„Hoću da budeš usredsređena“, odgovorio je oštro.

„Kristijane, molim te. Mogu da vozim s muzikom.“ Prevrnula sam očima. Namrštio se pa pružio ruku prema radiju.

„Ovde možeš da puštaš ajpod, MP3 snimke kao i diskove“, promrljao je.

Preglasni milozvučni tonovi grupe *Polis* odjednom su ispunili automobil. Kristijan je utišao. *Hmmm... King of Pain.*

„Tvoja himna“, našalila sam se pa odmah zažalila kad je skupio usne u tanku crt. *Jao, ne.* „Imam taj album negde“, nastavila sam brzo da mu odvratim pažnju. Hmm... negde u stanu u kome sam provela tako malo vremena.

Zapitala sam se kako je Itan. Trebalo bi da ga pozovem danas. Ne bi trebalo da imam mnogo posla.

Odjednom sam osetila strepnju. Šta li će se desiti kad dođem u kancelariju? Hoće li svi znati za Džeka? Hoće li svi znati za Kristijanovo uplitanje? Hoću li i dalje imati posao? Ah, šta ću da radim ako ostanem bez posla?

Udaj se za multimilionera, Ana! Moja podsvest je navukla podrugljiv izraz. Ne obazirem se na nju - lakoma kučka.

„Hej, gospođice lajavog jezika, vrati se.“ Kristijan me je vratio u sadašnjicu kad sam se zaustavila na sledećem semaforu.

„Veoma si rasejana. Usredsredi se, Ana“, ukorio me je. „Kad čovek nije usredsređen, dolazi do udesa.“

O, *zaboga* - odjednom sam bačena natrag u vreme kad me je Rej učio da vozim. Ne treba mi još jedan otac. Možda muž, nastrani muž. *Hmm.*

„Samo sam razmišljala o poslu.“

„Malena, biće sve u redu. Veruj mi.“ Osmehnulo se.

„Molim te, nemoj se mešati - hoću to da uradim sama. Kristijane, molim te. To mi je važno“, rekla sam što sam nežnije mogla. Ne želim da se raspravljam. Ponovo je skupio usne u tvrdoglavu crt. Čini mi se da će ponovo da me grdi.

Jao, ne.

„Hajde da se ne raspravljamo, Kristijane. Imali smo tako divno jutro. A sinoć je bilo“, ostala sam bez teksta, sinoć je bilo, „rajski.“ Nije rekao ništa. Dobacila sam mu pogled i videla da žmuri.

„Da. Raj“, rekao je tiho. „Mislio sam ono što sam rekao.“

„Šta?“

„Ne želim da te pustim da odeš.“

„Ne želim da idem.“

Osmehnulo se onim novim, stidljivim osmehom koji topi sve na svom putu. Čoveče, kako je moćan.

„Dobro“, rekao je prosto i primetno se opustio.

Zaustavila sam se na parkiralištu udaljenom pola bloka od SIP-a.

„Otpратиću te do posla. Tejlор će me pokupiti tamo“, ponudio je. Nespretno sam izašla iz kola, sputana uskom suknjom, dok je Kristijan gipko izašao, zadovoljan u svojoj koži ili bar ostavljajući takav utisak. Hmm... neko ko ne može podneti da ga dodiruju ne može da bude toliko opušten. Namrštila sam se zbog svojih misli što blude.

„Ne zaboravi da večeras idemo kod Flina“, rekao je i pružio mi ruku. Daljinskim sam zaključala vrata i prihvatila je.

„Neću zaboraviti. Sastaviću spisak pitanja za njega.“

„Pitanja? O meni?“

Klimnula sam glavom.

„Mogu da odgovorim na sva pitanja o meni koja imaš.“ Izgleda uvređeno.

Osmehnula sam se. „Da, ali želim mišljenje nepristrasnog, skupog šarlatana.“

Namrštio se i naglo me privukao u zagrljaj. Drži obe ruke čvrsto iza mojih leđa.

„Je li to pametno?“, pitao je glasom tihim i promuklim. Odmakla sam se i videla strepnju u njegovim razrogačenim očima. Kida mi dušu.

„Ako ne želiš da idem, onda neću.“ Zagledala sam se u njega, trepćući, želeći milovanjem da mu izbrišem brigu s lica. Povukla sam jednu ruku i pustio ju je. Nežno sam mu dotakla obraz - gladak je od jutrošnjeg brijanja.

„Šta te brine?“, pitala sam, glasa blagog i umirujućeg.

„Da ćeš otići.“

„Kristijane, koliko puta moram da ti kažem da ne idem nikuda. Već si mi rekao ono najgore. Neću te ostaviti.“

„Zašto mi onda nisi odgovorila?“

„Odgovorila?“, pitala sam neiskreno.

„Znaš o čemu govorim, Ana.“

Uzdahnula sam. „Hoću da znam da sam ti dovoljna, Kristijane. To je sve.“

„I meni ne veruješ na reč?“ Ogorčeno me je pustio.

„Kristijane, sve ovo je bilo prebrzo. I sam si priznao da si pedeset nijansi sjeban. Ne mogu ti dati ono što ti treba“, promrsila sam. „To prosto nije za mene. Ali zbog toga se osećam nesposobno, pogotovo pošto sam te videla s Lejlom. Ko može da kaže da jednog dana nećeš upoznati neku koja voli da radi ono što ti radiš? I ko može da kaže da ti nećeš, znaš... da padneš na nju? Na neku koja mnogo više odgovara tvojim potrebama.“ Pripala mi je muka od pomisli na Kristijana s nekom drugom.

„Znam nekoliko žena koje vole da rade ono što ja volim da radim. Nijedna me nije privukla kao ti. Nikad nisam imao emotivnu sponu ni s jednom od njih. Samo s tobom, Ana.“

„Zato što im nikad nisi pružio priliku. One su predugo bile zaključane u tvojoj tvrđavi, Kristijane. Slušaj, hajde da razgovaramo o tome kasnije. Moram na posao. Možda doktor Flin može da nam pruži uvid.“ Ovo je pretežak razgovor da bi se vodio na parkiralištu u deset do devet ujutru i čini se da se Kristijan, za promenu, slaže. Klimnuo je glavom, ali pogled mu je obazriv.

„Dodi“, naložio je i pružio mi ruku.

KAD SAM PRIŠLA svom radnom stolu, zatekla sam poruku da odmah dođem u Elizabetinu kancelariju. Srce mi je skočilo u usta. O, to je to. Otpustiće me.

„Anastazija.“ Elizabet mi se srdačno osmehnula i mahnula mi da sednem u stolicu ispred njenog stola. Sela sam i pogledala je s iščekivanjem. Nadam se da ne čuje koliko mi srce tutnji. Zagladila je gustu crnu kosu i pogledala me ozbiljnim, bistrim plavim očima.

„Imam prilično tužne vesti.“

Tužne! Jao, ne.

„Pozvala sam vas da vas obavestim da je Džek iznenada napustio kompaniju.“

Pocrvenela sam. To nije tužno za mene. Treba li da joj kažem da znam?

„Njegov prilično nagli odlazak ostavio je upražnjeno mesto i voleli bismo da ga zasad popunite dok ne nađemo zamenu.“

Molim? Krv mi se povukla iz glave. *Ja?*

„Ali ovde sam tek nešto više od nedelju dana.“

„Da, Anastazija, shvatam, ali Džek je stalno hvalio vaše sposobnosti. Imao je velike nade za vas.“

Prestala sam da dišem. Naravno, gajio je velike nade da me obrne.

„Evo vam podroban opis posla. Dobro ga pogledajte i možemo kasnije da razgovaramo o tome.“

„Ali...“

„Molim vas, znam da je ovo iznenadno, ali već ste stupili u vezu s Džekovim ključnim piscima. Vaši prikazi poglavlja nisu prošli nezapaženo kod drugih urednika. Imate pronicljiv um, Anastazija. Svi mislimo da to možete da uradite.“

„U redu.“ *Ovo je nestvarno.*

„Slušajte, razmislite o tome. A dotle možete da predete u Džekovu kancelariju.“

Ustala je, što znači da mogu da idem, i pružila mi ruku. Potpuno ošamućeno sam se rukovala s njom.

„Drago mi je što je otišao“, prošaputala je i licem joj je prešao progonjen izraz. *Bokte*. Šta li je njoj uradio?

Kad sam se vratila za sto, uzela sam blekberi i pozvala Kristijana.

Javio se posle drugog zvona. „Anastazija? Jesi li dobro?“, pitao je zabrinuto.

„Upravo su mi dali Džekovo mesto - pa, privremeno“, izbrbljala sam.

„Šališ se“, prošaputao je zapanjeno.

„Jesi li imao nešto s tim?“ Glas mi je oštiji nego što sam htela.

„Ne, ne, uopšte nisam. Hoću reći, uz dužno poštovanje, Anastazija, radiš tek nešto više od nedelju dana - i pod tim ne mislim ništa loše.“

„Znam.“ Namrštila sam se. „Izgleda da me je Džek zaista cenio.“

„Nije valjda?“ Glas mu je leden. Uzdahnuo je.

„Pa, malena, ako oni misle da si sposobna za to, onda sam siguran da jesi. Čestitam. Možda bi trebalo da proslavimo pošto se vidimo s Flinom.“

„Hmm. Jesi li siguran da nisi imao nikakve veze s tim?“ Načas je ćutao, a onda je rekao tihim, pretećim glasom: „Sumnjaš li u mene? Ljuti me kad to radiš.“

Progutala sam knedlu. Čoveče, veoma ga je lako naljutiti. „Žao mi je“, prošaputala sam, prekorena.

„Javi mi ako ti nešto treba. Biću tu. I, Anastazija?“

„Da?“

„Koristi blekberi“, dodao je strogo.

„Da, Kristijane.“

Nije prekinuo vezu kao što sam očekivala, već je duboko uzdahnuo.

„Ozbiljno sam to mislio. Biću tu ako sam ti potreban.“ Reči su mu mnogo blaže, pomirljive. O, tako je nestalan... promene raspoloženja su mu kao metronom podešen na brzo.

„U redu“, promrmljala sam. „Bilo bi bolje da krenem. Moram da se preselim u drugu kancelariju.“

„Ako ti trebam. Ozbiljan sam“, ponovio je.

„Znam. Hvala, Kristijane. Volim te.“

Osetila sam da se osmehuje s druge strane. Povratila sam ga. „Volim i ja tebe, malena.“ O, hoće li mi ikad dosaditi da slušam kako mi to govori?

„Čujemo se kasnije.“

„Čaos, draga.“

Prekinula sam vezu i pogledala Džekovu kancelariju. Moju kancelariju. Bokte - Anastazija Stil, vršilac dužnosti urednika. Ko bi rekao? Trebalo bi da tražim veću platu.

Šta bi Džek pomislio da zna? Stresla sam se pri toj pomisli i zapitala se šta li radi ovog jutra pošto nije u Njujorku kao što je očekivao da će biti. Ušla sam u novu kancelariju, sela za radni sto i počela da čitam opis posla.

Elizabet me je pozvala u pola jedan.

„Ana, potrebni ste nam na sastanku u jedan u konferencijskoj sali. Doći će Džeri Rouč i Kej Besti - znate, predsednik i potpredsednica kompanije. Svi urednici će prisustvovati.“

Sranje!

„Trebalo li nešto da pripremim?“

„Ne, to je samo nezvanični sastanak koji održavamo jednom mesečno. Ručak je obezbeđen.“

„Biću tamo.“ Prekinula sam vezu.

Sranje! Proverila sam Džekov trenutni spisak pisaca. Da, to sam prilično dobro pokrila. Imam pet rukopisa za koje se zalagao, kao i još dva koje bi zaista valjalo razmotriti za objavljivanje. Duboko sam udahnula - neverovatno mi je da je već vreme ručku. Dan je proleteo i uživam u tome. Toliko toga sam jutros morala da prihvatim. Kalendar mi je zapištao - podsetnik da imam sastanak.

Jao, ne - Mia! Od uzbuđenja sam zaboravila na naš dogovor za ručak. Izvadila sam blekberi i mahnito pokušala da nađem njen broj.

Telefon mi je zazvonio.

„On je na prijemnici“, prošaputa Kler.

„Ko?“ Načas sam pomislila da je možda Kristijan.

„Plavi bog.“

„Itan?“

Šta li on hoće? Odmah sam osetila grižu savesti što ga nisam pozvala.

Itan, u kariranoj plavoj košulji, beloj majici i farmerkama, široko se osmehnuo kad sam došla.

„Au! Izgledaš opasno, Stilova“, rekao je, klimnuo glavom s odobravanjem i brzo me zagrlio.

„Je li sve u redu?“, pitala sam.

Namrštio se. „Sve je u redu, Ana. Samo sam hteo da te vidim. Nismo se čuli neko vreme i hteo sam da vidim kako se gospodin mogul ponaša prema tebi.“

Pocrvenela sam i nehotice se osmehnula.

„Dobro!“, povikao je i podigao ruke. „Jasno mi je po tom tajanstvenom osmejk. Ne želim da znam više od toga. Svratio sam da vidim jesi li možda slobodna za ručak. Upisaću psihologiju na Univerzitetu u Sijetlu u septembru. Za masters.“

„O, Itane, toliko toga se desilo. Imam mnogo da ti pričam, ali trenutno ne mogu. Imam sastanak.“ Utom mi je nešto palo na pamet.

„I pitam se da li bi mogao da mi učiniš stvarno, stvarno, stvarno veliku uslugu?“ Molećivo sam sklopila ruke.

„Naravno“, odgovorio je, zbunjen mojim preklinjanjem.

„Trebalo je da ručam s Kristijanovom i Eliotovom sestrom, ali ne mogu da je dobijem, a upravo su mi javili za ovaj sastanak.

Molim te, možeš li ti da je odvedeš na ručak? Molim te?“

„Uf, Ana! Neću da čuvam neko derište.“

„Molim te, Itane.“ Uputila sam mu najmolećiviji pogled krupnih plavih očiju s najdužim trepavicama koji sam uspela. Prevrnuo je očima i znala sam da sam ga ubedila.

„Hoćeš li da mi skuvaš nešto?“, promrsio je.

„Naravno, šta god, kad god.“

„Pa, gde je ona?“

„Samo što nije stigla.“ Kao po migu, čula sam joj glas.

„Ana!“, viknula je s ulaznih vrata.

Oboje smo se okrenuli. Eto je - sva u oblinama i visoka s glatkom crnom kosom ošišanom na paž. Nosi mini-haljinu boje nane i odgovarajuće sandale s visokim potpeticama i kaišićima oko vitkih članaka. Izgleda zapanjujuće.

„Derište?“, prošaputao je buljeći u nju.

„Da, derište koje treba da čuvaš“, odgovorila sam šapatom. „Ćao, Mia.“ Brzo sam je zagrlila dok je prilično otvoreno zurila u Itana.

„Mia, ovo je Itan, Kejtin brat.“

Klimnuo je glavom, iznenađeno izvijenih obrva. Mia je nekoliko puta zatreptala dok se rukovala s njim.

„Drago mi je“, promrmljao je Itan glatko i Mia je ponovo zatreptala - čuti, za promenu. Pocrvenela je.

Au. Mislim da je nikad nisam videla da crveni.

„Ne mogu da stignem na ručak“, rekla sam neuverljivo. „Itan je pristao da ide s tobom, ako ti to odgovara. Možemo li nas dve drugi put?“

„Naravno“, odgovorila je tiho. Tiha Mia, to je novost.

„Da, sad ću ja preuzeti. Ćaos, Ana“, rekao je Itan i ponudio joj ruku. Mia ju je prihvatila sa stidljivim osmejk.

„Ćao, Ana.“ Mia se okrenula i bezglasno usnama oblikovala reči „O, bože!“, pa mi značajno namignula.

On joj se sviđa! Mahnula sam im pre nego što su izašli iz zgrade. Kakav li je Kristijanov stav o tome da se njegova sestra zabavlja s nekim? Uznemirila sam se pri toj pomisli. Ona je moja vršnjakinja te ne može da se buni, zar ne?

Imamo posla s Kristijanom. Moja zajedljiva podsvest se vratila, britkog jezika, u staromodnom džemperu i s tašnom prebačenom preko ruke. Otresla sam taj prizor. Mia je odrasla žena i Kristijan ume da bude razuman, zar ne? Potisnula sam tu misao i vratila se u Džekovu... ovaj... svoju kancelariju da se spremim za sastanak.

Bilo je pola četiri kad sam se vratila. Sastanak je dobro prošao. Ćak sam dobila odobrenje da prihvatim dva rukopisa za koja sam se zalagala. Osećaj je opojan.

Na mom radnom stolu je ogromna pletena korpa puna neverovatnih belih i bledoružičastih ruža. Au, samo je miris božanstven. Osmehnula sam se kad sam uzela karticu. Znam ko ih je poslao:

Čestitam, gospođice Stil.

I sama si uspela!

Bez pomoći svog preterano druželjubivog, megalomanijačkog generalnog direktora iz susedstva.

S ljubavlju,

Kristijan

Podigla sam blekberi da mu napišem mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Megalomanijak...

Datum: 16.jun 2011,15.43

Primalac: Kristijan Grej

...mi je omiljena vrsta manijaka. Hvala na prelepom cveću. Stiglo je u ogromnoj pletenoj korpi koja me navodi na razmišljanje o piknicima i čebadima.

Cmok

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Svež vazduh

Datum: 16. jun 2011,15.55

Primalac: Anastazija Stil

Manijak, a? Doktor Flin će možda moći da kaže nešto o tome. Hoćeš da ideš na piknik?

Mogli bismo da se zabavljamo u prostranstvima prirode, Anastazija...

Kako ti ide dan, malena?

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Au. Pocrvenela sam kad sam pročitala njegov odgovor.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Mahnito

Datum: 16.jun2011,16.00

Primalac: Kristijan Grej

Dan mi je proleteo. Jedva da sam imala minut da pomislim na nešto što nije posao. Mislim da mogu ovo da radim! Ispričaću ti više kad dođem kući.

Priroda zvuči... zanimljivo.

Volim te.

Ana, cmok

P. S. Ne brini zbog doktora Flina.

Telefon mi je zazvonio. Kler s prijemnice očajnički želi da zna ko je poslao cveće i šta se desilo sa Džekom. Zatvorena u kancelariji celog dana, propustila sam ogovaranja. Brzo sam joj rekla da mi je dečko poslao cveće i da ne znam gotovo ništa o Džekovom odlasku. Blekberi mi je zapištao - novi mejl od Kristijana.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Pokušaću...

Datum: 16.jun 2011,16.09

Primalac: Anastazija Stil

... da ne brinem.

Ćaos, draga, cmok

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Raščistila sam radni sto u pola šest. Neverovatno mi je kako je dan brzo prošao. Moram da se vratim u Eskalu i spremim za susret s doktorom Flinom. Nisam imala vremena ni da razmislim o pitanjima. Možda će mi Kristijan posle današnjeg sastanka dozvoliti da ga ponovo vidim. Odbacila sam tu misao i istrčala iz kancelarije, brzo mahnuvši Kler.

Moram da razmislim i o Kristijanovom rođendanu. Znam šta ću mu dati. Volela bih da to uzmem večeras pre nego što odemo kod Flina, ali kako? Pored parkirališta je radnjica u kojoj se prodaju turističke tričarije. Odjednom sam dobila nadahnuće i uletela u radnju.

KAD SAM UŠLA u dnevnu sobu pola sata kasnije, Kristijan je telefonirao. Okrenuo se, široko se osmehnuo i priveo razgovor kraju. „Ros, to je sjajno. Javi Barniju i nastavićemo odatle... Zdravo.“ Prišao mi je dok sam stidljivo stajala na pragu. Presvukao se u belu majicu i farmerke. Izgleda kao vreo opak momak. *Au.* „Dobro veče, gospođice Stil“, rekao je i nagnuo se da me poljubi. „Čestitam na unapređenju.“ Zagrlio me je. Miriše divno. „Tuširao si se.“ „Malopre sam trenirao s Klodom.“ „O.“ „Uspeo sam dvaput da ga oborim.“ Kristijan se dečaćki osmehnuo od uva do uva, zadovoljan sobom. Osmeh mu je zarazan. „To se ne dešava često?“ „Ne. Mnogo je lepo kad se desi. Gladna?“ Odmahnula sam glavom. „Šta je?“ Namrštio se. „Nervozna sam. Zbog doktora Flina.“ „I ja. Kako ti je prošao dan?“ Pustio me je i ukratko sam mu prepričala. Pažljivo me je slušao. „O, treba još nešto da ti kažem“, dodala sam. „Trebalo je da ručam s Miom.“ Iznenadeno je podigao obrve. „Nisi mi to spomenula.“ „Znam, zaboravila sam. Ali nisam mogla zbog sastanka i Itan ju je odveo na ručak umesto mene.“ Natmurio se. „Shvatam. Prestani da grickaš usnu.“ „Idem da se osvežim“, promenila sam temu i izašla pre nego što je stigao da kaže još nešto.

ORDINACIJA DOKTORA FLINA je blizu Kristijanovog stana. *Veoma zgodno za hitne slučajeve*, pomislila sam. „Uglavnom trčim od kuće dovde“, rekao je Kristijan kad je parkirao mog saba. „Ovo je sjajan automobil.“ Osmehnuo se. „I ja tako mislim.“ Uzvratila sam mu osmeh. „Kristijane... ja...“ Zabrinuto sam ga pogledala. „Šta je bilo, Ana?“ „Evo.“ Izvadila sam crnu kutijicu s poklonom iz tašne. „Ovo je tvoj rođendanski poklon. Želim da ti ga dam sad - ali samo ako obećaš da ga nećeš otvoriti pre subote, važi?“ Iznenadeno je zatreptao i progutao knedlu. „Dobro“, promrmljao je obazrivo. Duboko sam udahnula i pružila mu kutiju, ne obazirući se na njegov zbunjeni izraz. Protresao ju je i ona je veoma zadovoljavajuće zazvečala. Namrštio se. Znam da očajnički želi da vidi šta je unutra. A onda se široko osmehnuo, očiju blistavih od mladalačkog, bezbrižnog uzbuđenja. *Čoveče...* izgleda mlađe i prelepo.

„Ne smeš da otvoriš do subote“, upozorila sam ga. „Shvatio sam“, odgovorio je. „Zašto mi ga sad daješ?“ Ubacio je kutiju u unutrašnji džep plavog blejzera na pruge, blizu srca. *Veoma prikladno*, pomislila sam. Podsmehnula sam se. „Zato što mogu, gospodine Greje.“ Usne mu se izviše od zajedljive razdraganosti. „O, gospođice Stil, ukrala si mi rečenicu.“ Žustra i srdačna pomoćnica uvela nas je u ordinaciju doktora Flina, sličnu palati. Ona je srdačno pozdravila Kristijana, donekle previše srdačno za moju ukus - može da mu bude majka - a on zna njeno ime.

Prostorija je nenametljivo uređena: bleдозелена, s dva tamnozeleno kauča okrenuta prema dve kožne naslonjače. Odiše atmosferom kluba za gospodu. Doktor Flin sedi za radnim stolom u drugom delu sobe.

Kad smo ušli, ustao je i pridružio nam se u delu za sedenje. Nosi crne pantalone i svetloplavu košulju raskopčanog okovratnika, bez kravate. Čini mi se da njegovim bistrim plavim očima ne promiče ništa.

„Kristijane.“ Prijateljski se osmehnuo. „Džone.“ Kristijan se rukovao s njim. „Sećaš li se Anastazije?“ „Kako bih mogao da zaboravim? Anastazija, dobro došli.“ „Ana, molim vas“, promrmljala sam dok smo se rukovali. Mnogo mi se sviđa njegov engleski naglasak. „Ana“, rekao je ljubazno i pokazao nam da sednemo.

Kristijan mi je pokazao na jedan kauč. Sela sam, trudeći se da izgledam opušteno. Spustila sam ruku na naslon, a Kristijan se raširio na drugom kauču tako da smo pod pravim uglom u odnosu jedno na drugo. Između nas je stočić s jednostavnom lampom. Zaintrigiralo me je kad sam videla kutiju papirnatih maramica pored lampe.

Nisam ovo očekivala. Zamišljala sam bleštavobelu sobu s crnim kožnim šezlongom.

Doktor Flin izgleda opušteno i kao da drži konce u rukama. Seo je na jednu naslonjaču i podigao kožni rokovnik. Kristijan je prekrstio noge, naslonivši članak na koleno, pa prebacio jednu ruku preko naslona kauča. Ispružio je drugu ruku, dotakao moju na rukonaslonu i ohrabrujuće je stisnuo.

„Kristijan je zamolio da dođete s njim na jednu našu seansu“, počeo je doktor Flin nežno. „Samo da znate, ovi razgovori su veoma poverljivi...“

Podigla sam obrve i Flin je začutao usred rečenice.

„O... ovaj... potpisala sam UPP“, promrmljala sam, postićena što je ućutao. Obojica su se zagledali u mene i Kristijan mi je pustio ruku.

„Ugovor o poverljivosti podataka?“ Doktor Flin je nabrao čelo i ispitivački pogledao Kristijana.

Kristijan sleže ramenima.

„Sve veze sa ženama počinješ takvim ugovorom?“, upita ga doktor Flin.

„S onim ugovorom, da.“

Doktor Flin izvi usne. „Jesi li imao drugačije odnose sa ženama?“, zapita. Izgleda kao da se zabavlja.

„Ne“, odgovori Kristijan posle delića sekunde. I on izgleda kao da se zabavlja.

„Kao što sam i mislio.“ Doktor Flin se ponovo posvetio meni. „Pa, pretpostavljam da ne moramo da brinemo o poverljivosti, ali mogu li da predložim da u nekom trenutku porazgovarate o tome? Koliko sam shvatio, vas dvoje više nemate takvu vrstu ugovornog odnosa.“

„Nadam se da ćemo sklopiti drugačiju vrstu ugovora“, odgovorio je Kristijan tiho i pogledao me. Pocrvenela sam i doktor Flin je zaškiljio.

„Ana, morate da mi oprostite, ali verovatno o vama znam mnogo više nego što mislite. Kristijan je bio veoma otvoren.“

Uznemireno sam pogledala Kristijana. Šta li je rekao?

„UPP?“, nastavio je. „To mora da vas je zapanjilo.“

Zatreptala sam. „O, mislim da je zaprepašćenost zbog toga izbledela pred Kristijanovim skorašnjim otkrićima“, odgovorila sam. Glas mi je tih i kolebljiv. Zvučim veoma nervozno.

„Uveren sam da je tako.“ Doktor Flin mi se srdačno osmehnuo. „Dakle, Kristijane, o čemu želiš da pričamo?“

Kristijan slegnu ramenima kao natmureni tinejdžer. „Anastazija je htela da te vidi. Možda bi trebalo nju da pitaš.“

Flinov kao da se ponovo iznenadio i pronicljivo me je pogledao.

Sranje. Ovo je ponižavajuće. Zagledala sam se u prste.

„Da li bi vam bilo prijatnije ako bi nas Kristijan nakratko ostavio?“

Pogledala sam Kristijana. Posmatra me s iščekivanjem.

„Da“, prošaputala sam.

Kristijan se namrštio i zaustio da kaže nešto, ali je brzo zatvorio usta i ustao u jednom brzom, gipkom pokretu.

„Biću u čekaonici“, rekao je, usta skupljenih u natmurenu crtu.

Jao, ne.

„Hvala, Kristijane“, odgovorio je doktor Flin ravnodušno.

Kristijan mi je uputio dug, ispitivački pogled pa izmarširao iz ordinacije - ali nije zalupio vrata. Uf. Odmah sam se opustila.

„Uliva li vam strah?“

„Da, ali ne onoliko kao ranije.“ Osećam se neodano, ali to je istina.

„To me ne čudi, Ana. Kako mogu da vam pomognem?“

Zagledala sam se u prste. Šta da ga pitam?

„Doktore Fline, nikad ranije nisam imala vezu, a Kristijan je... pa, on je Kristijan. I mnogo toga se desilo za poslednjih nedelju dana. Nisam imala priliku da razmislim o svemu tome.“

„O čemu morate da razmislite?“

Pogledala sam ga. Posmatra me nakrivljene glave i čini mi se da vidim saosećanje u njegovim očima.

„Pa... Kristijan kaže da će rado odustati od... ovaj...“ Zapetljala sam se i ućutala. Mnogo je teže razgovarati o tome nego što sam mislila.

Doktor Flin je uzdahnuo. „Ana, za kratko vreme koliko se poznajete, više ste napredovali s mojim pacijentom nego ja za poslednje dve godine. Imate veoma dubok uticaj na njega. Svakako ste svesni toga.“

„I on ima dubok uticaj na mene. Samo ne znam jesam li mu dovoljna. Da zadovoljim njegove potrebe“, prošaputala sam.

„Je l' vam to treba od mene? Uverenje?“

Klimnula sam glavom.

„Potrebe se menjaju“, rekao je prosto. „Kristijan se našao u situaciji u kojoj njegovi načini suočavanja više nisu delotvorni. Veoma je jednostavno, naterali ste ga da se suoči s nekim svojim demonima i ponovo razmisli.“

Zatreptala sam. To je odjek onoga što mi je Kristijan rekao. „Da, njegovi demoni.“

„Mi se ne zadržavamo na njima - oni su prošlost. Kristijan zna šta su njegovi demoni, kao i ja - a siguran sam da sad i vi znate.

Mnogo me više zanima mogućnost da dovedem Kristijana na mesto gde želi da bude.“

Namrštila sam se i on je podigao obrvu.

„Stručni izraz je SFBT¹ - izvinite.“ Osmehnuo se. „To znači kratka terapija orijentisana na rešenje. U suštini je usmerena na cilj.

Usredsređujemo se na ono gde Kristijan želi da bude i kako da dospe tamo. To je dijalektički pristup. Nema svrhe da oplakujemo prošlost - to su već uradili svi lekari, psiholozi i psihijatri koje je Kristijan viđao. Znamo zašto je takav kakav je, ali važna je budućnost: gde Kristijan vidi sebe, gde želi da bude. Bilo je potrebno da ga ostavite kako bi ozbiljno shvatio taj vid terapije. Shvatio je da mu je cilj veza s vama ispunjena ljubavlju. Veoma je jednostavno i trenutno radimo na tome. Naravno, postoje prepreke - recimo, njegova hafefobija.“ *Njegova šta?* Zinula sam.

„Izvinjavam se. Mislio sam na njegov strah od dodira“, rekao je doktor Flin i odmahnuo glavom kao da se prekoreva. „Uveren sam da ste upoznati s tim.“

Pocrvenela sam i klimnula glavom. *A, to!*

„On oseća morbidno gnušanje prema sebi. Siguran sam da vas to ne čudi. I, naravno, tu je parasomnija... ovaj, noćni poremećaji, izvinite.“

Zatreptala sam, pokušavajući da prihvatim sve te dugačke reči. Znam sve to. Ali Flin nije spomenuo moju glavnu brigu.

„Ali on je sadista. Svakako kao takav ima potrebe koje ne mogu da zadovoljim.“

Doktor Flin je doslovno prevrnuo očima i skupio usne u tanku crtu. „To se više ne koristi kao psihijatrijski termin. Ne znam koliko sam mu puta to rekao. Čak se više ne svrstava u parafilije, ne od devedesetih.“

Ponovo ne znam o čemu priča. Zatreptala sam. Srdačno mi se osmehnuo.

„Često se žalim zbog toga.“ Odmahnuo je glavom. „Kristijan prosto sve moguće situacije posmatra na najgori način. To je deo njegovog gnušanja prema sebi. Naravno da postoji seksualni sadizam, ali to nije bolest, već životni izbor. Što nije poremećaj ako se upražnjava u bezbednoj, razumnoj vezi između svojevoljnih zrelih osoba. Koliko znam, sve Kristijanove sado-mazo veze upražnjavane su na taj način. Vi ste prva ljubavnica koja nije pristala te on nije rad da to čini.“

Ljubavnica!

„Ali svakako nije tako jednostavno.“

„Zašto ne bi bilo?“ Doktor Flin je dobrodušno slegnuo ramenima.

„Pa... zbog razloga zbog kojih to čini.“

„Ana, o tome je reč. U terapiji orijentisanoj na rešenje jeste tako jednostavno. Kristijan želi da bude s vama. Kako bi to postigao, mora da se odrekne onih krajnjih oblika takve vrste veze. Na kraju krajeva, to što tražite nije nerazumno... zar ne?“ Pocrvenela sam. Ne, nije nerazumno, zar ne?

„Mislim da nije. Ali brinem da on ne misli tako.“

„Kristijan je to shvatio i ponaša se u skladu s tim. On nije lud.“ Doktor Flin je uzdahnuo. „Ukratko, on nije sadista, Ana. Kristijan je ljut, uplašen, briljantan mlad čovek kome je život dodelio ružne karte kad se rodio. Možemo svi da kukamo zbog toga, da do kraja života ispitujemo ko, kako i zašto - ili Kristijan može da nastavi dalje i odluči kako želi da živi. Pronašao je nešto što mu je odgovaralo nekoliko godina, manje-više, ali to više ne deluje otkako vas je upoznao. Kao posledica toga, on menja svoje ponašanje. Vi i ja moramo da poštujemo njegov izbor i pružimo mu podršku.“

Zapiljila sam se u njega. „To treba da me uveri?“

„Bolje od toga ne može, Ana. U života ništa nije zajamčeno.“ Osmehnuo se. „I to je moje stručno mišljenje.“

Slabašno sam mu uzvratila osmeh. Doktorske šale... pobogu. „Ali on o sebi misli kao o alkoholičaru koji se leči.“

„Kristijan će uvek misliti najgore o sebi. Kao što sam rekao, to je deo njegovog gnušanja prema sebi. Takav mu je sklop bez obzira na sve. Naravno da je uznemiren što unosi takvu promenu u svoj život. Postoji mogućnost da se izloži svetu emotivnog bola koji je, uzgred, osetio kad ste ga ostavili. Prirodno je da se pribojava.“ Zastao je. „Nisam hteo da naglašavam koliko je vaša uloga značajna u njegovom preobražaju 'na putu za Damask' - u njegovoj iznenadnoj i potpunoj promeni uverenja. Ali važna je. Kristijan ne bi bio tu gde jeste da vas nije upoznao. Lično smatram da alkoholičar nije prikladno poređenje, ali ako to ima smisla za njega, onda mislim da bi trebalo da pretpostavimo najbolje.“ Da pretpostavimo najbolje o Kristijanu. Namrštila sam se pri toj pomisli.

„U emotivnom smislu, Kristijan je tinejdžer, Ana. On je potpuno propustio tu fazu u svom životu. Usmerio je svu energiju u to da se probije u poslovnom svetu i uspeo je u tome preko svih očekivanja. Njegov emotivni svet sad to mora da nadoknadi.“

„Pa kako mogu da pomognem?“

Doktor Flin se nasmeja. „Samo nastavite ono što radite.“ Osmehnuo mi se. „Kristijan je zaljubljen do ušiju. Divno je videti ga takvog.“

Pocrvenela sam, a moja unutrašnja boginja zagrlila je samu sebe od sreće. Ali nešto drugo me muči.

„Mogu li da pitam još nešto?“

„Naravno.“

Duboko sam udahnula. „Jednim delom mislim da me ne bi želeo... da nije tako slomljen.“

Iznenadeno je izvio obrve. „Veoma je ružno reći tako nešto za sebe, Ana. I, iskreno, govori mnogo više o vama nego o Kristijanu.

Nije na istom stepenu s gnušanjem prema sebi, ali iznenađen sam.“

„Pa, pogledajte ga... i onda pogledajte mene.“

Doktor Flin se namršti. „Pogledao sam. Vidim privlačnog mladog čoveka i privlačnu mladu ženu. Ana, zbog čega mislite da niste privlačni?“

Jao, ne... Ne želim da govorimo o meni. Zagledala sam se u prste. Poskočila sam od iznenadnog kucanja na vrata. Kristijan se vratio u ordinaciju i ošinuo nas pogledom. Pocrvenela sam i brzo pogledala Flina, koji mu se dobrodušno smeškao.

„Izvoli, Kristijane“, rekao je.

„Mislim da je vreme isteklo, Džone.“

„Ostalo je još malo vremena, Kristijane. Pridruži nam se.“

Kristijan je seo, pored mene ovog puta, i posednički mi spustio ruku na koleno. Taj pokret nije promakao doktoru Flinu.

„Imate li još pitanja, Ana?“, upita Flin, očigledno zabrinut. Sranje... nije trebalo da postavim ono pitanje. Odmahnula sam glavom.

„Kristijane?“

„Ne danas, Džone.“

Flin klimnu glavom.

„Moglo bi da koristi kad biste oboje ponovo došli. Uveren sam da će Ana imati još pitanja.“

Kristijan je nerado klimnuo glavom.

Pocrvenela sam. Sranje... hoće da se udubi. Kristijan me je uhvatio za ruku i napregnuto me pogledao.

„U redu?“, pitao je blago.

Osmehnula sam se i klimnula glavom. Da, pretpostavljaću najbolje, zahvaljujući dobrom doktoru iz Engleske.

Kristijan mi stisnu ruku i okrenu se prema Flinu.

„Kako je ona?“, pitao je tiho.

Ja?

„Biće dobro“, odgovorio je umirujuće.

„Dobro. Obaveštavaj me o napretku.“

Jebote. Pričaju o Lejli.

„Hoćemo li da proslavimo tvoje unapređenje?“, upita me Kristijan značajno.

Stidljivo sam klimnula glavom i on je ustao.

Brzo smo se pozdravili s doktorom Flinom i Kristijan me je nepristojno užurbano izveo.

KAD SMO SE našli na ulici, okrenuo se prema meni. „Kako je prošlo?“ Glas mu je zabrinut.

„Dobro.“

Sumnjičavo me posmatra. Nakrivila sam glavu.

„Gospodine Greje, molim te, ne gledaj me tako. Doktor je naredio da pretpostavljam najbolje o tebi.“

„Šta to znači?“

„Videćeš.“

Iskrivio je usne i zaškiljio. „Ulazi u kola“, naredio je i otvorio suvozačeva vrata saba.

O, promena pravca. Blekberi mi je zapištao. Izvadila sam ga iz tašne.

Sranje, Hose!

„Ćao!“

„Ana, ćao...“

Pogledala sam Pedeset, koji me sumnjičavo posmatra. „Hose“, oblikovala sam reč usnama. Ravnodušno pilji u mene, ali pogled mu je ogrubeo. Zar misli da ne primećujem? Ponovo sam posvetila pažnju Hoseu.

„Izvini što se nisam javila. Zoveš li zbog sutrašnjeg dogovora?“, pitam Hosea, ali gledam Kristijana.

„Da, slušaj - pričao sam s nekim tipom u Grejevom stanu i znam gde treba da isporučim fotografije. Trebalo bi da budem tamo između pet i šest... posle toga sam slobodan.“

Oh.

„Pa, trenutno živim s Kristijanom i on kaže da možeš da ostaneš kod njega ako hoćeš.“

Kristijan je skupio usne u tanku crtu. Hmm, baš je neki domaćin.

Hose je načas ćutao dok je prihvatao tu vest. Zgrčila sam se. Nisam ni stigla da pričam s njim o Kristijanu.

„U redu“, odgovorio je konačno. „Je l' to ozbiljno s Grejem?“

Okrenula sam se od kola i prešla na drugu stranu trotoara.

„Da.“

„Koliko ozbiljno?“

Prevrnula sam očima i zastala. Zašto Kristijan mora da sluša? „Ozbiljno.“

„Jesi li sad s njim? Zato odgovaraš jednosložno?“

„Da.“

„Dobro. Dakle, je l' će te pustiti da izađeš sutra?“

„Naravno.“ Nadam se. Nagonski sam prekrstila prste.

„Gde hoćeš da se nađemo?“

„Mogao bi da me sačekaš posle posla“, predložila sam.

„U redu.“

„Poslaću ti adresu u poruci.“

„U koliko sati?“

„U šest?“

„Može, vidimo se onda, Ana. Radujem se tome. Nedostaješ mi.“

Osmehnula sam se. „Kul, vidimo se onda.“ Prekinula sam vezu i okrenula se.

Kristijan je naslonjen na automobil i pomno me posmatra. Izraz mu je nedokučiv.

„Kako ti je prijatelj?“, pitao je hladno.

„Dobro je. Pokupiće me posle posla i mislim da ćemo otići na piće. Hoćeš li da nam se pridружиš?“

Kristijan okleva. Sive oči su mu hladne. „Ne misliš da će pokušati nešto?“

„Neće!“ Glas mi je ogorčen, ali uzdržala sam se od prevrtanja očima.

„Dobro.“ Kristijan je podigao ruke u znak predaje. „Ti izađi s prijateljem, a ja ću se videti s vama kasnije tokom večeri.“

Očekivala sam raspravu i njegovo lako popuštanje izbacilo me je iz ravnoteže.

„Vidiš? Mogu da budem razuman.“ Podsmehnuo se.

Usne mi se iskriviše. To ćemo tek da vidimo.

„Mogu li da vozim?“

Kristijan je zatreptao, iznenađen mojim zahtevom.

„Radije bih da ne voziš.“

„A zašto?“

„Zato što ne volim da me neko vozi.“

„Jutros si izdržao, a izgleda da podnosiš da te Tejlor vozi.“

„Bezuslovno verujem Tejlorovoj veštini.“

„Ali ne i moj?“ Podbočila sam se. „Tvoja zaludenost kontrolom stvarno ne poznaje granice. Vozim od svoje petnaeste godine.“

Slegnuo je ramenima kao da to ništa ne znači. O, tako me izluđuje! Da pretpostavljam najbolje? Pa, zaježi.

„Je li ovo moj automobil?“, pitala sam.

Namrštio se. „Naravno da je tvoj.“

„Onda mi daj ključeve, molim te. Vozila sam ga samo dvaput, i to do posla i nazad. A sad hoćeš da se samo ti zabavljaš.“ Mnogo sam se nadurila. Kristijan je iskrivio usne, potiskujući osmeh.

„Ali ne znaš kuda idemo.“

„Sigurna sam da ćeš me prosvetliti, gospodine Greje. Dosad ti je to sjajno polazilo za rukom.“

Zapanjeno me je pogledao pa se osmehnuo onim novim, stidljivim osmejkom koji me potpuno razoružava i oduzima mi dah.

„Sjajno mi polazi za rukom, a?“

Pocrvenela sam. „Uglavnom.“

„Pa, u tom slučaju.“ Pružio mi je ključeve, obišao do vozačevih vrata i otvorio mi ih.

„**SKRENI LEVO**“, **NALOŽI** Kristijan i ja skrenuh na sever prema auto-putu broj pet. „Hej, polako Ana.“ Uhvatio se za instrument-tablu.

O, zaboga. Prevrnula sam očima, ali ga nisam pogledala. Van Morison tiho pevuši u pozadini.

„Uspori!“

„Usporila sam!“

Kristijan je uzdahnuo. „Šta je Flin rekao?“ Čujem kako mu se strepnja prikrada u glas.

„Rekla sam ti. Kaže da bi trebalo da pretpostavljam najbolje o tebi.“ Dodavola, možda je trebalo da ga pustim da vozi. Onda bih mogla da ga gledam. U stvari... uključila sam sva četiri žmigavca.

„Šta to radiš?“, otoresao je uzbunjeno.

„Puštam te da voziš.“

„Zašto?“

„Kako bih mogla da te gledam.“

Nasmejao se. „Ne, ne, htela si da voziš. Dakle, ti vozi, a ja ću da te gledam.“

Namrštila sam mu se. „Gledaj kuda voziš!“, povikao je.

Krv mi je proključala. Dobro! Zaustavila sam se pored ivičnjaka ispred semafora i izletela iz kola, tresnuvši vrata, pa se podbočila na trotoaru. Prostretila sam ga pogledom kad je izašao iz automobila.

„Šta to radiš?“, pitao je ljutito.

„Ne, šta ti radiš?“

„Ne možeš tu da se parkiraš.“

„Znam.“

„Pa zašto si onda stala?“

„Zato što mi je dosta toga da mi grakćeš naredbe. Ili ti vozi ili začepi kad ja vozim!“

„Anastazija, vrati se u kola pre nego što nam napišu kaznu.“

„Neću.“

Zatreptao je, potpuno zblanut, pa prošao rukama kroz kosu. Ljutnja se pretvorila u zbunjenost. Odjednom izgleda toliko smešno da sam se nehotice osmehnula. Namrštio se.

„Šta je smešno?“, brecnuo se ponovo.

„Ti.“

„O, Anastazija! Ti si žena koja najviše izluđuje na svetu.“ Podigao je obe ruke. „U redu, ja ću da vozim.“ Uhvatila sam ga za revere i privukla sebi.

„Ne, ti si muškarac koji najviše izluđuje na svetu, gospodine Greje.“

Pogledao me je, očiju tamnih i napregnutih, pa mi obavio ruke oko struka i privukao me sebi.

„Možda smo onda suđeni jedno drugome“, rekao je tiho i duboko udahnuo s nosom u mojoj kosi. Zagrlila sam ga i zažmurila.

Prvi put od jutros osećam kako se opuštam.

„O... Ana, Ana, Ana“, prodahtao je, usana naslonjenih na moju kosu. Čvršće sam ga zagrlila. Stojimo nepomično i uživamo u trenutku neočekivanog spokoja na ulici. Kad me je pustio, otvorio je suvozačeva vrata. Ušla sam i gledala kako obilazi automobil.

Kristijan je pokrenuo motor i uključio se u saobraćaj, odsutno pevušeći uz Vana Morisona.

Au. Nikad ga nisam čula da peva, čak ni pod tušem. Namrštila sam se. Ima divan glas - naravno. Hmm... je li on mene nekad čuo kako pevam?

Ne bi te zaprosio da jeste! Moja podsvest je prekrstila ruke i obukla *Barberijev* mantil. Pesma se završila i Kristijan se osmehnuo.

„Znaš, mogli su da nam napišu kaznu, a ova kola su već prebačena na tvoje ime.“

„Pa, dobro je što sam unapređena, mogu da priuštim sebi kaznu“, odgovorila sam samozadovoljno dok sam gledala njegov divni profil. Usne mu se izviše. Počela je nova pesma Vana Morisona kad je skrenuo na auto-put broj pet i nastavio na sever.

„Kuda idemo?“

„Iznenadenje. Šta je još Flin rekao?“

Uzdahnula sam. „Pričao je o nekom FFFSTB.“

„SFBT. Poslednji vid terapije“, promrmљao je.

„Pokušao si i druge?“

Frknuo je. „Malena, isprobao sam sve. Kognitivizam, Frojdov pristup, funkcionalizam, geštalt, biheviorizam... Šta god ti padne na pamet, sve sam godinama pokušavao“, odgovorio je glasom ispunjenim gorčinom. Jed u njegovom glasu je žalostan.

„Misliš li da će ti najnoviji pristup pomoći?“

„Šta je Flin rekao?“

„Da se ne treba zadržavati na prošlosti, već se usredsrediti na budućnost - na to gde želiš da budeš.“

Kristijan je istovremeno klimnuo glavom i slegnuo ramenima, obazrivog izraza.

„Šta još?“, ustrajava.

„Pričao je o tvom strahu od dodira, mada ga je drugačije nazvao. Kao i o tvojim košmarima i gnušanju prema sebi.“ Pogledala sam ga. Pri večernjoj svetlosti izgleda zamišljeno i gricka nokat palca dok vozi. Brzo mi je dobacio pogled.

„Gledaj kuda voziš, gospodine Greje“, prekorila sam ga, podigavši obrvu.

Izgleda istovremeno razgaljeno i donekle ozlovoljeno. „Pričali ste čitavu večnost, Anastazija. Šta je još rekao?“

Progutala sam knedlu. „On ne misli da si sadista“, prošaputala sam.

„Stvarno?“ pitao je tiho i namrštio se. Atmosfera u kolima naglo je opala.

„Kaže da se taj izraz ne koristi u psihijatriji još od devedesetih“, promrmљala sam brzo ne bih li popravila raspoloženje.

Izraz mu se smračio i polako je izdahnuo.

„Flin i ja imamo drugačije mišljenje o tome“, odgovorio je tiho.

„Rekao je da uvek misliš najgore o sebi. Znam da je to istina“, kazala sam. „Takođe je spomenuo seksualni sadizam - ali kaže da je to životni izbor, a ne psihički poremećaj. Možda si na to mislio.“

Sevnuo je očima i skupio usne u tanku crtu.

„Dakle, jedan razgovor s dobrim doktorom i postala si stručnjak“, promrsio je jetko i zagledao se ispred sebe.

Uh... Uzdahnula sam.

„Slušaj, ako nećeš da čuješ šta je rekao, onda nemoj da me pitaš“, promrmljala sam blago.

Ne želim da se raspravljam. Uostalom, u pravu je - šta ja, dodavola, znam o svim tim sranjima? Želim li uopšte da znam? Mogu da nabrojim glavne probleme - njegovu opsednutost kontrolom, posesivnost, ljubomoru, preterano zaštitnički stav - i potpuno mi je jasno odakle potiču. Čak mogu da shvatim zašto ne voli da ga dodiruju - videla sam fizičke ožiljke. Mogu samo da zamislim one psihičke, a jednom sam imala uvid u njegove košmare. A doktor Flin je rekao...

„Želim da znam o čemu ste pričali“, prekinuo mi je misli kad se isključio s auto-puta na izlaz 172, vozeći na zapad prema suncu koje polako zalazi.

„Nazvao me je tvojom ljubavnicom.“

„Nije valjda?“ Glas mu je pomirljiv. „Pa, on nikad nije uvijao reči u oblande. Mislim da je to tačan opis. A ti?“

„Misliš li o svojim potčinjenim kao o ljubavnicama?“

Ponovo je nabrao čelo, ali ovog puta zato što razmišlja. Ponovo je skrenuo na sever. *Kuda idemo?*

„Ne, one su bile seksualne partnerke“, promrmljao je, glasa ponovo obazrivog. „Ti si mi jedina ljubavnica. I želim da budeš više od toga.“

O... ponovo ta čarobna reč, prepuna obećanja. Izmamila mi je osmeh, dok iznutra grlim samu sebe, pokušavajući da suzbijem radost.

„Znam“, prošaputala sam, trudeći se da sakrijem koliko sam uzbuđena. „Samo mi je potrebno malo vremena, Kristijane. Da razumem poslednjih nekoliko dana.“ Čudno me je pogledao, smeteno, nakrivljene glave.

Posle delića sekunde upalilo se zeleno na semaforu. Klimnuo je glavom i pojačao muziku, čime je završio razgovor.

Van Morison i dalje peva - sad optimističnije - o tome kako je čudesna noć za ples na mesečini. Kroz prozor sam gledala borove i omorike okupane zlatnom svetlošću zalazećeg sunca i njihove duge senke na drumu. Kristijan je skrenuo u ulicu s vilama. Vozimo se na zapad prema Zalivu.

„Kuda idemo?“, pitala sam ponovo kad smo skrenuli na drum. Spazila sam znak - Deveta severozapadna avenija. Potpuno sam zbunjena.

„Iznenadenje“, odgovorio je i tajanstveno se osmehnuo.

18. poglavlje

Kristijan nastavlja da vozi pored jednospratnih, dobro održavanih kuća s kosim krovovima. Deca igraju košarku u dvorištima ili voze bicikle i trče po ulici. Sve izgleda bujno i blagotvorno s kućama ugnežđenim među drvećem. Možda idemo nekome u posetu. Kome?

Nekoliko minuta kasnije naglo je skrenuo levo i našli smo se pred ukrašenom belom metalnom kapijom postavljenom u zidu od peščara visokom dva metra. Kristijan je pritisnuo dugme na vratima i električni prozor se tiho spustio. Ukucao je broj u tastaturu i kapija se otvorila u dobrodošlici.

Pogledao me je i izraz mu se promenio. Izgleda nesigurno, čak nervozno.

„Šta je ovo?“, pitala sam i nisam uspela da sakrijem brigu u glasu.

„Ideja“, odgovorio je tiho i poterao saba kroz kapiju.

Pošli smo prilazom oivičenim drvećem, dovoljno širokim za dvojica kola. S jedne strane drveće obrazuje gusto pošumljenu oblast, a s druge je velika poljana na mestu gde nekad obrađivano polje sad stoji zapušteno. Obrasli su ga trava i poljsko cveće, stvarajući seosku idilu - livadu na kojoj večernji povetarac nežno talasa travu i sunce na zalasku boji cveće u zlatno. Divno je i izuzetno spokojno. Odjednom sam zamislila sebe kako ležim na travi i gledam u vedro plavo letnje nebo. Ta pomisao je primamljiva, ali me je iz nekog čudnog razloga naterala da se uželim kuće. Veoma čudno.

Prilaz zavija i izbija na veliki prostor ispred zadivljujuće kuće u mediteranskom stilu od nežnoružičastog peščara. Izgleda kao palata. Sva svetla su upaljena, svaki prozor obasjan u sumraku. Otmeni crni BMW je parkiran ispred garaže za četiri automobila, ali Kristijan se zaustavio ispred veličanstvenog trema.

Hmm... Zapitala sam se ko tu živi. Zašto smo došli u posetu?

Kristijan me je uzrujano pogledao kad je isključio motor.

„Možeš li da budeš slobodoumna?“, pitao me je.

Namrštila sam se.

„Kristijane, takva sam od dana kad sam te upoznala.“

Podrugljivo se osmehnuo i klimnuo glavom. „Odlično zapažanje kao uvek, gospodice Stil. Hajdemo.“

Vrata od tamnog drveta se otvoriše i dočeka nas žena tamnosmeđe kose i iskrenog osmeha odevena u zvanični svetloljubičasti komplet. Drago mi je što sam se presvukla u tamnoplavu haljinu da ostavim utisak na doktora Flina. Dobro, ne nosim ubistveno visoke potpetice kao ona - ali ipak nisam u farmerkama.

„Gospodine Greje.“ Srdačno se osmehnula i rukovali su se.

„Gospodice Keli“, pozdravio ju je učtivo.

Osmehnula mi se i ispružila ruku. Nije mi promaklo njeno crvenilo koje poručuje „nije li divan, volela bih da je moj“.

„Olga Keli“, rekla je živahno.

„Ana Stil“, odgovorila sam. Ko li je ova žena? Stala je u stranu da nas propusti. Zapanjila sam se kad sam zakoračila unutra. Kuća je prazna - potpuno prazna. Obreli smo se u velikom predvorju. Zidovi su izbledele žute boje jagorčevine s tragovima na mestima gde su visile slike. Ostali su samo starinski kristalni lusteri. Podovi su od tvrdog belogoričinog drveta. S obe strane su zatvorena vrata, ali Kristijan mi nije dao vremena da shvatim šta se dešava.

„Dodi“, rekao je, uhvatio me za ruku i poveo ispod luka na veći, unutrašnji trem. Najveći utisak ostavlja zaobljeno prostrano stepenište s ukrasnom gvozdenom ogradom, ali i dalje se nije zaustavljao. Sproveo me je kroz glavni dnevni boravak, prazan ako se izuzme veliki izbledele zlatni tepih - najveći tepih koji sam ikad videla. O - i četiri kristalna lusteri.

Kristijanova namera postaje jasna dok prolazimo kroz sobu i kroz otvorena staklena vrata na veliku kamenu terasu. Ispod nas je održavan travnjak veličine polovine fudbalskog terena, a iza njega je pogled. *Au.*

Panoramski, neprekinut pogled mi je oduzeo dah - čak su mi kolena zaklecala: zalazak sunca nad zalivom. U daljini je ostrvo Bejnbridž, a dalje iza njega zalazeće sunce polako tone, sijajući krvavocrveno i jarkonarandžasto ove kristalno vedre večeri iznad nacionalnog parka Olimpik. Nijanse cinobera krvare na plavetnom nebu, zajedno s opalom i akvamarinom, pa se stapaju s tamnijom ljubičastom retkih pramičaka oblaka i kopnom iza zaliva. Priroda u najboljem izdanju, vizuelna simfonija kojom diriguje nebo, odražena u dubokim, mirnim vodama zaliva. Izgubljena sam u pogledu - zurim, pokušavajući da prihvatim toliku krasotu.

Shvatila sam da sam zadržala dah od divljenja i da me Kristijan još drži za ruku. Kad sam nerado odvojila pogled od prizora, videla sam da me zabrinuto posmatra.

„Doveo si me ovamo da se divim pogledu?“, prošaputala sam.

Klimnuo je glavom, ozbiljnog izraza.

„Zapanjujuće je, Kristijane. Hvala“, promrmljala sam i pustila da mi se oči goste još malo. Pustio mi je ruku.

„Da li bi volela da ga gledaš do kraja života?“, produhao je.

Molim? Munjevito sam se okrenula prema njemu, preneražene plave oči naspram zamišljenih sivih. Tupo piljim u njega.

„Uvek sam hteo da živim na obali. Plovio sam po zalivu i žudeo za ovim kućama. Ova kuća nije dugo na tržištu. Hteo bih da je kupim, srušim i sagradim novu - za nas“, prošaputao je. Oči su mu zablistale, gotovo prozračne od njegovih nada i snova.

Bokte. Nekako sam uspeła da ostanem na nogama. *Da živim ovde! U ovom prelepom skloništu! Do kraja života...*

„To je samo zamisao“, dodao je obazrivo.

Okrenula sam se da pogledam unutrašnjost kuće. Koliko li вреди? Mora da je - pet, deset miliona dolara? Nemam predstavu. *Au!*

„Zašto hoćeš da je srušiš?“, pitala sam. Lice mu je klonulo. *Jao, ne.*

„Voleo bih da napravim kuću lakšu za održavanje korišćenjem najnovijih ekoloških tehnika. Eliot bi mogao da je sagradi.“

Ponovo sam pogledala sobu. Gospođica Olga Keli je na drugom kraju, blizu ulaza. Naravno, ona je agent za prodaju. Primetila sam da je soba ogromna i visine dva sprata, donekle kao velika dnevna soba u Eskali. Iznad nje je balkon - to mora da je odmorište sprata. Dnevna soba ima veliki kamin i čitav niz staklenih vrata što vode na terasu. Odiše starinskom ljupkošću.

„Možemo li da je razgledamo?“

Zatreptao je. „Naravno.“ Zbunjeno je slegnuo ramenima.

Gospođica Keli se ozarila kao novogodišnja jelka kad smo se vratili. Oduševljena je što će nas provesti i pričati nam o kući.

Kuća je ogromna: tri hiljade i šest stotina kvadratnih metara na šest jutara zemlje. Pored dnevne sobe za primanja, postoji kuhinja dovoljno velika da se i obeduje u njoj - dovoljno velika da se priredi banket u njoj - pripojena porodičnom dnevnom boravku - *porodičnom!* - muzička soba, biblioteka, radna soba i, na moje zaprepašćenje, zatvoreni bazen i prostorija za vežbanje sa saunom i parnim kupatilom. U podrumu su bioskopska dvorana - *zaboga* - i igraonica. Hmm... kakvih bi igara mogli da se igramo tamo?

Gospođica Keli je isticala svakakve osobine, ali kuća je predivna i očigledno je nekad pripadala srećnoj porodici. Sad je malo zapuštena, ali uz malo brižnog održavanja lako se može doterati.

Dok smo pratili gospođicu Keli veličanstvenim glavnim stepeništem na sprat, jedva sam suzbijala uzbuđenje... ova kuća ima sve što bih mogla poželeti za dom.

„Zar ne može postojeća kuća da se dotera prema ekološkim merilima?“

Kristijan je zbunjeno zatreptao. „Moraću da pitam Eliota. On je stručnjak za sve to.“

Gospođica Keli nas je uvela u glavnu spavaću sobu. Prozori od poda do tavanice vode na balkon, a pogled je i dalje zapanjujući. Mogla bih celog dana da sedim na krevetu i gledam brodove što plove i promenu vremena.

Na spratu je još pet spavaćih soba. *Deca!* Brzo sam odbacila tu pomisao. Ionako ima mnogo toga što moram da prihvatim. Gospođica Keli objašnjava Kristijanu kako na imanju ima dovoljno prostora za štale i zabran. *Konji!* Kroz glavu su mi proleteli strašni prizori malobrojnih jahačkih časova, ali Kristijan izgleda kao da ne sluša.

„Zabran bi bio na mestu livade?“, pitala sam.

„Da“, odgovori gospođica Keli vedro.

Meni livada izgleda kao mesto za ležanje u visokoj travi i piknike, a ne mesto gde bi trčali četvoronožni satanini pomagači.

Kad smo se vratili u primaću dnevnu sobu, gospođica Keli je neupadljivo izašla, a Kristijan me je ponovo izveo na terasu. Sunce je zašlo i svetla iz varoši na poluostrvu Olimpik svetlucaju s druge strane zaliva.

Kristijan me je privukao u naručje pa mi podigao bradu kažiprstom. Napregnuto me posmatra.

„Previše tema za razmišljanje?“, pitao je nedokučivog izraza.

Klimnula sam glavom.

„Hteo sam da se uverim da ti se sviđa pre nego što je kupim.“

„Pogled?“

Klimnuo je glavom.

„Oduševljena sam pogledom i sviđa mi se postojeća kuća.“

„Stvarno?“

Stidljivo sam klimnula glavom. „Kristijane, osvojio si me na livadi.“

Rastvorio je usne i oštro udahnuo. A onda mu se licem razlegao osmeh. Odjednom su mu ruke u mojoj kosi, a usne na mojima.

DOK SMO SE vozili natrag u Sijetl, raspoloženje mu se znatno popravilo.

„Dakle, kupićeš je?“, pitala sam.

„Da.“

„Prodaćeš Eskalu?“

Namrštio se. „Zašto bih to uradio?“

„Da platiš...“ Zaćutala sam - naravno. Pocrvenela sam.

Podsmehnuo mi se. „Veruj mi, mogu to da priuštim.“

„Voliš li što si bogat?“

„Da. Pokaži mi nekoga ko ne voli“, odgovorio je mračno.

Dobro, brzo sam skrenula s te teme.

„Anastazija, moraćeš da se navikneš na to da budeš bogata ako kažeš da“, rekao je tiho.

„Nikad nisam težila bogatstvu, Kristijane.“ Namrštila sam se.

„Znam. Volim to kod tebe. Ali, s druge strane, nikad nisi bila gladna“, odgovorio je jednostavno. Njegove reči su me otreznile.

„Kuda idemo?“, pitala sam vedro da promenim temu.

„Da proslavimo.“ Kristijan se opustio.

O! „Šta da proslavimo? Kuću?“

„Zar si već zaboravila? Tvoje unapređenje u vršioca dužnosti urednika.“

„O, da.“ Široko sam se osmehnula. Neverovatno, ali zaboravila sam.

„Gde?“

„Visoko u mom klubu.“

„Tvom klubu?“

„Da, jednom od njih.“

KLUB MAJL HAJ nalazi se na sedamdeset šestom spratu kule Kolambija, više čak od Kristijanovog stana. Veoma je pomodan i pruža pogled na Sijetl od koga se vrti u glavi.

„Kristal, gospodo?“ Kristijan mi je pružio čašu ohlađenog šampanjca dok sam sedela na barskoj stolici.

„Da, hvala, *gospodine*.“ Koketno sam naglasila poslednju reč i zatreptala.

Pogledao me je i izraz mu se smračio. „Je l’ ti to očijukaš sa mnom, gospođice Stil?“

„Da, gospodine Greje. Šta ćeš učiniti u vezi s tim?“

„Siguran sam da ću nešto smisliti“, odgovorio je tiho. „Dodi, naš sto je spreman.“

Dok smo išli prema stolu, Kristijan me je uhvatio za lakat i zaustavio.

„Idi i skini gaćice“, prošaputao je.

Šta? Slasni žmarci prošli su mi kičmom.

„Idi“, naredio je tiho.

Au, šta? Ne šali se - mrtav je ozbiljan. Stegli su mi se svi mišići ispod pojasa. Dodala sam mu šampanjsku čašu, okrenula se i pošla u toalet.

Sranje. Šta li će da radi? Možda ovaj klub ima prikladno ime.⁴

Toalet je vrhunac modernog dizajna - sve je u tamnom drvetu, crnom granitu i krugovima svetlosti od strateški postavljenih halogenih lampi. U kabini sam se zajedljivo osmehivala dok sam svlačila gaćice. Ponovo sam zahvalna što sam obukla tamnoplavu haljinu. Mislila sam da je prikladna za sastanak s dobrim doktorom Flinom - nisam očekivala da će več krenuti ovakvim neočekivanim tokom.

Već sam uzbuđena. Zašto tako utiče na mene? Pomalo sam ogorčena što tako lako padam na njegove čini. Sad znam da nećemo provesti več u razgovoru o svim našim problemima i nedavnim događajima... ali kako da mu odolim?

Pogledala sam se u ogledalu. Oči mi sijaju i pocrvenela sam od uzbuđenja. *Ko šiša probleme?*

Duboko sam udahnuo i vratila se u klub. Hoću reći, nije da nikad nisam išla bez gaćica. Moja unutrašnja boginja je ogrnuta ružičastim perjem i dijamantima i vrecka u cipelama s ogromnim potpeticama.

Kristijan je učtivo ustao kad sam prišla stolu. Izraz mu je nedokučiv. Izgleda isto kao uvek: savršeno, hladno, pribrano, vlada sobom. Naravno, sad znam da nije baš tako.

„Sedi pored mene“, rekao je. Skliznula sam na sedište i on je seo pored mene. „Naručio sam za tebe. Nadam se da ti ne smeta.“ Pružio mi je polupunu čašu šampanjca i napregnuto se zagledao u mene. Krv mi je ponovo proključala pod njegovim pogledom.

Spustio je ruke na butine. Napela sam se i blago raširila noge.

Konobar je doneo poslužavnik sa školjkama na ledu. *Školjke*. Setila sam se kako smo večerali u privatnoj trpezariji u *Hitmanu*. Tad smo razgovarali o njegovom ugovoru. Čoveče! Daleko smo dogurali otad.

„Čini mi se da su ti se svidеле školjke kad si ih poslednji put jela.“ Glas mu je tih, zavodljiv.

„Jedini put kad sam ih jela.“ Sva sam zadihana. Glas me je odao. Usne mu se izviše u osmeh.

„O, gospođice Stil, kad ćeš naučiti?“, pitao je zamišljeno.

Uzeo je školjku s tanjira pa podigao i drugu ruku s butine. Trgla sam se od iščekivanja, ali samo je posegnuo za kriškom limuna.

„Šta da naučim?“ Pobogu, puls mi juri. Dugim, veštim prstima je nežno iscedio limunov sok na školjku.

„Jedi“, rekao je i prineo školjku mojim usnama. Otvorila sam usta i nežno mi je naslonio oklop na donju usnu. „Polako zabaci glavu“, promrmljao je. Poslušala sam i školjka mi je skliznula niz grlo. Nije me ni dotakao, samo oklop školjke.

Kristijan se poslužio jednom, pa mi dao još jednu. Nastavio je s tim mučenjem dok nismo pojeli svih dvanaest. Nijednom ne nije dotakao. Dovodi me do ludila.

„I dalje voliš školjke?“, pitao je kad sam progutala poslednju.

Klimnula sam glavom, sva crvena, žudeći za njegovim dodiriom.

„Dobro.“

Uzvrpoljila sam se na sedištu. Zašto li je ovo tako uzbudljivo?

Ponovo je spustio ruku na svoju butinu i istopila sam se. Sad. Molim te. Dodirni me. Moja unutrašnja boginja je na kolenima, samo u gaćicama - preklinje. Prešao je rukom gore-dole po butini, podigao je pa je vratio na mesto.

Konobar nam je natočio još šampanjca i odneo tanjire. Vratio se posle nekoliko trenutaka s glavnim jelom. Brancin - *ne mogu da verujem* - sa šparglom, pire-krompirom i holandskim sosom.

„Tvoje omiljeno, gospodine Greje?“

„Svakako, gospođice Stil. Mada mi se čini da su u *Hitmanu* poslužili bakalar.“ Pomera ruku gore-dole po butini. Disanje mi se ubrzalo, ali i dalje me ne dodiruje. Tako me raspamećuje. Moram da se usredsredim na naš razgovor.

„Čini mi se da smo tad bili u privatnoj trpezariji i pričali o ugovorima.“

„Srećni dani“, podrugnuo se. „Nadam se da ću ovog puta uspeti da te pojem.“ Pomerio je ruku da uzme nož.

Uh!

Uzeo je zalogaj brancina. Namerno ovo radi.

„Ne računaj na to“, promrmljala sam i napućila se. Razgaljeno me je pogledao. „Kad smo već kod ugovora“, dodala sam. „UPP.“

„Iscepaj ga“, odgovorio je prosto.

Au.

„Molim? Stvarno?“

„Da.“

„Siguran si da neću da otrčim u *Sijetl tajms* s ekspozeom?“, našalila sam se.

Nasmejao se. Kakav divan zvuk. Izgleda veoma mlado.

„Ne, verujem ti. Pretpostaviću najbolje.“

Oh. Stidljivo sam mu se osmehnula. „I ja“, prodahtala sam.

Oči mu zasjaše. „Mnogo mi je drago što si u haljini“, promrmljao je. I, bum - želja mi pokulja žilama sa ionako proključalom krvlju.

„Zašto me onda nisi dodirnuo?“, prosiktala sam.

„Nedostaje ti moj dodir?“, pitao je, osmehujući se od uva do uva. Razdragan je... dubre jedno.

„Da“, prosiktah.

„Jedi“, naredio je.

„Nećeš da me dodirneš, je l' tako?“

„Neću.“ Odmahnuo je glavom.

Šta? Ciknula sam.

„Samo zamisli kako ćeš se osećati kad stignemo kući“, prošaputao je. „Jedva čekam da te odvedem kući.“

„Ti ćeš biti kriv ako se zapalim ovde na sedamdeset šestom spratu“, promrsila sam kroz stisnute zube.

„O, Anastazija. Naći ćemo način da ugasimo vatru“, odgovorio je i žudno mi se osmehnuo.

Pušeći se, prionula sam na brancin. Moja unutrašnja boginja zaškiljala je dok je bez reči, prepredeno razmišljala. I mi možemo toga da se igramo. Naučila sam osnove dok smo večerali u *Hitmanu*. Uzela sam zalogaj brancina. Topi se u ustima koliko je ukusan. Zažmurila sam, uživajući u ukusu. Kad sam ih otvorila, počela sam da zavodim Kristijana Greja. Veoma polako sam podigla haljinu i izložila veći deo butina.

Kristijan se načas ukočio S viljuškom u vazduhu.

Dodirni me.

Posle delića sekunde nastavio je da jede. Uzela sam još jedan zalogaj brancina, ne obazirući se na njega. A onda sam spustila nož i polako prešla prstima po unutrašnjoj strani butine, nežno tapšući kožu vrhovima prstiju. Čak je i meni skrenulo pažnju, pogotovo pošto žudim za njegovim dodirom. Kristijan se ponovo ukočio.

„Znam šta radiš.“ Glas mu je tih i promukao.

„Znam da znaš, gospodine Greje“, odgovorila sam tiho. „U tome je stvar.“ Podigla sam šparglu, postrance ga pogledala ispod trepavica pa je umočila u holandski sos i počela da vrtim vrh.

„Nećeš me potući mojim oružjem, gospođice Stil.“ Podsmehnulo se, nagnuo i uzeo mi šparglu - začudo, izluđujuće, ponovo je uspeo da me ne dodirne. Ne, ovo ne valja - ovo ne ide po planu. *Uf!*

„Otvori usta“, naložio je.

Gubim u ovoj bici volje. Pogledala sam ga. Oči mu blistaju svetlosivo. Neznatno sam rastvorila usne i prešla jezikom po donjoj. Kristijan se osmehnulo i oči su mu potamnele.

„Šire“, prodahtao je. Rastvorio je usne da mu vidim jezik. U sebi sam zaječala, ujela se za donju usnu pa ga poslušala.

Čula sam kako je oštro udahnuo - nije tako imun. Dobro je, konačno uspevam.

Prikovala sam ga pogledom kad mi je stavio vrh špargle u usta i nežno... delikatno... zasisala. Voda mi je pošla na usta od holandskog sosa. Odgrizla sam zalogaj i tiho zaječala od slasti.

Zažmurio je. *To!* Kad je ponovo otvorio oči, zenice su mu se raširile. To ima trenutni uticaj na mene. Zaječala sam i ispružila ruku da ga uhvatim za butinu. Izenadila sam se kad me je drugom rukom uhvatio za članak.

„O, ne, nećeš, gospođice Stil“, promrmljao je tiho. Podigao mi je šaku i nežno mi prešao usnama po zglobovima prstiju. Promeškoltala sam se. Napokon! Još, molim te.

„Ne dodiruj me“, prekorio me je blago i vratio mi ruku na koleno. Taj kratki nezadovoljavajući dodir tako izluđuje.

„Ne igraš pošteno.“ Napućila sam se.

„Znam.“ Podigao je šampanjsku čašu da nazdravi te sam i ja podigla svoju.

„Čestitam na unapređenju, gospođice Stil.“ Kucnuli smo se i pocrvenela sam.

„Da, pomalo neočekivano“, promrmljala sam. Namrštio se kao da mu je neka neprijatna misao prošla glavom.

„Jedi“, naredi. „Neću te odvesti kući dok ne završiš, a onda ćemo zaista da proslavimo.“ Izraz mu je tako uzavreo, sirov, naredbodavan. Topim se.

„Nisam gladna. Ne hrane.“

Odmahnuo je glavom. Stvarno uživa, iako je istovremeno zaškiljio.

„Jedi ili ću te prebaciti preko kolena, ovde, da razgalimo ostale goste.“

Uzvrpoljila sam se od njegovih reči. Ne bi se usudio! On i njegov dlan što bridi. Skupila sam usne u tanku crtu i zagledala se u njega. Podigao je šparglu i umočio vrh u umak.

„Jedi“, promrmljao je tiho i zavodljivo.

Spremno sam poslušala.

„Stvarno ne jedeš dovoljno. Smršala si otkako sam te upoznao.“ Glas mu je blag.

Ne želim da razmišljam o svojoj težini. Zapravo mi se sviđa što sam ovako vitka. Progutala sam zalogaj.

„Samo hoću da odemo kući i vodimo ljubav“, promrmljala sam tužno. Kristijan se osmehnulo.

„I ja. Uradićemo to. Pojedi to.“

Nerado sam se posvetila hrani. Stvarno. Skinula sam gaćice i uradila sve ostalo. Osećam se kao dete kome su uskratili slatkiše. On je takav zadirkivač, divan, uzbudljiv, nestašan zadirkivač, i sav je moj.

Ispitivao me je o Itanu. Ispostavilo se da posluje s njegovim i Kejtinim ocem. Hmm... kakav mali svet. Zahvalna sam što ne spominje doktora Flina ili kuću zato što mi je teško da se usredsredim na razgovor. Želim da idem kući.

Puteno iščekivanje buja među nama. Tako je dobar u tome. Tera me da čekam. Postavlja scenu. Između zalogaja spušta ruku na butinu, tako blizu moje, ali i dalje me ne dodiruje, samo me još zadirkuje.

Đubre! Napokon sam pojela sve i spustila viljušku i nož na tanjir.

„Dobra devojčica“, promrmljao je. Te dve reči sadrže toliko obećanja.

Namrštila sam se. „Šta sad?“, pitala sam dok mi je želja grebala utrobu. O, kako ga želim.

„Sad? Otići ćemo. Verujem da imaš izvesna očekivanja, gospođice Stil. Koja nameravam da ispunim što bolje mogu.“

Au!

„Što... bolje... mo... žeš?“, promucala sam. *Jebote.*

Osmehnulo se i ustao.

„Ne moramo li da platimo?“, pitala sam zadihano.

Nakrivio je glavu. „Član sam ovde. Staviće mi na račun. Dodi, Anastazija, izvoli prva.“ Stao je u stranu i ustala sam, svesna toga da nemam gaćice.

Mračno me je pogledao, kao da me svlači, i blistam pod njegovim putenim odobravanjem. Od želje ovog prelepog čoveka osećam

se veoma seksi. Hoće li me to uvek uzbuđivati? Namerno sam stala ispred njega i zagladila haljinu niz kukove.

Kristijan mi prošaputa na uvo: „Ne mogu dočekati da te vratim kući.“ Ali i dalje me nije dotakao.

Na izlazu je glavnom konobaru promrmljao nešto o kolima, ali nisam slušala. Moja unutrašnja boginja užarena je od iščekivanja. Au, mogla bi da obasja ceo Sijetl.

Dok smo čekali pored liftova, pridružila su nam se dva sredovečna para. Kad su se vrata otvorila, Kristijan me je uhvatio za lakat i pogurao prema zadnjem delu lifta. Osvrnula sam se, okruženi smo mračnim peskiranim ogledalima. Kad je drugi par ušao, jedan muškarac u prilično nelepom smeđem odelu pozdravio je Kristijana.

„Greje.“ Učtivo je klimnuo glavom. Kristijan mu je uzvratio klimanjem glave, ali nije rekao ništa.

Parovi stoje ispred nas i gledaju u vrata lifta. Očigledno su prijatelji - žene glasno ćaskaju, uzbuđene i živahne posle večere. Čini mi se da su svi pripiti.

Kad su se vrata zatvorila, Kristijan se načas sagnuo pored mene da veže pertlu. Čudno, nije mu se odvezala. Neupadljivo mi je stavio ruku na članak i trgao me. Kako se podizao, tako mu se ruka brzo pomerala uz moju nogu, divno mi klizila po koži - au - skroz gore. Morala sam da suzbijem cik iznenađenja kad mu je ruka stigla do moje zadnjice. Pomerio se da stane iza mene.

Oh. Zinula sam u ljude ispred nas, zureći u njihove potiljke. Oni nemaju predstavu šta smeramo. Kristijan mi je obavio slobodnu ruku oko struka da me drži u mestu dok je prstima druge istraživao. *Jebote... ovde?* Lift se spustio do pedeset trećeg sprata, gde je još ljudi ušlo, ali nisam obraćala pažnju. Usredsređena sam na i najmanji pokret njegovih prstiju. Kruže... sad se pomeraju napred, traže, dok se povlačimo još bliže zidu.

Ponovo sam prigušila cik kad su mu prsti pronašli cilj.

„Uvek tako spremna, gospođice Stil“, prošaputao je i gurnuo jedan prst u mene. Uzvrpoljila sam se i oštro udahnula. Kako može to da radi kad je toliko ljudi unutra?

„Budi mirna i tiha“, upozorio me je na uvo.

Crvena sam, uzavrela, željna, zarobljena u liftu sa sedmoro ljudi od kojih šestoro ne zna šta se dešava u uglu. Njegov prst klizi u mene i iz mene, iznova i iznova. Moje disanje... Pobogu, sramotno je. Hoću da mu kažem da prestane... i da nastavi... i da prestane. Klonula sam uz njega, a on me je čvrsto uhvatio. Ud mu je na mom kuku.

Ponovo smo se zaustavili na četrdeset četvrtom spratu. O... *koliko li će ovo mučenje trajati? Unutra... napolje... unutra... napolje...* Blago sam se nabila na njegov uporni prst. Pošto me toliko dugo nije dodirivao, izabrao je baš sad! Ovde! I to me čini tako - razbludnom.

„Pst“, prodahtao je, naizgled neuzbuđen kad je još dvoje ušlo. Nastala je gužva u liftu. Kristijan nas je pomerio još dalje tako da smo sad stisnuti u uglu. Drži me u mestu i muči. Zagnjurio mi je nos u kosu. Sigurna sam da izgledamo kao mladi zaljubljeni par koji se mazi u uglu ako bi se neko okrenuo da vidi šta radimo... Utom je gurnuo još jedan prst u mene.

Jebote! Zaječala sam i zahvalna sam na žamoru ljudi ispred nas koji ćaskaju potpuno nesvesni onoga što se dešava.

O, *Kristijane, šta mi radiš.* Naslonila sam glavu na njegove grudi, zažmurila i prepustila se njegovim neumoljivim prstima.

„Nemoj da svršiš“, prošaputao je. „To želim kasnije.“ Raširio je prste na mom stomaku i blago pritisnuo dok je nastavio slatko mučenje. Osećaj je izvrstan.

Konačno je lift stigao u prizemlje. Vrata su se otvorila uz glasno zvonice i svi su gotovo istog časa počeli da izlaze. Kristijan je polako izvukao prste iz mene i poljubio me u glavu. Okrenula sam se prema njemu, a on se osmehnuo pa ponovo klimnuo glavom gospodinu u ružnom smeđem odelu, koji mu je uzvratio dok je izlazio iz lifta sa ženom. Jedva sam to primetila pošto sam usredsređena na to da ostanem uspravna i da prigušim dahtanje. Uh, osećam bol i uskraćenost. Jedva stojim na nogama pošto više nisam naslonjena na Kristijana.

Okrenula sam se da ga pogledam. Izgleda hladno i mirno, pribrano kao uvek. Hmm... Ovo uopšte nije pošteno.

„Spremna?“, pitao je. Oči su mu zločesto zasjale kad je gurnuo kažiprst a onda i srednjak u usta i zasisao. „Izvršno, gospođice Stil“, prošaputao je. Umalo se nisam srušila od grčeva.

„Ne mogu da verujem da si to uradio“, promrmljala sam. Gotovo se raspadam po šavovima.

„Iznenađila bi se šta sve mogu, gospođice Stil“, odgovorio je. Zadenio mi je pramen kose iza uva. Blagi osmeh otkriva koliko je razgaljen.

„Želim da te odvedem kući, ali možda ćemo stići samo do kola.“ Osmehnuo se kad me je uhvatio za ruku i izveo iz lifta.

Molim! Seks u kolima? Možemo li to da uradimo na hladnom mermernom podu predvorja... molim te?

„Dođi.“

„Da, želim to.“

„Gospođice Stil!“, prekorio me je, praveći se da se zaprepastio.

„Nikad se nisam seksala u kolima“, promrmljala sam. Kristijan se zaustavio i stavio mi one iste prste pod bradu. Zabacio mi je glavu i ošinio me pogledom.

„Veoma mi je drago što to čujem. Moram reći da bih bio veoma iznenađen, da ne kažem besan, da jesi.“

Pocrvenela sam i zatrepkala. Naravno, seksala sam se samo s njim. Namrštila sam se.

„Nisam tako mislila.“

„A šta si mislila?“ Ton mu je neočekivano oštar.

„Kristijane, tako se kaže.“

„Čuveni izraz 'nikad se nisam seksala u kolima'. Da, prosto ti izleti.“

Šta mu je?

„Kristijane, nisam razmišljala. Zaboga, upravo si mi... ovaj, radio ono u liftu punom ljudi. Ne znam gde mi je glava.“

Podigao je obrve. „Šta sam ti radio?“, izazvao me je.

Namrštila sam se. On hoće da to kažem.

„Žestoko si me napalio. A sad me vodi kući i jebi me.“

Zinuo je pa se iznenađeno nasmejao. Izgleda mlado i bezbrižno. O, slušati njegov smeh. Volim taj zvuk jer je veoma redak.

„Rođena si romantičarka, gospođice Stil.“ Uhvatio me je za ruku i izašli smo iz zgrade, gde je momak zadužen za parkiranje dovezao moj sab.

„**DAKLE, ŽELIŠ SEKS** u kolima?“, promrmlja Kristijan kad je uključio motor.

„Iskreno govoreći, zadovoljila bih se i podom u predvorju.“

„Veruj mi, Ana, i ja bih. Ali ne bih voleo da me uhapse u ovo doba noći, a nisam hteo da te tucam u toaletu. Pa, ne danas.“

Molim! „Hoćeš reći da je postojala ta mogućnost?“

„O, da.“

„Hajde da se vratimo.“

Okrenuo se da me pogleda i nasmejao se. Smeh mu je zarazan. Uskoro smo se oboje smejali - divnim, katarzičkim smehom zabačene glave. Spustio mi je ruku na koleno i nežno ga pomilovao veštim prstima. Prestala sam da se smejem.

„Strpljenja, Anastazija“, promrmljao je i uključio se u saobraćaj.

PARKIRAO SE U garaži Eskale i isključio motor. Odjednom se atmosfera u skućenom automobilu promenila. Pogledala sam ga s raskalašnim iščekivanjem, pokušavajući da umirim ustreptalo srce. Okrenuo se prema meni, naslonjen na vrata, nalakćen na volan.

Povukao je donju usnu palcem i kažiprstom. Njegove usne mi odvrćaju pažnju. Želim ih na sebi. Napregnuto me posmatra, potamnelih sivih očiju. Usta su mi se osušila. Osmehnuo se seksi osmehom.

„Jebaćemo se u kolima u vreme i na mestu po mom izboru. Trenutno želim da te imam na svim raspoloživim površinama u svom stanu.“

Kao da se obraća delu mene ispod struka... moja unutrašnja boginja izvela je četiri arabeske i baletski skok.

„Da.“ Pobogu, zvučim tako zadihano, očajnički.

Neznatno se nagnuo prema meni. Zažmurila sam, očekujući da će me poljubiti. Napokon. Ali nije se dogodilo ništa. Posle nekoliko beskrajskih sekundi, otvorila sam oči i videla da zuri u mene. Ne mogu da dokučim o čemu razmišlja, ali skrenuo mi je pažnju pre nego što sam stigla išta da kažem.

„Ako te sad poljubim, nećemo stići do stana. Dođi.“

Uf! Kako ovaj čovek može da me izludi. Izašao je iz kola.

PONOVO ČEKAMO LIFT, a telo mi bubnji od iščekivanja. Kristijan mi drži ruku i u ritmu mi prelazi palcem po zglobovima. Svaki pokret mi struji celim telom. O, želim njegove ruke na sebi. Dovoljno me je mučio.

„I šta se desilo s trenutnim zadovoljenjem?“, promrmljala sam dok smo čekali.

„Ono nije prikladno za svaku priliku, Anastazija.“

„Otkad?“

„Od večeras.“

„Zašto me toliko mučiš?“

„Vraćam ti milo za drago, gospođice Stil.“

„Kako ja tebe mučim?“

„Mislim da znaš.“

Pogledala sam. Teško je razabrati njegov izraz. *On želi moj odgovor... o tome je reč.*

„I ja sam zagovornik odloženog zadovoljenja“, prošaputala sam i stidljivo se osmehnula.

Neočekivano mi je povukao ruku i odjednom sam mu se obrela u zagrljaju. Uhvatio me je za potiljak i nežno povukao kako bi mi zabacio glavu.

„Šta treba da učinim da pristaneš?“, pitao je grozničavo i ponovo me izbacio iz ravnoteže. Zatreptala sam prema njegovom prelepom, ozbiljnom, očajničkom licu.

„Daj mi malo vremena... molim te“, promrmljala sam. Zaječao je i konačno me poljubio, dugo i jako. A onda smo se obreli u liftu i pretvorili se samo u ruke, usta, jezike, usne, prste i kosu. Želja, gusta i snažna, struji mi telom i pomračuje sav razum. Gurnuo me je uza zid i prikovao kukovima, sa jednom rukom u mojoj kosi a drugom na bradi, držeći me u mestu.

„Poseduješ me“, prošaputao je. „Moja sudbina je u tvojim rukama, Ana.“

Njegove reči su opojne. U svom prevrelom stanju, želim da mu iscepam odeću. Skinula sam mu blejzer i isteturali smo se u predvorje kad se lift zaustavio.

Kristijan me je prikovao za zid pored lifta. Blejzer mu je pao na pod, a ruke su mu pošle uz moje noge. Nije odvajao usne od mojih dok mi je podizao haljinu.

„Prva površina je ovde“, prodahtao je i naglo me podigao. „Obavij noge oko mene.“

Uradila sam kako je rekao, a on se okrenuo, spustio me na sto u predvorju i stao između mojih nogu. Primetila sam da nema vaze s cvećem koja uvek tu stoji. A? Zavukao je ruku u džep farmerki, izvadio paketić i pružio mi ga pa otkopčao šlic.

„Znaš li koliko me napaljuješ?“

„Molim?“, zadahtala sam. „Ne... ja...“

„Pa, stalno me napaljuješ“, promrmljao je. Uzeo mi je paketić. O, ovo je veoma brzo, ali posle njegovog primamljivog zadirkivanja strahovito ga želim - odmah. Gledao me je dok je navlačio kondom pa mi spustio ruke na butine i još više mi raširio noge.

Zastao je kad se postavio. „Drži otvorene oči. Hoću da te gledam“, prošaputao je. Uhvatio me je za ruke i polako ušao u mene.

Pokušavam, zaista pokušavam, ali osećaj je tako izvrstan. Ono na šta sam čekala posle tolikog zadirkivanja. O, *ta ispunjenost, taj osećaj*... Zaječala sam i izvila leđa sa stola.

„Otvori ih!“, zarežao je, čvršće mi stegao ruke i snažno se zario. Kriknula sam.

Otvorila sam oči, trepćući. Gleda me širom otvorenih očiju. Polako se izvukao pa ponovo ušao u mene. Usne su mu omlitavile i oblikovale uzvik *Ah...* ali nije rekao ništa. Kad sam videla koliko je uzbuđen, kako reaguje na mene, obasjala sam se iznutra. Krv mi prliji vene. Sive oči žežu moje. Ubrzao je tempo i uživam u tome, blažena sam. Gledam ga, gleda me - sa strašću, s ljubavlju - dok se raspadamo, zajedno.

Kriknula sam kad sam eksplodirala oko njega. Kristijan me je sledio.

„Da, Ana!“, uzviknuo je. Srušio se na mene, pustio mi ruke i naslonio mi glavu na grudi. Noge su mi i dalje obavijene oko njega. Pod strpljivim, materinskim pogledom slika Bogorodice, ljuljuškam njegovu glavu i pokušavam da povratim dah.

Podigao je glavu da me pogleda. „Nisam još završio s tobom“, promrmljao je i nagnuo se da me poljubi.

LEŽIM NAGA NA Kristijanovom krevetu, ispružena preko njegovih grudi. Bokte - napušta li ga snaga ikad? Kristijan mi prelazi rukama po leđima.

„Zadovoljna, gospođice Stil?“

Promrmljala sam slaganje. Nemam snage da progovorim. Podigla sam glavu i pogledala ga neusredsređenim očima, uživajući u njegovom toplom izrazu punom ljubavi. Veoma polako nakrivila sam glavu kako bi znao da ću mu poljubiti grudi.

Odmah se napeo i spustila sam mu nežan poljubac na malje na grudima, udišući njegov jedinstveni miris pomešan sa znojem i seksom. Opojan je. Prevrnuo se na bok kako bih ležala pored njega i zagledao se u mene.

„Je li svima seks ovakav? Čudi me da iko izlazi iz kuće“, promrmljala sam i odjednom se postidela.

Osmehnuo se. „Ne mogu da govorim u ime svih, ali s tobom je veoma poseban, Anastazija.“ Nagnuo se da me poljubi.

„To je zato što si ti veoma poseban, gospodine Greje“, složila sam se i osmehnula dok sam mu milovala lice. Zatreptao je, izgubljen.

„Kasno je. Spavaj“, rekao je. Poljubio me je pa smo se namestili u položaj kašika.

„Ne voliš komplimente.“

„Spavaj, Anastazija.“

Hmm... Ali on jeste veoma poseban. Pobogu... zašto to ne uviđa?

„Mnogo mi se svidela kuća“, promrmljala sam.

Načas je počutao, ali osetila sam da se osmehuje.

„Volim te. Spavaj.“ Zagnjurio mi je nos u kosu i utonula sam u san, bezbedna u njegovom naručju, sanjajući o zalascima sunca, staklenim vratima i širokim stepeništima... i o dečaku kose boje bakra kako trči po livadi i smeje se dok ga jurim.

„Moram da idem, malena.“ Kristijan me je poljubio ispod uva.

Otvorila sam oči - jutro je. Okrenula sam se prema njemu, ali on je već ustao i obukao se. Svež je i divan dok se naginje nada mnom.

„Koliko je sati?“ *Jao, ne... neću da zakasnim.*

„Ne paniči. Imam sastanak uz doručak.“ Nosom je očešao moj.

„Lepo mirišeš“, promrmljala sam i protekla se. Udovi su mi slasno stegnuti i škripavi od svih jučerašnjih poduhvata. Obavila sam mu ruke oko vrata.

„Ne idi.“

Nakrivio je glavu i podigao obrvu. „Gospođice Stil, pokušavaš li da sprečiš čoveka da pošteno radi svoj posao?“

Sveno sam klimnula glavom, a on se osmehnuo onim novim stidljivim osmejkom.

„Koliko god primamljiva bila, moram da idem.“ Poljubio me je i ispravio se. Nosi zaista otmeno tamnoplavo odelo, belu košulju i tamnoplavu kravatu. Izgleda kao pravi generalni direktor... uzbudljiv generalni direktor.

„Ćaos, draga“, rekao je i otišao.

Pogledala sam na sat i videla da je već sedam. Mora da sam prespavala zvonjavu budilnika. Pa, vreme je da ustanem.

DOBILA SAM NADAHNUĆE pod tušem. Smislila sam još jedan rođendanski poklon za Kristijana. Veoma je teško kupiti nešto čoveku koji ima sve. Već sam mu dala glavni poklon, a imam i drugi predmet koji sam kupila u suvenirnici, ali ovaj poklon će uistinu biti za mene. Čestitala sam sebi dok sam isključivala tuš. Samo moram da ga pripremim.

Obukla sam tamnocrvenu usku haljinu s četvrtastim dekolteom, prilično dubokim. Da, može da prođe za posao.

A sad Kristijanov poklon. Počela sam da preturam po njegovim fiokama kako bih našla kravate. U donjoj fioci sam našla izbledele iscepane farmerke, one koje nosi u igraonici - one u kojima izgleda veoma uzbudljivo. Nežno sam ih pogladila ispruženim dlanom. Ah, tkanina je tako mekana.

Ispod njih sam ugledala veliku, crnu kartonsku kutiju. Odmah mi je probudila znatiželju. Šta li je u njoj? Ponovo sam se osetila kao uljez dok sam je gledala. Izvadila sam je i protresla. Teška je kao da su u njoj papiri ili rukopisi. Ne mogu da odolim. Podigla sam poklopac - i brzo ga ponovo spustila. Jebote, fotografije iz Crvene sobe. Od zaprepašćenja sam sela na pete dok sam pokušavala da izbrišem prizor iz glave. *Zašto sam otvorila kutiju? Zašto ih je zadržao?*

Stresla sam se. Moja podsvest mi se namrštila - *to je bilo pre tebe. Zaboravi na njih.*

U pravu je. Kad sam ustala, primetila sam da kravate vise na kraju šipke na kojoj je okačena odeća. Pronašla sam svoju omiljenu i brzo izašla.

Te fotografije su P.A. - Pre Ane. Podsvest mi je klimnula glavom s odobravanjem, ali srce mi je bilo nešto teže kad sam pošla prema velikoj sobi da doručkujem. Gospođa Džouns mi se srdačno osmehnula pa namrštila.

„Je li sve u redu, Ana?“, pitala je ljubazno.

„Da“, promrmljala sam rasejano. „Imate li ključ od... ovaj... igraonice?“

Načas se zbunjeno ukočila.

„Naravno.“ Skinula je mali privezak s ključevima s pojasa. „Šta biste da doručkujete, draga?“, pitala je dok mi je pružala ključeve.

„Samo tablu od žitarica. Neću dugo.“

Više nisam toliko sigurna u vezi s ovim poklonom, ali samo zato što sam pronšla one fotografije. *Ništa se nije promenilo!* - zarežala je moja podsvest ponovo i prostrelila me pogledom preko naočara u obliku polumeseca. Fotografija koju si videla je uzbudljiva - umešala se moja unutrašnja boginja. Namrštila sam joj se u sebi. Jeste - previše je uzbudljiva za mene.

Šta još drži skriveno? Brzo sam pregledala muzejsku komodu, uzela šta mi treba i zaključala igraonicu za sobom. Ne bi valjalo da je Hose otkrije!

Vratila sam ključeve gospođi Džouns pa sela da smažem doručak. Čudno mi je što Kristijan nije tu. Slika s fotografija mi je, nezvana, zaplesala u glavi. Zapitala sam se ko je to. Možda Lejla?

DOK SAM VOZILA na posao, pitala sam se da li da kažem Kristijanu da sam našla njegove fotografije. *Ne*, vrisnu moja podsvest poprimivši lice sa slike Edvarda Munka. Zaključila sam da je verovatno u pravu.

KAD SAM SELA za radni sto, zapištao mi je blekberi.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Površine

Datum: 17. jun 2011,08.59

Primalac: Anastazija Stil

Računam da nas čeka bar još trideset površina. Radujem se svakoj pojedinačno. A zatim imamo podove, zidove - i ne zaboravimo balkon.

Posle toga, tu je moja kancelarija...

Nedostaješ mi, cmok
Kristijan Grej
Prijapski generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Njegov mejl izmamio mi je osmeh, a sva moja ranija uzdržanost je iščilela. On sad želi mene. Sećanje na sinoćnje sekskapade navrlo mi je u glavu... *lift, predvorje, krevet*. Prijap je prikladan. Dokono sam se zapitala šta li je ženski pandan.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Romantika?
Datum: 17. jun 2011,09.03
Primalac: Kristijan Grej

Gospodine Greje,
Misliš samo na jedno.
Nedostajao si mi za vreme doručka.
Ali gospođa Džouns je bila veoma predusretljiva.

A., cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Zainteresovan
Datum: 17. jun 2011,09.07
Primalac: Anastazija Stil

U vezi s čim je gospođa Džouns bila predusretljiva?
Šta smerаш, gospođice Stil?

Kristijan Grej
Radoznali generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Otkud zna?

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Strogo poverljivo
Datum: 17.jun 2011,09.10
Primalac: Kristijan Grej

Sačekaj i videćeš - to je iznenađenje.
Moram da radim, ostavi me na miru.

Volim te.
Ana, cmok

Šalje: Kristijan Grej
Predmet: Osujećen
Datum: 17.jun 2011,09.12
Primatac: Anastazija Stil

Mrzim kad kriješ nešto od mene.

Kristijan Grej
Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

Zagledala sam se u mali ekran blekberija. Iznenadila me je žestina koju nagoveštava njegov mejl. Zašto se tako oseća? Nisam ja ta koja krije erotske fotografije bivših.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Udovoljavam ti
Datum: 17.jun 2011,09.14
Primalac: Kristijan Grej

To je za tvoj rođendan. Još jedno iznenađenje.
Ne budi tako nestrpljiv.

Ana, cmok

Nije odmah odgovorio, a mene su pozvali na sastanak tako da nisam mogla dugo da razmišljam o tome.

KAD SAM PONOVO pogledala blekberi, užasnuto sam shvatila da je već četiri. Kako li je dan tako proleteo? I dalje nema odgovora od Kristijana. Odlučila sam da mu pošaljem još jedan mejl.

Šalje: Anastazija Stil
Predmet: Zdravo
Datum: 17.jun 2011,16.03
Primalac: Kristijan Grej

Jesi li prestao da pričaš sa mnom?
Ne zaboravi da večeras idem na piće s Hoseom i da će ostati kod nas noćas.
Molim te, predomisli se i pridruži nam se.

Ana, cmok

Nije odgovorio i osetila sam blagu uznemirenost. Nadam se da je dobro. Pozvala sam ga na mobilni i uključila se govorna pošta. Poruka glasi samo „Grej, ostavite poruku“ njegovim najodsečnijim tonom.

„Ćao... ovaj... ja sam. Ana. Jesi li dobro? Javi se“, promucala sam. Nikad ranije nisam morala da mu ostavljam poruku. Pocrvenela sam kad sam prekinula vezu. *Naravno da zna da si ti, budalo!* Moja podsvest je prevrnula očima. U iskušenju sam da pozovem njegovu ličnu pomoćnicu Andreu, ali zaključila sam da je to preterivanje. Nerado sam nastavila da radim.

BLEKBERI MI JE neočekivano zazvonio i srce mi je poskočilo. *Kristijan!* Ali nije on, nego Kejt, moja najbolja drugarica, napokon! „Ana!“, povikala je ne znam odakle.
„Kejt! Jesi li se vratila? Nedostajala si mi.“
„I ti meni. Imam toliko toga da ti pričam. Mi smo na aerodromu, moj čovek i ja.“ Zakikotala se, što nimalo ne liči na nju.
„Kul. I ja tebi imam mnogo da pričam.“
„Vidimo se u stanu?“
„Popiću piće s Hoseom. Pridruži nam se.“
„Hose je u gradu? Naravno! Pošalji mi poruku gde.“
„Važi.“ Široko sam se osmehnula.
„Jesli dobro, Ana?“
„Jesam.“
„Još si s Kristijanom?“
„Da.“
„Dobro. Ćaos!“
O, ne, ne i ona! Eliotov uticaj je bezgraničan.
Au. Kejt se vratila. Kako da joj ispričam sve što se dogodilo? Trebalo bi sve da zabeležim kako ne bih ništa zaboravila.

SAT KASNIJE zazvonio je telefon. *Kristijan?* Nije, nego Kler.

„Trebalo bi da vidiš tipa koji te traži na prijemnici. Odakle znaš sve te dobre frajere, Ana?“

Mora da je Hose stigao. Pogledala sam na sat - pet do šest. Osetila sam blago uzbuđenje. Nisam ga videla sto godina.

„Ana, au! Izgledaš sjajno. Tako odraslo.“ Široko mi se osmehnuo. Samo zato što nosim otmenu haljinu... pobogu!

Čvrsto me je zagrlio. „I visoko“, promrmljao je zapanjeno. „To su samo potpetice, Hose. Ni ti ne izgledaš loše.“

Nosi farmerke, crnu majicu i i crno-belu kariranu flanelsku košulju.

„Samo da pokupim stvari i možemo da krenemo.“

„Kul. Sačekaću te ovde.“

UZELA SAM DVA piva s krcatog šanka i vratila se do stola za kojim je sedeo Hose.

„Jesi li lako našao Kristijanov stan?“

„Jesam. Nisam ulazio. Samo sam odneo fotografije do lifta za posluhu i neki tip po imenu Tejlora odneo ih je gore. Izgleda kao lepo mesto.“

„I jeste. Čekaj da vidiš iznutra.“

„Jedva čekam. *Salud*, Ana. Sijetl ti prija.“

Pocrvenela sam dok smo se kucali. Kristijan mi prija. „*Salud*. Pričaj mi kako je prošla izložba.“

Široko se osmehnuo i počeo da priča. Prodao je sve fotografije osim tri, te je otplatio studentski kredit i još mu je ostalo nešto novca.

„I naručili su mi nekoliko pejzaža za Turističku organizaciju Portlanda. Prilično kul, a?“, završio je ponosno.

„O, Hose, to je sjajno. Ali ne odvraća te od fakulteta?“ Namrštila sam se.

„Jok. Sad imam više vremena pošto ste vas dve otišle kao i još trojica tipova s kojima sam visio.“

„Nema neke zgodne cice da ti oduzima vreme? Kad sam te poslednji put videla, pet-šest žena je gutalo svaku tvoju reč.“ Izvila sam obrvu.

„Jok, Ana. Nijedna od njih nije dovoljno dobra za mene.“ Sav je hvalisav.

„Ma, naravno. Hose Rodrigez, smrt za ženu.“ Zakikotala sam se.

„Hej, imam svoje trenutke, Stilova.“ Izgleda pomalo uvređeno, a ja sam se osetila prekoreno.

„Naravno da imaš“, popustila sam.

„I kako je Grej?“ Glas mu se promenio, postao je hladniji.

„Dobro je. Dobro nam je“, promrmljala sam.

„Kažeš da je ozbiljno?“

„Jeste.“

„Da nije prestar za tebe?“

„O, Hose. Znaš šta je moja mama govorila - rodila sam se stara.“

Hose je podrugljivo izvio usne.

„Kako ti je mama?“ I tek tako smo skrenuli iz opasne zone.

„Ana!“

Okrenula sam se i ugledala Kejt s Itanom. Ona izgleda divno: posvetlela zlatnoplava kosa, zlatni ten i blistavi beli osmeh. Veoma je zgodna u beloj majici na bretele i uskim belim farmerkama. Sve oči su uprte u nju. Skočila sam sa stolice da je zagrlim. O, kako mi je nedostajala ova devojka!

Odgurnula me je na domašaj ruke i pomno me pogledala. Pocrvenela sam pod njenim ispitivačkim pogledom.

„Smršala si. Mnogo si smršala. I izgledaš drugačije. Odraslo. Šta se dešavalo?“, rekla je, pretvorivši se u majku kvočku. „Sviđa mi se ta haljina. Pristaje ti.“

„Mnogo toga se dešavalo u tvom odsustvu. Pričaču ti kasnije, kad budemo same.“ Nisam još spremna za inkviziciju Ketrin Kavane. Sumnjičavo me je odmerila.

„Jesi li dobro?“, upita nežno.

„Jesam.“ Osmehnula sam se mada bih bila srećnija da znam gde je Kristijan.

„Kul.“

„Ćao, Itane.“ Široko sam mu se osmehnula i brzo me je zagrlio.

„Ćao, Ana“, promrmljao mi je na uvo.

Hose mu se namrštio.

„Kako je bilo na ručku s Miom?“, pitala sam ga.

„Zanimljivo“, odgovorio je tajanstveno.

Stvarno?

„Itane, znaš li Hosea?“

„Upoznali smo se“, promrmljao je Hose, odmeravajući Itana dok su se rukovali.

„Da, u Kejtinom stanu u Vankuveru“, odgovorio je Itan i srdačno se osmehnuo Hoseu. „Dobro, ko je za piće?“

OTIŠLA SAM DO toaleta. Dok sam bila tamo, poslala sam Kristijanu poruku da mu kažem gde smo - možda nam se pridruži. Nema propuštenih poziva ni mejlova od njega. To ne liči na njega.

„Šta je bilo, Ana?“, pitao je Hose kad sam se vratila do stola.

„Ne mogu da stupim u vezu s Kristijanom. Nadam se da je dobro.“

„Dobro je on. Hoćeš li još jedno pivo?“

„Naravno.“

Kejt se nagnula prema meni. „Itan mi je rekao da je neka luda bivša devojka s pištoljem bila u stanu?“

„Pa... da.“ Slegnula sam ramenima u znak izvinjenja. Zaboga, moramo li sad o tome?

„Ana, šta se dešavalo, dođavola?“ Kejt je naglo ućutala i pogledala telefon.

„Ćao, ljubavi“, javila se. *Ljubavi!* Namrštila se i pogledala me. „Naravno“, rekla je i okrenula se prema meni. „Eliot... hoće da razgovara s tobom.“

„Ana.“ Eliotov glas je odsečan i tih. Glava mi se zlokobno naježila.

„Šta je bilo?“

„Kristijan. Nije se vratio iz Portlanda.“

„Molim? Kako to misliš?“

„Njegov helikopter je nestao.“

„Čarli Tango?“, prošaputala sam i ostala bez daha. „Ne!“

19. poglavlje

Opčinjeno gledam u plamen. Vatrene jezičci igraju i tkaju užarenu jarkonarandžastu s kobaltnoplavim vršcima u kaminu u Kristijanovom stanu. Uprkos vrelini koja izbija iz kamina i čebetu prebačenom preko ramena, hladno mi je. Hladno do kostiju.

Svesna sam prigušenih glasova, mnogih prigušenih glasova. Ali oni su u pozadini, udaljeni žagor. Ne čujem reči. Sve što čujem, sve na šta mogu da se usredsredim, jeste tiho šuštanje plina iz kamina.

U mislima sam se vratila u kuću koju smo juče videli i velike kamine - prave kamine u kojima bi cepanice trebalo da gore. Volela bih da vodim ljubav s Kristijanom ispred prave vatre. Da, to bi bilo lepo. On bi nesumnjivo našao način da to učini vrednim sećanja, kao i sva naša vođenja ljubavi. U sebi sam zajedljivo otpuhnula, čak i kad smo se samo tucali. Da, te prilike su svakako vredne sećanja. *Gde je on?*

Plamenovi svetlucaju i trepere, zarobili su me, te sam utrnula. Usredsređena sam samo na njihovu bleštavu lepotu što prlji. Začarali su me.

Anastazija, začarala si me.

To je rekao kad je prvi put spavao sa mnom u mom krevetu. *O, ne...*

Obavila sam ruke oko sebe. Svet se sunovratio ispod mene i stvarnost mi je prodrla u svest. Podmukla praznina u meni još malo se proširila. Čarli Tango je nestao.

„Ana, uzmite“, nagovorila me je blago gospođa Džouns. Njen glas me je vratio u sobu, u sadašnjicu, u strepnju. Pružila mi je šolju čaja. Zahvalno sam prihvatila šolju na tanjiriću i zveckanje je odalo da mi drhte ruke.

„Hvala“, prošaputala sam, glasa promuklog od neprolivenih suza i velike knedle u grlu.

Mia sedi naspram mene na ogromnom kauču u obliku slova U i drži Grejs za ruku. Gledaju me, divnih lica izbrazdanih bolom i strepnjom. Grejs izgleda starije - majka koja brine za svog sina. Ravnodušno sam zatreptala prema njima. Ne mogu da im se ohrabrujuće osmehnem, čak ne mogu ni da pustim suzu - u meni nema ničega osim tuposti i sve veće praznine. Pogledala sam Eliota, Hosea i Itana, koji stoje oko šanka i tiho razgovaraju ozbiljnih lica. Pričaju o nečemu prigušenih glasova. Iza njih gospođa Džouns posluje po kuhinji.

Kejt je u sobi s televizorom i prati lokalne vesti. Čujem tih žamor s velikog plazma televizora. Ne mogu ponovo da vidim Vesti - NESTAO KRISTIJEAN GREJ - njegovo prelepo lice na televiziji.

Odjednom mi je palo na pamet da nikad nisam videla toliko ljudi u ovoj prostoriji, ali ipak ih je progutala njena veličina. Ostrvca izgubljenih, zabrinutih ljudi u domu mog Pedeset. Šta bi mislio o tome što su svi tu?

Tejlor i Karik negde razgovaraju s vlastima koje im daju štire podatke, ali sve je besmisleno. Činjenica je da je on nestao. Nema ga osam sati. Ni traga ni glasa. Opozvali su potragu toliko znam. Jednostavno je previše mračno. I ne znamo gde je. Možda je povređen, gladan ili nešto još gore. *Ne!*

Još jednom sam se u sebi pomolila Bogu. *Molim te, neka Kristijan bude dobro. Molim te, neka Kristijan bude dobro.* Ponavljam te reči iznova u glavi - moju mantru, moj pojas za spasavanje, nešto čvrsto za šta mogu da se uhvatim u očajanju. Odbijam da mislim o najgorem. Ne, ne misli o tome. Postoji nada.

„Ti si moj pojas za spasavanje.“

Kristijanove reči vraćaju se da me proganjaju. Da, uvek postoji nada. Ne smem da očajavam. Njegove reči mi odjekuju u glavi.

„Sad sam vatrene zagovornik trenutnog zadovoljenja. Carpe diem, Ana.“

Zašto nisam iskoristila dan?

„Radim to zato što sam konačno upoznao osobu s kojom želim da provedem ostatak života.“

Zažmurila sam i nastavila da se molim, blago se njišući. *Molim te, nemoj da mu ostatak života bude tako kratak. Molim te, molim te.* Nismo imali mnogo vremena... potrebno nam je više vremena. Toliko smo uradili u proteklih nekoliko nedelja, dogurali tako daleko. To ne može da se završi. Svi naši trenuci ispunjeni nežnošću: ruž za usne, prvo vođenje ljubavi u hotelu *Olimpik*, kako kleči i nudi mi se, kako ga napokon dodirujem.

„*Potpuno sam isti, Ana. Volim te i potrebna si mi. Dodirni me. Molim te.*“

O, koliko ga volim. Neću biti ništa bez njega, ništa osim senke - sva svetlost će iščileti. *Ne, ne, ne... siroti moj Kristijan.*

„*Takav sam, Ana. Takav sam... i tvoj u potpunosti. Šta treba da uradim da bi to shvatila? Shvatila da te želim na bilo koji način na koji mogu da te imam. Da te volim.*“

I ja tebe, moj Pedeset nijansi.

Otvorila sam oči i još jednom se ne videći zagledala u vatru. Sećanja na naše zajedničke trenutke prolaze mi kroz glavu: njegova dečakačka radost kad smo plovili i jedrili; kako je slatko, ugađeno i đavolski seksi izgledao na balu pod maskama, o, da, plesa u ovom stanu uz Sinatru, kako me je vrteo po sobi; njegova tiha i zabrinuta nada juče u kući - onaj zadivljujući pogled.

„*Položicu ti ceo svetpred noge, Anastazija. Želim te, telom i dušom, zauvek.*“

O, molim te, neka bude dobro. Ne može da nestane. On je središte mog univerzuma.

Jecaj mi se ote i pritisla sam usta šakom. Ne. Moram da bude jaka.

Hose se odjednom stvorio pored mene. Ili je tu već neko vreme? Nemam predstavu.

„Hoćeš li da pozoveš mamu ili tatu?“; pitao je nežno.

Ne! Odmahnula sam glavom i stegla mu ruku. Ne mogu da progovorim, znam da ću se raspasti ako progovorim, ali toplina i nežni stisak njegove ruke ne pružaju mi utehu.

O, mama. Usna mi je zadrhtala pri pomisli na moju majku. Treba li da je pozovem? Ne. Neću moći da podnesem njenu reakciju. Možda Reja; on neće pokazati koliko je uzrujan - on to nikad ne radi, čak ni kad *Marinci* izgube.

Grejs je ustala da se pridruži mladićima i skrenula mi pažnju. To mora da je najduže što je dosad sedela. Mia je sela pored mene i uhvatila me za drugu ruku.

„Vratice se“, rekla je. Glas joj je isprva bio odlučan, ali prepukao je kod poslednje reči. Oči su joj razrogačene i crvene, lice bledo i ispijeno od nedostatka sna.

Pogledala sam Itana. On posmatra Miu i Eliota, koji je prebacio ruku preko Grejsinog ramena. Bacila sam pogled na sat. Prošlo je jedanaest i uskoro će ponoć. *Prokleta vreme!* Sa svakim satom širi se praznina što me grebe, proždire me, guši me. Znam da se duboko u sebi pripremam za najgore. Zažmurila sam i još jednom se pomolila u sebi, stežući Miu i Hosea za ruku.

Ponovo sam otvorila oči i još jednom se zagledala u plamen. Vidim njegov stidljiv osmeh - izraz koji najviše volim, nagoveštaj pravog Kristijana, mog pravog Kristijana. On je toliko ljudi: zaludenik kontrolom, generalni direktor, progonitelj, bog seksa, dominator - a istovremeno - takav dečkić sa svojim igračkama. Osmehnula sam se. Njegova kola, njegov brod, njegov avion, njegov helikopter Čarli Tango... moj izgubljeni dečak, trenutno zaista izgubljen. Osmeh mi je izbledeo i bol mi je prostrujao telom. Setila sam se kako je pod tušem trljao tragove ruža za usne.

„*Ja nisam ništa, Anastazija. Ljuštura od čoveka. Nemam srce.*“

Knedla u grlu mi je narasla. O, Kristijane, imaš. Imaš srce i ono je moje. Želim zauvek da ga negujem. Iako je tako zamršen i težak, volim ga. Uvek ću ga voleti. Nikad neće biti nikog drugog. Nikad.

Setila sam se kako sam sedela u *Starbaksu* i odmeravala sve razloge za i protiv. Sve što je bilo protiv, čak i fotografije koje sam jutros pronašla, izbledelo je u beznačaj. Postoje samo on i njegov povratak. *O, molim te, Bože, vrati ga natrag, molim te, neka bude dobro. Ići ću u crkvu... Uradiću bilo šta.* O, ako mi se vrati, iskoristiću dan. Njegov glas mi je ponovo odjeknuo u glavi. „Carpe diem, Ana.“

Pomnije sam se zagledala u vatru. Plamenovi još ližu i uvijaju se jedan oko drugog, jarko goreći. A utom je Grejs kriknula i kao da se sve pretvorilo u usporen snimak.

„Kristijane!“

Okrenula sam glavu na vreme da vidim kako Grejs juri preko sobe s mesta gde je koračala tamo-amo. A na vratima stoji utučeni Kristijan. Na sebi ima samo košulju i pantalone, a u ruci drži tamnoplavi sako, cipele i čarape. Izgleda umorno, prljavo i predivno.

Jebote... Kristijan. Živ je. Obamrlo zurim u njega i trudim se da shvatim haluciniram li ili je on stvarno tu.

Izraz mu odaje potpunu preneraženost. Spustio je sako i cipele na pod na vreme da uhvati Grejs, koja mu je obavila ruke oko vrata i snažno ga poljubila u obraz.

„Mama?“

Kristijan ju je potpuno zblanuto pogledao.

„Mislila sam da te nikad više neću videti“, prošaputala je Grejs, izrazivši strah svih nas.

„Mama, tu sam.“ Čujem zaprepašćenost u njegovom glasu.

„Umrkla sam hiljadu puta danas“, prošaputala je jedva čujno. To je odjek mojih misli. Zajecala je pošto više nije mogla da zadržava suze. Kristijan se namrštio, užasnut ili posramljen - ne znam. Posle delića sekunde čvrsto ju je zagrlio i privukao sebi.

„O, Kristijane“, zagrnula se, obavila ruke oko njega i zaplakala mu uz vrat - zaboravivši na samosavlađivanje - a Kristijan se nije povukao. Samo ju je držao u zagrljaju, ljuljao je napred-nazad, umirivao je. Vrele suze mi navreše u oči. Karik je zaurkao s vrata.

„Živ je! Sranje, tu si!“ Izašao je iz Tejlorove kancelarije, držeći mobilni, pa ih oboje zagrlio. Zažmurio je od divnog olakšanja.

„Tata?“

Mia je zacikala nešto nerazumljivo pored mene pa skočila i otrčala da se pridruži roditeljima. Sve ih je obavila u zagrljaj.

Napokon su mi suze potekle niz obraze. On je tu, dobro je. Ali ne mogu da se pomerim.

Karik se prvi odmakao, obrisao oči i potapšao Kristijana po ramenu. Mia ih je sledeća pustila i konačno Grejs.

„Izvini“, promrmljala je.

„Hej, mama, u redu je“, odgovori Kristijan. I dalje je zaprepašćen.

„Gde si bio? Šta se desilo?“, povika Grejs i zagnjuri glavu u šake.

„Mama“, promrmlja Kristijan. Ponovo ju je privukao u zagrljaj i poljubio u teme. „Ovde sam. Dobro sam. Samo mi je trebalo strahovito mnogo vremena da se vratim iz Portlanda. Kakav je ovo odbor za dobrodošlicu?“ Podigao je glavu i pretražio sobu pogledom dok nije prikovao moj.

Zatreptao je i brzo pogledao Hosea, koji mi je pustio ruku. Kristijan skupi usne. Upijala sam njegov lik i osećala kako mi telom struji olakšanje sve dok me nije ostavilo iscedenu, izmoždenu i potpuno ushićenu. Ali suze neće da stanu. Kristijan se ponovo posvetio majci.

„Mama, dobro sam. Šta je bilo?“, rekao je ohrabrujuće. Ona mu je šakama obujmila lice.

„Kristijane, nestao si. Tvoj plan leta... nisi stigao u Sijetl. Zašto nisi stupio u vezu s nama?“

Iznenadeno je izvio obrve. „Nisam znao da će ovoliko trajati.“

„Zašto nisi zvao?“

„Istrošila mi se baterija.“

„Nisi se zaustavio... nisi zvao na račun pozivaoca?“

„Mama, duga je priča.“

„O, Kristijane! Nemoj nikad više ovo da mi uradiš! Jesi li razumeo?“, samo što se nije izdrala na njega.

„Da, mama.“ Palčevima joj je obrisao suze i još jednom je zagrlio. Kad se pribrala, pustio ju je pa zagrlio Miu, koja ga je jako tresnula po grudima.

„Toliko smo brinuli zbog tebe!“, izletelo joj je. I ona je u suzama.

„Sad sam tu, zaboga“, promrmljao je.

Kad je Eliot istupio, Kristijan je prepustio Miu Kariku, koji je jednom rukom već grlio ženu. Obavio je drugu ruku oko ćerke. Eliot je načas zagrlio Kristijana, iznenadivši ga, i jako ga udario po leđima.

„Drago mi je što te vidim“, rekao je Eliot glasno i pomalo otesito ne bi li sakrio osećanja.

Kako mi suze liju niz obraze, sve mi je jasno. Velika soba je okupana bezuslovnom ljubavlju. Ima je u ogromnim količinama, samo je nikad ranije nije prihvatio, a i sad je potpuno izgubljen.

Pogledaj, Kristijane, svi ovi ljudi te vole! Možda ćeš sad poverovati u to.

Kejt stoji iza mene - izašla je neprimetno iz sobe s televizorom - i nežno me miluje po kosi.

„Stvarno je tu, Ana“, promrmljala je umirujuće.

„Idem sad da pozdravim svoju devojk“, rekao je Kristijan roditeljima. Oboje su klimnuli glavom, osmehnuli se i odmakli,

Pošao je prema meni, sivih očiju blistavih iako umornih i još zbunjenih. Negde duboko u sebi našla sam snagu da klecavo ustanem i potčim prema njegovim raširenim rukama.

„Kristijane!“, zajecala sam.

„Pst“, rekao je i zagrlio me. Zagnjurio mi je lice u kosu i duboko udahnuo. Podigla sam uplakano lice prema njemu i poljubio me je, prebrzo.

„Ćao“, rekao je.

„Ćao“, odgovorila sam šapatom. Knedla u grlu mi gori.

„Jesam li ti nedostajao?“

„Malkice.“

Široko se osmehnulo. „Vidim.“ Nežno mi je obrisao suze, ali one i dalje liju.

„Mislila sam... mislila sam...“, zagrnula sam se.

„Vidim. Pst... tu sam. Tu sam“, promrmljao je i ponovo me smerno poljubio.

„Jesi li dobro?“, pitala sam. Pustila sam ga i dotakla mu grudi, ruke, struk - o, osetiti ovog toplog, vitalnog, senzualnog čoveka pod prstima - da se uverim da je tu, da stoji preda mnom. Vratio se. Nije se ni trgao. Samo me napregnuto posmatra.

„Dobro sam. Ne idem nikuda.“

„O, hvala bogu.“ Ponovo sam ga uhvatila oko pasa i on me je ponovo zagrlio. „Jesi li gladan? Hoćeš li da popiješ nešto?“

„Hoću.“

Odmakla sam se da mu donesem, ali nije me pustio. Prebacio mi je jednu ruku oko ramena i pružio drugu Hoseu.

„Gospodine Greje“, rekao je Hose ravnim glasom.

Kristijan otpuhnu. „Zovi me Kristijan, molim te.“

„Kristijane, dobro nam došao. Drago mi je što si dobro... i, ovaj... hvala što si me pustio da prenoćim.“

„Nema na čemu.“ Kristijan je zaškiljio, ali pažnju mu je skrenula gospođa Džouns, koja se stvorila pored njega. Tek tad sam primetila da nije otmena kao uvek. Kosa joj je puštena i nosi meke sive helanke i veliku sivu duksericu na čijem prednjem delu piše VAŠINGTONSKI DRŽAVNI UNIVERZITET - KUGUARI. Dukserica ju je progutala. Izgleda nekoliko godina mlađe.

„Mogu li da vam donesem nešto, gospodine Greje?“ Obrisala je oči maramicom.

Kristijan joj se osmehnuo s naklonošću. „Pivo, molim te, Gejl - badvar - i nešto da prezalogajim.“

„Doneću ti“, promrmljala sam. Želim nešto da uradim za svog čoveka.

„Nemoj. Ne idi“, rekao je nežno i čvršće me stegao.

Pridružio nam se ostatak njegove porodice zajedno s Itanom i Kejt. Rukovao se s Itanom i brzo poljubio Kejt u obraz. Gospođa Džouns se vratila s flašom piva i čašom. Prihvatio je flašu i odmahnuo glavom na čašu. Ona se osmehnula i vratila u kuhinju.

„Čudi me da nisi uzeo nešto jače“, promrsi Eliot. „I šta ti se, jebote, desilo? Nisam ništa znao dok mi tata nije javio da nema tvoje kante.“

„Eliote!“, prekori ga Grejs.

„Helikopter“, zarežao je Kristijan, ispravivši Eliota, koji se osmehnuo. Pretpostavljam da je to neka porodična pošalica.

„Hajde da sednemo pa ću vam ispričati.“ Kristijan me je povukao na kauč i svi su seli, pogleda uperenih u njega. Otpio je veliki gutljaj piva. Ugledao je Tejlora na do vratku i klimnuo mu glavom. Tejlor mu odmahnu.

„Tvoja ćerka?“

„Sad je dobro. Lažna uzbuna, gospodine.“

„Dobro je.“ Kristijan se osmehnuo.

Ćerka? Šta se desilo s Tejlorovom ćerkom?

„Drago mi je što ste se vratili, gospodine. Je li to sve?“

„Moraćemo da pokupimo helikopter.“

Tejlor klimnu glavom. „Sad? Ili može ujutru?“

„Čini mi se ujutru, Tejlore.“

„Vrlo dobro, gospodine Greje. Još nešto, gospodine?“

Kristijan odmahnu glavom i podiže bocu prema njemu. Tejlor mu se osmehnuo - čini mi se da se osmehuje ređe od Kristijana - i otišao, pretpostavljam u svoju kancelariju ili u sobu.

„Kristijane, šta se desilo?“, upita Karik.

Kristijan je započeo priču. Leteo je Čarlijem Tangom s Ros, svojom zamenicom, da se pobrine za problem s donacijom za Vašingtonski državni univerzitet u Vankuveru. Jedva ga pratim koliko sam ošamućena. Samo mu držim ruku i piljim u njegove manikirane nokte, duge prste, nabore na zglobovima, časovnik - omegu s tri mala brojčanika. Pogledala sam njegov divni profil kad je nastavio priču.

„Ros nikad nije videla planine Sent Helens pa smo malo skrenuli s puta u povratku da proslavimo. Čuo sam da su nedavno ukinuli privremenu zabranu leta i hteo sam da pogledam. Pa, sva sreća da smo to uradili. Leteli smo nisko, oko dve stotine stopa iznad zemlje, kad je instrument-tabla zasvetlela. Izbila je vatra u repu, nisam imao izbora osim da isključim struju i prizemljim se.“ Odmahnuo je glavom. „Spustio sam je pored Srebrnog jezera, izvukao Ros i uspeo da ugasim vatru.“

„Vatra? Oba motora?“ Karik se užasn timer.

„Da.“

„Sranje! Ali mislio sam...“

„Znam“, prekinu ga Kristijan. „Čista sreća da sam leteo tako nisko“, promrmljao je. Stresla sam se. Pustio mi je ruku i zagrlio me.

„Je l' ti hladno?“, pitao me je. Odmahnula sam glavom.

„Kako si ugasio vatru?“, upita Kejt. Njen nagon Karle Bernštajn promolio je glavu. Pobogu, nekad je baš odsečna.

„Aparatom za gašenje požara. Moramo da ih nosimo - po zakonu“, odgovorio je bezbojno.

Reči koje je davno izgovorio došle su mi u glavu. *Svakog dana zahvaljujem božanskom providenju što si ti došla da me intervjuješ umesto Ketrin Kavane.*

„Zašto nisi zvao ili javio radiom?“ upita Grejs.

Kristijan odmahnu glavom. „Ne radi bez struje. A nisam smeo ponovo da uključim zbog požara. Na blekberiju mi je i dalje radio GPS pa sam uspeo da lociram najbliži put. Pešačili smo četiri sata. Ros je bila u visokim potpeticama.“ Skupio je usne u tanku neodbravauću crtu.

„Nismo imali signal. Džiford nije pokriven. Prvo se istrošila Rosina baterija, a onda i moja usput.“

Prokletstvo. Napela sam se i Kristijan me je povukao sebi u krilo.

„Pa kako ste se vratili u Sijetl?“, upita Grejs i zatrepta, nesumnjivo zbog nas dvoje. Pocrvenela sam.

„Stopirali smo i udružili snage. Ros i ja smo zajedno imali šest stotina dolara i mislili smo da ćemo morati da potkupimo nekoga da nas dovede natrag. Ali jedan kamiondžija se zaustavio i pristao da nas vrati kući. Odbio je novac i podelio ručak s nama.“ Kristijan zbunjeno odmahnu glavom pri toj uspomeni. „Trajalo je beskonačno. On nije imao mobilni - čudno ali istinito. Nisam znao.“ Zastao je i zagledao se u članove porodice.

„Da ćemo brinuti?“, naruga se Grejs. „O, Kristijane!“, prekorila ga je. „Poludeli smo od brige!“

„Dospeo si u vesti, batice.“

Kristijan prevrnu očima. „Da, to sam shvatio po ovom dočeku i šaćici fotografa ispred zgrade. Izvini, mama, trebalo je da zamolim vozača da stane kako bih telefonirao. Ali bio sam nestrpljiv da se vratim.“ Pogledao je Hosea.

O, zato je žurio. Zato što je Hose ovde. Namrštila sam se pri toj pomisli. Pobogu, toliko sekiracije.

Grejs odmahnu glavom. „Drago mi je da si se vratio živ i zdrav, mili.“

Počela sam da se opuštam, naslonivši glavu na njegove grudi. Miriše kao da je dugo bio napolju, pomalo na znoj, na kupku na Kristijana, najpoželjniji miris na svetu. Suze su mi ponovo potekle, suze zahvalnosti.

„Oba motora?“, upita Karik ponovo i namršti se od neverice.

„Pa ti vidi.“ Kristijan sleže ramenima i pređe mi rukom po leđima.

„Hej“, prošaputao je. Stavio mi je prste pod bradu i podigao mi glavu. „Prestani da plačeš.“

Nimalo damski obrisala sam nos nadlanicom. „Prestani da nestaješ.“ Šmrknula sam i izvio je usne.

„Električni kvar... to je čudno, zar ne?“, ponovo upita Karik.

„Da, i meni je to palo na um, tata. Ali trenutno bih samo da legnem i razmišljam o svim tim sranjima sutra.“

„Dakle, mediji znaju da je *čuveni* Kristijan Grej nađen živ i zdrav?“, upita Kejt.

„Da. Andrea i moje odeljenje za odnose s javnošću postaraće se za medije. Ros ju je pozvala kad smo je odbacili kući.“

„Da, Andrea mi je javila da si živ.“ Karik se široko osmehnuo.

„Moram toj ženi da dam povišicu. Kasno je“, rekao je Kristijan.

„Mislim da je to nagoveštaj, dame i gospodo, da je mom dragom bratu potreban san kako bi i dalje bio lep“, narugao se Eliot značajno. Kristijan mu se namrštio.

„Kari, moj sin je na sigurnom. Možeš sad da me vratiš kući.“

Kari? Grejs je s obožavanjem pogledala muža.

„Da, mislim da bi nam san koristio“, odgovorio je Karik i osmehnuo joj se.

„Ostanite ovde“, ponudi Kristijan.

„Ne, dušo, hoću da idem kući. Sad kad znam da si bezbedan.“

Kristijan me je nerado spustio na kauč i ustao. Grejs ga je zagrlila još jednom, naslonila mu glavu na grudi i zažmurila, spokojna. Obavio je ruke oko nje.

„Mnogo sam brinula, mili“, prošaputala je.

„Dobro sam, mama.“

Odmakla se i pomno ga pogledala dok ju je držao. „Da, mislim da jesi“, rekla je polako, pogledala me i osmehnula se. Pocrvenela sam.

Pošli smo za Karikom i Grejs kad su krenuli prema predvorju. Svesna sam toga da se Mia i Itan šapatom živo raspravljaju iza mene, ali ne čujem reči.

Mia mu se stidljivo osmehivala, a on je buljio u nju i odmahivao glavom. Odjednom je prekrstila ruke i okrenula se. Jednom rukom je protrljao čelo, očigledno frustriran.

„Mama, tata, čekajte me“, pozvala ih je iznenada. Možda je nepostojana kao njen brat.

Kejt me je snažno zagrlila. „Vidim da su se ovde dešavala ozbiljna sranja dok sam uživala u neznanju na Barbadosu. Prilično je očigledno da ste vas dvoje ljudi jedno za drugim. Drago mi je što je on dobro. Ne samo zbog njega, Ana, već i zbog tebe.“

„Hvala, Kejt“, prošaputala sam.

„Ko bi rekao da ćemo istovremeno naći ljubav?“ Osmehnula se. Opa! Priznala je.

„S braćom!“, zakikotala sam se.

„Mogle bismo da završimo kao jetrve“, bubnula je.

Ukočila sam se pa se odmah prekorila u sebi. Kejt se odmakla da me prostreli onim pogledom koji poručuje „šta si mi prećutala“. Pocrvenela sam. Prokletstvo, da joj kažem da me je zaprosio?

„Hajde, draga“, pozvao ju je Itan iz lifta.

„Hajde da pričamo sutra, Ana. Mora da si iscrpljena.“

Spasena sam. „Naravno. I ti, Kejt, danas si prešla veliku razdaljinu.“

Još jednom smo se zagrlile, a onda se pridružila Grejovima u liftu. Itan se rukovao s Kristijanom i brzo me zagrlio. Izgleda rasejano, ali ušao je u lift s njima. Vrata su se zatvorila.

Hose je bio na vratima kad smo se vratili iz predvorja.

„Slušajte. Odoh na spavanje... ostavljam vas.“

Pocrvenela sam. Zašto je ovo tako neprijatno?

„Znaš li gde ti je soba?“, upita ga Kristijan.

Hose klimnu glavom.

„Da, domaćica...“

„Gospođa Džouns“, podstakla sam ga.

„Da, gospođa Džouns mi je pokazala ranije. Imaš sjajan stan, Kristijane.“

„Hvala“, odgovorio je Kristijan uljudno i stao iza mene. Spustio mi je ruke na ramena pa se nagnuo i poljubio mi kosu.

„Idem da pojedem šta god da mi je gospođa Džouns spremila. Laku noć. Hose.“ Kristijan je otišao u veliku sobu i ostavio nas na do vratku.

Au! Ostala sam sama s Hoseom.

„Pa, laku noć.“ Hose odjednom izgleda kao da mu je neprijatno.

„Laku noć, Hose. Hvala što si ostao.“

„Nema na čemu, Ana. Biću tu kad god ti nestane taj bogati uspešni dečko.“

„Hose!“, prekorila sam ga.

„Šalim se. Ne ljuti se. Idem rano ujutru. Vidimo se uskoro opet, važi? Nedostajala si mi.“

„Naravno, Hose. Uskoro, nadam se. Izvini što je večeras ispalo tako... usrano.“ Podrugljivo sam se osmehnula u znak izvinjenja.

„Da.“ Široko se osmehnulo. „Usrano.“ Zagrlio me je. „Ozbiljno, Ana, drago mi je što si srećna, ali tu sam ako ti trebam.“

Podigla sam pogled prema njemu. „Hvala.“

Uputio mi je tužni, gorkoslatki osmeh, pa otišao na sprat.

Vratila sam se u veliku sobu. Kristijan je stajao pored kauča i posmatrao me nedokučivog izraza. Napokon smo sami i zurimo jedno u drugo.

„I dalje mu se mnogo sviđaš, samo da znaš“, promrmljao je.

„A otkud ti to znaš, gospodine Greje?“

„Prepoznajem simptome, gospođice Stil. Verujem da patim od iste bolesti.“

„Mislila sam da te nikad više neću videti“, prošaputala sam. Eto - izgovorila sam te reči. Izbacila sam sve svoje najgore strahove uredno upakovane u jednu kratku rečenicu.

„Nije bilo tako strašno kao što zvuči.“

Podigla sam njegov sako i cipele s poda pa pošla prema njemu.

„Daj mi to“, prošaputao je i posegnuo za sakoom.

Kristijan me gleda kao da sam ja razlog njegovog postojanja i sigurna sam da i ja tako izgledam. On je tu, stvarno je tu. Privukao me je u naručje i čvrsto me stegao.

„Kristijane“, prošaputala sam i suze su ponovo potekle.

„Pst“, umirio me je i poljubio mi kosu. „Znaš... onih nekoliko trenutaka nepomućenog užasa dok se nisam prizemljio, mislio sam samo na tebe. Ti si moja amajlija, Ana.“

„Mislila sam da sam te izgubila“, prodahtala sam. Stojimo, grlimo se, ponovo se zbližavamo i ohrabrujemo jedno drugo. Kako sam ga čvršće stegla, shvatila sam da i dalje držim njegove cipele. Pustila sam ih i glasno su pale na pod.

„Dođi da se zajedno istuširamo“, promrmljao je.

„Važi.“ Pogledala sam ga. Ne želim da ga pustim. Podigao mi je bradu.

„Znaš, prelepa si čak i kad si uplakana, Ana Stil.“ Nagnuo se i nežno me poljubio. „A usne su ti tako mekane.“ Ponovo me je poljubio, dublje.

Au... a kad pomislim da sam mogla da ostanem bez... ne... Prestala sam da razmišljam i prepustila se.

„Moram da spustim sako“, promrmljao je.

„Baci ga“, odgovorila sam mu uz usne.

„Ne mogu.“

Odmakla sam se da ga pogledam, zbunjena.

Podsmehnulo se. „Evo zašto.“ Izvadio je kutijicu s mojim poklonom iz unutrašnjeg džepa. Prebacio je sako preko naslona kauča i spustio kutiju na njega.

Iskoristi dan, Ana - podstiče me podsvest. Pa, prošla je ponoć te mu je tehnički rođendan.

„Otvori je“, prošaputala sam i srce mi je brže zakucalo.

„Nadao sam se da ćeš to reći“, promrmljao je. „Izluđivalo me je.“

Vragolasto sam se osmehnula. Vrti mi se u glavi. Uputio mi je onaj stidljivi osmejak i istopila sam se uprkos ustutnjalom srcu. Uživam u njegovom razgaljenom ali i zainteresovanom izrazu. Veštim prstima je odmotao papir i otvorio kutiju. Čelo mu se nabralo

kad je izvadio mali, pravougaoni plastični privezak za ključeve sa slikom sačinjenom od malih piksela koji se uključuju i isključuju kao LED ekran. Prikazuje gradske nebodere a reč SIJETL ispisana je debelim slovima preko prizora.

Načas je gledao u sliku pa podigao pogled prema meni, zbunjen. Bore su mu naružile lepo čelo.

„Okreni je“, prošaputala sam i zadržala dah.

Poslušao me je i podigao pogled prema meni, sivih očiju razrogačenih i živih od divljenja i radosti. Rastvorio je usne od neverice.

Reč DA pali se i gasi na privesku.

„Srećan rođendan“, prošaputala sam.

20. poglavlje

„Udaćeš se za mene?“, prošaputao je s nevericom.

Nervozno sam klimnula glavom, pocrvenela, puna strepnje i neverice zbog njegove reakcije. Zar ovaj čovek koga sam mislila da sam izgubila ne shvata koliko ga volim?

„Izgovori to“, naredio je tiho, napregnutog i uzbuđenog pogleda.

„Da, udaću se za tebe.“

Oštro je udahnuo i naglo se pomerio, uhvatio me i zavrteo na način koji nimalo ne priliči Kristijanu Pedeset nijansi. Smeje se, mladalački i bezbrižno, odišući srećnim ushićenjem. Uhvatila sam ga za ruke i osetila kako mu se mišići pomeraju pod mojim prstima. Njegov zarazni smeh me je obuzeo - omamljujuće, zbrkano. Potpuno sam zalučena svojim muškarcem. Spustio me je i poljubio. Jako. Šakama mi je obujmio lice, jezik mu je uporan, nagovarajući... uzbuđen.

„O, Ana“, prodahtao mi je na usnama. Zavrtele mi se u glavi od tog radosnog poklika. Nema sumnje da me voli i uživam u ukusu ovog izvrsnog muškarca, muškarca koga sam mislila da nikad više neću videti. Njegova sreća je očigledna - oči mu blistaju, osmeh mu je mladalački - a olakšanje gotovo opipljivo.

„Mislila sam da sam te izgubila“, promrmljala sam i dalje ošamućena i zadihana od njegovog poljupca.

„Malena, potrebno je više od pokvarenog 135 da me odvoji od tebe.“

„135?“

„Čarli Tango. To je eurokopter EC135, najbezbedniji u svojoj klasi.“ Neko neizgovoreno ali mračno osećanje brzo mu je proletelo licem i odvratilo mi pažnju. Šta je prećutao? Pre nego što sam stigla da ga pitam, ukočio se i namrštio. Načas sam mislila da će mi reći. Zatreptala sam prema njegovim zamišljenim sivim očima.

„Čekaj malo. Dala si mi ovo pre nego što smo otišli kod Flina“, rekao je i podigao privezak. Izgleda gotovo užasno.

Zaboga, kuda ovo vodi? Klimnula sam glavom, ozbiljnog izraza.

Zinuo je.

Slegnula sam ramenima u znak izvinjenja. „Htela sam da znaš da Flinove reči, bez obzira na to šta kaže, neće promeniti moje mišljenje.“

Kristijan zatrepta od neverice. „Znači da si već znala sinoć kad sam te molio za odgovor?“ Obeshrabren je. Ponovo sam klimnula glavom, očajnički pokušavajući da procenim njegovu reakciju. Pogledao me je sa zblanutim divljenjem, ali onda je zaškiljio i zajedljivo iskrivio usne.

„Onolika strepnja“, prošaputao je zlokobno. Osmehnula sam se i ponovo slegla ramenima. „O, ne pokušavaj da mi budeš slatka, gospodice Stil. Trenutno želim...“ Prošao je rukom kroz kosu pa odmahnuo glavom i promenio pravac.

„Ne mogu da verujem da si me ostavila u neznanju.“ Šapat mu je prožet nevericom. Izraz mu se suptilno promenio, oči su mu zločesto zasjale a usne se iskrivile u puteni osmeh.

Dođavola. Dašak uzbuđenja prostruja mnome. O čemu li misli?

„Verujem da je odmazda prikladna, gospodice Stil“, rekao je blago.

Odmazda? Sranje! Znam da se igra - ali za svaki slučaj sam obazrivo uzmakla jedan korak.

Osmehnulo se. „Hoćemo li tako da se igramo?“, prošaputao je. „Jer ću te uhvatiti.“ Oči mu buknuše svetlim šaljivim plamenom. „I grickaš usnu“, dodao je preteći.

Utroba mi se zgrčila. *Au.* Moj budući suprug hoće da se igra. Ustuknula sam još jedan korak pa se okrenula da potčrim - ali uzalud. Kristijan me je lako zgrabio, a ja sam ciknula od ushićenja, sreće i zaprepašćenja. Prebacio me je preko ramena i pošao

hodnikom.

„Kristijane!“, prosiktala sam, svesna toga da je Hose gore mada ne znam može li da nas čuje. Pridržala sam se za njegova krsta pa ga, podstaknuta hrabrim hirom, tresnula po zadnjici. Odmah mi je vratio.

„Jao!“, ciknula sam.

„Vreme je za tuširanje“, objavio je pobeđnički.

„Spusti me!“ Uzalud sam pokušala da zvučim prekorno. Moj trud je uzaludan - rukom me čvrsto drži oko butina - i ne mogu da prestanem da se kikoćem.

„Voliš li ove cipele?“, pitao je razgaljeno kad je otvorio vrata kupatila.

„Više volim da dodiruju pod“, pokušala sam da odbrusim, ali nisam uspela jer mi se smeh prikrada u glas.

„Tvoja želja je moja zapovest, gospođice Stil.“ Ne spuštajući me, izuo mi je obe cipele i pustio da padnu na pločice. Zastao je pored toaletnog stola i ispraznio džepove - ugašen blekberi, ključeve, novčanik, privezak za ključeve. Mogu samo da nagađam kako li izgledam u ogledalu iz ovog ugla. Kad je završio, zakoračio je pravo u ogromnu tuš-kabinu.

„Kristijane!“, ukorila sam ga glasno jer sam shvatila njegovu nameru.

Odvrnuo je vodu na najjače. *Pobogu!* Ledena voda mi se slila niz zadnjicu i leđa. Zacikala sam pa učutala, ponovo se setivši da je Hose iznad nas. Hladno je i potpuno sam obučena. Ledena voda mi je natopila haljinu, gaćice i brus. Sasvim sam mokra, ali ne mogu prestati da se smejem.

„Ne!“, zacikala sam. „Spusti me!“ Ponovo sam ga udarila, jače ovog puta, i Kristijan je pustio da skliznem niz njegovo mokro telo. Bela košulja mu se zalepila za grudi, a pantalone su mu skroz mokre. I ja sam skroz mokra, crvena, vrtoglava i zadihana. Osmehuje mi se i izgleda... neverovatno uzbudljivo.

Uozbiljio se, blistavih očiju. Ponovo mi je obujmio lice i spustio usne na moje. Poljubac mu je nežan, pun poštovanja i potpuno me zaokuplja. Više ne marim što sam potpuno obučena i natopljena pod tušem. Postojimo samo nas dvoje pod slapovima vode. Vratio se, bezbedan je i moj je.

Ruke su mi nehotice prešle na njegovu košulju koja prijanja za svaki nabor i tetivu njegovih grudi, otkrivajući dlačice pod mokrim belilom. Izvukla sam mu košulju iz pantalona i zaječao mi je na usnama, ne podižući ih s mojih. Kad sam počela da mu otkopčavam košulju, posegnuo je za mojim rajsferšlusom i počeo da ga povlači niz haljinu. Usne mu postaju upornije, izazovnije, jezik mu prodire u moja usta - i telo mi je planulo od želje. Jako sam mu cimnula košulju i iscepala je. Dugmad poleteše na sve strane, odbiše se od pločica i nestadoše na podu tuša. Strgla sam mu vlažnu tkaninu niz ramena i ruke pa ga gurnula uza zid, sprečivši njegove pokušaje da me svuče. „Manšete“, promrmljao je i podigao članke na kojima mu je natopljena košulja mlitavo visila.

Užurbanim prstima sam otkopčala jedno pa drugo zlatno dugme za manšete i nemarno pustila da padnu na pod. Sledila je košulja. Njegove oči pretražuju moje kroz vodu što se obrušava, pogled mu je užaren, puten, vreo poput vode. Posegnula sam za pojasom njegovih pantalona, ali Kristijan je odmahnuo glavom, uhvatio me za ramena i okrenuo od sebe. Završio je s dugim putovanjem mog rajsferšlusa nadole, sklonio mi mokru kosu s vrata pa prešao jezikom uz potiljak do linije kose i natrag, ljubeći i sisajući usput.

Zaječala sam. Polako mi je svukao haljinu s ramena i niz grudi, ljubeći mi vrat ispod uva. Otkopčao mi je brus i oslobodio mi grudi. Obujmio ih je šakama i zadiviljeno mi promrmljao na uvo: „Tako divno.“

Ruke su mi sputane haljinom i brusom, koji mi otkopčan visi ispod grudi. Ruke su mi i dalje u rukavima, ali šake su mi slobodne. Nakrivila sam glavu kako bi Kristijan imao bolji pristup mom vratu i pogurala grudi u njegove čarobne šake. Posegnula sam iza sebe i obradovala se njegovom oštrom udahu kad su mu moji ispitivački prsti dotakli njegov ud. Gurnuo ga je uz moje šake koje su ga radosno dočekale. Dodavola, zašto me nije pustio da mu svučem pantalone?

Povukao mi je bradavice. Kad su otvrdle i izdužile se pod njegovim znalačkim dodirom, zaboravila sam na pantalone. Slast mi je oštro i uzbudljivo prostrelila utrobu. Naslonila sam glavu na njega i zaječala.

„Da“, prodahtao je i ponovo me okrenuo. Usnama je zarobio moje. Uskoro su mi se brus, haljina i gaćice pridružili njegovoj košulji u skvašenoj hrpi na podu.

Uzela sam kupku pored nas. Kristijan se ukočio kad je shvatio šta ću da uradim. Gledajući ga pravo u oči, izlila sam malo gela slatkog mirisa na dlan i podigla šaku ispred njegovih grudi, čekajući odgovor na svoje neizgovoreno pitanje. Razrogačio se pa gotovo neprimetno klimnuo glavom.

Nežno sam mu spustila dlan na grudi i počela da utrljavam kupku u kožu. Grudi mu nabužale kad je oštro udahnuo, ali ostao je potpuno nepomičan. Posle delića sekunde uhvatio me je za kukove, ali nije me odgurnuo. Obazrivo me posmatra, pogled mu je pre poman nego uplašen, ali rastvorio je usne zato što mu se disanje ubrzalo.

„Je li u redu?“, prošaputala sam.

„Da.“ Njegov kratki, zadihani odgovor gotovo liči na udah. Setila sam se svih onih prilika kad smo se zajedno tuširali, ali onaj u *Olimpiku* je gorko-slatka uspomena. Pa, sad mogu da ga dodirujem. Prala sam ga nežnim kruženjem, pomerala se do njegovih pazuha, preko rebara, niz čvrst ravan stomak prema maljicama iznad pojasa pantalona.

„Sad je moj red“, prošaputao je i uzeo šampon. Pomerio nas je izvan domašaja mlaza i izlio mi malo šampona na teme.

Mislim da je to mig da prestanem da ga perem pa sam zavukla prste u pojas njegovih pantalona. Utrljava mi šampon u kosu,

dugim prstima mi masira teme. Zadovoljno sam uzdahnula, zažmurila i prepustila se božanstvenom osećaju. Posle onoliko stresa, ovo je upravo ono što mi treba.

Nasmejao se. Otvorila sam jedno oko i videla da mi se osmehuje. „Sviđa ti se?“

„Hmm...“

Osmeh mu je postao širi. „I meni“, rekao je i nagnuo se da mi poljubi čelo. Prstima je nastavio da mi divno i odlučno masira teme.

„Okreni se“, zapovedio je. Poslušala sam ga i prstima je polako nastavio da mi trlja glavu, pere kosu i opušta me, da me voli prstima. O, ovo je blaženstvo. Uzeo je još šampona i nežno mi oprao duge pramenove na leđima. Kad je završio, ponovo me je povukao pod mlaz.

„Zabaci glavu“, naložio je tiho.

Rado sam poslušala i pažljivo mi je isprao šampon. Kad je završio, ponovo sam se okrenula prema njemu i ustremila se pravo na njegove pantalone.

„Hoću celog da te operem“, prošaputala sam. Osmehnuo se onim zajedljivim osmejkom i podigao ruke kao da poručuje „tvoj sam, malena“. Široko sam se osmehnula, osećam se kao da je stigao Božić. Brzo sam mu otkopčala šlic i uskoro su mu se pantalone i bokserice pridružile ostatku naše odeće. Ustala sam i posegnula za kupkom i sunderom.

„Izgleda kao da si srećan što me vidiš“, promrmljala sam podrugljivo.

„Uvek sam srećan kad te vidim, gospođice Stil.“ Zajedljivo mi se osmehnuo.

Sipala sam kupku na sunder pa ponovo prešla njegovim grudima. Opušteniji je, možda zato što ga ne dodirujem stvarno. Počela sam da spuštam sunder niz stomak, ispod pupka, kroz stidne malje pa preko uda.

Pogledala sam ga i videla da me posmatra s putenom žudnjom ispod polusklopljenih kapaka. *Hmm... volim taj pogled.* Ispustila sam sunder i uposlila šake, čvrsto ga stegavši. Zažmurio je, zabacio glavu i zaječao, isturivši kukove prema meni.

O, da! Tako je uzbudljivo. Pojavila se moja unutrašnja boginja, koja se cele večeri ljuljala i plakala u uglu. Sad nosi kurvinski crveni ruž za usne.

Njegove užarene oči odjednom prikovaše moje. Setio se nečega.

„Subota je“, povikao je, očiju blistavih od čulnog divljenja. Uhvatio me je oko pojasa, privukao sebi i divlje poljubio.

Au - promena pravca!

Rukama prelazi po mom glatkom, mokrom telu, oko moje ribice, prsti mu istražuju i zadirkuju, a usne su mu neumoljive, ostavljaju me bez daha. Sad me jednom rukom drži za mokru kosu, prikovao me je u mestu dok podnosim punu silinu njegove oslobođene strasti. Prsti mu se pomeraju u meni.

„Ah“, zaječala sam mu uz usne.

„Da“, prosiktao je i podigao me, šakama mi obujmivši zadnjicu. „Obavij noge oko mene, malena.“ Noge su mi poslušale i prilepila sam mu se kao pijavica uz vrat. Naslonio me je uza zid i zastao da me pogleda.

„Drži oči otvorene“, promrmljao je. „Hoću da te gledam.“

Zatreptala sam. Srce mi mahnito lupa, krv mi juri telom, želja, opipljiva i neobuzdana, struji mnome. Ušao je u mene, o, tako polako, ispunjava me, poseduje me, telo uz telo. Nabila sam se na njega i glasno zaječala. Kad se ceo našao u meni, zastao je još jednom, lica napregnutog, žestokog.

„Moja si, Anastazija“, prošaputao je.

„Uvek.“

Pobednički se osmehnuo i pomerio, nateravši me da kriknem.

„A sad možemo svima da kažemo zato što si rekla da.“ Glas mu je ispunjen poštovanjem. Nagnuo se, zarobio mi usne svojim, pa počeo da se pomera... polako i slatko. Zažmurila sam i zabacila glavu kad mi se telo izvilo, volja mi se potčinila njegovoj, robinja njegovog opojnog sporog ritma.

Zubima mi je okrznuo bradu pa se spustio na vrat kad je ubrzao. Odbijao me je napred, nagore - dalje od ovog sveta, mlaza vode, jezivog večerašnjeg straha. Postojimo samo moj čovek i ja dok se usklađeno pomeramo, pomeramo kao jedno - svako potpuno zaokupljeno onim drugim - a stenjanje i dahtanje nam se stapaju. Uživam u izvrsnom osećaju što sam njegova dok mi telo buja i cveta oko njega.

Mogla sam da ga izgubim... volim ga... Toliko ga volim da sam odjednom preplavljena silinom svoje ljubavi i dubinom svoje posvećenosti. Provešću ceo život voleći ovog čoveka. S tom pomisli koja izaziva strahopoštovanje, prasnula sam oko njega - isceljujući, katarzički orgazam. Uzvikivala sam njegovo ime dok su mi suze lile niz obraze.

Dostigao je vrhunac i izlio se u meni. Lica zagnjurenog uz moj vrat, skliznuo je na pod, čvrsto me držeći, ljubeći mi lice i brišući mi suze poljupcima dok je topla voda padala po nama i prala nas.

„**PRSTI SU MI** se smežurali“, promrmljala sam, zadovoljena, naslonjena na njegove grudi. Podigao mi je prste do usana i poljubio svaki.

„Stvarno bi trebalo da izađemo odavde.“

„Lepo mi je ovde.“ Sedim između njegovih nogu i on me privija čvrsto uz sebe. Ne želim da se pomeram.

Kristijan je promrmljao da se slaže sa mnom. Ali odjednom sam umorna do kostiju, umorna od sveta. Toliko toga se desilo ove nedelje - dovoljno drame za ceo život - a sad ću se udati. Smeh neverice pobeže mi iz usta.

„Nešto ti je smešno, gospođice Stil?“, pitao je s ljubavlju.

„Ovo je bila nedelja ispunjena događajima.“

Osmehnulo se. „I te kako.“

„Zahvaljujem bogu što si se vratio u jednom komadu, gospodine Greje“, prošaputala sam pošto sam se otreznila pri pomisli na to šta je moglo da se desi. Napeo se i odmah sam zažalila što sam ga podsetila.

„Uplašio sam se“, priznao je, iznenadivši me.

„Ranije?“

Klimnuo je glavom, ozbiljnog izraza.

Sranje. „Dakle, namerno si ispričao kako nije bilo strašno da ne bi uzrujao porodicu?“

„Da. Bio sam prenisko da bih se dobro prizemljio. Ali nekako sam uspeo.“

Sranje. Pogledala sam ga. Izgleda sumorno dok se voda obrušava na nas. „Koliko je blizu bilo?“ Spustio je pogled na mene.

„Blizu.“ Zastao je. „Nekoliko užasnih trenutaka mislio sam da te nikad više neću videti.“

Čvrsto sam ga zagrlila. „Ne mogu da zamislim život bez tebe, Kristijane. Toliko te volim da me to plaši.“

„I mene“, prodahtao je. „Život bi mi bio prazan bez tebe. Toliko te volim.“ Čvršće me je stegao i zagnjurio nos u moju kosu.

„Nikad te neću pustiti da odeš.“

„Ne želim nikad da odem.“ Poljubila sam ga u vrat, a on se nagnuo i nežno me poljubio.

U sledećem trenutku se pomerio. „Dođi, hajde da te obrišemo i strpamo u krevet. Iscrpljen sam a ti izgledaš izudarano.“ Zavalila sam se i izvila obrvu zbog njegovog izbora reči. Nakrivio je glavu i podsmehnulo se.

„Hoćeš li da kažeš nešto, gospođice Stil?“

Odmahnula sam glavom i nesigurno ustala.

SEDIM NA KREKETU. Kristijan je ustrajao na tome da mi osuši kosu - veoma je vešt. Osetila sam nelagodu kad sam se setila kako se izveštio u tome i odmah potisnula tu misao. Prošlo je dva i spremna sam za spavanje. Kristijan me je pogledao pa se ponovo zagledao u privezak za ključeve pre nego što je legao. Ponovo je odmahnuo glavom s nevericom.

„Ovo je tako lepo. Najlepši rođendanski poklon koji sam ikad dobio.“ Oči su mu blage i tople. „Bolje od potpisanog postera Đuzepea de Nataka.“

„Rekla bih ti ranije, ali pošto ti se bližio rođendan... Šta dati čoveku koji ima sve? Pomislila sam da ti dam... sebe.“

Spustio je privezak na noćni stočić, ugnezdio se pored mene i privukao me uz grudi tako da smo obrazovali kašiku. „Savršen je. Kao i ti.“

Podsmehnula sam se, iako me ne vidi. „Daleko sam od savršenog, Kristijane.“

„Podsmevaš mi se, gospođice Stil?“

Otkud zna? „Možda.“ Zakikotala sam se. „Mogu li da te pitam nešto?“

„Naravno.“ Zagnjurio mi je nos uz vrat.

„Nisi se javio dok si se vraćao iz Portlanda. Jesi li to stvarno uradio zbog Hosea? Brinuo si što sam sama s njim?“

Kristijan nije odgovorio. Okrenula sam se prema njemu. Razrogačio se jer ga korim.

„Znaš li koliko je to besmisleno? Koliko si brige naneo svojoj porodici i meni? Svi te mnogo volimo.“

Zatreptao je nekoliko puta pa se stidljivo osmehnulo. „Nisam imao predstavu da ćete toliko brinuti.“

Skupila sam usne. „Kad ćeš utuviti u tu tvrdu glavu da si voljen?“

„Tvrdu glavu?“ Iznenadeno je izvio obrve.

Klimnula sam glavom. „Da. Tvrdu glavu.“

„Ne verujem da su mi kosti glave mnogo tvrđe nego na drugim delovima tela.“

„Ozbiljna sam! Ne pokušavaj da me nasmeješ. I dalje sam malo ljuta na tebe, mada je to u senci zbog činjenice da si se vratio kući živ i zdrav pošto sam mislila...“ Glas mi je utihnuo kad sam se setila tih sati izpunjenih strepnjom. „Pa, znaš šta sam mislila.“

Pogled mu je smekšao i ispružio je ruku da me pomiluje po licu. „Izvini. U redu.“

„I tvoja sirota mama. Bilo je veoma potresno videti te s njom“, prošaputala sam.

Stidljivo se osmehnulo. „Nikad je nisam video takvu.“ Zatreptao je pri toj uspomeni. „Da, to je zaista bilo nešto posebno. Ona je uvek veoma pribrana. Baš sam se zaprepastio.“

„Vidiš? Svi te vole.“ Osmehnula sam se. „Možda ćeš sad poverovati u to.“ Nagla sam se i nežno ga poljubila. „Srećan rođendan, Kristijane. Drago mi je što si tu da поделиš dan sa mnom. A nisi video šta sam ti spremila za sutra... ovaj... danas.“ Podsmehnula sam se.

„Ima još?“, upita preneraženo. Licem mu se raširio osmeh koji oduzima dah.

„O, da, gospodine Greje, ali moraćeš da sačekaš.“

NAGLO SAM SE prenula iz sna ili košmara. Puls mi je ubrzan. Uspaničeno sam se okrenula i laknulo mi je kad sam videla da Kristijan čvrsto spava pored mene. Pošto sam se pomerila, promeškoltio se i ispružio ruke u snu da me zagrlji i nasloni mi glavu na rame. Tiho je uzdahnuo.

Soba je preplavljena svetlošću. Osam je sati. Kristijan nikad ne spava ovako kasno. Ponovo sam legla i pustila da mi se ustreptalo srce smiri. Čemu strepnja? Je li to posledica svega što se desilo sinoć?

Okrenula sam se i zagledala u njega. Tu je. Bezbedan je. Duboko sam udahnula da se smirim dok sam gledala njegovo prelepo lice, sad tako poznato, sve jamice i senke večno urezane u mom umu.

Izgleda mnogo mlađe dok spava. Osmehnula sam se zato što je danas godinu dana stariji. Čestitala sam sebi kad sam se setila svog poklona. O... šta li će učiniti? Možda bi trebalo da počnem time što ću mu doneti doručak u krevet. Uostalom, Hose je možda još tu.

Zatekla sam Hosea za šankom nad činijom žitarica. Nehotice sam pocrvenela kad sam ga ugledala. On zna da sam provela celu noć s Kristijanom. Zašto sam odjednom tako stidljiva? Nisam naga. Nosim svileni ogrtač do poda.

„Dobro jutro, Hose.“ Osmehnula sam se i nastupila nehajno.

„Ćao, Ana!“ Lice mu se ozarilo, iskreno mu je drago što me vidi. Nema ni nagoveštaja zadirkivanja ili pohotne želje u njegovom izrazu.

„Jesi li dobro spavao?“

„Da. Divan je pogled tamo gore.“

„Da, stvarno je poseban.“ Kao i vlasnik stana. „Hoćeš li pravi doručak za muškarca?“ Našalila sam se.

„Rado.“

„Danas je Kristijanu rođendan, odneću mu doručak u krevet.“

„Je li budan?“

„Nije, mislim da je iscrpljen posle svega što se juče desilo.“ Brzo sam skrenula pogled i pošla prema frižideru kako ne bi video da sam pocrvenela. *Pobogu, to je samo Hose*. Kad sam izvadila jaja i slaninu iz frižidera, videla sam da mi se osmehuje.

„Stvarno ti se sviđa, zar ne?“

Skupila sam usne. „Volim ga, Hose.“

Načas se razrogačio pa široko osmehnulo. „Šta ima da se ne voli?“, pitao je i pokazao na veliku sobu.

Namrštila sam se. „Baš ti hvala!“

„Hej, Ana, samo se šalim.“

Hmm... hoće li mi to stalno nabacivati? Da se udajem za Kristijana zbog njegovog novca?

„Ozbiljno, šalio sam se. Nikad nisi bila takva devojka.“

„Odgovara li ti omlet?“, promenila sam temu. Neću da se raspravljam.

„Naravno.“

„I meni“, rekao je Kristijan ulazeći. Jebote, nosi samo donji deo pidžame koji mu onako seksi visi s kukova.

„Hose.“ Klimnuo je glavom.

„Kristijane.“ Hose mu je ozbiljno uzvratilo klimanjem.

Kristijan se okrenuo prema meni i podsmehnulo se zato što buljim. Namerno je to uradio. Zaškiljila sam, očajnički pokušavajući da se priberem, a Kristijanov izraz blago se promenio. On zna da ja znam šta smeru i ne mari.

„Htela sam da ti donesem doručak u krevet.“

Došepurio se do mene, zagrlio me jednom rukom, podigao mi bradu i glasno mi poljubio usne. Nimalo nalik Kristijanu Pedeset nijansi!

„Dobro jutro, Anastazija“, rekao je. Dođe mi da se namrštim i kažem mu da se ponaša pristojno - ali rođendan mu je. Pocrvenela sam. Zašto je toliko posednički?

„Dobro jutro, Kristijane. Srećan rođendan.“ Osmehnula sam se, a on se podrugnuo.

„Jedva čekam svoj drugi poklon“, rekao je. To je to. Pocrvenela sam kao crvena soba bola. Nervozno sam pogledala Hosea, koji izgleda kao da je progutao nešto gadno. Okrenula sam se i počela da spremam doručak.

„I kakvi su ti planovi za danas, Hose?“, upita Kristijan naizgled nehajno dok je sedao na barsku stolicu.

„Idem da vidim tatu i Reja, Aninog tatu.“

Kristijan se namrštio.

„Oni se poznaju?“

„Da, bili su zajedno u vojsci. Izgubili su vezu sve dok se Ana i ja nismo upoznali na fakultetu. Nekako je simpatično. Sad su najbolji drugari. Idemo na pecaroški izlet.“

„Na pecanje?“ Kristijan se iskreno zainteresovao.

„Da, ima odličnog ulova u ovim vodama. Kalifornijske pastrmke mogu mnogo da narastu.“

„Istina. Moj brat Eliot i ja smo jednom upecali pastrmku od petnaest kila.“

Pričaju o pecanju? Šta je to s pecanjem? Nikad nisam shvatila. „Petnaest kila? Nije loše. Mada Anin tata drži rekord. Devetnaest kila.“

„Šališ se! Nije mi rekao.“

„Nego, srećan rođendan.“

„Hvala. Pa gde voliš da pecaš?“

Isključila sam se. Ne moram to da znam. Ali istovremeno mi je laknulo. Vidiš, Kristijane? Hose nije tako loš.

DOK SE HOSE spremio za polazak, obojica su bili mnogo opušteniji. Kristijan se brzo presvukao u majicu i farmerke pa je bosonog ispratio Hosea sa mnom u predvorje.

„Hvala što si me primio da prenoćim“, rekao je Hose dok su se rukovali.

„Dodi kad god hoćeš.“ Kristijan se osmehnuo.

Hose me je brzo zagrlio. „Čuvaj se, Ana.“

„Naravno. Mnogo mi je drago što sam te videla. Sledeći put idemo u pravi provod.“

„Držim te za reč.“ Mahnuo nam je iz lifta pa nestao.

„Vidiš, nije tako loš.“

„I dalje hoće da ti se uvuče u gaće, Ana. Ali ne mogu da ga krivim.“

„Kristijane, to nije tačno!“

„Nemaš pojma, zar ne?“ Podsmehnuo mi se. „Želi te. Mnogo.“ Namrštila sam se. „Kristijane, on mi je samo prijatelj. Dobar prijatelj.“ Odjednom sam shvatila da zvučim kao on kad priča o gospođi Robinson. Ta pomisao uznemiruje.

Kristijan je pomirljivo podigao ruke.

„Ne želim da se raspravljam“, rekao je blago.

O! Ne raspravljamo... je l' tako? „Ni ja.“

„Nisu mu rekla da ćemo se venčati.“

„Nisam. Mislim da bi prvo trebalo da kažem mami i Reju.“ *Sranje.* Prvi put sam pomislila na to otkako sam pristala. Pobogu, šta li će moji roditelji reći?

Kristijan klimnu glavom. „Da, u pravu si. I moraću da... ovaj, da Reju tražim tvoju ruku.“

Nasmejala sam se. „O, Kristijane, nismo u osamnaestom veku.“ *Sranje. Šta li će Rej reći?* Pomisao na taj razgovor ispunila me je užasom.

„Takva je tradicija.“ Kristijan sleže ramenima.

„Hajde kasnije da pričamo o tome. Hoću da ti dam drugi poklon.“ Cilj mi je da mu skrenem pažnju. Pomisao na drugi poklon sagoreva mi rupu u svesti. Moram da mu ga dam i vidim kako će reagovati.

Stidljivo mi se osmehnuo i srce mi je preskočilo. Nikad mi neće dosaditi da gledam taj osmejak.

„Ponovo grickaš usnu“, rekao je i podigao mi bradu.

Uzbuđeni drhtaj mi prostruja telom od njegovog dodira. Bez reči, dok me ne napusti hrabrost, uhvatila sam ga za ruku i povelala natrag u spavaću sobu. Pustila sam mu ruku i ispod svoje strane kreveta izvukla dve preostale kutije.

„Dva?“ Iznenadio se.

Duboko sam udahnula. „Kupila sam ovo pre... ovaj... jučerašnjeg događaja. Više nisam sigurna u vezi s njim.“ Brzo sam mu pružila jedan paket pre nego što se predomislim. Zbunjeno me je pogledao, osetivši moju nesigurnost.

„Jesi li sigurna da želiš da ga otvorim?“

Zabrinuto sam klimnula glavom.

Kristijan je iscepao ukrasni papir i zapanjeno se zagledao u kutiju.

„Čarli Tango“, prošaputala sam.

Široko se osmehnuo. U kutiji je mali drveni helikopter s velikom elisom na solarni pogon. Otvorio ju je.

„Solarni pogon“, promrmljao je. „Opa.“ Pre nego što sam shvatila šta se dešava, seo je na krevet i počeo da ga sastavlja. Brzo je sve sastavio i podigao ga na dlanu. Plavi drveni helikopter. Pogledao me je i uputio mi predivni osmeh američkog momka. Zatim je prišao prozoru kako bi mali helikopter obasjalo sunce i elisa se zavrtila.

„Vidi ti to“, prošaputao je, pomno ga posmatrajući. „Šta sve već možemo s tom tehnologijom.“ Podigao ga je do visine očiju i gledao kako se elisa vrti. Opčinjen je i očarava me da ga posmatram tako izgubljenog u mislima dok zuri u mali helikopter. O čemu li razmišlja?

„Sviđa ti se?“

„Ana, oduševljen sam. Hvala ti.“ Zagrlio me je i brzo poljubio pa se okrenuo da gleda kako se elisa okreće. „Staviću ga u radnu sobu pored jedrilice“, dodao je odsutno dok je gledao svoj poklon. Zatim je sklonio ruku sa sunca. Elisa je usporila pa se zaustavila.

Jače je od mene - toliko se osmehujem da mi se čini kako će mi se lice raspolutiti. Dođe mi da zagrlim samu sebe. Mnogo mu se sviđa. Naravno, on je opčinjen alternativnim tehnologijama. To sam zaboravila u žurbi. Stavio ga je na komodu i okrenuo se prema meni.

„Praviće mi društvo dok ne popravimo Čarlija Tanga.“

„Može li se spasti?“

„Ne znam. Nadam se. Nedostajao bi mi.“

Je l'? Zaprepastila me je žaoka ljubomore prema neživom predmetu. Moja podsvest je prezrivo frknula. Ne obraćam pažnju na nju.

„Šta je u drugoj kutiji?“, pitao je, očiju razrogačenih od gotovo detinjeg uzbuđenja.

Jebote. „Nisam sigurna je li to poklon za tebe ili mene.“

„Stvarno?“ Znam da sam mu probudila zanimanje. Nervozno sam mu pružila drugu kutiju. Nežno ju je protresao i oboje smo čuli zveket. Pogledao me je.

„Zašto si tako nervozna?“, pitao je zbunjeno. Slegnula sam ramenima, postidena i uzbuđena. Pocrvenela sam. Izvio je obrvu.

„Zaintrigirala si me, gospođice Stil“, prošaputao je. Glas mu je odjeknuo mojim telom, a želja i iščekivanje mi nabužale u stomaku. „Moram reći da uživam u tvojoj reakciji. Šta li si smislila?“ Zamišljeno je zaškiljio.

Skupila sam usne i zadržala dah.

Podigao je poklopac i izvadio karticu. Ostatak je uvijen u papir. Otvorio je karticu i brzo me pogledao - razrogačen je od zaprepašćenja ili iznenađenja, prosto ne znam.

„Da ti radim nepristojne stvari?“, promrmljao je. Klimnula sam glavom i progutala knedlu. Obazrivo je nakrivio glavu, procenjujući moju reakciju, pa se namrštio. Zatim je posvetio pažnju kutiji. Iscepao je svetloplavi ukrasni papir i izvadio masku za oči, štipaljke za bradavice, analni dildo, svoju srebrnkastosivu kravatu i - na kraju ali ne manje važno - ključ igraonice.

Pogledao me je, očiju potamnelih, nedokučivih. O, *sranje*. Je li ovo loš potez?

„Hoćeš da se igraš?“, pitao je tiho.

„Da“, prodahtala sam.

„Za moj rođendan?“

„Da.“ Može li glas da mi bude tiši?

Brojna osećanja su mu proletela licem. Nisam mogla da dokučim nijedno, ali na kraju je zadržao zabrinut izraz. *Hmm...* Nije baš reakcija koju sam očekivala.

„Jesi li sigurna?“

„Bez bičeva i sličnih predmeta.“

„Znam to.“

„Onda, da. Sigurna sam.“

Odmahnuo je glavom i zagledao se u kutiju. „Luda za seksom i nezajažljiva. Pa, mislim da možemo učiniti nešto s ovim stvarčicama“, promrmljao je gotovo za sebe pa vratio sve natrag u kutiju. Kad me je ponovo pogledao, izraz mu se sasvim promenio. Bokte, oči mu gore, a usne se polako izvijaju u erotski osmejak. Ispružio je ruku.

„Odmah“, rekao je. To nije molba. Stomak mi se zgrčio, čvrsto i napeto, duboko, duboko dole.

Prihvatila sam njegovu ruku.

„Dođi“, naredio je. Pošla sam za njim iz spavaće sobe sa srcem u grlu. Želja, glatka i vrela, struji mi krvotokom, a utroba mi se grči od gladnog iščekivanja. Napokon!

21. poglavlje

Kristijan je zastao ispred igraonice.

„Jesi li sigurna u vezi s ovim?“, pitao je. Pogled mu je užaren, ali i zabrinut.

„Jesam“, promrmljala sam i stidljivo mu se osmehnula.

Pogled mu je smekšao. „Postoji li išta što ne želiš da radiš?“

Smelo me je to neočekivano pitanje i misli stadoše da mi se roje. Jedna se izdvojila. „Ne želim da me fotografišeš.“

Ukočio se i izraz mu je ogrubeo. Nakrivio je glavu i zamišljeno me pogledao.

O, *sranje*. Mislila sam da će me pitati zašto, ali srećom nije.

„Važi“, promrmljao je. Čelo mu se nabralo dok je otključavao vrata. Stao je u stranu da me propusti. Osećam njegov pogled na sebi dok ulazi za mnom i zatvara vrata.

Spustio je kutiju s poklonom na komodu, izvadio ajpod, uključio ga pa mahnuo prema baznoj stanici na zidu i vrata od peskiranog stakla su se nečujno otvorila. Pritisnuo je nekoliko prekidača i zvuk podzemnog voza odjeknu prostorijom. Utišao je i spor, hipnotički elektronski ritam postao je ambijentalni. Žena je zapevala. Ne znam ko je, ali glas joj je istovremeno mek i promukao, a ritam je odmeren, promišljen... erotski. *Au*. To je muzika za vođenje ljubavi.

Kristijan se okrenuo prema meni. Stojim nasred sobe, srce mi mahnito kuca, krv mi peva u venama, pulsira - ili mi se bar tako čini - u ritmu sa zavodljivom muzikom. Nehajno mi je prišao i povukao mi bradu kako bih prestala da grickam usnu.

„Šta hoćeš da radiš, Anastazija?“, prošaputao je i nežno, smerno me poljubio u ugao usana, ne spuštajući prste s moje brade.

„Rođendan ti je. Šta god hoćeš“, odgovorila sam šapatom. Prešao mi je palcem po donjoj usni i ponovo nabrao čelo.

„Jesmo li ovde zato što misliš da to želim?“ Blago je izrekao pitanje, ali me napregnuto posmatra.

„Ne“, prošaputala sam. „I ja želim da budem ovde.“

Pogled mu je potamneo, postajao smeliji kako mi je procenjivao reakciju. Čini mi se da je prošla večnost dok nije progovorio.

„O, toliko je mogućnosti, gospođice Stil.“ Glas mu je tih, uzbuđen. „Ali počnimo time što ćeš da se skineš.“ Povukao mi je pojas ogrtača i otvorio ga, otkrivši moju svilenu spavaćicu, pa se odmakao i nehajno seo na rukonaslon otomana.

„Svuci se. Polako.“ Uputio mi je senzualni, izazivački pogled.

Grčevito sam progutala knedlu i skupila butine. Već sam vlažna među nogama. Moja unutrašnja boginja se skinula i stoji u redu, spremna, čeka i moli me da nadoknadim propušteno. Smakla sam ogrtač s ramena, ne skidajući pogled s njegovog, pa slegnula i pustila da uzlepršano padne na pod. Njegove opčinjavajuće sive oči su se zažarile i prešao je kažiprstom po usnama dok me je posmatrao.

Povukla sam tanke bretele s ramena, gledala ga delić sekunde pa ih pustila. Spavaćica mi je skliznula i blago mi se ustalasala niz telo pa mi se skupila oko stopala. Naga sam, gotovo dahćem i tako sam spremna.

Kristijan je načas ostao ukočen. Zadivilo me je njegovo nepomućeno puteno obožavanje. Ustao je, prišao komodi i podigao srebrnkastosivu kravatu, moju omiljenu. Provukao ju je između prstiju i opušteno mi prišao. Osmeh mu poigrava na usnama. Kad je stao ispred mene, očekivala sam da kaže da ispružim ruke, aii nije.

„Mislim da si nedovoljno odevena, gospođice Stil“, promrmljao je. Stavio mi je kravatu oko vrata i polako ali vešto je vezao u čvor za koji pretpostavljam da je vindzorski. Dok ga je zatezao, prstima mi je očešao podnožje vrata i naelektrisanje je prostrujalo mnome, nateravši me da ciknem. Ostavio je širi kraj dovoljno dugačak da mi vrh dodiruje stidne dlačice.

„Sad izgledaš veoma lepo, gospođice Stil“, rekao je i nagnuo se da mi nežno poljubi usne. Poljubac je brz i želim više. Želja mi se bludno kovitla telom.

„Šta ćemo sad s tobom?“, pitao je i naglo cimnuo kravatu tako da sam mu poletela u naručje. Zavukao mi je ruke u kosu i zabacio mi glavu. Tad me je stvarno poljubio, jako. Jezik mu je neprašajući i bespošteđan. Jednom rukom mi je pomilovao leđa pa mi obujmio zadnjicu. Stenjao je kad se odmakao. Oči su mu istopljene sive. A ja sam željna, borim se da dođem do daha i razum mi se potpuno raspršio. Sigurna sam da su mi usne naduvane posle njegovog senzualnog nasrtaja.

„Okreni se“, naložio je blago i poslušala sam. Izvukao mi je kosu ispod kravate, brzo je upleo u pletenicu i vezao. Povukao je pletenicu tako da sam zabacila glavu.

„Imaš divnu kosu, Anastazija“, promrmljao je i poljubio mi vrat. Žmarci su mi prošli kičmom. „Samo moraš da kažeš da prestanem. Znaš to, zar ne?“, prošaputao mi je uz vrat.

Klimnula sam glavom. Žmurim i uživam u dodiru njegovih usana. Okrenuo me je još jednom i podigao kraj kravate.

„Dodži“, rekao je i nežno me povukao. Odveo me je do komode na kojoj su izloženi svi predmeti iz kutije.

„Anastazija, ovi predmeti.“ Podigao je analni dildo. „Ovo je preveliko. Kao analna devica, ne želiš da počneš s tim. Nego s ovim.“ Podigao je mali prst i zapanjeno sam ciknula. Prsti... tamo? Podsmehnuo mi se i setila sam se neprijatne stavke o analnom fistingu iz ugovora.

„Samo prst - jedan“, rekao je nežno s onom neverovatnom sposobnošću da mi čita misli. Pogled mi polete do njegovog. Kako mu to polazi za rukom?

„Ove štipaljke su surove.“ Gurnuo je štipaljke za bradavice. „Koristićemo ove.“ Stavio je drugi par štipaljki na komodu. Izgledaju kao velike crne ukosnice s kojih vise mali ahati. „Podesive su“, objasnio je, glasa prožetog nežnom brigom.

Razrogačila sam se i zatreptala. Kristijan, moj učitelj seksa. On zna mnogo više o svemu tome od mene. Nikad neću nadoknaditi propušteno. Namrštila sam se. On zna više od mene u gotovo svemu... osim u kuvanju.

„Jasno?“

„Da“, prošaputala sam suvih usta. „Hoćeš li mi reći šta nameravaš?“

„Ne. Usput izmišljam. Ovo nije scena, Ana.“

„Kako bi trebalo da se ponašam?“

Nabrao je čelo. „Kako god hoćeš.“

Oh!

„Jesi li očekivala moj alter ego, Anastazija?“, pitao je pomalo podrugljivo i istovremeno razveseljeno. Zatreptala sam.

„Pa, jesam. On mi se sviđa“, promrmljala sam. Osmehnuo se onim tajanstvenim osmehom i pomilovao me palcem po obrazu.

„Nije valjda?“, prodahao je i prešao mi palcem po donjoj usni. „Ja sam ti ljubavnik, Anastazija, nisam tvoj dominator. Volim da slušam tvoj smeh i devojački kikut. Volim kad si opuštena i srećna, kao na Hoseovim fotografijama. To je devojka koja mi je pala u kancelariju. To je devojka u koju sam se zaljubio.“

Zinula sam i dobrodošla toplina mi je ugrejala srce. To je sreća - nepomućena sreća.

„Ali pošto sam sve to rekao, volim i da ti radim nepristojne stvari, gospođice Stil, a moj alter ego zna nekoliko caka. Zato radi ono što ti kažem i okreni se.“ Oči su mu zločesto zasjale i sreća se naglo spustila, čvrsto mi uhvatila sve tetive ispod pojasa i stegla ih. Poslušala sam ga. Čula sam kako iza mene otvara fioku. Trenutak kasnije, ponovo se našao ispred mene.

„Dodži“, naredio je i povukao kravatu, povevši me prema stolu. Dok smo prolazili pored otomana, prvi put sam videla da su svi štapovi nestali. To mi je odvuklo pažnju. Jesu li bili tu juče kad sam ulazila? Ne sećam se. Je li ih Kristijan sklonio? Gospođa Džouns? Prekinuo mi je nit misli.

„Hoću da klekneš ovde“, rekao je kad smo prišli stolu.

Dobro. Šta li ima na umu? Moja unutrašnja boginja jedva čeka da sazna - ona već leži na stolu, širi i sklapa noge poput makaza i gleda ga s obožavanjem.

Nežno me je podigao na sto, a ja sam savila noge i klekla ispred njega, iznenađena svojom gipkošću. Sad su nam oči u ravni. Prešao mi je rukama niz butine, uhvatio me za kolena i rastavio ih pa stao tačno ispred mene. Izgleda veoma ozbiljno, oči su mu potamnele, požudne... polusklopljenih kapaka.

„Ruke iza leđa. Sputaću ih.“

Iz zadnjeg džepa je izvadio kožno remenje i uhvatio mi ruke. To je to. Kuda će me odvesti ovog puta?

Njegova blizina je omamljujuća. Ovaj čovek će mi biti muž. Može li neko toliko da želi svog muža? Ne sećam se da sam to igde pročitala. Ne mogu da mu odolim i prešla sam rastavljenim usnama po njegovoj bradi i osetila čekanje, opojnu mešavinu bodljikavog i mekog pod jezikom. Ukočio se i zažmurio. Disanje mu je zapelo i odmakao se.

„Prestani. Ili će ovo biti gotovo brže nego što ijedno od nas želi“, upozorio me je. Načas sam pomislila da se naljutio, ali utom se osmehnuo i usplamtele oči su mu živnule od radosti.

„Neodoljiv si.“ Napućila sam se.

„Jesam li?“, upita zajedljivo.

Klimnula sam glavom.

„Pa, nemoj mi skretati pažnju ili ću ti zapušiti usta.“

„Volim da ti skrećem pažnju“, prošaputala sam i tvrdoglavo ga pogledala. Izvio je obrvu.

„Ili ću te istući.“

Oh! Pokušala sam da potisnem osmeh. Ne tako davno ta pretnja bi me obuzdala. Ne bih imala petlje da ga bez dozvole poljubim u ovoj prostoriji. Shvatila sam da mi više ne uliva strah. To je otkrovenje. Nestašno sam mu se osmehnula i on mi je uzvratio podrugljivim osmejkom.

„Ponašaj se lepo“, zarežao je i odmakao se. Zagledao se u mene i udario remenjem po dlanu. Iza tog postupka krije se upozorenje. Pokušala sam da izgledam skrušeno i mislim da sam uspela. Ponovo mi je prišao.

„Tako je bolje“, prodahtao je i ponovo se nagnuo iza mene s okovima. Odolela sam da ga dodirnem, ali sam udahnula njegov divni miris, i dalje svež od sinoćnjeg tuširanja. *Hmm...* Trebalo bi da ga flaširam.

Očekivala sam da mi stavi okove oko članaka, ali pričvrstio mi ih je iznad lakata. Zbog toga sam morala da izvijem leđa i isturim grudi, iako mi laktovi nipošto nisu spojeni. Kad je završio, odmakao se da mi se divi.

„Jesi li dobro?“, pitao je. Položaj nije preterano udoban, ali toliko sam napeta od iščekivanja da vidim šta će dalje da sam klimnula glavom, slaba od želje.

„Dobro.“ Izvukao je masku iz zadnjeg džepa.

„Mislim da si dovoljno videla“, promrmljao je. Navukao mi je masku preko glave i pokrio mi oči. Disanje mi se ubrzalo.

Au. Zašto je tako erotično kad ne vidiš? Ovde sam, vezana, klečim na stolu, čekam - osećam slatko, vruće i teško iščekivanje duboko u stomaku. Mada i dalje čujem. Ujednačen ritam se nastavlja. Odjekuje mi kroz telo. To nisam dosad primetila. Mora da je namestio pesmu na ponavljanje.

Kristijan se odmakao. Šta li radi? Vratio se do komode i otvorio fioku pa je ponovo zatvorio. Trenutak kasnije se vratio, osećam ga ispred sebe. U vazduhu je oštar, raskošan, mošusni miris. Divan je, gotovo da mi pođe voda na usta.

„Ne želim da uništim omiljenu kravatu“, promrmljao je. Polako se odmotavala dok ju je odvezivao.

Oštro sam udahnula dok mi se kraj kravate spuštao niz telo, golicajući me. Da uništi kravatu? Napeto osluškujem ne bih li otkrila šta će da uradi. Trlja dlanove. Odjednom me je zglobovima očešao po obrazu sve do brade, prateći viličnu kost.

Telo mi je poskočilo jer je njegov dodir izazvao slasni drhtaj u meni. Ispružio mi je dlan na vratu. Lepljiv je od ulja slatkog mirisa i ruka mu glatko klizi niz moj vrat, preko ključne kosti do ramena. Prstima mi nežno gnječi kožu. O, masira me. Nisam to očekivala.

Spustio mi je i drugu šaku na rame i počeo još jedno sporo, zadirkujuće putovanje preko moje ključne kosti. Tiho sam zaječala kad je počeo da se spušta prema mojim grudima koje su sve više bridele, bridele za njegovim dodirom. Muči me. Još više sam izvila telo prema njegovom veštom dodiru, ali ruke mu klize pored mojih grudi, polako, odmereno, u ritmu muzike. Namerno mi izbegava grudi. Zaječala sam, iako ne znam da li od uživanja ili teskobe.

„Prelepa si, Ana“, promrmljao je tiho i promuklo pored mog uva. Spušta mi nos niz viličnu kost i nastavlja da me masira ispod grudi, preko stomaka, dole... Ovlaš mi je poljubio usne pa prešao nosom niz moj vrat. *Bokte, gorim...* od njegove blizine, njegovih ruku, njegovih reči.

„I uskoro ću te uzeti i štititi“, prošaputao je.

Au.

„Da te volim i poštujem.“

Pobogu.

„Da te obožavam telom svojim.“

Zabacila sam glavu i zaječala. Prstima mi je prošao kroz stidne dlačice, preko ribice pa mi dlanom protrljao klitoris.

„Gospođo Grej“, prošaputao je dok me je trljao dlanom.

Prostajala sam.

„Da“, prodahtao je, i dalje me zadirkujući dlanom. „Otvori usta.“

Usta su mi već otvorena jer stenjem. Šire sam ih otvorila i gurnuo mi je veliki hladni metalni predmet između usana. Ima oblik veće cucle, s malim udubljenjima ili žlebovima. Čini mi se da je na kraju lanac. Veliko je.

„Sisaj“, naredio je blago. „Staviću to u tebe.“

U mene? Gde u mene? Srce mi je skočilo u grlo.

„Sisaj“, ponovio je i prestao da me trlja dlanom.

Ne, nemoj prestajati! - htela sam da uzviknem, ali usta su mi puna. Njegove nauljene šake sad mi klize uz telo i konačno obujmljuju moje zapostavljene grudi.

„Nemoj prestajati da sisaš.“

Nežno mi je trljao bradavice između palčeva i kažiprsta. Otvrđle su i izdužile se pod njegovim vešt看 dodirom, šaljući mi sinaptičke talase zadovoljstva sve do međunožja.

„Imaš tako divne grudi, Anastazija“, promrmljao je i bradavice su mi se još više ukrutile u odgovor. Promrmljao je nešto odobravajuće i zaječala sam. Usne mu se spustiše niz moj vrat do jedne dojke, ostavljajući nežne ujede i sisajući usput, bližeći se bradavici. Iznenada sam osetila stisak štipaljke.

„Ah!“, krkljajući sam zastenjala zbog predmeta u ustima. Bokte, osećaj je izvrstan, sirov, bolan, divan... oh, stisak. Nežno je jezikom napravio krug oko sputane bradavice i pritom stavio štipaljku i na drugu. Ujed druge štipaljke podjednako je oštar... ali podjednako dobar. Glasno sam zaječala.

„Oseti to“, prošaputao je.

O, osećam. Osećam. Osećam.

„Daj mi to.“ Nežno je povukao složenu metalnu cucu iz mojih usta i pustila sam je. Šake mu se ponovo spuštaju niz moje telo do ribice. Ponovo ih je nauljio. Skliznule su mi do zadnjice.

Oštro sam udahnula. Šta li će da uradi? Napela sam se na kolenima dok mi prelazi prstima između guzova.

„Pst, opusti se“, prodahtao mi je blizu uva i poljubio mi vrat. Prstima me i dalje gladi i zadirkuje.

Šta će da uradi? Druga ruka mu je skliznula niz moj stomak do ribice i ponovo me je obujmio dlanom. Gurnuo je prste u mene i glasno sam zaječala od odobravanja.

„Staviću ovo u tebe“, promrsio je. „Ne ovde.“ Prstima mi prolazi između guzova i razmazuje ulje. „Nego ovde.“ Pomera prste ukруг, ukруг, udarajući mi prednji zid vagine. Zaječala sam i sputane bradavice mi nabubreše.

„Ah.“

„Pst.“ Kristijan je izvukao prste i gurnuo predmet u mene. Obujmio mi je lice i poljubio me, usnama zaposeo moje. Čula sam tih škljocaj. Dildo u meni je zavibrirao - *tamo dole!* Osećaj je neverovatan - neverovatniji od svega što sam ikad osetila.

„Ah!“

„Polako.“ Kristijan me je umirio i prigušio mi cik usnama. Spustio je ruku i veoma nežno povukao jednu štipaljku. Glasno sam kriknula.

„Kristijane, molim te!“

„Pst, malena. Drži se.“

Ovo je previše - previše nadražaja, svugde. Telo počinje da mi se penje i ne mogu da vladam uspinjanjem dok klečim. *Au...* Hoću li moći to da podnesem?

„Dobra devojčica“, umiruje me.

„Kristijane“, zadahtala sam. Čak i sebi zvučim očajnički.

„Pst, oseti to, Ana. Ne boj se.“ Ruke su mu sad oko mog pojasa, pridržava me, ali ne mogu da se usredsredim na njegove ruke, ono što se dešava u meni i na štipaljke. Telo mi se napinje, napinje da prasne - od neumoljivih vibracija i slatkog, preslatkog mučenja bradavica. *Jebote*. Biće previše žestoko. Ruke su mu skliznule s mojih kukova, dole i okolo, glatke i nauljene, dodiruju, opipavaju, mese mi kožu - mese mi zadnjicu.

„Prelepo“, promrmljao je i iznenada nežno gurnuo nauljen prst u mene... *tamo!* U moju guzu. *Jebote*. Osećaj je stran, ispunjen, zabranjen... ali oh... tako... dobar. Polako ga pomera, unutra-napolje, dok mi zubima prelazi po podignutoj bradi.

„Prelepo, Ana.“

Visim visoko - visoko iznad široke, široke provalije a onda lebdim i istovremeno vrtoglavo padam, obušavam se na zemlju. Više ne mogu da izdržim i vrištim dok mi se telo grči i dostiže vrhunac od poražavajuće ispunjenosti. Kad mi je telo eksplodiralo, nisam bila ništa više od osećaja - svugde. Kristijan je skinuo jednu pa drugu štipaljku. Bradavice mi zabrideše od navale slatkog, preslatkog bolnog nadražaja, ali tako je dobro i beskrajno mi produžava orgazam. Prst mu je i dalje na mestu, nežno ulazi i izlazi.

„Aaah!“, kriknula sam. Kristijan se obavio oko mene. Drži me dok mi se telo bespoštedno grči iznutra.

„*Ne!*“, vrisnula sam ponovo, molećivo. Ovog puta je izvukao dildo kao i prst, a telo je nastavilo da mi se grči.

Odrešio je jedan remen i ruke su mi pale napred. Glava mi se ljulja na njegovom ramenu i izgubljena sam, izgubljena u ovom poražavajućem nadražaju. Sva sam se pretvorila u isprekidano disanje, istrošenu želju i slatki, dobrodošli zaborav.

Maglovito sam svesna toga da me je Kristijan podigao, odneo do kreveta i spustio na hladni satenski čaršav. Posle jednog trenutka, i dalje nauljenim rukama počeo je da mi masira zadnji deo butina, kolena, listove i ramena. Osetila sam kako se dušek ulegnuo kad se ispružio pored mene.

Skinuo mi je masku, ali nemam snage da otvorim oči. Uhvatio mi je pletenicu, odvezao gumicu i nagnuo se da mi nežno poljubi usne. Samo moje isprekidano disanje narušava tišinu u sobi. Postepeno se uravnotežilo kad sam lagano dolebdela natrag na zemlju. Muzika je stala.

„Prelepo“, promrmljao je.

Kad sam uspela da otvorim jedno oko, videla sam da me gleda i nežno se osmehuje.

„Ćao“, rekao je. Prostenjala sam u odgovor i osmeh mu je postao širi. „Dovoljno nepristojno za tebe?“

Klimnula sam glavom i kolebljivo se osmehnula. Pobogu, imalo nepristojnije i morala bih oboje da istučem.

„Mislim da si pokušao da me ubiješ“, promrmljala sam.

„Smrt od orgazma.“ Podrugnuo se. „Postoje i gori načini da se umre“, rekao je pa se blago namrštio kad mu je nešto neprijatno palo na pamet. To me je uznemirilo. Podigla sam ruku i pomilovala ga po licu.

„Možeš ovako da me ubiješ kad god hoćeš“, prošaputala sam. Primetila sam da je divno nag i spreman za akciju. Kad mi je uzeo

ruku i poljubio mi zglobove prstiju, podigla sam se, šakama mu zarobila lice i privukla mu usne na svoje. Brzo me je poljubio pa se odmakao.

„Ovo želim da radim“, rekao je i ispod jastuka izvadio daljinski. Pritisnuo je taster i nežni tonovi gitare odbili su se od zidova.

„Hoću da vodim ljubav s tobom“, rekao je gledajući me. Sive oči mu gore od jarke iskrenosti pune ljubavi. U pozadini je poznat glas zapevao *The First Time Ever I Saw Your Face*. I njegove usne su pronašle moje.

DOK SAM SE stezala oko njega, ponovo se oslobađajući, Kristijan se raspao u mom zagrljaju, zabačene glave dok je izgovarao moje ime. Čvrsto me je privio na grudi dok smo sedeli okrenuti jedno prema drugome nasred ogromnog kreveta, ja na njemu. U tom trenutku - tom trenutku sreće s ovim čovekom uz ovu muziku - ponovo me je preplavila silovitost mog jutrošnjeg iskustva s njim i svega što se dešavalo te nedelje, ne samo fizički nego emotivno. Potpuno sam savladana svim tim osećanjima. Toliko ga duboko volim. Prvi put sam naslutila kako se on oseća u vezi s mojom bezbednošću.

Setivši se kako je juče umalo poginuo s Čarlijem Tangom, stresla sam se i suze su mi se skupile u očima. Da mu se išta dogodilo... toliko ga volim. Suze su mi nesputano potekle niz obraze. Kristijan ima toliko lica - slatku, nežnu ličnost i onu načetu, dominantnu stranu što poručuje „mogu da ti radim šta god, dođavola, hoću i svršićeš kao brzi voz“ - njegovih pedeset nijansi. Sav je zadihljujući. Sav je moj. Svesna sam toga da se ne poznajemo dovoljno i da moramo da savladamo more prepreka, ali znam da hoćemo - i imamo čitav život za to.

„Hej“, prodahao je, obujmio mi glavu šakama i zagledao se u mene. Još je u meni. „Zašto plačeš?“ Glas mu je ispunjen brigom.

„Zato što te toliko volim“, prošaputala sam. Delimično je zažmurio kao da je drogiran, upijajući moje reči. Kad je otvorio oči, blistale su od ljubavi.

„I ja tebe, Ana. S tobom sam... potpun.“ Nežno me je poljubio dok je Roberta Flak završavala pesmu.

PRIČALI SMO, PRIČALI i pričali, sedeći na krevetu u igraonici, ja u njegovom krilu, nogu obavijenih jedno oko drugog. Crveni satenski čaršav obavijen je oko nas nalik plemićkoj čauri. Nemam predstavu koliko je vremena prošlo. Kristijan se smeje dok podražavam Kejt za vreme snimanja u *Hitmanu*.

„Kad samo pomislim da je ona mogla da dođe da me intervjuiše. Hvala bogu na prehladi“, promrmrljao je i poljubio mi nos.

„Verujem da je imala grip, Kristijane“, prekorila sam ga, dokono prelazeći prstima kroz malje na njegovim grudima i diveći se što tako dobro podnosi moj dodir. „Svi štapovi su nestali“, setila sam se. Zadenuo mi je kosu iza uva po ko zna koji put.

„Mislim da nećeš nikad prevazići tu krajnju granicu.“

„Ne, ni ja ne verujem u to“, prošaputala sam razrogačena. A onda sam zatekla sebe kako gledam u bičeve, lopatice i mačke s devet repova poređane na naspramnom zidu. Pratio je moj pogled.

„Hoćeš li da se i njih rešim?“ Razgaljen je ali iskren.

„Ne biča... onog smeđeg. Ni antilopske mačke s devet repova.“ Pocrvenela sam.

Osmehnuo mi se.

„U redu, bič i mačka s devet repova. Gospođice Stil, puna si iznenađenja.“

„Kao i ti, gospodine Greje. To je jedna od stvari koje volim kod tebe.“ Nežno sam ga poljubila u ugao usana.

„Šta još voliš kod mene?“, pitao je i razrogačio se.

Znam da mnogo znači što je pitao tako nešto. To ga ponižava. Zatreptala sam. Volim sve u vezi s njim - čak i njegovih pedeset nijansi. Znam da život s Kristijanom nikad neće biti dosadan.

„Ovo.“ Prešla sam kažiprstom po njegovim usnama. „Volim ih i ono što izlazi iz njih, kao i ono što mi rade. I ovo.“ Pomilovala sam ga po slepoočnici. „Veoma si pametan, duhovit i pun znanja, sposoban za toliko toga. Ali najviše od svega, volim ovo što je ovde.“ Nežno sam mu položila dlan na grudi i osetila ujednačeno kucanje njegovog srca. „Ti si najsaosećajniji čovek koga sam upoznala. Ono što radiš. Kako radiš. To izaziva strahopoštovanje“, prošaputala sam.

„Strahopoštovanje?“ Zbunio se, ali vidim i trag humora u njegovom izrazu. A onda mu se izraz promenio i pojavio se onaj stidljivi osmeh. Poželela sam da se bacim na njega. I to sam i učinila.

DREMAM, OBAVIJENA SATENOM i Kristijanom. On me je probudio.

„Gladna?“, prošaputao je.

„Hmm, umirem od gladi.“

I ja.

Podigla sam se da ga pogledam. Ispružen je na krevetu.

„Rođendan ti je, gospodine Greje. Skuvaću ti nešto. Šta ti se jede?“

„Iznenadi me.“ Nežno me je pomilovao po obrazu. „Trebalo bi da pogledam sve poruke koje sam juče propustio.“ Uzdahnuo je i seo. Znam da je naš posebni trenutak okončan... zasad.

„Hajde da se istuširamo“, rekao je.
Kako mogu da odbijem slavljenika?

KRISTIJAN JE u radnoj sobi i razgovara telefonom. Tejlor je s njim. Izgleda ozbiljno ali nehajno u farmerkama i uskoj crnoj majici. Uposlila sam se u kuhinji. U frižideru sam našla šnicle lososa i marinirala ih u limunovom soku, napravila salatu i stavila mlade krompiriće da se skuvaaju. Veoma sam opuštena i srećna, na vrhu sveta - doslovno. Okrenula sam se prema ogromnom prozoru i zagledala u divno plavo nebo. *Onoliko pričanja... onoliko seksa... hmm.* Mogla bih da se naviknem na to.

Tejlor je izašao iz radne sobe i prekinuo mi misli. Isključila sam ajpod i izvadila slušalicu.

„Ćao, Tejllore.“

„Ana.“ Klimnuo je glavom.

„Je l’ vam ćerka dobro?“

„Jeste, hvala. Moja bivša žena je mislila da ima upalu slepog creva, ali je preterivala kao i uvek.“ Prevrnuo je očima i iznenadio me. „Sofi je dobro, samo ima gadan stomačni virus.“

„Žao mi je zbog toga.“

Osmehnuo se.

„Jesu li pronašli Čarlija Tanga?“

„Jesu. Spasilačka ekipa je na putu tamo. Trebalo bi da bude na *Boingfildu* kasno večeras.“

„O, dobro je.“

Slabašno se osmehnuo. „Još nešto, gospodo?“

„Ne, ništa, naravno.“ Pocrvenela sam... hoću li se ikad navići na to da me Tejlor oslovljava s gospodo? Zbog toga se osećam tako staro, kao da imam bar trideset godina.

Klimnuo je glavom i izašao iz dnevne sobe. Kristijan i dalje razgovara telefonom. Čekam da se krompirići skuvaaju. Dobila sam ideju. Uzela sam tašnu i izvadila blekberi. Dobila sam poruku od Kejt.

Vidimo se večeras. Radujem se dugooooom razgovoru

Otkucala sam odgovor.

I ja

Prijaće mi razgovor s Kejt.

Ušla sam u imejl nalog i otkucala brzu poruku Kristijanu.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Ručak

Datum: 18. jun 2011,13.12

Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,

Šaljem ti mejl da te obavestim da ti je ručak skoro gotov.

I da sam nešto ranije doživela raspamećujuće nastrane jebade.

Rođendanske nastrane jebade su preporučljive.

I još nešto - volim te.

Ana, cmok

(tvoja verenica)

Pažljivo osluškujem njegovu reakciju, ali i dalje priča telefonom. Slegnula sam ramenima. Možda je jednostavno prezauzet. Utom mi je blekberi zavibrirao.

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Nastrane jebade

Datum: 18. jun 2011,13.15

Primalac: Anastazija Stil

Koji deo je bio raspamećujući?

Hvatam beleške.

Kristijan Grej

Generalni direktor koji je izgledneo i iscrpljen posle jutrošnjih napora, *Grej enterprajzis holdings*

P. S. Mnogo mi se sviđa tvoj potpis.

P. P. S. Šta bi s umećem razgovora?

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Izgledneo?

Datum: 18.jun 2011,13.18

Primalac: Kristijan Grej

Dragi gospodine Greje,

Mogu li ti skrenuti pažnju na prvi red svog prethodnog mejla u kome te obaveštavam da ti je ručak zaista skoro gotov... dakle, dosta s tim glupostima da si izgledneo i iscrpljen. A što se tiče delova raspamećujućih nastranih jebada... iskreno - sve. Volela bih da vidim tvoje beleške. I meni se sviđa moj potpis u zagradi.

Ana, cmok

(tvoja verenica)

P. S. Otkad si ti toliko brbljiv? I pričaš telefonom!

Poslala sam mejl i podigla pogled, a on je stajao ispred mene, smejući mi se. Pre nego što sam stigla išta da kažem, obišao je šank, zagrlio me i glasno poljubio.

„To je sve, gospođice Stil“, rekao je, pustio i šepureći se - u farmerkama, neupasanoj belojoj košulji i bosonog - otišao natrag u radnu sobu, ostavivši me bez daha.

NAPRAVILA SAM UMAK od potočare, korijandera i pavlake uz losos i postavila šank. Mrzim da ga prekidam dok radi, ali stala sam na vrata radne sobe. I dalje razgovara telefonom, veoma razbarušene kose i blistavih sivih očiju - prava gozba za oči. Podigao je glavu kad me je video i nije skretao pogled od mene. Blago se namrštitio. Ne znam da li zbog mene ili zbog razgovora.

„Samo ih pusti unutra i ostavi ih na miru. Jesi li shvatila, Mia?“, prosiktao je i prevrnuo očima. „Dobro.“

Napravila sam pokret kao da jedem, a on se osmehnuo i klimnuo glavom.

„Vidimo se kasnije.“ Prekinuo je vezu. „Još jedan poziv?“

„Naravno.“

„Ta haljina je veoma kratka“, dodao je.

„Sviđa ti se?“ Brzo sam se obrnula. Izabrala ju je Kerolajn Akton. Meka tirkizna letnja haljina, verovatno prikladnija za plažu, ali dan je tako divan na mnogo načina. Namrštitio se i lice mi je klonulo.

„Fantastično izgledaš u njoj, Ana. Samo ne želim da te iko drugi vidi takvu.“

„Oh!“ Namrštila sam se. „Kod kuće smo, Kristijane. Nema nikoga osim osoblja.“

Iskrivio je usne - ili pokušava da sakrije da se zabavlja ili mu to stvarno nije smešno. Ali konačno je klimnuo glavom. Ja sam odmahнула - zar je stvarno ozbiljan? Vratila sam se u kuhinju.

Stvorio se ispred mene pet minuta kasnije. Drži telefon.

„Rej hoće da te čuje“, promrmljao je, obazrivog pogleda.

Ostala sam bez daha. Uzela sam telefon i pokrila mikrofonom.

„Rekao si mu!“, prosiktala sam. Kristijan je klimnuo glavom i razrogačio se zbog toga što sam se očigledno obeshrabrila.

Sranje. Duboko sam udahnula. „Ćao, tata.“

„Kristijan me je upravo pitao može li da se oženi tobom“, reče Rej.

Tišina se odužila dok sam očajnički pokušavala da smislim šta da kažem. Rej ćuti, kao i uvek, što mi ne daje nikakav nagoveštaj o njegovoj reakciji na tu vest.

„Šta si mu odgovorio?“, prva sam pukla.

„Rekao sam da hoću da razgovaram s tobom. Pomalo je iznenadno, zar ti se ne čini, Eni? Ne poznaješ ga dugo. Hoću reći, on je fin momak, razume se u pecanje... ali tako brzo?“ Glas mu je miran i odmeren.

„Da, jeste iznenada... čekaj malo.“ Brzo sam izašla iz kuhinjskog dela, dalje od Kristijanovog zabrinutog pogleda, pa pošla prema

velikom prozoru. Vrata prema terasi su otvorena i izašla sam na sunčevu svetlost. Ne mogu da pridem ivici. Prosto je previsoko.

„Znam da je iznenadno, ali... pa, volim ga. On me voli. On hoće da se venčamo i nikad neće postojati niko drugi za mene.“

Pocrvenela sam jer je ovo verovatno najprisniji razgovor koji sam ikad vodila s očuhom.

Rej je počutao.

„Jesi li rekla majci?“

„Nisam.“

„Eni... znam da je on bogat i poželjan, ali brak? To je veoma krupan korak. Jesi li sigurna?“

„On je moj srećan kraj“, prošaputala sam.

„Opa“, reče Rej posle delića sekunde. Glas mu je smekšao.

„On mi je sve.“

„Eni, Eni, Eni. Ti si tako svojeglava mlada žena. Molim se svim srcem da znaš šta radiš. Daj mi ga, hoćeš li?“

„Naravno, tata. Hoćeš li ti da me predaš na venčanju?“, pitala sam tiho.

„O, dušo.“ Glas mu je prepukao i počutao je nekoliko trenutaka. Osećanja u njegovom glasu izmamila su mi suze na oči. „Ništa me ne bi usrećilo više od toga“, odgovorio je konačno.

O, *Reje, toliko te volim...* Progutala sam knedlu da ne bih zaplakala. „Hvala, tata. Sad ću ti dati Kristijana. Budi blag prema njemu. Volim ga“, prošaputala sam.

Mislim da se Rej osmehuje, ali nisam sigurna. Uvek je teško reći s Rejom.

„Naravno, Eni. I dođi da posetiš svog starog. Povedi i tog Kristijana sa sobom.“

Odmarširala sam natrag u sobu - besna na Kristijana što me nije upozorio - i vratila mu telefon. Moj izraz je pokazivao koliko sam ozlovoljena. Razgalio se dok je uzimao telefon pa otišao u radnu sobu.

Vratio se posle dva minuta.

„Dobio sam prilično natmuren blagoslov tvog očuha“, rekao je ponosno, toliko ponosno da sam se nehotice zakikotala. Široko mi se osmehnuo. Ponaša se kao da je upravo uspeo u novom sticanju i pripajanju, što je u neku ruku i uradio.

„**PROKLETSTVO, ODLIČNA SI** kuvarica, ženo.“ Kristijan je sažvakao poslednji zalogaj i podigao čašu belog vina prema meni. Procvetala sam zbog njegove pohvale i palo mi je na pamet da ću moći da mu kuvam samo vikendom. Namrštila sam se. Volim da kuvam. Možda je trebalo da mu napravim tortu za rođendan. Pogledala sam na sat. Imam još vremena.

„Ana?“, prenuo me je iz misli. „Zašto si mi rekla da te ne fotografišem?“ Njegovo pitanje me je utoliko više trglo zato što mu je glas varljivo blag.

O... *sranje*. Fotografije. Zagledala sam se u svoj prazan tanjir, kršeći prste na krilu. Šta da kažem? Šta mogu da kažem? Obećala sam sebi da neću spominjati kako sam pronašla njegovu verziju *Penthaus miljenica*.

„Ana“, breкнуo se. „Šta je bilo?“ Poskočila sam, a njegov ton nalaže da ga pogledam. Zar sam pomislila da mi ne uliva strah?

„Našla sam tvoje fotografije“, prošaputala sam.

Zaprepašćeno se razrogačio. „Bila si u sefu?“, pitao je s nevericom.

„U sefu? Nisam. Nisam ni znala da imaš sef.“

Namrštio se. „Ne razumem.“

„U tvom plakaru. U kutiji. Tražila sam tvoju kravatu i kutija je bila ispod tvojih farmerki... onih koje uglavnom носиš u igraonici. Osim danas.“ Pocrvenela sam.

Zaprepašćeno se zagledao u mene pa uzrujano prošao rukom kroz kosu dok je prihvatao te podatke. Pogladio je bradu, izgubljen u mislima, ali nije mogao da sakrije zbnjenu ozlovoljenost ispisanu na licu. Naglo je odmahnuo glavom, ogorčen - ali i razgaljen - slabašan osmeh divljenja dotakao mu je uglove usana. Namestio je prste u piramidu ispred sebe i još jednom se usredsredio na mene.

„Nije ono što misliš. Potpuno sam zaboravio na njih. Ta kutija je pomerena. Tim fotografijama je mesto u mom sefu.“

„Ko ih je pomerio?“, prošaputala sam.

Progutao je knedlu. „Samo je jedna osoba to mogla da uradi.“

„Stvarno. Ko? I šta misliš pod tim da nije ono što mislim?“

Uzdahnuo je i nakrivio glavu. Čini mi se da se posramio. *I treba da se stidi!* - zareža moja podsvest.

„Ovo će zvučati hladno, ali... one su kao polisa osiguranja“, prošaputao je i pripremio se za svoju reakciju.

„Polisa osiguranja?“

„Protiv obelodanjivanja.“

Sijalica se upalila i neprijatno osvetlila moju praznu glavu.

„Oh“, promrmljala sam zato što ne znam šta drugo da kažem. Zažmurila sam. To je to. Ovo je pedeset nijansi sjebanosti, ovde i sad. „Da, u pravu si“, promrmljala sam. „Zvuči hladno.“ Ustala sam da sklonim tanjire. Ne želim da znam više.

„Ana.“

„Znaju li one? Devojke... potčinjene?“

Namrštio se. „Naravno da znaju.“

O, pa to je nešto. Ispružio je ruku i privukao me sebi.

„Te fotografije su trebale da budu u sefu. Nisu za rekreativnu upotrebu.“ Zastao je. „Možda su bile kad su prvobitno napravljene.

Ali...“ Začutao je i molećivo me pogledao. „One ne znače ništa.“

„Ko ih je stavio u tvoju komodu?“

„Samo je Lejla to mogla da uradi.“

„Ona zna kombinaciju tvog sefa?“

Slegnuo je ramenima. „Ne bi me čudilo. Kombinacija je veoma dugačka i zaista retko koristim sef. To je jedini broj koji sam zapisao i nisam ga menjao.“ Odmahnuo je glavom. „Pitam se šta li ona još zna i je li uzela još nešto odatle.“ Namrštio se pa se ponovo posvetio meni. „Slušaj, uništiću te fotografije. Odmah, ako želiš.“

„To su tvoje fotografije, Kristijane. Radi s njima šta ti je volja“, promrsila sam.

„Ne budi takva“, rekao je, uhvatio me za glavu i prikovao pogledom. „Ne želim takav život. Želim naš život, zajednički.“

Bokte. Kako zna da ispod moje užasnutosti tim fotografijama vreba moja paranoja?

„Ana, mislio sam da smo jutros isterali sve duhove. Tako se osećam. Zar se ti ne osećaš tako?“

Zatreptala sam dok sam se prisećala veoma, veoma zadovoljavajućeg, romantičnog i veoma nastranog jutra u njegovoj igraonici.

„Da.“ Osmehnula sam se. „I ja se tako osećam.“

„Dobro.“ Nagnuo se i poljubio me, obavivši me rukama. „Staviću ih u seckalicu za papir“, promrmљao je. „A onda ću morati da radim. Žao mi je, malena, ali moram da obavim brdo stvari posle podne.“

„U redu je. Moram da zovem majku.“ Namrštila sam se. „A onda ću u kupovinu i napraviću ti tortu.“

Osmehnulo se i oči su mu se ozarile kao dečkiću.

„Tortu?“

Klimnula sam glavom.

„Čokoladnu tortu?“

„Želiš li čokoladnu tortu?“ Osmeh mu je zarazan.

Klimnuo je glavom.

„Videću šta mogu da učinim, gospodine Greje.“

Još jednom me je poljubio.

KARLA JE ZANEMELA od zapanjenosti.

„Mama, kaži nešto.“

„Nisi trudna, zar ne, Ana?“, prošaputala je užasnuto.

„Ne, ne, ne, nije ništa slično.“ Razočaranje me je ubolo u srce i rastužila sam se što je to pomislila o meni. Ali onda sam se još više ražalostila kad sam se setila da je ona bila trudna sa mnom kad se udala za mog oca.

„Izvini, mila. To je prosto tako iznenadno. Hoću reći, Kristijan je odlična prilika, ali ti si tako mlada i trebalo bi da vidiš sveta.“

„Mama, zar ne možeš samo da budeš srećna zbog mene? Volim ga.“

„Mila, samo moram da se naviknem na to. To je šok. Videla sam ovde da među vama postoji nešto veoma posebno, ali brak...“

U Džordžiji je hteo da mu budem potčinjena, ali to joj neću reći.

„Jeste li odredili datum?“

„Nismo.“

„Volela bih da ti je otac živ“, prošaputala je. O, ne... ne to. Ne to, sad.

„Znam, mama. I ja bih volela da sam ga poznavala.“

„Samo te je jednom držao u rukama i bio je veoma ponosan. Mislio je da si najlepša devojčica na svetu.“ Glas joj je samrtnički tih dok mi priča poznatu priču... ponovo. Uskoro će zaplakati.

„Znam, mama.“

„A onda je poginuo.“ Šmrknula je i znam da ju je ovo potreslo kao i svaki put.

„Mama“, prošaputala sam. Poželela sam da mogu da posegnem kroz telefon i zagrlim je.

„Ja sam šašava starica“, promrmљala je i ponovo šmrknula. „Naravno da se radujem zbog tebe, mila. Zna li Rej?“, dodala je.

Zvuči kao da se pribrala.

„Kristijan mu je upravo tražio moju ruku.“

„O, to je slatko. Dobro.“

Zvuči setno, ali znam da se trudi. „Jeste“, odgovorila sam.

„Ana, mila. Mnogo te volim. *Jesam* srećna zbog tebe. I morate oboje doći u posetu.“

„Hoćemo, mama. Volim i ja tebe.“

„Bob me zove. Moram da idem. Javi mi datum. Moramo da planiramo... hoćete li imati veliko venčanje?“

Veliko venčanje, sranje. Nisam razmišljala o tome. Veliko venčanje? Ne. Ne želim veliko venčanje.

„Ne znam još. Javiću ti čim budem znala.“

„Dobro. Čuvaj se. Vas dvoje morate da se zabavljate... biće dovoljno vremena za decu kasnije.“

Deca! *Hmm...* eto je ponovo - ne mnogo uvijena izjava da me je veoma rano rodila.

„Mama, nisam ti valjda stvarno uništila život, zar ne?“ Ciknula je. „O, ne, Ana, nemoj da ti to ikad padne na pamet. Ti si nešto najbolje što se desilo tvom ocu i meni. Samo bih volela da je živ kako bi te video odraslu i kako se udaješ.“ Ponovo je setna i preosetljiva.

„I ja bih to volela.“ Odmahnula sam glavom kad sam pomislila na svog mitskog oca. „Mama, idem sad. Zvaću te uskoro.“

„Volim te, mila.“

„I ja tebe, mama. Zdravo.“

KRISTIJANOVA KUHINJA JE kao iz snova. Iako on ne zna ništa o kuvanju, izgleda da u njoj ima sve. Mislim da i gospođa Džouns voli da kuva. Jedino što mi treba jeste kvalitetna čokolada za fil. Ostavila sam dve kore da se ohlade, uzela tašnu i proturila glavu kroz vrata Kristijanove radne sobe. Usredsređeno gleda u monitor. Podigao je glavu i osmehnuo mi se.

„Samo ću skoknuti do prodavnice po neke namirnice.“

„Dobro.“ Namrštio se.

„Šta je bilo?“

„Obući ćeš farmerke ili već nešto?“

Ma hajde. „Kristijane, to su samo noge.“

Pogledao me je neraspoloženo. Ovo će prerasti u raspravu. A rođendan mu je. Prevrnula sam očima, osetivši se kao buntovna tinejdžerka.

„A šta bi bilo da smo na plaži?“ Pokušala sam s drugom taktikom.

„Nismo na plaži.“

„Da li bi se protivio da smo na plaži?“

Načas je razmislio. „Ne“, odgovorio je jednostavno.

Ponovo sam prevrnula očima i podsmehnula mu se. „Pa, onda zamisli da smo na plaži. Čaos.“ Okrenula sam se i potrčala u predvorje. Ušla sam u lift pre nego što me je stigao. Kad su vrata počela da se zatvaraju, mahnula sam mu i ljupko se osmehnula. Posmatrao me je, беспомоћно - ali srećom razgaljeno - škiljeći. Ogorčeno je odmahnuo glavom, a onda su se vrata zatvorila.

O, to je bilo uzbudljivo. Adrenalin mi struji venama i čini mi se da će mi srce iskočiti iz grudi. Ali kako se lift spuštao, tako mi je raspoloženje opadalo. Sranje, šta li sam uradila?

Teško je izboriti se s njim. Biće ljut kad se vratim. Moja podsvest me strelja pogledom preko naočara u obliku polumeseca i drži vrbov prut. Sranje. Pomislila sam na to kako imam veoma malo iskustva s muškarcima. Nikad nisam živela s muškarcem pa, osim s Rejom - a on se ne računa. On mi je tata... pa, čovek koga smatram tatom.

A sad imam Kristijana. Mislim da ni on nikad nije stvarno živeo s nekim. Moraću da ga pitam - ako još priča sa mnom.

Ali stvarno mislim da bi trebalo da nosim šta hoću. Setila sam se njegovih pravila. Da, ovo mora da mu teško pada, ali sam je platiao ovu haljinu. Trebalo je da izda jasnija uputstva u *Nimanu*: ništa prekratko!

Ova haljina nije prekratka, zar ne? Pogledala sam se u velikom ogledalu u predvorju zgrade. Prokletstvo. Da, prilično je kratka, ali odbranila sam svoj stav. I nesumnjivo ću morati da se suočim s posledicama. Zapitala sam se šta će da uradi, ali prvo mi treba gotovina.

BULJIM U PRIZNANICU s bankomata: pedeset jedna hiljada šest stotina osamdeset devet dolara i šesnaest centi. To je pedeset hiljada dolara viška! *Anastazija, moraćeš da se navikneš na to da budeš bogata ako kažeš da.* I tako je počelo. Podigla sam svojih ništavnih pedeset dolara i uputila se u prodavnicu.

POŠLA SAM PRAVO u kuhinju kad sam se vratila. Nehotice sam osetila dašak uzbunjenosti. Kristijan je i dalje u radnoj sobi. Pobogu, prošao je veći deo poslepodneva. Zaključila sam da je najbolje da su suočim s njim i vidim koliko sam štete nanela. Obazrivo sam provirila na vrata. Razgovara telefonom i gleda kroz prozor.

„I stručnjak za eurokoptere stiže u ponedeljak ujutru...? Dobro. Samo me obaveštavaj. Kaži im da hoću da čujem prve procene u ponedeljak uveče ili u utorak ujutru.“ Prekinuo je vezu i obrnuo se u stolici. Ukočio se kad me je video, ravnodušnog izraza.

„Čao“, prošaputala sam. Nije mi odgovorio i srce mi je potonulo u stomak. Kolebljivo sam ušla u radnu sobu i obišla radni sto do njega. I dalje ne progovora, ne skidajući pogled s mene. Stala sam ispred njega. Osećam se pedeset nijansi budalasto.

„Vratila sam se. Jesi li ljut na mene?“

Uzdahnuo je, povukao me sebi u krilo i zagrlio me. Zagnjurio mi je nos u kosu.

„Jesam“, odgovorio je.

„Izvini. Ne znam šta me je spopalo.“ Sklupčala sam se u njegovom krilu, udahnula njegov božanstveni miris i osetila se bezbedno iako je ljut na mene.

„Ne znam ni ja. Nosi šta god hoćeš“, promrmljao je. Prešao mi je rukom uz голу nogu do butine. „Uostalom, ova haljina ima svojih prednosti.“ Nagnuo se da me poljubi. Kad su nam se usne spojile, želja, pohota ili duboka potreba da se pomirimo prostrujala mi je telom i žudnja mi je uspalila krv. Uхватила sam ga za glavu i zarila mu prste u kosu. Zaječao je kad mu je telo odgovorilo. Gladno mi je gricnuo donju usnu - vrat, uvo, jezik mu je prodro u moja usta i pre nego što sam shvatila šta se dešava, otkopčao je šlic, povukao me da ga zajašem i ušao u mene. Uхватила sam se za naslon stolice, stopalima jedva dodirujući pod... i počeli smo da se pomeramo.

„**SVIDA MI SE** kako se izvinjavaš“, prodahtao mi je u kosu.

„I meni se sviđa tvoje izvinjenje“, zakikotala sam se, ugneždена na njegovim grudima. „Jesi li završio?“

„Gospode, Ana, hoćeš još?“

„Ne! Moraš da radiš.“

„Završiću za pola sata. Čuo sam tvoju poruku u govornoj pošti.“

„To je bilo juče.“

„Zvučala si zabrinuto.“

Čvrsto sam ga zagrlila.

„Bila sam. Ne liči na tebe da ne odgovaraš.“

Poljubio mi je kosu.

„Torta će biti gotova za pola sata.“ Osmehnula sam se i ustala s njegovog krila.

„Jedva čekam. Mirisala je izvorsno, primamljivo, dok se pekla.“

Stidljivo sam mu se osmehnula, osetivši se pomalo smeteno. Njegov izraz odgovara mom. Pobogu, zar se stvarno toliko razlikujemo? Možda su to njegova rana sećanja na pečenje torte. Nagla sam se, brzo ga poljubila u ugao usana i vratila se u kuhinju.

BILA SAM SPREMNA kad sam čula da je izašao iz radne sobe i upalila usamljenu zlatnu sveću na torti. Osmehivao se od uva do uva dok mi je prilazio, a ja sam tiho pevušila „Srećan rodendan“. Nagnuo se i dunuo u sveću, zažmurivši.

„Pozeleo sam nešto“, rekao je kad je otvorio oči. Iz nekog razloga sam pocrvenela pod njegovim pogledom.

„Fil je još mekan. Nadam se da će ti se svideti.“

„Jedva čekam da probam, Anastazija“, promrmljao je. To je zvučalo veoma seksi. Isekla sam nam po parče i navalili smo viljušćicama za desert.

„Mmm“, zaječao je s odobravanjem. „Zato hoću da se oženim tobom.“

Nasmejala sam se od olakšanja... sviđa mu se.

„**JESI LI SPREMNA** da se suočiš s mojom porodicom?“ Kristijan je isključio motor audija R8. Zaustavili smo se na prilazu kući njegovih roditelja.

„Da. Hoćeš li im reći?“

„Naravno. Jedva čekam da im vidim lica.“ Nestašno se osmehnuo i izašao iz kola.

Polu osam je i, iako je dan bio topao, svež večernji vetar duva iz zaliva. Obavila sam ogrtač oko sebe kad sam izašla iz kola. Nosim smaragdnazelenu koktel haljinu koju sam jutros našla dok sam preturala po garderobi. Ima odgovarajući široki kaiš. Kristijan me je uhvatio za ruku i prišli smo ulaznim vratima. Karik ih je širom otvorio pre nego što je pokucao.

„Zdravo, Kristijane. Srećan rodendan, sine.“ Prihvatio je Kristijanovu ispruženu ruku, ali ga je i privukao u brz zagrljaj, što ga je iznenadilo.

„Ovaj... hvala, tata.“

„Ana, veoma mi je drago što te vidim.“ Zagrlio je i mene pa smo ušli za njim u kuću.

Pre nego što smo ušli u dnevnu sobu, Kejt je domarširala hodnikom do nas. Izgleda besno.

Jao, ne!

„Vas dvoje! Hoću da razgovaram s vama“, zarežala je glasom koji poručuje da je bolje ne zezati se s njom. Nervozno sam pogledala Kristijana, koji je slegnuo ramenima i odlučio da joj udovolji. Ušli smo u trpezariju i ostavili zbunjenog Karika na vratima dnevne sobe. Zatvorila je vrata i okrenula se prema meni.

„Šta je ovo, jebote?“, prosiktala je i mahnula listom papira. Potpuno zbunjena, uzela sam papir i brzo ga preletela pogledom. Usta su mi se osušila. *Sranje*. To je odgovor koji sam mejlom poslala Kristijanu u vezi s ugovorom.

22. poglavlje

Sva boja mi se povukla s lica, krv mi se sledila i strah mi prostruja telom. Nagonski sam stala između Kristijana i nje.

„Šta je to?“, upita Kristijan obazrivim glasom.

Nisam se obazirala na njega. Neverovatno mi je da je Kejt to uradila.

„Kejt! Ne tiče te se.“ Otrovno sam je prostrelila pogledom. Bes je smenio strah. Kako se usuđuje? Ne sad, ne danas. Ne na Kristijanov rođendan. Iznenadena mojim odgovorom, zatreptala je pa razrogačila zelene oči.

„Ana, šta je to?“, ponovio je Kristijan s pretnjom u glasu.

„Kristijane, možeš li da odeš, molim te?“

„Neću, pokaži mi.“ Ispružio je ruku. Znam da ne вреди da se raspravljam s njim - glas mu je hladan i grub. Nerado sam mu pružila papir.

„Šta ti je uradio?“, upita Kejt, ne obazirući se na Kristijana. Izgleda veoma zabrinuto. Pocrvenela sam kad mi je bezbroj erotskih prizora proletelo glavom.

„Ne tiče te se, Kejt.“ Ne mogu da izbacim ogorčenost iz glasa.

„Odakle ti ovo?“, pitao je Kristijan. Nakrivio je glavu, lice mu je bezizražajno, ali glas... tako je preteći tih. Kejt je pocrvenela.

„Nije važno.“ Ledeno ju je pogledao, te je brzo dodala: „Bio je u džepu blejzera - koji je pretpostavljam tvoj - što je visio na vratima Anine sobe.“ Suočena s Kristijanovim gorućim sivim pogledom, Kejtina čelična rešenost neznatno se istopila. Ali pribrala se i namrštila mu se.

Ona je svetionik neprijateljstva u uzanoj, jarkocrvenoj haljini. Izgleda sjajno. Ali zašto mi je, dodavola, preturala po odeći? Obično je obrnuto.

„Jesi li rekla nekome?“ Kristijanov glas je nalik svilenjoj rukavici.

„Nisam! Naravno da nisam“, brecnula se uvređeno. Kristijan je klimnuo glavom i kao da se opustio. Okrenuo se i prišao kaminu. Kejt i ja smo bez reči gledale kako uzima upaljač s okvira kamina, prinosi papir plamenu i pušta ga. Papir je polako zalebdeo prema rešetki i uskoro je sasvim izgoreo. Tišina u sobi pritiska.

„Čak ni Eliotu?“, pitala sam, ponovo se okrenuvši prema njoj.

„Nikome“, odgovorila je značajno. Prvi put je izgledala zbunjeno i povređeno. „Samo hoću da znam jesi li dobro, Ana“, prošaputala je.

„Dobro sam, Kejt. Više nego dobro. Molim te, Kristijan i ja smo dobro, zaista dobro - to je bajato. Molim te, ne obraćaj pažnju na to.“

„Da ne obraćam pažnju? Kako mogu da ne obraćam pažnju na to? Šta ti je uradio?“ Zelene oči su joj pune iskrene brige.

„Nije mi uradio ništa, Kejt. Ozbiljno, dobro sam.“

Zatreptala je.

„Stvarno?“, pitala je.

Kristijan mi je prebacio ruku preko ramena i privukao me sebi, ne skidajući pogled s Kejt.

„Ana je pristala da se uda za mene, Ketrin“, rekao je tiho.

„Uda!“, ciknu Kejt i iskolači se od neverice.

„Venčaćemo se. Večeras ćemo objaviti veridbu“, dodao je.

„O!“ Kejt se zablenu u mene. Preneražena je. „Ostavim te samu šesnaest dana i ovo se dogodi? To je veoma iznenadno. Kao da je bilo juče kad sam rekla...“ Zaćutala je, izgubljena. „Kako se taj mejl uklapa u sve to?“

„Ne uklapa se, Kejt. Zaboravi na to, molim te. Volim ga i on voli mene. Nemoj to da radiš. Nemoj da mu kvariš zabavu i naše veče“, prošaputala sam. Zatreptala sam i iznenada su joj oči zasjale od suza.

„Neću, naravno da neću. Jesi li dobro?“ Želi da bude sigurna.

„Nikad nisam bila srećnija“, prošaputala sam. Uхватила me je za ruku, ne obazirući se na to što me je Kristijan obgrlio oko ramena.

„Stvarno si dobro?“, pitala je s nadom.

„Jesam.“ Osmehnula sam joj se. Moja radost se vratila. Ponovo izbija iz mene. Kejt mi se osmehnula kad se moja sreća prenela na nju. Prišla sam joj i ona me je iznenada zagrlila.

„O, Ana, mnogo sam se zabrinula kad sam to pročitala. Nisam znala šta da mislim. Hoćeš li mi objasniti?“ prošaputala je.

„Hoću jednog dana, ne sad.“

„Dobro. Neću reći nikome. Mnogo te volim, Ana, kao sestru. Samo sam pomislila... nisam znala šta da mislim. Izvini. Ako si srećna, onda sam i ja.“ Pogledala je pravo u Kristijana i ponovo se izvinila. Klimnuo joj je glavom, ledenog pogleda. Izraz mu se nije promenio. O, sranje, još je ljut.

„Stvarno mi je žao. U pravu si, ne tiče me se“, prošaputala mi je.

Kucanje na vratima nas je trglo i odvojile smo se. Grejs je provirila.

„Sve u redu, dragi?“, pitala je Kristijana.

„Sve je u redu, gospođo Grej“, odgovorila je Kejt odmah.

„U redu je, mama“, rekao je Kristijan.

„Dobro.“ Ušla je. „Onda vam neće smetati da zagrlim sina za rođendan.“ Široko se osmehnula oboma. Čvrsto ju je zagrlio i odmah se raskravio.

„Srećan rođendan, dragi“, rekla je tiho i zažmurila u njegovom zagrljaju. „Tako mi je drago što si i dalje s nama.“

„Mama, dobro sam.“ Kristijan joj se osmehnuo. Odmakla se, pomno ga pogledala i osmehnula se.

„Mnogo sam srećna zbog tebe“, rekla je i pomilovala ga po licu.

Uputio joj je svoj najlepší osmeh.

Ona zna! Kad joj je rekao?

„Pa, deco, ako ste završili privatni razgovor, gomila ljudi čeka da se uveri da je Kristijan stvarno čitav i da mu čestita rođendan.“

„Odmah ću doći.“

Grejs je zabrinuto pogledala Kejt i mene, ali naši osmesi su je smirili. Namignula mi je dok je otvarala vrata. Kristijan mi je pružio ruku i prihvatila sam je.

„Kristijane, stvarno mi je žao“, rekla je Kejt skrušeno. Zaista treba videti skrušenu Kejt. Kristijan joj je klimnuo glavom i izašli smo za njom.

U hodniku sam zabrinuto pogledala Kristijana. „Zna li tvoja majka za nas?“

„Da.“

„O.“ A kad pomislim da je tvrdoglava gospođica Kavana mogla da nam upropasti veče. Stresla sam se pri pomisli da pred svima otkrije Kristijanov način života.

„Pa, veče je zanimljivo počelo.“ Ljupko sam mu se osmehnula. Pogledao me je. Vratio se onaj razgaljeni pogled. Hvala bogu.

„Gospođice Stil, uvek imaš dar da potcenjuješ.“ Podigao mi je ruku i poljubio mi zglobove prstiju pre nego što smo ušli u dnevnu sobu uz iznenadni, spontani i zaglušujući pljesak.

Sranje. Koliko je ljudi tu?

Brzo sam prešla pogledom po sobi: svi Grejovi, Itan i Mia, doktor Flin i njegova žena, pretpostavljam. Tu je Mak s broda, visoki, markantni Afroamerikanac - sećam se da sam ga videla u Kristijanovoj kancelariji kad sam ga upoznala - Mijina kučkasta drugarica Lili, dve žene koje ne poznajem i...*jao, ne.* Srce mi se steglo. *Ta* žena... gospođa Robinson.

Grečen se stvorila pored nas s poslužavnikom punim šampanjskih čaša. Nosi crnu haljinu s dubokim dekolteom, kosa joj je u pundi umesto u pletenicama, crveni i trepće dok gleda Kristijana. Pljesak je utihnuo i Kristijan mi je stegao ruku kad su se svi pogledi s iščekivanjem zaustavili na njemu.

„Hvala svima. Izgleda da će mi trebati ovo.“ Uzeo je dve čaše s Grečeninog poslužavnika i brzo joj se osmehnuo. Mislim da će ona umreti ili se onesvestiti. Dodao mi je jednu čašu.

Kristijan je podigao čašu prema gostima i istog časa su svi pošli prema njemu. Na čelu je zla žena u crnom. Nosi li ona ikad neku drugu boju?

„Kristijane, mnogo sam brinula.“ Elena ga je brzo zagrlila pa poljubila u oba obraza. Nije me pustio iako sam pokušala da izvučem ruku.

„Dobro sam, Elena“, promrmljao je hladno.

„Zašto me nisi zvao?“ Molba joj je očajnička dok očima ispituje njegove.

„Bio sam zauzet.“

„Zar nisi dobio moje poruke?“

Kristijan se promeškoltio s nelagodom i privukao me bliže, prebacivši mi ruku preko ramena. Izraz mu je ostao ravnodušan dok ju je posmatrao. Više nije mogla da se ne obazire na mene te mi je učtivo klimnula glavom.

„Ana“, rekla je glasom nalik predenju. „Izgledaš divno, draga.“

„Elena“, odgovorila sam istim glasom. „Hvala.“

Primetila sam da se Grejs namrštila dok nas je posmatrala s njom.

„Elena, želim nešto da objavim“, rekao je Kristijan i bezizražajno je pogledao.

Bistre plave oči su joj se zamaglile. „Naravno.“ Usiljeno se osmehnula i odstupila.

„Dragi gosti“, rekao je Kristijan. Sačekao je trenutak da se žagor stiša i da ga svi ponovo pogledaju.

„Hvala što ste došli večeras. Moram reći da sam očekivao mirnu porodičnu večeru te je ovo prijatno iznenađenje.“ Značajno je pogledao Miu, koja se osmehnula i mahnula mu. Kristijan je ogorčeno odmahnuo glavom i nastavio:

„Ros i ja“, pokazao je na crvenokosu ženu koja je stajala u blizini sa sitnom veselom plavušom, „juče umalo nismo poginuli.“ O, to je Ros! Osmehnula mu se i podigla čašu. Klimnuo joj je glavom.

„Zbog toga mi je posebno drago što sam danas ovde da s vama podelim svoje lepe vesti. Ova prelepa žena“, pogledao me je, „gospođica Anastazija Rouz Stil, pristala je da mi bude supruga i želeo sam da budete prvi koji će to čuti.“

Začulo se nekoliko zapanjenih uzvika, poneko klicanje i onda pljesak! Pobogu - ovo se stvarno dešava. Mislim da sam iste boje kao Kejtina haljina. Kristijan me je uhvatio za bradu, podigao mi glavu i brzo me poljubio.

„Uskoro ćeš biti moja.“

„Već jesam“, prošaputala sam.

„Zakonski“, oblikovao je reč usnama i nestašno mi se osmehnuo. Lili stoji pored Mie i izgleda pokunjeno. Grečen izgleda kao da je pojela nešto pokvareno i gorko. Dok sam zabrinuto prelazila pogledom po okupljenoj gomili, spazila sam Elenu. Zinula je. Zapanjena je - čak užasnuta. Nehotice sam osetila blago ali i žestoko zadovoljstvo što je zblanuta. Šta ona uopšte radi ovde, dodavola?

Karik i Grejs su prekinuli moje nelepe misli. Uskoro su se svi Grejovi okupili da me izgrle i izljube.

„O, Ana, oduševljena sam što ćeš postati deo porodice“, ushitila se Grejs. „Promena u Kristijanu... On je... srećan. Mnogo sam ti zahvalna.“ Pocrvenela sam, posramljena njenim ushićenjem ali i veoma obradovana.

„Gde je prsten?“, povikala je Mia kad me je zagrlila.

„Ovaj...“ *Prsten! Zaboga.* Nije mi ni pao na pamet. Pogledala sam Kristijana.

„Zajedno ćemo ga izabrati.“ Kristijan ju je ošinio pogledom.

„O, ne gledaj me tako, Greje!“, prekorila ga je pa zagrlila. „Tako sam oduševljena zbog tebe, Kristijane“, dodala je. Ona je jedina koja se ne uplaši kad je Kristijan ošine pogledom. Ja uzdrhtim pred njim... Pa, svakako sam se nekad bojala.

„Kad ćete se venčati? Jeste li odredili datum?“ Široko se osmehnula Kristijanu.

Odmahnuo je glavom. Ogorčenost mu je opipljiva. „Nemam predstavu. Nismo. Ana i ja moramo da se dogovorimo“, odgovorio je razdražljivo.

„Nadam se da ćete imati veliko venčanje - ovde.“ Osmehnula se od uva do uva, ne obazirući se na njegov oštar ton.

„Verovatno ćemo sutra da odletimo u Las Vegas“, zarežao je, a ona mu je odgovorila pravim durenjem s imenom Mia Grej. Prevrnuo je očima i okrenuo se prema Eliotu, koji ga je drugi put u dva dana uhvatio u medvedi zagrljaj.

„Bravo, batice.“ Potapšao je Kristijana po leđima.

Svi su uzbuđeno reagovali i prošlo je nekoliko trenutaka dok se Kristijan i ja nismo našli pored doktora Flina. Elena je nestala, a Grečen natmureno toči još šampanjca u čaše.

Pored doktora Flina je prelepa mlada žena duge tamne, gotovo crne kose, zadržujućeg dekoltea i divnih bademastih očiju.

„Kristijane“, reče Flin i pruži mi ruku. Kristijan se rado rukovao s njim.

„Džone, Rijan.“ Poljubio je tamnokosu ženu u obraz. Sitna je i prelepa.

„Drago mi je što si i dalje s nama, Kristijane. Život bi mi bio veoma dosadan - i siromašan - bez tebe.“

Kristijan se podsmehnuo.

„Džone!“, prekori ga Rijan, na Kristijanovu radost.

„Rijan, ovo je Anastazija, moja verenica. Ana, ovo je Džonova žena.“

„Presrećna sam što sam upoznala ženu koja je konačno zarobila Kristijanovo srce.“ Rijan mi se srdačno osmehnula.

„Hvala“, promrmrljala sam, ponovo se postidevši.

„Izveo si dobar gugli,⁵ Kristijane.“ Doktor Flin je razgaljeno odmahnuo glavom s nevericom. Kristijan se namrštio.

„Džone, ti i tvoje kriket metafore.“ Rijan prevrnu očima. „Čestitam oboma i srećan rođendan, Kristijane. Kakav divan rođendanski poklon.“ Široko mi se osmehnula.

Nisam imala predstavu da će doktor Flin biti tu. Ni Elena. To je šok. Napregla sam mozak da se setim želim li nešto da ga pitam, ali rođendanska zabava nije prikladno mesto za psihijatrijsko savetovanje.

Časkali smo nekoliko minuta. Rijan ne radi jer je posvećena majka dva dečaka. Zaključila sam da je ona razlog što je doktor Flin

u Americi.

„Ona je dobro, Kristijane. Dobro reaguje na terapiju. Još dve nedelje i možda će moći da ode na kućno lečenje.“ Doktor Flin i Kristijan tiho razgovaraju, ali ne mogu da odolim a da ne slušam, nepristojno zanemarujući Rijan.

„I sad se sve svodi na druženje s njihovim vršnjacima i pelene...“

„To mora da vam oduzima mnogo vremena.“ Pocrvenela sam i posvetila pažnju Rijan, koja se ljupko nasmejala. Znam da Kristijan i Flin pričaju o Lejli.

„Pitaj je nešto u moje ime“, promrmljao je Kristijan.

„A čime se vi bavite, Anastazija?“

„Zovite me Ana, molim vas. Radim u izdavačkoj kući.“

Kristijan i doktor Flin su još više snizili glasove, što me veoma nervira. Ali prestali su kad su nam se pridružile dve žene koje nisam prepoznala - Ros i vesela plavuša koju je Kristijan predstavio kao njenu partnerku Gven.

Ros je šarmantna i uskoro sam otkrila da njih dve žive gotovo prekoputa Eskale. Ona je puna hvale za Kristijanovu pilotsku veštinu. Juče je prvi put ušla u Čarlija Tanga i kaže da ne bi oklevala da to ponovi. Ona je jedna od retkih žena koje nisu opčinjene njime... pa, razlog je očigledan.

Gven je sva u osmesima i ima sarkastičan smisao za humor. Kristijan izgleda neverovatno opušteno s njima. Dobro ih poznaje. Ne pričaju o poslu, ali jasno mi je da je Ros pametna žena koja ga lako prati. I ona ima divan, grlat smeh koji otkriva da mnogo puši.

Grejs je prekinula ćaskanje i obavestila nas da je švedski sto postavljen u kuhinji. Gosti su polako pošli prema zadnjem delu kuće.

Mia me je presrela u hodniku. U svetloružičastoj nabranoj haljini nalik bebi-dolu i visokim potpeticama, nadvija se nada mnom kao novogodišnja jelka. Drži dve koktelske čaše.

„Ana“, prosiktala je zaverenički. Pogledala sam Kristijana, koji mi je pustio ruku i pogledom mi poručio „srećno, i meni je nemoguće da se izborim s njom“. Šmugnula sam s njom u trpezariju.

„Evo“, rekla je nestašno. „Ovo je tatin specijalni martini od limuna, mnogo je bolji od šampanjca.“ Pružila mi je čašu i pomno gledala dok sam kolebljivo otpijala gutljaj.

„Hmm... izvršno. Ali jako.“ Šta li hoće? Pokušava li da me napije?

„Ana, potreban mi je savet. A ne mogu da pitam Lili, ona sve osuđuje.“ Prevrnula je očima pa se osmehnula. „Tako je ljubomorna na tebe. Mislim da se nadala da će se jednog dana smuvati s Kristijanom.“ Prasnula je u smeh zbog te besmislice, a ja sam se zgrčila.

S tim ću morati da se pomirim - da druge žene žele mog muškarca. Potisnula sam tu neprijatnu misao iz glave i usredsredila se na sadašnjicu. Otpila sam još jedan gutljaj martinija.

„Pokušaću da pomognem. Pričaj.“

„Kao što znaš, Itan i ja smo se nedavno upoznali, zahvaljujući tebi.“ Široko se osmehnula.

„Dobro.“ Kuda ovo vodi, dođavola?

„Ana, on neće da se zabavlja sa mnom.“ Napučila se.

„O.“ Zapanjeno sam zatreptala i pomislila: *Možda mu se ne sviđaš.*

„Slušaj, nisam se lepo izrazila. Ne želi da se zabavljamo zato što je njegova sestra s mojim bratom. Znaš, on misli da je to pomalo incestuozno. Ali znam da mu se sviđam. Šta da radim?“

„Shvatam“, promrmljala sam, pokušavajući da kupim vreme. Šta mogu da kažem? „Zašto se ne bi družila s njim i dala mu malo vremena? Hoću reći, tek ste se upoznali.“

Izvila je obrvu.

„Slušaj, znam da sam nedavno upoznala Kristijana, ali...“ Namrštila sam se jer nisam sigurna šta sam htela da kažem. „Mia, to je nešto što ti i Itan morate da rešite. Ja bih probala s prijateljstvom.“

Mia se nasmešila.

„Taj pogled si pokupila od Kristijana.“

Pocrvenela sam. „Ako hoćeš savet, pitaj Kejt. Ona bi mogla znati šta joj brat oseća.“

„Misliš?“

„Da.“ Ohrabrujuće sam se osmehnula.

„Kul. Hvala, Ana.“ Još jednom me je zagrlila i istrčala uzbuđeno - i zadržavajući s obzirom na visoke potpetice. Nesumnjivo će da najavi Kejt. Otpila sam još jedan gutljaj martinija i taman sam htela da krenem za njom kad sam se ukopala u mestu.

Elena je ulepršala u sobu, lica nabranog od sumorne, ljute rešenosti. Tiho je zatvorila vrata za sobom i namrštila mi se.

O, *sranje.*

„Ana“, podrugnula se.

Prizvala sam svu svoju pribranost, pomalu smušenu od dve čaše šampanjca i ubilačkog koktela koji držim u ruci. Mislim da mi se krv povukla iz lica, ali savladala sam i podsvest i unutrašnju boginju kako bih izgledala što mirnije i staloženije.

„Elena.“ Glas mi je tih, ali uravnotežen - iako su mi usta suva. Zašto me ova žena toliko izbezumljuje? I šta li sad hoće?

„Ponudila bih ti svoje iskrene čestitke, ali mislim da to nije primereno.“ Prodornim hladnoplavim očima punim mržnje zuri u moje.

„Nisu mi potrebne tvoje čestitke, niti ih želim, Elena. Iznenadena sam i razočarana što si ovde.“

Izvila je obrvu. Mislim da je zadivljena.

„Nisam mislila da ćeš biti dostojna protivnica, Anastazija. Ali iznenađuješ me na svakom koraku.“

„A ja nisam ni mislila o tebi“, slagala sam hladno. Kristijan bi se ponosio mnome. „A sad me izvini, imam pametnija posla nego da tračim vreme s tobom.“

„Ne tako brzo, gospojice“, prosiktala je i naslonila se na vrata, preprečivši mi put. „Šta ti umišljaš? Pristala si da se udaš za Kristijana. Ako si i na trenutak pomislila da možeš da ga usrećiš, grdno si se prevarila.“

„Ne tiče te se šta radim s Kristijanom.“ Osmehnula sam se sa zajedljivom ljupkošću. Nije se obazirala.

„On ima potrebe - potrebe koje ti nipošto ne možeš da zadovoljiš“, rekla je zlurado se radujući.

„Šta ti znaš o njegovim potrebama?“ zarežala sam. Moje zgražavanje je žestoko sevnulo kad mi je adrenalin pokuljao telom. Kako se ova jebena kučka usuduje da mi popuje? „Ti si samo bolesnica koja zlostavlja decu. Da se ja pitam, gurnula bih te u sedmi krug pakla osmehujući se. A sad mi se sklanjaj s puta. Ili hoćeš da te nateram?“

„Mnogo si pogrešila, gospođice.“ Priprijetila mi je dugačkim, mršavim, lepo manikiranim prstom. „Kako se usuđuješ da osuđuješ naš način života? Ne znaš ništa i ne znaš u šta se upuštaš. A ako misliš da će on biti srećan sa sponzoršicom kao što si ti...“

To je to! Izručila sam joj ostatak martinija u lice.

„Da se nisi usudila da mi govoriš u šta se upuštam!“, uzviknula sam. „Kad ćeš da shvatiš? To nisu tvoja prokleta posla.“ Užasnuto se zapiljila u mene i obrisala lepljivu tečnost s lica. Mislim da se sprema da skoči na mene, ali odjednom polete napred kad se vrata otvoriše.

Kristijan stoji na vratima. Za nanosekundu je procenio okolnosti - mene pepeljastu i drhtavu, nju mokru i prebledelu. Divno lice mu se smračilo i iskrivilo od besa. Stao je između nas.

„Šta radiš ovde, jebote, Elena?“, pitao je. Glas mu je leden i pun pretnje.

Zatreptala je. „Ona nije prava za tebe, Kristijane“, prošaputala je.

„Molim?“, prodrao se. Obe smo se trgle. Ne vidim mu lice, ali celo telo mu je kruto i odiše neprijateljstvom.

„Kako ti, jebote, možeš da znaš šta je dobro za mene?“

„Imaš potrebe, Kristijane“, odgovorila je blažim glasom.

„Već sam ti rekao, to nisu tvoja jebena posla“, zaurao je. O, sranje. Veoma ljut Kristijan promolio je glavu. Čuće ga gosti.

„Šta je ovo?“ Zastao je i ošinio je pogledom. „Misliš li da si ti? Ti? Misliš li da si ti prava za mene?“ Glas mu je tiši, ali iz njega izbija prezir. Odjednom ne želim da budem tu. Ne želim da prisustvujem tom ličnom sukobu. Ja sam uljez. Ali ukočena sam, udovi su mi nepokretni.

Elena je progutala knedlu pa se ispravila. Stav joj se neznatno promenio, postao je zapovednički. Zakoračila je prema njemu.

„Ja sam nešto najbolje što ti se ikad desilo“, prosiktala je nadmeno. „Pogledaj se sad. Jedan od najbogatijih, najuspešnijih preduzetnika u Americi - vladlaš sobom, motivisan - ništa ti nije potrebno. Ti si gospodar svog univerzuma.“

Odstupio je kao da ga je udarila i zinuo od srdžbe i neverice.

„Voleo si to, Kristijane, nemoj se obmanjivati. Bio si na putu samouništenja i spasla sam te od toga, spasla te od života iza rešetaka. Veruj mi, dragi, tamo bi završio. Naučila sam te svemu što znaš, svemu što ti je potrebno.“

Kristijan je prebledeo i užasnuto se zagledao u nju. Kad je progovorio, glas mu je bio tih i prožet nevericom.

„Naučila si me da se tucam, Elena. Ali to je prazno, kao i ti. Nije ni čudo što je Link otišao.“

Žuč mi se podigla u grlo. Ne bi trebalo da sam ovde. Ali prikovana sam za mesto, morbidno opčinjena dok jedno drugom kidaju utrobu.

„Nikad me nisi zagrlila“, prošaputao je. „Nikad mi nisi rekla da me voliš.“

Zaškiljila je. „Ljubav je za budale, Kristijane.“

„Izlazi iz moje kuće.“ Sve nas je trgao Grejsin neumoljivi, besni glas. Tri glave su se munjevito okrenule prema vratima na kojima je stajala Grejs. Pogledom je streljala Elenu, koja je prebledela ispod preplanulosti iz Sen Tropea.

Vreme kao da je stalo. Svi smo oštro udahnuili kad je Grejs ušla u trpezariju. Oči joj sevaju od gneva, ne odvajajući se od Elene. Stala je ispred nje. Elena se uplašeno razrogačila. Grejs ju je jako ošamarila, a zvuk se odbio od zidova trpezarije.

„Skidaj prljave kandže s mog sina, kurvo jedna, i napolje iz moje kuće - odmah!“, prosiktala je kroz stisnute zube.

Elena se uhvatila za crveni obraz i načas se užasnuto, zapanjeno i ustreptalo zagledala u Grejs. A onda je žurno izašla iz sobe. Nije ni zatvorila vrata za sobom.

Grejs se polako okrenula prema Kristijanu. Napeta tišina spustila se na nas poput debelog pokrivača dok su zurili jedno u drugo. Posle delića sekunde, Grejs je progovorila.

„Ana, pre nego što ti ga predam, možeš li da me ostaviš minut-dva nasamo sa sinom?“ Glas joj je tih i promukao ali veoma snažan.

„Naravno“, prošaputala sam i izašla što sam brže mogla, uzrujano se osvrćući preko ramena. Ali nijedno me nije pogledalo dok sam izlazila. I dalje zure jedno u drugo, a njihove neizgovorene reči glasno odjekuju.

U hodniku sam se načas osetila izgubljeno. Srce mi mahnito lupa i krv mi juri venama... Prestravljena sam, a ovo je iznad moje moći poimanja. Jebote, ono je bilo napeto i sad Grejs zna. Ne mogu da zamislim šta će reći Kristijanu. Znam da je pogrešno, ali naslonila sam se na vrata da čujem.

„Koliko dugo je to trajalo, Kristijane?“ Glas joj je tih. Jedva sam je čula.

Ali nisam čula njegov odgovor.

„Koliko si imao godina?“ Glas joj je uporniji. „Kaži mi. Koliko si imao godina kad je sve to počelo?“ Ponovo nisam čula njegov odgovor.

„Je li sve u redu, Ana?“ Ros me je trгла.

„Da, u redu je, hvala. Ja...“

Ros se osmehnula. „Idem samo po tašnu. Treba mi cigareta.“

Načas sam razmišljala da li da joj se pridružim.

„Idem do toaleta.“ Moram da se pribere, da prihvatim ovo što sam upravo videla i čula. Čini mi se da je sprat najsigurnije mesto gde ću biti sama. Gledala sam kako Ros ulazi u salon pa počela da preskačem po dva stepenika do prvog sprata pa do drugog. Postoji samo jedno mesto na kom želim da budem.

Otvorila sam vrata Kristijanove sobe i zatvorila ih za sobom. Duboko sam udahнула. Prišla sam njegovom krevetu, srušila se na njega i zagledala u običnu belu tavanicu.

Bokte. Ovo je nesumnjivo bio najmučniji sukob koji sam ikad doživela i obamrla sam. Moj verenik i njegova bivša ljubavnica - nijedna buduća nevesta ne bi to trebalo da vidi. Ali jednim delom mi je drago što je otkrila svoje pravo lice i što sam bila prisutna.

Misli mi se vratiše na Grejs. Sirota Grejs, šta je sve čula. Stegla sam jedan Kristijanov jastuk. Čula je da su Kristijan i Elena imali avanturu - ali ne i njenu prirodu. Hvala bogu. Zakukala sam.

Šta ja radim? Možda je zla veštica u pravu.

Ne, odbijam da verujem u to. Ona je tako hladna i okrutna. Odmahnula sam glavom. Nije u pravu. Jesam prava za Kristijana. Jesam ono što mu treba. U tom trenutku zapanjujuće jasnosti, ne pitam se *kako* je donedavno živeo - već *zašto*. Razlog što je sve to radio bezbrojnim devojkama - ne želim ni da znam koliko ih je bilo. Kako je to radio nije ono što je pogrešno. Svi su odrasli. Sve su to bile - kako se ono Flin izrazio? - bezbedne, razumne, svojevolsne veze. Reč je o *zašto*. To je ono što je pogrešno. I to potiče iz njegovog mraka.

Zažmurila sam i prebacila ruku preko očiju. Ali sad je pošao dalje, ostavio je mrak za sobom i oboje smo na svetlosti. Omamljena sam njime i on je omamljen mnome. Možemo da navodimo jedno drugo. Jedna misao mi je pala na pamet. *Sranje!* Podmukla misao koja me izjeda, a nalazim se mestu gde mogu da sahranim njenu avet. Sela sam. Da, moram to da učinim.

Klecavo sam ustala, izula cipele, prišla radnom stolu i zagledala se u plutanu tablu iznad njega. Fotografije mladog Kristijana i dalje su tu - dirljivije nego ikad posle predstave kojoj sam upravo prisustvovala između njega i gospode Robinson.

A u uglu je mala crno-bela fotografija - njegova majka, narkomanka i kurva.

Uključila sam stonu lampu i uperila svetlo na fotografiju. Ne znam joj čak ni ime. Mnogo liči na njega, ali je mlađa i tužnija. Gledajući njeno žalosno lice, osetila sam saosećanje. Pokušavam da pronađem sličnosti između njenog i svog lica. Zaškiljila sam i sasvim se približila, ali ih ne vidim. Osim možda naše kose, ali čini mi se da je njena svetlija. Nimalo ne ličim na nju. To je olakšanje.

Moja podsvest je coknula, prekrstila ruke i prostrelila me pogledom iznad naočara u obliku polumeseca. *Zašto mučiš sebe? Rekla si da. Kako si prostrla, tako ćeš ležati.* Skupila sam usne. Da, rado sam prostrla i rado ću ležati pored Kristijana do kraja života. Moja unutrašnja boginja sedi u pozi lotosa i spokojno se osmehuje. Da. Ispravno sam postupila.

Moram da ga pronađem - Kristijan će brinuti. Nemam predstavu koliko sam dugo u njegovoj sobi, pomisliće da sam pobegla. Prevrnula sam očima dok sam zamišljala njegovu preburnu reakciju. Nadam se da su on i Grejs završili. Zadrhtala sam kad sam pomislila šta je sve mogla da mu kaže.

Naletela sam Kristijana dok se peo na drugi sprat. Traži me. Lice mu je napregnuto i obazrivo, nestao je bezbrižni Pedeset s kojim sam došla. Dok stojim na odmoru, zaustavio se na pretposlednjem stepeniku tako da su nam se oči našle u ravni.

„Ćao“, rekao je oprezno.

„Ćao“, odgovorila sam na isti način.

„Brinuo sam...“

„Znam“, prekinula sam ga. „Žao mi je, nisam mogla da podnesem slavlje. Morala sam da se sklonim, znaš. Da razmislim.“ Podigla sam ruku i pomilovala ga po licu. Zažmurio je i naslonio lice na moju ruku.

„I to si radila u mojoj sobi?“

„Da.“

Uhvatio me je za ruku i privukao u zagrljaj. Rado sam mu zakoračila u naručje, moje omiljeno mesto na celom svetu. Miriše na sveže oprano rublje, kupku i na sebe - miris koji me najviše umiruje i uzbuđuje. Udahnuo je s nosom u mojoj kosi.

„Žao mi je što si to morala da preživiš.“

„Nisi ti kriv, Kristijane. Zašto je došla?“ Pogledao me je i izvinjavajući se iskrivio usne.

„Ona je porodični prijatelj.“

Pokušala sam da ne odreagujem. „Više nije. Kako ti je mama?“

„Mama je trenutno prilično besna na mene. Zaista mi je drago što si tu i što smo usred zabave. U protivnom bih možda bio na samrti.“

„Toliko je loše?“

Klimnuo je glavom, ozbiljnih očiju. Osetila sam koliko je zabezeknut njenom reakcijom.

„Možeš li da je kriviš?“ Glas mi je tih, umirujući.

Čvrsto me je zagrlio i izgledao je nesigurno dok je razmišljao.

Napokon je odgovorio. „Ne mogu.“

Au! Veliki napredak! „Možemo li da sednemo?“, pitala sam.

„Naravno. Ovde?“

Klimnula sam glavom i oboje smo seli na gornji stepenik.

„Kako se osećaš?“, pitala sam zabrinuto, držeći ga za ruku i zureći u njegovo tužno, ozbiljno lice.

Uzdahnuo je.

„Osećam se oslobođeno.“ Slegnuo je ramenima pa se osmehnuo - divnim, bezbrižnim osmejkom. Umor i napetost poslednjih nekoliko minuta su nestali.

„Stvarno?“ Široko sam se osmehnula. Au, puzala bih po srči za takav osmeh.

„Naš poslovni odnos je završen. Gotov.“

Namrštila sam se. „Likvidiraćeš salone lepote?“

Otpuhnuo je. „Nisam tako osvetoljubiv, Anastazija“, ukorio me je. „Ne, pokloniću joj ih. Razgovaraću sa svojim advokatom u ponedeljak. Dugujem joj toliko.“

Podigla sam obrvu. „Više nema gospođe Robinson?“ Razgaljeno je izvio usne i odmahnuo glavom.

„Nema.“

Osmehnula sam se.

„Žao mi je što si izgubio prijateljicu.“

Slegnuo je ramenima pa se podsmehnuo. „Stvarno?“

„Ne“, priznala sam i pocrvenela.

„Dodi.“ Ustao je i pružio mi ruku. „Pridružimo se zabavi u našu čast. Možda se čak i napijem.“

„Jesi li se ikad napio?“, pitala sam dok sam mu prihvatala ruku.

„Nisam otkako sam bio raspušteni tinejdžer.“ Krenuli smo stepenicama. „Jesi li jela?“

O, *sranje*.

„Nisam.“

„Pa, trebalo bi. Sudeći po tome kako je Elena izgledala i mirisala, izručila si očev smrtonosni koktel na nju.“ Pogledao me je i bezuspešno pokušao da prikrije koliko mu je zabavno.

„Kristijane, ja...“

Podigao je ruku.

„Bez rasprave, Anastazija. Ako ćeš da piješ - i polivaš moje bivše alkoholom - moraš da jedeš. To je prvo pravilo. Verujem da smo već razgovarali o tome posle prve noći koju smo zajedno proveli.“

O, da. U *Hitmanu*.

U hodniku je zastao da mi pomiluje lice. Prstima mi je prešao duž vilične kosti.

„Satima sam ležao budan i gledao te kako spavaš“, promrmaljao je. „Možda sam te čak i onda zavoleo.“

Oh.

Nagnuo se i nežno me poljubio. Celo telo mi se istopilo, napetost poslednjeg sata mlitavo je čilela.

„Jedi“, prošaputao je.

„Dobro.“ Popustila sam jer bih sad verovatno sve uradila za njega. Uhvatio me je za ruku i poveo u kuhinju, gde je zabava bila u punom jeku.

„**LAKU NOĆ, DŽONE**, Rijan.“

„Čestitam još jednom, Ana. Biće sve kako treba s vama.“ Doktor Flin nam se srdačno osmehnuo dok smo ih ispraćali držeći se za ruke.

„Laku noć.“

Kristijan je zatvorio vrata i odmahnuo glavom. Kad me je pogledao, oči su mu odjednom zasjale od uzbuđenja.

Šta je sad?

„Ostala je samo porodica. Čini mi se da je moja majka previše popila.“ Grejs peva karaoke u porodičnom dnevnom boravku. Kejt i Mia je pošteno muče.

„Kriviš li je?“ Podsmehnula sam se, pokušavajući da održim vedro raspoloženje. Uspela sam.

„Podsmevaš li mi se, gospođice Stil?“

„Da.“

„Ovo je bio uzbudljiv dan.“

„Kristijane, u poslednje vreme svaki je dan s tobom uzbudljiv.“ Glas mi je zajedljiv.

Odmahnuo je glavom. „Odlično zapažanje kao i uvek, gospođice Stil. Dođi, hoću nešto da ti pokažem.“ Uhvatio me je za ruku i poveo kroz kuću u kuhinju gde su Karik, Itan i Eliot pričali o *Marincima*, ispijali poslednje koktele i jeli što je preostalo od hrane.

„Idete u šetnju?“ našalio se Eliot značajno dok smo išli prema francuskim vratima. Kristijan nije obratio pažnju na njega. Karik se namrštio Eliotu i odmahnuo glavom u tihom prekoru.

Kad smo sišli stepenicama na travnjak, izula sam cipele. Polumesec jarko sija nad zalivom. Divno je, svugde baca bezbroj nijansi sive dok gradska svetla žmirkaju u daljini. U kućici za čamce gori svetlo, blagi svetionik pod hladnom mesečevom svetlošću.

„Kristijane, sutra bih volela da odem u crkvu.“

„Stvarno?“

„Molila sam se da se vratiš u jednom komadu i vratio si se. To je najmanje što mogu da učinim.“

„U redu.“

Nekoliko minuta smo hodali u opuštenoj tišini, držeći se za ruke. A onda mi je nešto palo na pamet.

„Gde ćeš da staviš Hoseove fotografije?“

„Mislio sam da ih okačim u novoj kući.“

„Kupio si je?“

Stao je da me pogleda i odgovorio zabrinutim glasom. „Da, mislio sam da ti se sviđa.“

„Sviđa mi se. Kad si je kupio?“

„Juče ujutru. Sad bi trebalo da odlučimo šta ćemo da radimo s njom“, promrmljao je s olakšanjem.

„Nemoj je rušiti, molim te. Kuća je tako divna. Samo joj je potrebno malo pažnje i ljubavi.“

Pogledao me je i osmehnulo se. „U redu. Razgovaraću s Eliotom. On poznaje dobrog arhitektu, ona mi je sredila kuću u Aspenu. On može da uradi ostalo.“

Frknula sam kad sam se setila poslednjeg puta kad smo išli ovim travnjakom obasjanim mesečinom prema kućici za čamce. O, možda i sad idemo tamo. Osmehnula sam se.

„Šta je bilo?“

„Setila sam se poslednjeg puta kad si me odveo u kućicu za čamce.“

Kristijan se tiho nasmejao. „O, to je bilo zabavno. U stvari...“ Naglo je stao i prebacio me preko ramena. Ciknula sam iako ne moramo dugo da idemo.

„Ako me sećanje ne vara, tad si bio stvarno ljut.“

„Anastazija, ja sam uvek stvarno ljut.“

„Nisi.“

Tresnuo me je po zadnjici kad se zaustavio ispred drvenih vrata. Pustio je da mi telo sklizne uz njegovo i obujmio mi glavu šakama.

„Ne, više nisam.“ Nagnuo se i poljubio me, vatreno. Kad se odmakao, bila sam bez daha i želja mi je mahnitala telom.

Na prugi svetlosti iz kućice videla sam mu u pogledu da je zabrinut. Moj zabrinuti čovek, ne beli vitez ili crni vitez, već čovek - prelep i ne toliko sjeban čovek - koga volim. Podigla sam ruke i pomilovala mu lice, prošla mu prstima kroz zaliske pa ih spustila do brade i kažiprstom mu dotakla usne. Opustio se.

„Hoću da ti pokažem nešto ovde“, promrmljao je i otvorio vrata.

Oštro svetlo neonskih svetiljaka obasjava zadivljujući motorni čamac koji nežno poskakuje na tamnoj vodi. Pored njega je čamac na vesla.

„Dođi.“ Kristijan me je uhvatio za ruku i poveo drvenim stepenicama. Otvorio je vrata na njihovom vrhu i stao u stranu da me propusti.

Zinula sam. Tavan je neprepoznatljiv. Soba je ispunjena cvećem... cveće je svugde. Neko je stvorio čarobnu vrtanu kućicu od divnog poljskog cveća pomešanog s upaljenim novogodišnjim lampicama i malenim lampionima koji sijaju mekom bledom svetlošću.

Munjevito sam se okrenula prema njemu. Posmatra me nedokučivog izraza. Slegnuo je ramenima.

„Htela si srca i cveće“, promrmljao je.

Zatreptala sam, ne verujući svojim očima.

„Imaš moje srce.“ Mahnuo je prema sobi.

„I ovde je cveće“, prošaputala sam, završivši njegovu rečenicu. „Kristijane, divno je.“ Ne znam šta drugo da kažem. Srce mi je skočilo u usta, a suze su mi zapekle oči.

Cimnuo me je i uvukao u sobu. Pre nego što sam shvatila šta radi, kleknuo je na jedno koleno ispred mene. *Prokletstvo... nisam ovo očekivala!* Prestala sam da dišem.

Iz unutrašnjeg džepa je izvadio prsten i pogledao me, očiju svetlosivih i sirovih, punih osećanja.

„Anastazija Stil. Volim te. Hoću da te volim, poštujem i štitim do kraja života. Budi moja. Zauvek. Podeli život sa mnom. Udaj se za mene.“

Zatreptala sam i suze su pošle. Moj Pedeset, moj čovek. Toliko ga volim. Kad me je plimski talas osećanja pogodio, mogla sam samo da kažem „Hoću“.

Osmehnuo se s olakšanjem i polako mi stavio prsten na prst. Divan je, ovalni dijamant u prstenu od platine. *Au, veliki je...* Veliki, ali jednostavan i prelep u svojoj jednostavnosti.

„O, Kristijane“, zajecala sam, odjednom preplavljena radošću. Klekla sam pored njega i zavukla mu prste u kosu kad sam ga poljubila, poljubila ga svim srcem i dušom. Ljubim ovog prelepog čoveka koji me voli kao ja njega. Obavio je ruke oko mene, zavukao mi ruke u kosu, s usnama na mojim. Duboko u sebi znam da ću uvek biti njegova i da će uvek biti moj. Toliko smo daleko dogurali zajedno i čeka nas dug put, ali stvoreni smo jedno za drugo. Suđeni smo jedno drugome.

Vršak cigarete jarko je zasvetleo u tami kad je povukao još jedan dim. Izbacio je dugi pramen dima, praćen s dva koluta koji su se raspali pred njim, bleđi i avetinjski na mesečini. Pomerio se na sedištu. Dosadno mu je. Cugnuo je jeftin burbon iz flaše uvijene u izgužvani smeđi papir pre nego što ju je vratio između butina.

Neverovatno mu je što je još na tragu. Iskrivio je usne u zajedljiv kez. Helikopter je bio nepromišljen i smeo potez. Jedna od najuzbudljivijih stvari koje je uradio u životu. Ali uzalud. Ironično je prevrnuo očima. *Ko bi rekao da kopile stvarno ume da pilotira tim sranjem?*

Frknuo je.

Potcenili su ga. Ako je Grej i na trenutak pomislio da će on cvileći da se povuče, onda taj govнар nema pojma.

Tako je celog njegovog života. Ljudi su ga stalno potcenjivali - čoveka koji samo čita knjige. Jebo to! Čoveka s fotografskim pamćenjem koji čita knjige. O, šta je sve naučio, šta sve zna. Ponovo je frknuo. *Da, o tebi, Greje. Šta sve znam o tebi.*

Nije loše za klinca iz ozloglašenog kraja Detroita.

Nije loše za klinca koji je osvojio stipendiju za Princeton.

Nije loše za klinca koji se ubijao od posla dok je studirao i počeo da se bavi izdavaštvom.

I sad je sve to sjebano, sjebano zbog Greja i njegove kurvice. Namrštio se kući kao da ona predstavlja sve što on prezire. Ali tamo se ništa ne dešava. Jedino uzbuđenje bila je sisata plavuša u crnom koja se uplakana teturala prilazom pa ušla u beli CLK i odjebala.

Neveselo se nasmejao pa se lecnuo. Jebote, njegova rebra. I dalje ga bole od toga što ga je Grejov pomoćnik na brzinu išutirao.

Ponovio je prizor u glavi. „*Još jednom dotakni gospođicu Stil i ubiće te, jebote.*“

I taj drkadžija će dobiti svoje. Da, dobiće ono što zaslužuje.

Zavalio se u sedištu. *Izgleda da će biti duga noć.* Ostaće, posmatraće i čekaće. Povukao je još jedan dim crvenog marlbora. Ukazaće mu se prilika. Uskoro će mu se ukazati prilika.

Zahvale

Dugujem ogromnu zahvalnost Sari, Kej i Džad. Hvala na svemu što ste uradile za mene.

Takođe, OGROMNO hvala Ketlin i Kristi, koje su uskakale umesto mene kad sam bila sprečena i rešavale svašta.

Veliki pozdrav svim divnim, divnim ženama širom sveta koje sam imala zadovoljstvo da upoznam otkako sam počela sve ovo i koje sad smatram prijateljicama, uključujući: Al, Aleks, Ejmi, Andreu, Anđelu, Ejzucenu, Bebs, Bi, Belindu, Betsi, Brendi, Brit, Don, Dženet, Džen, Džil, Gven, Hanu, Ketu, Kejt, Keli, Kerolajn, Ketrin, Liz, Mendi, Margaret, Nataliju, Nikol, Noru, Olgu, Pem, Polin, Rajnu, Rejzi, Rajku, Rijan, Rut, Stef, Suzi, Tašu, Tejlora i Unu. Kao i svim nadarenim, duhovitim, srdačnim ženama (i muškarcima) koje sam upoznala onlajn. Zna li ko ste.

Hvala Morgan i Džen za sve u vezi s *Hitmanom*.

I napokon, hvala Džanin, mojoj urednici. Rasturaš. To je sve.

Endnote

- Hanzel i Gretel zapravo su Ivica i Marica. (Prim. prev.)

² Engl.: *come* - doći, ali i svršiti. (Prim. prev.)

³ Engl.: *Solution-Focused Brief Therapy*. (Prim. prev.)

⁴ Engl.: *Mile high* - doslovno, milju visoko, ali *mile high club* u žargonu znači seks na visini, najčešće u avionu. (Prim. prev.)

⁵ Engl.: *googly* - neočekivan udarac u kriketu; u Velikoj Britaniji ima preneseno značenje - iznenaditi nekoga. (Prim. prev.)

Sadržaj

[Prolog](#)

Poglavlja

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#)

[Zahvale](#)